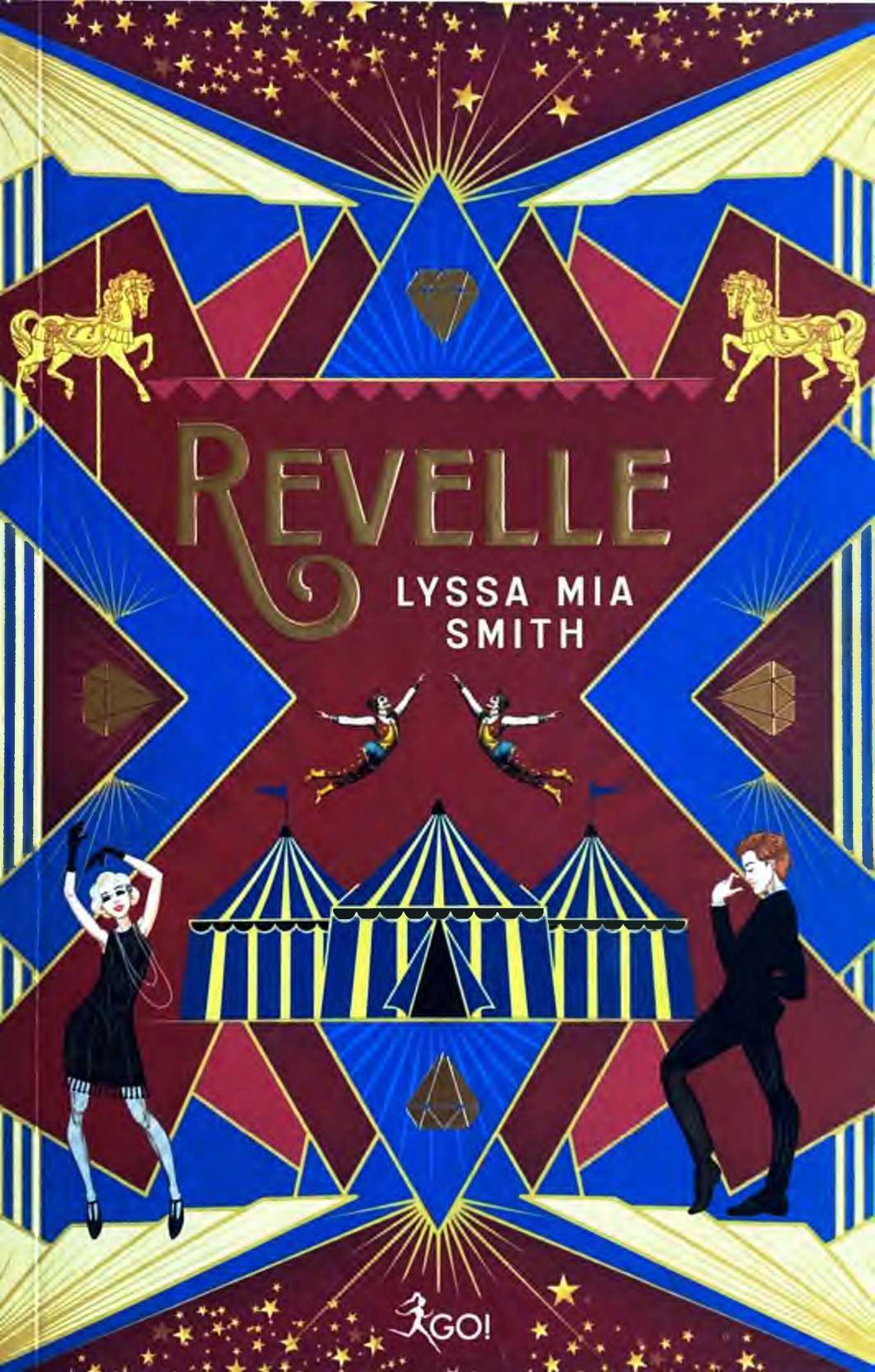

REVELLE

LYSSA MIA
SMITH

GO!

Sihrin kaçak şampanya gibi aktığı,
mücevherlerin her türlü fanteziyi gerçekleştirdiği
Charmant Adası'na hoş geldiniz!

Adanın en ünlü sihirli ailelerinden Revelle'in fantastik gösterileri tehdit altındaydı. Adadaki tüm kuralları değiştiren içki yasağı, eğlence alanındaki becerileriyle bilinen Revelle ailesini zora sokarken zamanda yolculuk yapabilen Chronos ailesini zengin ve mevki sahibi yapmıştı. Ama Revelle gösterilerinin yıldızı Luxe, kimsenin haberdar olmadığı sihir gücünü de kullanarak bunu değiştirmeye kararlıydı.

Ailesine neler olduğunu öğrenmekten başka bir isteği olmayan yetim Jamison Port, adaya adım attığı andan itibaren oraya ait olduğunu hissetmeye başlamıştı. Kısa sürede Luxe'ün dikkatini çeken ve Revelle gösterisinin bir parçası olan Jamison, adanın geçmişine dair birçok kalbi kırarak karanlık bir sırrı da ortaya çıkarmak üzereydi.

KDV'den muaf

ISBN-13: 978-625-97033-2-3

9 786259 783123

facebook.com/goyayinlari

instagram.com/go_kitap

1. Baskı: GO! Kitap, İstanbul 2025

Revelle
Lyssa Mia Smith

Özgün adı: *Revelle*

Düzenleme
Ny.ozlem

ISBN: 978-625-97831-2-3

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 49238
MATBAA SERTİFİKA NO: 77699

© 2023, Lyssa Mia Smith

Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Kalem Ajans aracılığıyla satın alınmış olup Go! Kitap'a aittir. Yayınevinin izni olmaksızın kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayın Yönetmeni: Burcu Karatepe
Çeviren: Buse Barış Katı
Kapak Tasarımı: İlknur Muştı
Sayfa Tasarımı: Ecem Şenalioglu

Baskı ve Cilt: Deniz Matbaa

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi
Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 K: 4
Arnavutköy / İstanbul
Tel: 0212 544 41 41
Faks: 0212 544 66 70
info@beyazbalina.com.tr

GO! Kitap, Beyaz Balina Yayınları'nın tescilli markasıdır.

REVELLE

LYSSA MIA
SMITH

Çeviren: Buse Barış Katı

**Kuzenlerim için:
Milyonlarca kitap bile sizinle beraber büyümenin
sihrini yakalayamaz.**

CHARMANT YALNIZCA BİR FERİBOT KADAR YAKIN
KİŞİ BAŞI ÜCRET 10¢

DEWEY CHRONOS SUNAR: CHARMANT'IN
EN SEVİLEN ZAMAN YOLCUSU

HEYECANI YAŞAMAK İÇİN REVELLE'E
BİR MÜCEVHER VERİN

BÜYÜLÜ KARIŞIMIN SİZİ UZAKLARA
TAŞIMASINA İZİN VERİN

ZİHİN OKUYUCUMUZUN GÖRDÜĞÜ
GERÇEKLERİ İŞİTİN

ACILARINIZIN DİNDİRİLMESİ İÇİN BULUNMASI
HAYLİ GÜÇ ŞIFACIMIZDAN YARDIM ALIN*

*Tüm yaralar bir gönüllüye aktarılmak zorundadır.

BİR

Luxe Revelle

Yaz mevsimindeki ilk gösterimizdi ve böyle giderse son gösterimiz de olabilirdi.

Tiyatro salonunun enerjisi büyük bir beklenti ile çatırdıyordu. Büyükannem, imzamız olan *R* harfinin üstüne şampanya kadehlerini dizerken üstüne çıktığı sandalyenin sırtlığını tuttum. Hiçbir yardım almadan gergin ip üstünde on yıllar boyunca gösteri yaptığının sitemiyle homurdandığında gülmek için kendimi zor tutuyordum. Dayılarım rüzgarın döşeme tahtalarının arasına savurduğu kumları süpürgeyle temizlerken bulunduğumuz tarafa eğlenen gözlerle bakıyorlardı. Süpürgelelerinden yükselen ses ise aşınmış kadife perdelerin üstündeki hamam böceklerini avlamak için ailemizin en küçük üyelerinin toplandığı asma kattan gelen kıkırdamaların arasında kayboluyordu. Bir ömür kadar geride kalmış gibi hissettirse de sadece birkaç yıl öncesine dek bu işi ben yapardım.

Büyükanne son kadehi de yerleştirdikten sonra sandalyenin üstünde dimdik durdu, salonu inceleyen topaz mavisi gözleri gururla parlıyordu. Biraz içki ve haylice müziğin ardından turistler Büyük Çadır'ı sosyetik bir yer sanma hatasına düşebilirlerdi.

Bir *pop* sesiyle şampanya şişesinin mantarını çıkardım ve şişeyi büyükanneye uzattım. Ancak şişeden ışıldayan altın renkli içecek yerine renksiz, yavan bir sıvı döküldü.

Kadehler dolduruldu. Bir kere daha.

İçecekten bir yudum alan büyükanne yüzü ekşidi. “Sidik gibi tadı var.”

“Sidiğin tadını nereden biliyorsun?”

Büyükanne gözleri kısıldı. “Benimle alay etme, çocuk. Bu son şişe miydi?”

“Eminim dahası vardır,” diye yalan söyledim, sanki Wolffe dayı tüm kış mevsimini açılış gecesini atlatabilecek kadar alkol toplamak için harcamamışçasına.

Büyükanne sandalyeden inerken nadiren benden yardım isterdi. Geçen zamanlar omuzlarını eğmiş olsa da hâlâ tüm hayatını spot ışıkları altında geçirmiş bir kadının zarafetiyle hareket ediyordu. Bu zarafeti miras almalıydım ama tıpkı kor kırmızı renkli payetli tuvaletini saran dar elbiseden gururla beliren dekoltesi gibi bu konularda da hiç ona çekmemiştim.

“Elma sırası fıskiyesi yapalım,” diye önerirken geçmesi için büyükanne yolundan çekildim. “Turistler aradaki farkı anlayamayacak kadar sarhoş olurlar nasıl olsa.”

“Şampanya fıskiyeimize elma sırası mı? Biz Revelleleriz! Bir rahibenin a—”

“Ağır ol, büyükanne.” Yüzümdeki gülümsemeyi sabitleyip diğerlerine bir bakış attım. “Wolffe dayı ile bir planımız var.”

Daha doğrusu Tanrı'nın mucizesine bir niyet demeliydik.

Arkamı dönüp gidecektim ki büyükannem beni belimden yakaladı, iri bileziklerinin soğukluğunu tenimde hissedebiliyordum. “Wolffe bana senin planından bahsetti. Sihrin kuvvetli olabilir, Luxe, ama sen bile lanet olası bir Chronos'u etkileyemezsin. Sana bir mücevher vermesi mümkün değil.”

Doğruydu. Chronos ailesi tüm gençlerini ailemin sihri hakkındaki hikâyelerle büyütürdü. Bir Revelle'e mücevher verirken Atlantik Denizi'nde kendini boğmak için seni büyülemesine izin vermiş olursun, derlerdi. Bir Revelle'e mücevher verirken zihnini darmadağın eder ve bedenini kendi çıkarına kullanır, diye söylerlerdi. Dewey Chronos onun duygularını manipüle etmem için ihtiyaç duyduğum şeyi bana verirse düpedüz bir aptal olmalıydı.

Şükür ki mücevherden başka bir sihir kaynağım daha vardı. Bunu büyükannem de bilmiyordu.

Büyükannemin elini sıktım, barın arkasındaki aynalı duvarda rujumu kontrol ettim. Kan kırmızı renkteydi. Mükemmel görünüyordu.

Başımı dik tutarak tiyatro boyunca yürürken bir alev patlamasından son dakikada kurtuldum. Ateş üfleyen kuzenim ukalaca sırtınca ona sahte bir asabiyetle ters ters baktım.

Tereyağlı patlamış mısırın o tanıdık kokusu sahne arkasında beni karşıladı. Kör ebe oynuyormuşçasına kaplanların boş kafeslerinin etrafından dolandım. Geçen kış ambarımız boşaldığında elimizdeki tek çare kaplanları ya yemek ya da onları satmaktı. Büyükannem de biricik evcil hayvanlarını akşam yemeği olarak servis etmeyi reddetmişti.

Aşınmış ahşap zeminin üstüne saçılmış kostümlerin arasından ilerlerken kankan elbiselerini giymek için debelenen

teyzelerimi neredeyse devirecektim. Geçmeme izin vermek için durduklarında capcanlı renkli tüller ayak bileklerinde dalgalanıyordu. “Bir kere olsun bizimle bu gece Eğlence Evi’ne gelmez miydin?” diye Caroline teyze bana takıldı.

Eğlence Evi hakkında her zaman aynı espriyi yaparlardı. Müşterilerin gösteri bittikten sonra gittikleri, Büyük Çadır’ın arkasındaki özel odalardı burası. Onların artık alıştığı bir edayla kibirli bir ifade takındım. “Bir yıldız asla ellerini kirletmemeli.”

“Sihri kullanman gerekiyor, ellerini değil, şapşal.” Caroline bana biraz daha yaklaştığında nefesinde muhtemelen son kasadan aşırıdıkları şampanyanın kokusu asılıydı. “Korktuğun şey bu mu?”

Ailemin geri kalanı gibi birisi bana bir mücevher verdiğinde fantezilerinin gerçek olacağına onları inandırabilirdim. Eğlence Evi’nde arzuların sınırı olmazdı: Bir intikamın kanlı arzusu, bir soylunun yatak odası hayalleri. Bizlere mücevher olarak ödeme yaptıkları sürece müşterilerin duygularına sahip olur, onları dilediğimiz gibi şekillendirebilirdik. Onlara dokunmamız bile gerekmezdi. Bu fanteziler büyükannemin kulaklarından sallanan iri pırlanta küpeler kadar sahteydi ama müşteriler keyif aldıkları için bunların gerçekliğini umursamıyorlardı.

“Eğlence Evi’nden korkmuyorum,” diye Caroline’ı telkin ettim. “Sadece gösteriden sonra güzellik uykuma ihtiyacım var.”

Caroline teyzenin yüzündeki sırıtma iyicene genişledi, hafifçe onun yanağını okşayıp oradan uzaklaştım.

“Çok geçmeden bize katılmak zorunda kalacaksın!” diye arkamdan seslendi. “Müşteriler yaşlı moruk istemez!”

“Sen gayet iyisin!”

Wolffe dayı çalıştığı evrakların üstünden bana bakarken Caroline'ın kahkahalarını bastırmak için ofisin kapısını ardından kapattım.

Wolffe dayının geriye yatırılmış siyah saçları arasından ince, gümüşü tutamlar belirmeye başlamıştı. Onu böyle görmek bana annemi, Wolfee'nin kız kardeşini, anımsatmıştı. Gözümde sonsuza dek siyah saçlı ve yirmi dokuz yaşında kalacaktı.

“Sorun ne?”

Sakin ifadeli maskem düşmüş olmalıydı. Wolffe dayı ile dayı yeğen, gösteri sahibi ve yıldız, beraber çalışırdık ama birbirimize güvenmezdik. Wolffe dayı aslında hiç kimseye güvenmezdi.

Bir berjere yerleştim. “Şampanyamız bitti. Viskimiz de azaldı.”

“Şimdiden mi?” Aşınmış not defterine uzanan Wolffe dayı sayfaları karıştırdı. “Sahnenin arkasına biraz sakladık sanıyordum.”

“Susamış kardeşlerin onları bulmuş.” Açılış gecesinde şampanya servis etmek bir gelenektir, bunu yasaklamaya Wolffe dayının yüreği dayanmamıştı. Ailenin geri kalanının herhangi bir konuda endişe duymasından asla hoşlanmazdı. “Kaçakçıyı davet ettin mi?”

Yüzündeki palyaço makyajının alışlagelmemiş gülümsemesi tuhaf, kırmızı bir çizgi halinde gerildi. Yüzündeki makyaja rağmen Wolffe dayının önünde titreyen yetişkin adamlar görmüş-tüm, hem de birden fazla defa. “Bu planından hoşlanmıyorum.”

“Daha iyi bir fikrin var mı?”

“Hayır,” diye kabullendi. “Eğer bu akşam bir içki sözleşmesi imzalayamazsak yarın tamamen alkolsüz açmak durumunda kalırız ya da hiç açamayız.”

Hayrete düşerek sarsak koltuğa sırtımı yasladım. Büyüleyici adamızı kasırgalar vurduğunda bile Wolffe dayı gösterimizin kapılarını açık tutmuştu. Sırf bizi kazığa bağlama umuduyla New York'tan feribota binen gericilere rağmen gösterilerimiz devam etmişti. En iyilerimiz denizde boğulduğu zaman Büyük Çadır'ı ele geçiren o kara matem ile harap olmuş büyükannem üstündeki geceliği aylarca değiştiremediğinde bile... Wolffe dayı gösteriye devam etmişti.

Ancak benim bu gayretli dayım şimdi korkuyordu. Yasaktan korkuyordu.¹

Yeni yasanın yalnızca ana karada yaşayanların uzak bir problemi olacağını, Charmant isimli bu küçük adamızı ilgilendirmeyeceğini düşünürdüm. Oysa şimdi buradaydı.

“Bu gece.” Kelimeler boğazımdaki düğümü güç bela ittirerek çıktı. Gergin olduğumu düşünmesin diye başımı yukarı kaldırdım.

Wolffe dayı başını iki yana salladı. “Senden bunu isteyemem. Hâlâ çocuksun...”

“On sekiz yaşındayım. Anakaradaki pek çok kız ikinci çocuklarını doğuruyor.”

“Annen açılışı lanet olası bir Chronos ile yapmanı istemezdi.” Dayısının koyu renkli gözleri masasında duran fotoğrafa ilişti. Fotoğrafta büyükannemin sekiz çocuğu gösteri kostümlerine bürünmüştü. Her zaman olduğu gibi kahkahayla gülüyorlardı. Çocukluğumun fon sesiydi bu: Karından yükselen şen kahkahalar, tokuşturulan kadehler ve Revelle davullarından yükselen *rat-a-tat-tat* sesleri.

¹ 1920 – 1933 yılları arasında ABD’de alkollü içeceklerin üretiminin ve satışının yasaklandığı dönem. (ç.n.)

Ve keder. Büyükannemin hıçkırıkları içimizi o kadar tırmalardı ki bir insandan geldiğine inanmak zor olurdu. Ailemizin içindeki o koca boşluk öyle derindi ki nasıl ilerleyeceğimizi bilemiyorduk. Ancak Revelle gösterisi devam etmişti. Her zaman da devam ederdi.

Koltuktan kalktım. “Annem evsiz kalmamızı da istemezdi. Ben çok takılmıyorum, Wolffe dayı. İkimiz de planımın iyi olduğunu biliyoruz. Geliyor mu yoksa gelmiyor mu?”

Büyükannem birkaç nesilde bir kendini gösteren dev kanı taşıdığımızı iddia ederdi. Wolffe dayım ayağa kalkıp önümde rahat altmış santimetre yükselince büyükanneme inanmak kolay oldu. “Kaçakçının oğlu yolda. Onu locada ağırlayıp kalan en iyi konyağımızdan ikram edeceğim, kadehlere doldurulan rezil şeyden değil.”

“Çaresiz durumda olduğumuzu düşünmesine izin veremeyiz,” diye ekledim ifadesizce. Sanki başka bir yerden de tedarik sağlayabilirmişiz gibi çıkmıştı sözlerim. Charmant adasının alkol sektörü üstünde kanlı bir savaş çıkmıştı ve kaçakçının oğlu bu savaştan kurtulmuştu. Eğer dedikodular doğruysa sağ kurtulan tek kişiydi. “Büyükannem onun rıhtımdaki eski depoyu satın aldığını söyledi.”

Wolffe dayı ciddiyetle başını salladı. “Kaynaklarım orayı bir tiyatroya çevirdiğini söyledi. Hem de büyük bir tiyatroya.”

Sanki bizimkiyle başa çıkabilecek bir gösteri sunabilirmiş gibi. “Onu nasıl tanıyacağız?”

Belediye başkanının en büyük oğlu Dewey Chronos çocukluğumuzdan beri göz önündeydi ama son birkaç yıldır rıhtımın kenarındaki malikanesinin dahi dışına nadiren çıkıyordu. Belki de annesinin eteğine yapıştığı küçük, cılız bir çocuk olduğu

günlerden daha hastalıklı bir adama dönüşmüştü. Ya da belki de onun da zihin okuyuculardan korumak istediği sırları vardı.

“Beyaz çocuk,” diye homurdandı Wolffe dayı. “Kahverengi saç, kahverengi göz.”

Dayıma baktım. İzleyicilerimizin büyük çoğunluğunu tarif ediyordu.

“Takım elbisesinin yakasında şirketinin amblemi işli. Bir...”

“Elmas biçimli saat,” diye cümlesini tamamladım. Gece Sokağı’nın her yanını kaplayan o kara işareti unutabilirdim sanki. Chronos ailesinin köklerinden gelen gücün rahatsız edici hatırası: Zaman Yolculuğu.

Charmant turizminin kalbi ve ruhu olabilirdik ama Chronos ailesi toprak sahibi ve politikacıları. Küçük adamızı yönetir, özellikle benimki gibi diğer büyülü aileleri sabote etmek için zamanda geri giderek bu yönetimi ellerinde tutarlardı. Sırf ada sahillerimize turistleri çekmek için Revelle ailesinin var olmasına izin vermişlerdi. Ancak Chronos ailesi, oy kullananların zihinlerini etkileyebilme gücümüz yüzünden bize karşı temkinli davranırlardı. Eğer yoksulluktan bir derece yukarıya adım atma cesareti gösterirsek trajedi her zaman kapımızı çalıyordu. Tıpkı büyük büyükbabamın uzun zamandır beklenen, ailelere uygun bir gösteri yapma girişiminin açılış gecesinden önce kanlı bir sonla karşılaştığı zamanki gibi. Ya da üç yıl önce Chronos ailesinin Charmant’ı vurmak üzere olan bir kasırgayı bize haber vermeden gizlice kaçıp gitmesi gibi. O fırtınada ailemizden dört kişi hayatını kaybetmişti.

Bu zaman yolcusu eşkıyalardan biriyle samimiyet kurma düşüncesi bile midemi gerçekten berbat ediyordu. Üstelik onu bizimle işbirliği yapmaya ikna etmeliydim. Hem de ucuz bir tarifeyle.

Wolffe dayı kapıya doğru başını salladı. “Diğerlerine Eğlence Evi’nde onlara katılacağını söyle. Eminim ki Colette ve Millie buna memnun olacaktır.”

Bundan şüpheliydim. Birkaç yıl önce buna sevinebilirlerdi. Oysa şu günlerde provalar haricinde birbirleriyle neredeyse hiç konuşmuyorlardı.

“Tereddüt mü ediyorsun?” Gürleyen sesi sakın çıksa da dayısının kara gözlerinde endişeli bir parıltı canlandı.

Ona sahnede takındığım güven dolu gülümsemeye baktım. “Yarına kalmadan dünyanın en iyi içkilerinin içinde yüzüyor olacağız.”

“Hayli indirimli bir fiyata olur diye umuyorum,” diye mırıldandı dayısı. “Otellerden istediği fiyatı düşününce ya tüm ada ona borçlu kalacak ya da herkes kısa zamanda işinden olacak.”

“Biz olmayacağız.”

“Asla olmayacağız,” diye ekledikten sonra Wolffe dayı evraklarına başını tekrar eğdiğinde gitme vaktimin geldiğini anladım.

Başımı dik, kendime güvenen gülümsememi sağlam tutmaya gayret göstererek sahne arkasına geri döndüm.

“Kuzenlerini mi arıyorsun?” Şampanya krizini atlatmış gibi görünen büyükannem sahne arkasındaki paslanmış aynanın önünde durdu ve boynundaki sahte mücevherler dizisine baktı. “Colette ve Millie’yi ışıklandırma ekibindeki çocuklarla çatıya tırmanırlarken gördüm.”

Millie, Büyük Çadır’da bulabildiği Revelle olmayan birkaç kişiyle flört etmeye bayılırdı. Colette ise onlara bir güreş meydan okumayı daha çok sever, zaferini garanti almak için de bacak aralarındaki en hassas yerlerine bir tekme savururdu.

“Gösteri neredeyse başlamak üzere.” Sahne arkasının dağınıklığına bakındım. “Her şey yolunda mı?”

“Senin de çatıda oynaşıyor olman gerekir! Senin gibi güzel bir kızın çok sevgilisi olmalı.”

Gözlerimi devirdim. “Sen de bir zamanlar yıldızdın. Onların tek derdinin bu dans elbisesinin altındakini görüp arkadaşlarına övünmek olduğunu sen de biliyorsun.”

Büyükannesi göz kırptı. “Eğlencenin yarısı da bu ya zaten. Şimdi git de kuzenlerini bul.”

Sanki rahatsız edilmek isteyeceklermiş gibi söylemişti. Onun yerine sahnenin tozunu son bir kere daha almayı yeğlerdim. Birisi mumları çoktan yakmıştı, uzun gölgeleri örümcek ağlarını gizliyordu. Mumların yumuşak ışığıyla dışarının manzarasından süzülen mor ve siyah ışıklar içeriye mürdüm renginin büyümlü tonlarıyla bezelemişti. Annem eskiden Büyük Çadır’ın ona, atan bir kalbin iç odalarını hatırlattığını söylerdi. Sevdığımız herkesi içinde koruyabileceğimiz büyük, kırılmaz bir Revelle kalbiydi anlattığı. Oysa güvende olamamıştı. Chronos ailesi onları yönetmeye devam ettikçe hiçbir güvende olamayacaktı.

Ve bu gece, onlardan birinin fantezilerini gerçek kılacaktım.

Cılız uzuvları ve solmuş ikinci el elbiseleri ile en küçük kuzenim asma katın merdivenlerinde beliriverdi. Küçük Clara peşindeki diğerleriyle beraber önden ilerliyordu. Kayıp benim önümde aniden duruverdi. “Ben kazandım!”

Küçük kuzenlerimin önünde çömeldim. “Gözden kaçırdığın oldu mu?”

“Elbette olmadı.” Başına fazlasıyla büyük gelen kasketi gözlerinden geriye ittirdi. “Koltukları üç kere kontrol ettim. Hiç hamam böceği kalmadı.”

“Aferin sana.” Kaçakçının bacağına tırmanan bir hamam böceği pek kışkırtıcı olmazdı.

“Bir tanesi yumruğum büyüklüğündeydi,” diye eklerken elini öne doğru uzattı. Tıpkı Colette kadar rekabetçi olduğunu söyleyebilirdim.

Şişmiş göbekleri andıran yuvarlak gözleriyle tüm çocuklar, kazanana vaat ettiğim ödülü takdim etmem için elimi sahne arkasında giydiğim bornozun cebine uzatışımı seyretti. Revelle kanımı sezerek parmak uçlarımda sıcak ve ısrarcı hissettiren mücevhere dokundum. Değerli taşların rahatlığını, Revelle sihrimin enseme öpüşünü özlüyordum. Diğer gücümün sevilir hiçbir yanı yoktu.

Dokunduğum zümrüt, gazlı içecek almaya bile zar zor yetecek ince bir pul şeklindeydi ama Clara onu adeta paha biçilemezmiş gibi avuçlarının arasına aldı.

Küçük kızın başındaki kasketi düzelttim ve erkek kardeşinin başım okşadım. “Şimdi hepiniz yatağınıza. Güzel iş çıkarmışsınız.”

Clara çikolata rengi iri gözlerini bana doğru kırpıştırdı. “Biraz gösterebilir misin?”

Neticede o da bir Revelle’di. “Çabucak ama, olur mu?”

Heyecanla çılgık atan küçük çocukları görünce Colette, Millie ve benim küçükken sihir öğretmeleri için büyük kuzenlerimize yalvardığımız zamanlar geldi aklıma. Ah, o günleri nasıl da özlüyordum şimdi.

Clara bana mikroskobik büyüklükteki zümrüdünü takdim edince ona cebimden birkaç kırık parça daha ekledim ve hepsini avcumun içine aldım. Mumlardan yayılan ışık mücevherlerin sivri kenarlarını aydınlatıyordu.

“Herkes birer tane alsın. Dikkatli ol, Clara.”

Revelle mücevherlerini dağıtmak bir riskti. Eğer isterlerse dönüp *beni* büyülerinin etkisi altına alabilirlerdi.

“Şimdi geri verin. Unutmayın, sihrimiz yalnızca özgür irade ile takdim edilen mücevherler olduğunda çalışıyor.”

Çocuklar uzattığım elime zümrüt parçalarını bırakıp öne doğru eğildiler. Ben daha sihrimi göstermeden onların yüzüne gülümseme çoktan yayılmıştı. Beklentinin gücü işte buydu.

“Şimdi neye odaklansam acaba?”

Clara sabırsızlıkla topuklarının üstünde sallandı. Her Revelle temel gereklilikleri bilirdi. “Zümrüde. Onu korumaya çalış.”

“Peki hepsini tüketirsem ne olur?”

“Toza dönüşür, o zaman başka bir şeye harcayamazsın.”

“Kesinlikle.” Annem bu dersi aklıma adeta defalarca kazı-mıştı. “Sihir her zaman bir bedelle gelir, bizim bedelimiz de mücevherin kendisi. Gücümüzün altında parçalanırlar ve eğer dikkatli olmazsak yiyecek, kostüm ya da ihtiyacımız olan diğer şeylere ayırabilecek mücevherimiz kalmaz.”

“Ah, hadi ama Luxe! Göster işte!”

Avucumun içindeki zümrütlerin üstüne parmağımı kapadım. Sihir beni adeta denizin çağırdığı bir gemici misali çağırıyordu, bu hisle boğulmaya izin verebilirdim. Duygunun yarattığı telaş olağanüstüydü. *Bu* sihir gerçekten doğru hissettiriyordu.

Mutlusun, diye fısıldadım zihnimde. *Öyle mükemmel bir şekilde mutlusun ki gıdıklanıyormuş gibi hissediyorsun.*

Çocuklar hep birlikte kahkahalarla güldüler, sıska ve güneşin bronzlaştırdığı bacaklarının üstünde yerlere yığıldılar. Mücevherler küçüldü, avcumun içinde parlak yeşil bir toz bıraktı.

Her şey çok komik. Hava, zemin, üstünüzdeki kıyafetler.

Çocuklar yerde dönüp kahkahayla karışık çığlıklar atmaya devam ederken Colette merdivenlerden iniyordu, son basamağa gelince seyretmek için durdu. Dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm canlanırken sanki o da ailemizin sihriyle gıdıklanarak yanlarımız ağrıyınca dek kahkahalar attığımız günü anımsar gibi görünüyordu.

Göz göze geldiğimizde bakışlarını benden kaçırdı.

Altmış dokuz Revelle'in tüm sevgisini etrafınızda hissediyorsunuz. Charmant'ın, dünyanın en iyisisiniz ve asla ama asla yalnız değilsiniz.

Çocukların yüzlerindeki gülümseme daha bir hülyalı, ifadeleri daha bir yumuşak olmuştu. Onların yaşlarındayken bu sihri yapabilecek olgunluğa erişmek için can atardım, şimdi ise yeniden yedi yaşında olmak, yaz aylarının sihir, şeker ve Colette ile Millie eşliğinde kollarımız ve taranmamış saçlarımız birbirlerine dolanmış halde sahne arkasında uyuyakalmak anlamına geldiği günlere geri dönmek istiyordum. Yasaklar olmadan. Büyülemek zorunda olduğum Chronoslar olmadan. Sadece bizi yataklarımıza taşıyan annelerimizin nazik sarsıntısıyla uyanıncaya dek oyunlar oynamak istiyordum.

Küçük kuzenlerimi alınlarından öperek mücevherin sihri-
nin akıp gitmesine izin verdim.

İsyankar bir edayla homurdandılar. “Bir kere daha?” diye yalvardı Clara.

“Para kazanmak için her zaman bir kısmını ayırman gerek, öyle değil mi?”

Yaşça büyük diğer çocuklar bile avcumda kalan zümrüt kırıntılarını görmek için eğildiler. Ailem aramızdaki en kuvvetli olanın ben olduğuna, mücevherleri herkesten daha uzun süreyle koruyabildiğime inanıyorlardı. Onların gözünde Wolffe dayımın benden iki kat yetenekli ve iki kat çalışkan Colette yerine beni yıldız olarak seçmesi bunun tek açıklamasıydı. Ancak bu gerçeği çocuklara söyleyemezdik, hele bir de zihin okuyucuları adaya dolup taşmışken.

Wolffe dayı uzun adımlarla sahnenin ortasına geldi ve alkışladı, bozulmaz odağında hissettiği endişenin zerresi kalmamıştı. “Herkes yerlerine! Kapıları açma vakti geldi.”

Revelle ahalisi aceleyle harekete geçti. Çocuklar kostüm askılarına koştururken yatmaya gönderilmeden önce gösterinin ilk kısmını seyredebilmeyi ümit ediyorlardı. Ebeveynleri gelip onları ellerinden yakaladığı, küçük almlarına birer öpücük kondurdukları sırada o tanıdık özlem içimde canlanıvermişti.

Işıklar loşlaştı. Dayım hayli iri kadife perdeleri sahnenin önüne çekti, tüm tiyatroyu o tanıdık leylak renkli ve mum ışığıyla aydınlanmış örtüsüyle kapladı.

İçerisi sessizleşti. Sayısız gösteriye çıkmıştım ama kalp atışlarım hiç bugünkü kadar endişeyle çarpmamıştı.

Dewey Chronos benim sihrime yenik düşmezse bizlere ne olurdu?

Her şeyimizi kaybederdik – tiyatro, Eğlence Evi, denizin yanma kurduğumuz külüstür yataklarımız.

Bunu düşünemezdim. Tahrik, özgüven gerektirirdi. Ayrıca soğukkanlı buzlar prensesi olarak benim en ufak bir

huzursuzluk işareti göstermem, Wolffe dayımı cevaplayamayacağı sorulara maruz bırakırdı. Buna da içkileri güvene almadan izin veremezdim.

Başını dik tutan, diriliğini yitirmiş dekoltesini öne çıkaran büyükannem antreye adeta parlayan bir tavus kuşu misali ilerledi. Müşterileri karşılayacak, giriş için gereken mücevherleri toplayacak ve kimin cebinin daha dolu olduğu hakkında sahne arkasına haber gönderecekti.

“Millie ve Colette’i buldun mu?” diye sordu büyükannem. “Eğlence Evi’ndeki ilk gecenizi kutlamalısınız.”

Annelerimiz bizleri birlikte büyütmüş, tıpkı onlar gibi birbirimizden ayrılmaz olmamız için dua etmişlerdi.

Birbirlerinden hiç ayrılmayan bu kadınlar ölümü de beraber kucaklamıştı.

“Şimdi bulurum,” dedim tereddütle.

Kankan dansçıları perdenin arkasında yerlerini almış, açılış gösterisi için hazır bekliyorlardı.

Ben ise yalnızdım.

Büyükannem kapıları açtı. Kalabalık, salonun içine akın akın dolarken sahnenin arkasındaki yerler için adeta rekabet ediyor, renkli şapkalar giyinmiş pembe yüzlü ve terli birer domuzu andırıyorlardı. Bunların arasında bir yerde Dewey Chronos da vardı. Ceketinin yakasına elmas biçimli saat motifi işliydi. Locada oturmak onun kaderiydi. Asma katın ortasında, hamam böceklerinden uzaktaydı onun yeri.

Orkestradan insanları etkileyen melodinin sesi duyuldu. Büyükannemin kalçaları girişte sallanıyordu. Sigara dumanının arasından annemi andırırcasına öyle güzel ve genç görünüyordu ki başımı öte tarafa çevirmek zorunda kaldım.

Davullar *rat-a-tat-tat* sesiyle inledi. Heyecanlı beklenti, tüm turistleri taşkınlığın eşine sürüklüyordu.

Cebimin içindeki mücevherler şarkı söylemeye başladı.

Rat-a-tat-tat. Rat-a-tat-tat.

Şimdi gösteri zamanıydı.

Düzenleme

Ny.ozlem

İKİ

Jamison Port

“Eee?” Roger cep şişesini avcumun içine bıraktı. “Ne düşünüyorsun?”

Charmant’ı ilk defa görebilmek için küpeşteye yaslandım. Feribot biletlerini satan işportacı adam buraya “Coney Adası gibi ama sihirli içecekleri ayağınızı yerden keser, kızları da başınızı döndürür,” diye anlatmıştı. Büyürken rahiplerin buraya “Şeytanın tuvaleti” dediğini hatırlıyordum. Roger ise yalnızca “yuva” diye hitap ederdi.

“İnanılmaz,” dedim fısıldarcasına. Sis adeta bir perde gibi aralanarak gün ışığının son demlerinde parlayan birer mücevher misali altın renkli sahilleri önümüze serdi. Sivri uçlu kasvetli tepeler kararan gökyüzünün üstünü zengin bir zümrüt yeşili orman ile bezeliyordu. Tüm bunların ortasında da batan güneşin gölgelediği geniş bir üçgen zirve görünüyordu. Büyük Çadır bu olmalıydı.

Damarlarımda garip bir dejavu hissi canlandı. Saçma olduğunu biliyordum. Eğer bunu itiraf edersem Roger benimle sonsuza dek dalga geçerdi.

“Aldanma.” Roger nemli küpeşteye yaslandı. “Eğer dikkatli olmazsak buradan ancak yıllar sonra cüzdanlarımız boşalmış, tövbekar bile olamayacak kadar çok günaha bulanmış şekilde çıkabiliriz.”

“Şanslıyım ki cüzdanım her zaman boş,” diye alay ettim. “Ayrıca rahiplerden aldığım cezalar bana nasıl tövbekar olacağımı öğretti.”

Roger’ın gülümsemesi sinsileşti. “Bir gün o yetimhaneyi başlarına yıkacağız.” Bir ıslık öttürdü. “Bak sen şuna. Bil bakalım kim iki dirhem bir çekirdek olmuş?”

Trysta turist kalabalığının arasından onlara el sallarken diğer elinde üç adet viski bardağı taşıyordu. Çocukluğunda kırılıp da düzgünce iyileşememiş ayağı yüzünden kalçasıyla topallayarak ilerlemesine rağmen bastonu ayyaşların arasında kendine yol açması açısından şimdi göze kullanışlı görünüyordu. Bize içeceklerimizi uzattıktan sonra solgun omuzlarından dökülen siyah boncuklu gece elbisesini düzeldi. “Takım elbise giyebildiğinize sevindim. Kravatınız yok mu?”

Adeta kanım çekilmişti. “Ah, kravat. Çok... sıkıyor.”

“Köpek tasma gibi,” diye Roger da bana katıldı. “Bize tasma takmak istemezsin, değil mi, Trys?”

“Sizi tasmanızdan çekıştirmek mi? Aman, kalsın.”

Roger ile Trysta’nın başının üstünden sırttık. Üç yıl beraber seyahat ettikten sonra bile Trys bizi ne kadar çok sevdiğini hâlâ itiraf edemezdi.

İçeceğimi merakla kokladım. “Viski mi buldun? Bunu saklamalı mıyız?”

“Şuradaki elinde viski olan adamı görüyor musun?” Pahalı bir fötr şapka takmış heybetli adama doğru başını salladı. “Artie Woods, New York Polis Departmanı eski komiseri. Bıyıklı olan da Senatör Calder. Yasağa oy vermişti.”

“Ama onlar yollarını bulmuş. Bir avuç iki yüzlü. Merhaba!” Bizden tarafa baktıklarında Roger onlara büyüleyici bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Gördün mü? Charmant, New York kanunlarınca idare ediliyormuş gibi rol yapsalar da bu zengin alçaklar o kanunlar gerçekten uygulanırsa milyonlarını kaybederler.”

“İçki yasağı Charmant’da uygulanmıyor,” diye ciddiyetle karşılık verdi Trys. “Ailem buna izin vermez.”

Trysta aslında Charmant’da doğup büyümüştü. Belediye Başkanı Chronos’un adadan sürülmüş kızıydı. Ona geri dönmeye izninin olup olmadığını sorduğumda bana o ölümcül gülümsemesiyle bakmış ve “Durdurmaya çalışsınlar da görelim,” diye meydan okumuştı.

“Kadeh kaldıralım.” Bizimle yolculuk eden feribottaki diğer insanları göz ardı eden Roger küpeştenin üstüne çıktı, dengesini buluncaya dek bir süre temkinle sallandı.

Trys ise gözlerini devirdi. “Yine başlıyoruz.”

“Jamison’ın Charmant’a ilk gelişine.” Roger’ın gür sesi herkesin dikkatini çekiyordu. Eskiden insanların bize Roger’ın kızıl kahverengi yüzünde, sol yanağından çenesine kadar uzanan yara izi yüzünden baktıklarını düşünürdüm. İnsanlar bu yaraya da bakıyordu elbette ama Roger’ı bu yüzden seyretmiyorlardı. Bana bunun kendi büyüünün bir parçası olduğunu

söylemişti. Revelle ailesi, insanları adeta ateşe üşüşen güveler gibi kendilerine çekerti. “Bir Gece Mahallesi sakini olarak çapkınlıklarının yol göstericisi olmak benim için kutsal bir görevdir. Gerçek bir rahip gibi konuştum mu, Jame-o?”

Başımı saygıyla eğdim. “Kendimi St. Douglas’a geri dönmüş gibi hissettim.”

“Harika. İlk emrim: Boynuzlu biri tarafından yapılmış hiçbir şeyi içme.”

Sanki o ve Trys, beni daha önce büyülü karışımlar hakkında uyarmamış gibi tekrar etmişti. Büyülü karışımlar Effigen ailesinin kudret potansiyelini içerirdi. Bir düzinesinin lezzetini bir tanesine sıkıştırarak dünyanın en lezzetli yaban mersinlerini yaratabiliyorlardı. Ya da altı kadeh sertliğinde bir kadehlik cinler üretiyorlardı. Sihir her zaman bedeliyle geldiğinden geri kalan beş kadeh adeta toza dönüşürdü. İçki yasağının yaşandığı bir dönemde zaiyatın yüksek olduğunu söyleyebilirdik ama Charmant zevklerle alakalıydı, pratiklikle değil.

“Boynuzlu garsonlar yok,” diye tekrarladım. “Anladım.”

“İkinci kural,” diye devam etti Roger. “Kimseye mücevher verme.”

“Kolay. Zaten mücevherim yok.”

“Gördün mü?” Trys sırtıma hafifçe vurdu. “Fakirlik yine yüzümüzü güldürdü.”

Roger ceketime doğru başını salladı. “Ailem annenin broşunu bir metre öteden bile hissedebilir.”

Korumak istercesine cebimin üstüne elimi kapattım. Anemle babamdan bana yalnızca iki yadigar kalmıştı: mücevher işli hilal biçimli bir yaka iğnesi ve eski rıhtımda üçümüzün bir arada çekildiği fotoğraf. Rıhtımın kalasları tuhaf bir kare

biçiminde yerleştirilmişti bu fotoğrafta. Annemin yakasına, tam kalbinin üstüne ise iğnesi iliştilmişti. “Onu kimseye vermeyeceğimi biliyorsun.”

“Güzel. Ailemin sihri çalınmış mücevherlerde işlemez ama sen yine de dikkatli ol. Sihrin potansiyeli Charmant’da daha yüksek olur. Yeniden tüm gücümü hissetmek için sabırsızlanıyorum.” Eliyle cebine vurduğunda Charmant’ın resmi para birimi olan mikroskobik büyüklükteki mücevherleri salladı.

Trys küpeştede dengesini buldu. “Dünyanın en uzun kadeh kaldırma merasimiydi. İçelim artık.”

“Tamam.” Roger’ın gözleri ışıldadı. “Birlikte güzel hayatlarımızın bir damlasını bile harcamamaya.”

“Buna içerim işte.” Trys kadehinin dibini gördüğünde Roger ve ben de ona katıldık.

Feribot, adanın etrafını saran girdaplardan bir tanesine yakalanınca nabzım hızlandı. Charmant, St. Douglas’taki büyük çocukların anlattığı hikayelerden ve destanlardan oluşurdu. Rahipler, yetimhanedeki tüm haritalarda Atlantik’te küçük bir lekeyle resmedilen bu yerin üzerine X işareti çizmişlerdi. Oysa şimdi buradaydım.

Dönüp arkadaşlarıma baksam da onların gözleri adaya odaklanmaya devam etti. Geri dönmek istememişlerdi ama içki yasağı tüm sevdiğimiz alkolleri tüketmişti. Charmant adasının açılış yapacağı hafta sonunun heyecanı, onları onaylayan ebeveynlerini görme riskine degecekti onlara göre. Belki de eve dönmek için uydurdukları bir bahaneydi sadece.

Ev.

O tanıdık özlem, göğsümü derinden sızlattı. On altı yaşma basıp da St. Douglas’tan ilk defa dışarı çıktığım günden

beri orayı hiç özlememiştim, özellikle arkadaşlarımla tanışıp hayatın ne kadar canlı ve heyecanlı olabileceğini de gördükten sonra. Üç yıl boyunca bir maceradan diğerine koşmuştuk. Evin tadını bir kere alınca acaba bu maceralar son bulur muydu?

Son bulursa ben ne olurdum?

Roger, açlıktan kıvranan bir adamın zehirli bir meyveyi seyredişi gibi Charmant'a bakıyordu. "Feribottan inmeden önce çift görmeye başlamadığımdan emin ol."

Trys'in verdiği uzun nefes yüzüne dökülen perçemleri savurdu. "Benim de."

"Günah adasına hoş geldiniz!" diye bağırdı iri bir adam. Kalabalık, bağırان adamı alkışladığında sanki tuzlu okyanus meltemi, burnumuza kızarmış hamurun iştah kabartıcı kokusunu taşımış gibi hepimiz öne doğru eğildik.

Gürültülü bir orkestra rıhtımın en ucunda müzik çalıyor, büyük ziller şiddetle birbirlerine çarpıyordu. Bir kolumu Roger'a diğerini ise Trys'e doladım. Birlikte devrilircesine rıhtıma indik.

"Ne düşünüyorsun?" Trys ahşap bacaklı uzun bir hokkabazın altından eğilirken bana seslenmişti.

"İnanılmaz," dedim heyecanla. "Daha önce hiç bu kadar insanı bir arada görmedim!"

"Açılış gecesi için gelmişler." Roger, vücudunu saran mor renkli elbisesinin içinde siyah bukleleri olan süt beyazı tenli göz kamaştırıcı kızın düzinelerce posterine işaret etti. Posterlerin üstünde *LUXE REVELLE BU GECE SAHNEDE* yazıyordu. Posterdeki kızın bakışları adeta rıhtım boyunca bizi takip ediyordu.

Kiraz kırmızısı dudaklarından gözlerimi ayıramadığımdan rıhtımda gevşemiş kalaslardan bir tanesine takılıp sendeledim. "Gidecek miyiz?"

Roger sinsi bir edayla kahkaha attı. “Bir kural daha, Jame-o: Revellelere aşık olma.”

“Aşık *olmadan* da güzel bir kızla vakit geçirebilecek kabiliyetim var, teşekkürler.”

Trys kaşlarından birini kaldırdı. “Peki ya Betty?”

Onun adını duymak tüm adımları kaçırmıştı. Sadece erkeklerin olduğu bir yetimhanede yirmi yıl yaşadktan sonra Betty benim öptüğüm ilk kızdı. Elbette evleneceğimizi düşünmüştüm. “Betty...”

“Bir hata mıydı?” Trys, Roger’ın koluna girerek dengesini buldu. “En büyük pişmanlığın mıydı?”

“Bir öğrenme deneyimi?” diye önerdi Roger. “Ne *yapman* gerektiğinin bir dersi?”

Acı bir ders olmuştu. Peşinde gezerek kendimi küçük düşürmüştüm. “Müzmin bir bekar hayatı yaşamaya kendimi adadım artık.”

“Eminim öyledir,” diye alay etti Trys.

Gece sahil kenarındaki cümbüşün üstüne çökerken kıyıya vuran dalgaların ince sesi müziğin sesine karışıyordu. Parlak yanaklı ve kasketli heybetli çocuklar kasa kasa elma, un ve New York’tan feribot iskelesine taşman diğer malzemeleri yüklenmeye başlamışlardı.

Roger üst üste dizilmiş renkli şapkalar haricinde hiçbir şey giymeyen kadınlara iştahla bakmak için durduğunda ben de suya yansıyan havai fişeklerin görüntüsünü izleyerek kendimi meşgul ettim. Daha önce çıplak kadın göğsü görmüştüm, sadece bu kadar *çoğunu* bir arada görmemiştim.

Yeni edindiğimiz turist şapkalarımızla beraber sahil kenarı boyunca yürümeye devam ettik. Roger iki polis memurunun

yanında duran parlak siyah renkli takım elbiseli bir adama işaret etti. “Şu bir Chronos mu?”

Trys adeta donakaldı. “Erkek kardeşim.”

Roger ile birbirimize bakındık. Trys erkek kardeşleri hakkında nadiren konuşsa da temel bilgileri hatırlıyordum. Yirmi bir yaşındaki Dewey en büyük kardeşti. George ise hem daha genç hem de daha hıyar sayılırdı ki sırf bu yüzden babaları tıpkı kendisi gibi Charmant’ın bir sonraki belediye başkanı olması için George’u seçmişti. Zaman yolcusu olan bir aile olarak hanedanlıklar kurmak onlar için zor değildi. Bir seçimi kazanabilmek için istedikleri kadar tekrar ettirebilirlerdi.

“George!” diye seslenen Trys ellerini salladı.

Trys’in sesine doğru başını çeviren George üç yıldır görmediği kız kardeşiyle değil de sadece bir tanıdıkla karşılaşmış gibi mesafeli bir ifade takındı.

Bize yeniden sırtını dönünce Trys’in yüzündeki gülümseme adeta paramparça oldu.

Roger yumruğunu avcunun içine geçirdi. “Akşam kavgası için asla erken değildir.”

“Katılmaktan memnun olurum,” diyerek boynumu esnettim. “Sen iyi misin, Trys?”

“İyiyim. Mükemmelim. Buraya keyiflenmeye geldik, acı-nası ailemle kavga etmeye değil.”

Trys bizi ellerimizden çekiştirse de Roger kımıldamadı. “Neden o aynasızlarla beraber?”

Boynumu öne uzattım. George’un önünde yaşlıca bir adam yere çömelmişti, eşyalarını karıştıran polis memurlarına itiraz ediyordu. George sinirlenerek bir şeyler bağırdı ama müziğin sesinden ne söylediğini duyamadım.

Polis memurları coplarını havaya kaldırıp yaşlı adamın başının üstüne vurdular.

Birisi çığlık attı, kalabalık geriye çekildi ve rıhtıma devrilen yaşlı adamı yalnız bıraktılar. Rahipler *benim* eşyalarımı karıştırıp kilise bodrumundan kurtardığım yasaklı kitaba el koyarken yerde aynı bu şekilde yattığım aklıma geldi birdenbire. O kitabın sayfaları dış dünyaya kaçmama yardım eden tek şeydi. Diğer çocuklar rahiplere karşı çıkmamışlardı. Onları kim suçlayabilirdi ki? Gücsüzlerdi. Hepimiz öyleydik.

Ancak artık o korkmuş küçük çocuk değildim.

“Hey!” Fotoğraf makinesiyle uğraşan polis memurlarının yanına yürüdüm. “Ne oluyor burada?”

“Bu adam VIP müşterilerin içki içerken fotoğraflarını çekiyordu,” diye gürledi polis memurlarından bir tanesi.

Yaşlı adam kanayan başını eliyle tuttu. “Ben lanet olası bir fotoğraf çekmedim! O fotoğraflar torunumun düğününden. Sahip olduğu tek fotoğraf bu, ona söz verdim–”

“Sessiz ol,” dedi George soğukkanlılıkla, “yoksa bu iyi adamlar seni susturmasını bilir.”

Polis memurları fotoğraf makinesin üstüne vurdu, kamerayı baş aşağı salladı.

“Makineyi kırmanıza gerek yok.” Öne bir adım attım ve kamerayı bana uzatmaları için işaret ettim. “Kilisemde paskalya fotoğrafları çekmek için ben de bu kameradan kullanıyorum. Film rulosunu çıkarmanıza yardım edeyim.”

Polis memurları tereddüt etse de yüzüme en ahlaklı gülümsememi takındım. Onlar fikirlerini değiştirmeden kamerayı ellerinden aldım, arkasını çevirdim ve rastgele birkaç yerine dokundum. “Aha! İşte oldu – ah hayır, düştü!”

“Hayır!” Yaşlı adam tepeden Atlantik okyanusuna doğru hızla yuvarlanan film rulosunu kapmak için öne doğru atıldı.

“Çok özür dilerim, efendim.” Pişman görünmek için elimden gelenin en iyisini yaparken fotoğraf makinesini adama geri verdim.

George Chronos beni gömleğimin yakasından yakaladı. “Sen kendini ne sanıyorsun?”

Tüm dişlerimi göstererek sırttım. “Kız kardeşinin arkadaşı. Hatırladın mı?”

Sahip olduğum tek kaliteli gömleğin yakasını daha sıkı kavradı. Bu kadar yakınım gelince Trys’ten on yaş büyükmüş gibi görünmüştü gözüme. Halbuki aralarında yalnızca iki yaş vardı.

Beni ittirip yakamı bıraktı. “Defol git buradan. Hemen!”

“Ben de tanıştığımıza memnun oldum!” diye omuzumun üstünden bağırırken Trys gelip beni kolumdan çekti.

Roger orta parmağını havaya kaldırırken üçümüz birlikte oradan avare avare uzaklaştık. “O film rulosuna gerçekten hasar verdin mi?”

“Elbette vermedim.” Her ikisinin de sırtını sıvazladım. “Umarım Philedelphia’da çektiğimiz o rezil portre fotoğraflara çok meraklı değilsinizdir.”

Trys sırttı. “Filmi yaşlı adamın kamerasının içinde bıraktın.”

“Aferin sana, Jame-o.” Roger önüme doğru zıplayarak saçlarımı karıştırdı. “Hadi!”

Sahil boyunca yürümeye devam ederken dans eden turistler arasından zikzaklar çizerek ilerliyorduk.

Ah, Charmant ne güzeldi. Obsidyen karası gökyüzüne doğru başımı kaldırıp bu büyümlü yerin havasını içime çektim. Yıldızlar etrafımda giderek daha hızlı dönmeye başlamışlardı sanki.

Belki dönen Charmant'dı. Belki de *ben* dönüyordum.

Öne doğru bir adım daha atmıştım ki–

Trysta üstüme devrilip her ikimizin de yere yığılmasına sebep oldu.

Arkamızdan bir kırılma sesi geldi, çıkan gürültü kulakları adeta sağır ediyordu. Ahşap kıymıkları, kırık porselenler ve amber renkli sıvıdan oluşan karmaşaya dönüp baktım. İri bir kasa, gemiden az önce durduğum yerin üstüne düşmüştü. Hem de ıskalamadan.

Beni öldürebilirdi.

Kalabalık çığlık atıyor, kendilerini korumak için ellerini havaya kaldırıyorlardı. George Chronos onların arasından geçip ilerlerken omzunun üstünden rahatsız edici bir sırtımayla bize baktı.

“İyi misin?”

Suyun üstünde kasadan kalan parçaların bazıları yüzüyordu. Porselen melek kanatlarıydı bunlar. Kırılmışlardı. Rahipler diğer çocuklara işlediğim günahlar yüzünden Tanrı'nın beni nasıl cezalandırdığını anlatmak için epey heveslenirlerdi şimdi. Melekleri öldürdü, derlerdi. Hem de başka yer kalmamış gibi Charmant'da.

“Jamison? Sen iyi misin?”

Roger yanı başımda dikiliyordu. Uyuşuk şekilde başımı salladım.

“Yaşıyor!” Bir aktör misali kolunu havaya kaldıran Roger'a bütün kalabalık tezahüratlarıyla eşlik etti.

Yanımdaki Trys ise giderek daha solgun görünmeye başladı. “Sana... sana *çarptı*. Öldün.”

Öldüm mü?

Trys suyun kenarına içindekileri boşaltırken Roger ile beraber onu omuzlarından tuttuk. Kusmak bile Charmant'da epey renkli bir aktiviteydi.

Roger ağzı açık şekilde Trys'e bakıyordu. “*Yolculuk* mu yaptın?”

Trys başıyla onayladı. “Kör kütük sarhoş olduğumda bunu yapmam çok daha zor.” Gerileyerek bizden uzaklaştı, demirleme direğine tutunarak derin nefes aldı.

Öldün.

Trysta'nın zamanda yolculuk yapabildiğini her zaman bilsem de onu bunu yaparken hiç görmemiştim. Zamanda yolculuk yapmaktan nefret ederdi. Geçmişe gitmenin sersemleştirici, mevhum kaybettiren o duygusundan nefret ederdi. Bir daha ileri sıçrayamamaktan nefret ederdi. En çok da sihrinin bedelinden nefret ederdi. Chronoslar zamanda ne kadar geri giderlerse onun yüz katı kadar yaşlanır, ömürlerini kısaltır ve olgunlaşmamış kırıksıklıklara sahip olurlardı. Tekrar edilen bir gün, yüz günlük yaşlılık anlamına gelirdi. Bir yıl ise yüz yıl anlamına gelirdi. Yani aniden ölmek demekti.

Trys titreyen ellerini önüne kaldırdı. “Yaşlı görünüyor muyum?”

“Daha çok tüm gece uyumamış gibi görünüyorsun.” Roger ayağa kalkması için ona yardım etti. “Ne kadar geri gittin?”

“Sanırım bir dakika kadar.” Titrek bir nefesle iç çekti, teni hâlâ çarşaf gibi bembeyazdı. “Tanrım. Yanlış bir hareket yap-saydım ömrümden yıllarımı verebilirdim.”

Eğer Trysta beni kurtarmak için bir dakikayı yeniden yaşadıysa nefes alamadığı, gülemediği, sevemediği yüz dakika geçirmek zorunda kalmıştı – benim yüzümden.

“Teşekkür ederim,” diye onu kollarıma aldım ve sıkı sıkı sarıldım. Trysta belki de ilk defa gözlerini devirmedi.

“Ceketin iyice harap oldu şimdi.” Omzumdaki yüzü yüzünden sesi boğuk çıkıyordu.

“Bir pankek gibi dümdüz olmamanın ufak bir bedeli.”

Roger kırık bir melek heykelini çevirdi ve görebilelim diye havaya kaldırdı. “Bunu tanıdınız mı?”

Kollarımın arasından eğilen Trys baktı. Heykelin dibine siyah bir elmas işareti boyanmıştı. Elmasın içinde ise kolları dokuz ve on ikiyi gösteren zarif bir saat vardı. “Dewey’nin şirketi. Bu onun amblemi.”

“Bu gece iki kardeşinle de mi kavga edeceğiz?”

“George’u gördüm.” Başımı kaşıdım. “Bunu yapan o mu, emin değilim ama oldukça memnun görünüyordu.”

“Yolculuk yapmam gerekeceğini biliyordu. Lanet olası George.” Trys parmağını elmas biçimli saatin üstünde gezdirdi. “Dewey çok daha kibardır. O iyi birisi. Ailede belki de *tek* iyi olabilir.”

Roger kırık heykelin içindeki küçük havzaya parmağını soktu. “Ana karadaki yetkililerden kaçırabilmek için bu heykellerin içinde alkol saklamış olmalı.”

Trys bastonunu yerden aldı ve bize doğru yaklaşan polis memuruna doğru başını salladı. “Kaçalım buradan.”

“Sen yolculuk yaptığında eski sana ne oluyor?” diye sordum dağınıklığı ardımızda bırakarak kalabalığın arasında kaybolup giderken.

Trys kaşlarını çattı. “Eski ben diye bir şey yok. Ben aynıyım. Sadece yer değiştirdim.”

“Eski zaman çizgisi peki?” diye devam ettim. “İçi alkol dolu melek heykellerinin nazik yardımıyla artık ölü olduğum bir alternatif evren var mı?”

Roger homurdandı. “Zaman yolculuğundan gerçekten nefret ediyorum.”

“Nereden bilebilirim?” diye Trys bana dirseğiyle vurdu. “Bunu bu kadar büyüteceğini bilseydim kasanın başına düşmesine izin verirdim.”

“Lanet olsun,” dedi Roger usulca mırıldandı. “George’un ahbap çavuşları bir Edwardes’a işaret ediyorlar.”

“Zihin okuyucusu mu?” diye sordum omzumum üstünden bakarak.

“Evet.” Roger gümüş boynuzlu bir adamın servis arabasından üç bardak parlak sarı renkli karışım aldı, yerine tepsiye üç parça mücevher bıraktı. “Göm şunu.”

“Ama demiştin ki—”

Karışımı bana uzattı. “Eğer zil zurna sarhoş olursak düşüncelerimiz duyamazlar.”

“Fondip, beyler.” Trys kadehini kaldırdı, ardından hepimiz şekerli karışımı kafamıza diktik.

Karışımın limonlu tadı damarlarımı bal renkli bir ateşle hızlandırdı. Tüm dünya döndü ve tuhaf, güneşli bir ışıkla aydınlandı.

Vay canına. Zihnimin içinde arılar vızıldıyor, tatlı bir şarkı söylüyorlardı. Onlar daha önce neden fark etmemiştim acaba?

“Arılar,” diye kıkırdadım.

Trysta bana garip garip baktı. “Arı mı?”

Açıklama yapmak için ağzımı açmıştım ki bir öbek bal arısı ağzımdan çıkıverdi. “*Arııııırrr.*”

Roger alaycı bir ifadeyle gülüyordu. Trys gözlerini devirse de omuzları titredi.

Kahkahalarla boşanan gözyaşları yanaklarımdan süzülüyordu. Onların da arıları duyup duymadıklarım merak ediyordum, ancak kelimeler ağır şeylerdi. Onları kaldıramıyordum.

“*Aruularrrr*,” diye fısıldadım. Hayatım boyunca arı görmüş-tüm ama aslında onları *hiç* görmemiştim, anlatabildim mi?

Roger yere yığılırken beni de beraberinde çekti. En yakın arkadaşım, hem sihirli hem dünyevi yoldaşım öyle kahkahayla gülüyordu ki dayanamamıştı.

Müzik beni arkadaşlarımdan ötesine taşıdı. Arılarla uçuyor, yıldızların arasında dönüyordum...

O sırada gördüm. Elmas biçimli saat, genç bir adamın takım elbisesinin yakasına işlenmişti, işleyen sanki arıarmış gibi parıl parıl parlıyordu. Arılarım onu görmemi istemişlerdi. Neredeyse sonum olan o amblemi takip etmemi istiyorlardı. Trys ve Roger'a anlatmaya çalıştım ama kelimeler benimle hâlâ işbirliği yapmıyordu. Bu yüzden elimle işaret ettim... ve peşine düştüm.

Genç adamı takip ederken etrafım dönüyordu, onu şimdiye kadar gördüğüm en devasa çadıra kadar takip ettim. En az on kat yüksekliğindeydi, gece semasına açılan yuvarlak tavanından sarkan mor ve siyah çizgili perdelerle bezenmişti. Girişten yoğun bir müzik sesi geliyor, bir cadının şarkısı beni kendine çekiyordu.

Yanı başımdaki Roger ailesiyle bir araya gelmesine manidar bir kahkahayla gülerken zihnimdeki, kemiklerimdeki vızıltı yüzünden onu güç bela işitiyordum. *Bu çadırı daha önce gördün sen,* diye fısıldıyordu arılar bana.

Acaba ebeveynlerim beni daha önce Charmant'a getirmişler miydi?

Elmas biçimli saat, büyüleyici bir kızın gerçek boyutlu posterinin altından girdiği kalabalık çadırın içinde kayboldu. Peşine takılıp gidecektim ki marifetli eller beni geri çekti ve hırpalanmış ceketimin ceplerine uzandı. Annemin broşunu hatırladım. Onu sakladım. Ateş kırmızısı payetli bir elbise giymiş yaşlı bir kadın bana bir şeyler bağırırsa da arıların vızıltısı onun sesini bastırıyordu.

Roger kolunu omzuma attığında kadın beni bırakıp Roger'ın yüzünü avuçlarının arasına aldı. Roger, kadının dokunuşuyla kıkırdayan küçük bir erkek çocuğuna dönüştü, açık kahverengi teni pürüzsüz ve yarasız görünüyordu. Gözlerimi kırptıştırınca yeniden benim tanıdığım Roger'a dönüştü. Arılar şarkı söylüyor, beni çadırın daha derinlerine çağırıyorlardı. *Sen daha önce buraya geldin*, diye fısıldıyorlardı. *Bizi takip et*.

Sanki başka dünya ait bir müzik tiyatronun adeta nabzıydı. Kalbim vuran davullarla yarışıyor, isyankar piyanonun sersemleten hızına yetişmeye çalışıyordu. Nemli havada simler döne döne uçuşuyor, gökyüzündeki yıldızları taklit ediyorlardı. İnsanların bedenleri birbirlerine sürtünüyor, gözleri ise ateşli bir hastalığa yakalanmışlar gibi boş bakıyordu.

Çıplak tenler – yumuşak, esnek tenler.

Güzel kızlar uzun tırnaklarını boynum boyunca gezdirip tek ayaklarının üstünde dönüyorlardı. Çıplak göğüslü erkekler ben yanlarından geçerken bana göz kırptıyor, ateşli bakışlarını tüm vücudumda boylu boyunca gezdiriyorlardı. Gülümseyişleri bulaşıcı bir şeye dönüşmeye başlamıştı, çok geçmeden yanaklarım tüm bu eğlencenin yüzünden ağrımaya başladı.

Sahnede gökyüzüne uzanan insanlardan bir piramit yükseliyordu. Mücevherli bikiniler giyinmiş kadınlar bir uyum halinde dönüyor, beni hipnotize ediyorlardı. Ayaklarım nemli zemine adeta yapışmıştı. Manzarayı saniyeler, dakikalar, saatler boyunca içime çektim. Daha önce kendimi hiç bu kadar hayatta hissetmemiştim.

“Benimle dans et!” Bir kız beni kendine çekti, dans pistinin üstünde beni döndürdü.

Gözümü açıp kapayınca kadar Trys gelip beni bir duvara yasladı, yer bulmak ve Roger hakkında bir şeyler bağırdı. Ancak arılar localara doğru uçuyor, elmas biçimli saati olan adamın etrafında dönüyorlardı. Benim güzel arıları.

Gözümü yeniden kırptığımda Roger beni omuzlarımdan sarsıyordu. “Sen iyi misin?”

İçtiğimiz muazzam ballı karışım hâlâ damarlarımı ısıtsa da saate doğru işaret etmeyi başardım.

Kırışmış kadife merdivenlerin üstünden Roger ve merdivenleri bekleyen gardiyan arasında hızlıca bakışlarımı gezdirdim. Bir tanışıklıktı bu. Bir kucaklaşma. Birlikte bir perdenin altından geçtik, gösterinin üstünde sallanan işlemeli bir kutuya vardık. Arılar sakinledi, vızıltıları solmaya başladı. Tam olarak olmamı istedikleri yerdeydim şimdi.

Elmas biçimli saati olan adam çamura bulanmış kıyafetlerimi inceledi. Kömür karası saçları, meraklı kahverengi gözleriyle beyaz tenli birisiydi. Yaklaşık aynı yaştaydık ama kusursuz duruşu ve kendine güvenen bir gülümsemesi vardı. Pahalı siyah takım elbisesinin gümüşü ince çizgileri olan kruvaze kesim bir ceketi vardı, üstünde en ufak bir kırışıklık görülüyordu.

Gözlerimi kırptığımda adamın yüzü tamamen değişti.

Canavarı andıran çenesinden adeta kan damlıyordu şimdi. Çığlık atıp geri çekildim.

Adam kaşlarını çattı. “İyi misin?” Şimdi ne kan vardı ne de sivri dişleri.

Hızla çarpan kalbimin üstüne elimi koydum, hâlâ konuşmaktan acizdim.

“Selam, Dewey.” Trys olağan bir şekilde elini sallasa da yüzüne yayılan gülümseme ona ihanet etmişti.

Dewey, Trys’in *diğer* kardeşi.

“Trysta?” Adam ağzı açık şekilde ona baktı. “Geri mi döndün?”

“Hafta sonu için geldim.” Bir süre birbirlerine baktılar, ardından adam uzun adımlarla Trys’in yanına yaklaşp onu kollarının arasına aldı. Trys’in gözleri kapanmış, saklamakta başarılı olamadığı duyguları yüzüne yavaş yavaş yayılır olmuştu. Tüm o “Lanet olası Chronoslar” ve “Ben kendi başıma daha iyiyim” söylevlerine rağmen kardeşini özlediği apaçık belli oluyordu.

Adam onu incelemek için kol mesafesinde uzaklaştı. “Biraz bile yaşlanmamışsın.”

“Sen de öyle.” Trys uzanıp adamın yanağını sıktı. “Yaşlı bir adam görmeyi bekliyordum. İçki kaçakçılığı yapmaya başladığını duyduğumda sihri kullanıyorsun sanmıştım.”

“Oraya buraya seyahat ediyorum ama *kendim* istediğim zaman, babam istediğinde değil.”

Trysta şaşkına dönmüş gibi bakıyordu. “Sen de mi evi terk ettin?”

Genç adam “Sen olmayınca eskisi kadar eğlenceli değildi,” diye alay etse de gülümsemesi yaşadığı mutsuzluğu saklayamıyordu.

Chronos ailesi sihirlerini bir havuzda toplar, aile servetini iyileştirmek ve diğer sihirli ailelerin nüfuz sahibi olmalarını engellemek maksadıyla dönüşümlü olarak zamanda seyahat ederlerdi. Trys yardım etmek istemeyince evlatlıktan reddedilmişti. “Babam Charmant’da kalmaya izin veriyor mu?”

“Başka seçeneği yok,” diyerek sırtını doğrulttu Dewey. “Adadaki her kadehi benim içkilerim dolduruyor.”

“Yani sen karaborsacısın.” Roger elini uzattı. “Roger Revelle.”

Trysta’nın erkek kardeşi uzanan eli hevesle sıkı. “Dewey Chronos. Döndüğünden haberim yoktu.”

“Benim de tanışıyor olduğumuzdan haberim yoktu.”

“Ailenin gösterisi hakkında araştırmamı yaptım. Şanın senden önde ilerliyor.”

Roger’ın yüzündeki gülümseme gücünü kaybetti. Sahneye çıkmayı nasıl da özliyordu. Ne zaman çok fazla alkol alsa saçma seviyede yüksek bir dalın üstünden sallanıp sallanamayacağı üzerine onunla iddiaya girmeye zorlardı bizi. Akrobatik yetenekleriyle gurur duyuyordu ama yüzündeki izleri almasına sebep olan işkencenin ardından bunların hepsini geride bırakmıştı.

Roger beni yanına çağırdı. “Çok saygı değer arkadaşımız, Jamison Port. Konuşma yeteneğini kaybetmiş gibi görünüyor, Effigen ailesinin *Arı Sokması* karışımı sayesinde.”

“Sihirli karışım bulabilmenizden etkilendim. Şu sıralar çok pahalandılar.” Dewey elimi sanki ağır eşiğim Trys’in arkadaşı olmaya değip değmeyeceğimin bir göstergesiymişçesine sıkı. “Bir daha normal bir içki ararsanız gelip beni bulun.”

“Teşekkürler,” diyebildikten sonra elimi geçtim. Kelimeler nihayet ağzımdan çıkabilir olmuşlardı.

Gülümseyen Dewey kadehini kaldırdı. “Bize bir bak. Revelleler ve Chronoslar nasıl da anlaşıyorlar, atalarımız mezarlarında dört dönüyordur.”

Roger küpeştenin kenarına çıkıp her zamanki gibi yer çekimine meydan okuyordu. “Senin içki kasalarından bir tanesi bugün neredeyse Jamison’un *tabutu* olacaktı. Geminden düşünce onu ezip öldürüyordu, Trys sihrini konuşturmasaydı tabii. Kelimenin gerçek anlamıyla.”

“Ben iyiyim,” diye telkinde bulundum. “Tek bir çizdiğim bile yok, kız kardeşin sayesinde.”

“Ama ceketin harap olmuş.” Kendi ceketini çıkardı, geriye inci beyazı bir gömlek ile koyu renkli bir yelek kaldı. “İşte, benimkini al.”

Kendi ceketini bana uzatmadan önce bir adım geri attım. “Gerek yok.”

“İsrar ediyorum. En azından bu kadarını yapayım.” Yeniden reddetmeden önce ışıklar parladı ve alt katta kuvvetli bir heyecan volkanı patladı. Dewey ceketini kollarımın üstüne yerleştirdi. “Yarın alırım.”

“Gerçekten istemiyorum—”

Beni göz ardı ederek perdelere doğru ilerledi. “Luxe Revelle’in gösterisi başlıyor. Aşağıdan seyretmek istiyorum, müşterilerin bakış açısıyla. Trys, benimle gösteriden sonra buluşur musun?”

Trys elini sallayınca Dewey de oradan ayrıldı.

“Luxe şu afişlerdeki kız mı?” diye Roger’a sorarken harap olmuş ceketimin cebinden annemin broşunu çıkardım.

“Hem de ta kendisi.” Roger, Dewey’nin ceketini giymeme yardımcı oldu. “Siyah sana gerçekten çok yakışıyor.”

“Benim ceketim de siyahtı.”

“Tamam, peki. *Pahalı* tam senin rengin.”

Bugüne kadar giydiğim en pahalı şeydi. “Dikişleri patlayacakmış gibi hissediyorum.”

Sahnenin ortasını bir spot ışığı aydınlattı. Roger koltuğuna yerleşti. “Babam geliyor. Giy şunu artık, Jame-o. Eğer onur konuğunun gittiğini fark ederse beni suçlar.”

İri yarı bir adam sahnenin ortasına doğru yaklaştı. Çizgili takım elbisesi geniş göğsünün etrafını sarıyordu. Ceketinin kolları aç kurtların ağızlarına benziyor, kaba ellerini mideye indirecekmiş gibi görünüyordlardı. Yüzü beyaz bir toz ile sıvanmış, dudakları ve yanakları ise kırmızıya bulanmıştı. Yarı palyaço yarı canavar diyebilirdiniz.

“Hoş geldiniz, sizi çekilmez canavarlar!” Wolffe Revelle’in gür sesi yankılandı.

“Yoksa şöyle mi söylemeliydim?” diye babasıyla aynı anda mırıldandı Roger, “*yeniden* hoş geldiniz.”

ÜÇ

Luxe

Manikürümün rengi çatıya çıkan merdiven halatının üstünde tezatlık yaratıyordu. Wolffe dayımın kalabalığı heyecanlandırma süreci çoktan başlamıştı. Gösterinin başlamasına yalnızca dakikalar vardı.

“İşte yıldızımız orada!” diye bağırdı Caroline teyze. Performansçıların geri kalanları merdivenin altında toplanmışlardı.

“Mesai saatin başladı mı, Luxie kız?”

“Senin tüm gece boyunca kazandığından fazlasını bir saatte kazanıyor!”

Eğer şampanya krizini bilselerdi böyle kahkaha atıyor olmazlardı. Büyükannem belki de ilk defa bu sırrı kendine saklamayı başarmıştı. Pekala.

“Şu *arkaya* bir bakın!” diye ıslık çaldı Caroline teyze. “Tam bir para tuzağı olduğu nasıl da belli.”

“Senin kırışıklıkların mı çıkmış?”

“Yüzünde mi *gözünde* mi?”

Tanrı aşkına. Ailem ciddi olmak konusunda gerçekten yeteneksizdi.

“Bizimle Eğlence Evi’ne gelmiyorsun ya yazıklar olsun,” diye devam etti Caroline teyze. “Buzlar prensesiyle geçirilecek bir gece bize epey mücevher kazandırır.”

Bana yıllardır böyle hitap ederler, tıpkı herkes gibi Eğlence Evi’nden edineceğim kazancı kendime saklayacak kadar kibirli olduğumu düşünürlerdi. Wolffe dayı bu fikrin kendine ait olduğunu söylemişti –“en değerli mücevherini” nadiren gelen müşterilerine saklamak istiyordu– ancak bu strateji ailemin, onlar çalışırken benim gidip uyumam ile ilgili alaylarına engel olamıyordu elbette.

Ancak bu gece öyle olmayacaktı. “Aslında,” diye aşağıya seslendim. “Bu gece bir müşteri alacağım.”

Teyzemin yüzüne yayılan gülümseme kocaman ve pervasızdı. “Hadi canım.”

Omuz silktim. “Eğlence Evi’nin tüm ihtişamına sahip çıkmanıza izin veremezdim.”

Çılgılık ve ıslıkları öyle kuvvetliydi ki Wolffe dayımın gür sesini bile bastırıyordu. Eğer annem hâlâ hayatta olsaydı kız kardeşlerinin hemen yanında durur, gururla omuzlarını kabartırdı. Ya da belki tüm hayatım boyunca bana tembihlediği öğüdü tekrarlamak için çatıda benimle beraber beklerdi. *Mücevherden yalnızca inandırıcı olabilecek kadar sihir çek. Ağır ağır ve temkinle. Müşteriye asla parmağını bile değdirme; yüzleri ne kadar tatlı olursa olsun her zaman sihrini kullan, bedenini değil.*

En tepeye yaklaştığımda dönüp aşağıdakilere baktım. Dansçılar ve palyaçolar, alev üfleyenler ve akrobatlar, hayvan terbiyecileri ve cambazlar. Dünyada bizimkiyle yarışabilecek başka bir aile yoktu. Hiçbir şey –kesinlikle hiçbir şey– bir Revelle’i alt edemezdi.

Büyükannem ellerini kalbinin üstüne yerleştirdikten sonra benden tarafa kaldırdı. “Git de o mücevherleri topla benim güzel kızım.”

“Tıpkı bana öğrettiğin gibi,” diyerek ona bir öpücük attım. Onun hatırına yüz Chronos’u bile baştan çıkarırdım.

Trapeze adım attığımda kalbim heyecandan yerine sığmaz olmuştu.

Kapanış gösterisinde spot ışıkları Colette, Millie ve bana aitti: Trapez Üçlemesi. Bu ismi henüz yataklarımızda hayaller kuran üç küçük kızken seçmiştik kendimize. O zamanlar aramızda mesafe yoktu, sınır yoktu, sırlar yoktu.

Wolffe dayımın beni yıldız olarak seçmesinden önceydi. Adeline yengem benden önceki yıldızdı ve Colette de annesinin izinden emin adımlarla ilerliyordu. Tüm hayatı boyunca bu ana hazırlanmış, her zaman Millie ile benim bir adım önümüzde olmuştu. Annelerimiz öldükten sonra bizleri eğitme işini bile üstlenmişti. Bu pozisyonu hak ediyordu. Eğer tuhaf, ikinci sihrimi keşfetmeseydim; eğer Wolffe dayım gizli bir silah gibi bu sihirde ustalaşmama yardımcı olmasaydı yıldızımız gerçekten Colette olurdu. Ben olmazdım.

Kendi babası yıldız olarak beni seçince Colette hayal kırıklığına uğramıştı ama ayrı düşmemizin esas sebebi bu değildi. Hayır, bunun sebebi bendim. Kuzenim Gece Mahallesi’nde gününü gün ederken Wolffe’nin ofisinde saklanarak geçirdiğim

yılların bir ödülüydü bu. Edwardes ailesinden birisinin zihnimi okuyarak ikinci sihrimi öğrenmesi riskine giremezdim. Bu yüzden kuzenlerimin davetlerini geri çevirmiştim. Tembel ve yalaka bir yıldız olmuşum. İşte buzlar prensesine böyle dönüşmüştüm.

Onlar da çok geçmeden beni davet etmeyi bırakmışlardı.

Nihayet merdivenin en tepesine vardığımda Millie, Colette'in söylediği bir şeye kahkaha atıyordu. Ütü masasını andıran düz göğsüme kıyasla Millie'nin dar elbisesinin içini dolduran dolgun vücuduna olan hayranlığımı gizleyemiyordum. Büyükanнемin kıvrımlarının yanı sıra onun o sönmeyen gülümsemesini de miras almıştı. Annem eskiden dans derslerinde Millie'nin gülümsemesini taklit etmemi söylerdi. *İzleyiciler mutlu bir kız görmeye bayılırlar.*

Millie beni fark edince mükemmel kaşlarından bir tanesini havaya kaldırdı. "Bu gece gerçekten Eğlence Evi'nde mi çalışacaksın?"

"Evet." Ellerimi tebeşir çuvalının içine sokup fazla tebeşiri alkış yaparak attım.

"Bu muhteşem, öyle değil mi Col?"

"Harikulade." Colette küçük aynadan gözlerini ayırmadan rujunu düzeltmeye devam etti. "İlk sıçramaya üç dakika kaldı."

Ardından artık fazlasıyla aşına olduğumuz o sessizlik gösterdi kendini. Bir zamanlar birbirimize söyleyecek sözümüz asla bitmezdi. Şimdi kibar sohbetlerin uzmanı olmuştuk.

"Yeni elbiseleri sevdim," diye sohbeti devam ettirdim. Dar bütçemiz yalnızca bana yeni bir kostüm almaya yetmişti ama Colette kendinin ve Millie'nin akrobat elbisesini elden geçirmeyi başarmıştı.

Millie ışıldayan gümüş renkli kumaşın üstünde elini gezdirdi. “Açık renkler beni solgun gösteriyor ama Colette’in her zaman güzel görünmek zorunda olduğunu biliyorsun.”

Aslında açık renkli kumaş Millie’nin tenini solgun göstermiyordu ama Colette’in sıcak kahverengi teninin üstünde daha belirgin durduğu söylenebilirdi. Örgüyle hareketlendirdiği topuzu elmacık kemiklerini vurgulamıştı. İri gözlerinin kenarına yapıştırdığı sahte mücevherler ise gözlerini daha çok öne çıkarıyordu.

Millie dar elbisesinin içine elini sokup iri göğüslerini biraz daha yukarı çekti. “Wolffe dayı sana ilk müşterin için bir işaret verdi mi? Yoksa en yüksek bahsi verenle mi gideceksin?”

“Bir işaret verdi.” Bacaklarımı önümde doğrulttum ve kendimi iyicene esneterek eğildim.

“Tahmin edeyim. Zengin bir turist daha.”

Colette gözlerini devirdi. “*Her zaman* zengin bir turist olacak.”

Wolffe dayının kahkahaları aramızdaki sessizliği doldururken kollarımı kendime doladım. Gece sona erdiğinde tüm ailem müşterimin kim olduğunu öğrenecekti. Chronos ailesi Eğlence Evi’ne asla adım atmazdı. Asla bir Revelle’in yanına ellerinde mücevherle on metre dahi yaklaşmazlardı.

Üçkağıt çevirmenin bir gerçeği yoktu. “Aslında, müşterim Dewey Chronos.”

İki kızın da ağzı açık kalıverdi.

“İlk müşterin bir *Chronos* mu?” diye adeta tısladı Colette.

“Wolffe dayının böyle bir şey yaptığına inanamıyorum!” diye çığlık attı Millie. “Bir Chronos acaba senden ne gibi fantezilerini gerçek kılmanı isteyecek?”

Zihnimin bu konuya odaklanmasına izin veremezdim, hele ki akrobasi gösterisinden saniyeler kadar uzakken.

Colette kollarım kavuşturdu. “Bir Chronos’un mücevher vermesinin imkanı yok. Sana bile.”

“Belediye Başkanı’nın sürekli yanında gezen mi?” diye sordu Millie. “Yoksa diğer oğlan mı?”

“Diğer oğlan bir içki kaçakçısı.”

Colette’in kaşları iyicene çatıldı. “İçkilerimizi bir Chronos’tan almıyoruz, öyle değil mi?”

Sanki başka çaremiz varmış gibi söylemişti.

Millie’nin güzel gülümsemesi soldu. “Büyükanne bu yüzden mi sabah ağlıyordu?”

Ah, büyükanne. İhtiyacımız olan son şey açılış gecesinde alkolsüz kaldığımızı dair dedikodulardı.

Bu adil değildi. Eğer annelerimiz hâlâ hayatta olsaydı içki kriziyle *onlar* uğraşırlardı. Ailemizin ekmeğini onlar kazanırdı, büyükanнемimizin kızları olarak onu onlar teselli ederlerdi. Lanet olası bir Chronos’u sihirle tahrik etmek zorunda kalmazdım ben de. Kuzenlerime de bu konuda yalan söylemem gerekmezdi.

Ancak hayat adil değildi. Mızızlanmak onları hayata geri getirmeyecekti.

Çenemi havaya kaldırarak onlara kendime güvenen bir edayla gülümsedim. “Endişelenme. Her şey tıkırında.”

Millie rahatlamış görünse de Colette esneme hareketlerimi bitirinceye dek beni seyretmeye devam etti. Millie ile eskiden Adeline yengemin bir taraftan Edwardes ailesinden geldiği hakkında şakalar yapardık çünkü Colette söylediğimiz yalanları neredeyse kolaylıkla tespit ederdi. Henüz küçük birer çocukken

bile Millie ile ben, büyükannemizin şeker çekmecesinin kilidini açmak için uğraşırken Colette her zaman kurallara uyardı.

Wolffe dayım bir müşterinin hayli büyük şapkası hakkında espri yaparken yüksek kalabalık kahkahayla güldü. Gösteri her an başlayabilirdi.

Millie dürbüne uzanıp kenardan sarktı. “Hangisi?”

“Locadadır muhtemelen.” Colette aşağıdaki kalabalığa baktı. “Her zaman siyah bir ceket giydiğini duydum, yakasında elmas biçimli çirkin bir saat işli.”

Millie adeta kaskatı kesildi. “Gördüm onu. Bak.”

Colette gözlerini kısarak aşağıdaki kalabalığa baktı. “Bir dakika... yanında *kardeşim* mi var?”

“Roger geri mi dönmüş?” Az kalsın dengemi yitirecektim. Aramızdan ayrılalı üç uzun yıl geçmişti.

“İnanamıyorum!” diye çılgık attı Millie. “İşte orada!”

Colette parmaklarıyla dudaklarını örterken ciddiyetini yeniden takınmaya çabalıyordu. Roger’ın Charmant’dan ani ayrılışı en çok Colette’i etkilemişti. Wolffe dayı ona iyi bir baba olmak için elinden geleni yapsa da Adeline yengenin ölümünü ve eline bakan doksan altı Revelle’i de hesaba kattığımızda Colette çoğunlukla yalnız başına kalmıştı. “Elbette bir gösteriş yapması *lazımdı*. Öylece sahne arkasına gelemezdi. Locada oturmalı ve kaçakçıyla ahbap görünmeliydi tabii.”

Gülümsememe engel olamadım. “Kulağa tam Rogerlık hareket gibi geliyor.”

“Kaçakçı değişik görünüyor. *İyi* anlamda.” Millie’nin gözleri hınzırca parladı. “Belki aşık olursun! Beraber çok güzel, zamanda yolculuk yapan bebekleriniz olur.”

Colette kaşlarını kaldırdı. “Onu yozlaşmış siyasetçilerle dolu bir ailenin üyesiyle mi evlendirmek istiyorsun?”

“Haklısın.”

“Aşk?” İşte buna gülerdim. Aşık olmak bir Revelle’in yapabileceği en ahmakça şeydi. “Aşka ihtiyacım yok. *Zengine* ihtiyacım var.”

Millie’nin gülümsemesi genişledi. “Eğlence Evi’ne bayılacaksın. Buna adım gibi eminim.”

Sahnenin en aşağısında kalan davulcuların ritmi giderek yavaşlayıp heyecanları yükselten bir tempoya dönüştü. Vakit gelmişti.

“Battı balık yan gider.” Colette ve Millie akrobat salıncaklarına tutundular ve tırabzan tahtasının en ucuna ayak parmaklarını yasladılar.

Batan balık yan gidemez. Kollarımı kendime doladım. İkinci sihrimi çağırmanın vakti gelmişti.

“Gecenin Kızı’nı izlemeye hazır mısınız?” diye gürledi Wolffe dayı.

Kalabalık ayaklarını yere vurdukça çatı kısmı titreyip sallanıyordu. Gözlerimi kapayıp ellerimi sıkı sıkı kavuşturdum. Ya şimdi ya da hiç.

“Karşı konulmaz, eşsiz Yaldızlı Yakut için hazır mısınız?”

Zihnim bir bıçak gibiydi; adeta boğazımı, kaburgalarımı, yüreğimin ta içini kesiyordu. Alnımın tepesi terden boncuk boncuk olmuştu. İçimi yakıp kavuran bu his adeta ateş yutmak kadar yanlışı geliyordu. İçimdeki her bir dürtü geri çekilmem için beni zorluyordu, yine de sihrimin beni daha derinden yaralamasına izin verdim.

Sihir her zaman bir bedelle gelirdi, benimki de acıydı. Ölüm-cül, zihin uyuşturucu bir acıydı. Birisini mücevhersiz büyüleyebildiğimi gözlerimde canlandırabildiğim an binlerce balta gücündeki keskin bir baş ağrısı adeta kafatasımı ortadan ikiye ayırıyormuş gibi hissediyordum. Ancak buna direnebilirsem herkesi büyüümün etkisi altına alabilirdim. Bir Chronos'u bile.

Ben titremeler içinde beklerken Colette ve Millie birbirlerine baktılar. Her performans öncesinde olduğu gibi paniklediğimi düşünüyorlardı. Vücudumu dik tutmakta zorlanırken dilimi öyle sert ısırđım ki damağıma kanın demirimsi tadı geldi.

Işık sicimleri kıpraşarak can bulmaya başladı; çeşitli renkler ve ışıltılardan oluşan göz kamaştırıcı, hülyalı şeylerdi bunlar. Mücevherlerin sihri görünmezdi ama renklerden oluşan bu ışıklı kementler etrafımı rüzgarlı bir günde toplanmamış saçlar gibi sarıyordu. Her bir ışık sicimi izleyicilerden bir tanesine uzanıyor, onların duygularını öyle canlı şekilde ortaya çıkarıyordu ki istediğim gibi şekil verebiliyordum.

İşte *bu* yüzden benim gösterim en popüler olanıydı, Wolfe dayı beni bu yüzden gösterinin yıldızı yapmıştı. Millie en güzelimizdi, Colette en yeteneklimizdi ama turistlere cenneti tattıran *bendim*.

Büyükannem bu gece küvetini şampanya ile dolduracaktı.

En yakınımındaki ışık sicimine uzandım. Zonklayan başım isyan ederken zihnimde bir başka sicimi daha kavradım.

Ve bir başkasını, bir başkasını daha.

Bir renk cümbüşü doluştu etrafıma, yakalayamayacağım kadar çok bireysel duygu vardı. Kırmızı her zaman şehvet demektir. Yeşil ise kıskançlıktı. Mavi mutsuzluk, dumanlı karartı ise öfkeydi.

Onları tahrik edecektim.

Onları büyüleyecektim.

Ceplerini boşaltacaklardı. Avuç avuç mücevheri uzanmış ellerime kendi rızalarıyla bırakacaklardı. Dewey Chronos ben-den öyle etkilenecekti ki içki dolu gemilerini önüme serecekti. İçki yasağında hayatta kalmaktan öteye geçecektik, adeta *serpilip büyüyecektik*. Dünyanın günahkarları için alkol dolu bir mabede dönüşecektik.

Ve en önemlisi, işimizi –evimizi– kaybetmeyecektik.

Colette kolumdan çekiştirdi. “Hazır mısın?”

Başımı onaylayarak salladığımda vücudum acıyla daha da kavruldu.

Colette, aşağıdaki sahnede bekleyen Wolffe dayıma işaret gönderdi. Bir yığın sersemlik hissiyle mücadele ederek yakasında elmas biçimli saat olan genç adama ulaşan ışık siciminin yerini buldum. Şansıma Trevor Edwardes’dan, Dewey’nin zihin okuma asistanından, eser yoktu ki Wolffe dayı onun neredeyse tüm içki anlaşmalarında bulunduğunu söylemişti. Onun yerine kaçakçının yanında neon yeşil renkli turistik bir şapka takmış, her zamanki muzır gülümsemesini takınan Roger oturuyordu.

Dewey Chronos öne doğru eğildiğinde yüzüne vuran ince bir spot ışığı yüzünden odağımı kaybedecek kadar beklenmedik derecede zevkli bir heyecan hissettim. Sadece yakışıklı değildi, *muhteşemdi*. Dağınık siyah saçları, geniş omuzları ve umulmadık dürüstlükte bir ışık sicimi vardı. Hatırladığım ana kuzusu küçük çocuktan çok uzaktı.

Bu duygular denizinde kendi çıkarımıza kullanabileceğimiz bir şeyler aradım. Elbette ki heyecanlıydı, ayrıca biraz sarhoştı.

Güzel. Biraz memleket hasreti çekiyordu. Görünüşe göre ailesinden ayrıldığına yönelik dedikodular doğruydı.

“Sanırım sizi duyamadı!” diye dayım izleyicileri kışkırttı.

Buraya aitsin, diye fısıldadım ondan gelen ışık sicimine doğru. Göz kamaştıran altın renkli bir umut hissi canlandı. İşte buydu!

Kafatasıma saplanan acı inlememe yetecek kadar kuvvetliydi ama adımı haykıran binlerce aç izleyicinin arasından sesimin duyulmasına imkan yoktu. Sıkı kontrolüm altındaki ışık sicimlerle beraber trapez salıncağıma tutundum, Colette’e bir santimetre daha yaklaştım. Sahnenin nemli, sigara dumanı dolu ve ucuz bira kokan havası beni kucakladı.

Millie kalabalığın üstünden salladı. Rengarenk şapkalarıyla izleyiciler adeta çılgına döndü. Spot ışıkları yeniden gökyüzüne çevirilince bu sefer zarif bir atlayışla Colette sallandı. Kalabalık öyle inanılmaz bir gürültüyle çığlık attı ki üstüne bastığım ahşap platformun sallandığını hissettim.

Şimdi uçuş sırası bendeydi. Sihrimin yarattığı acıya rağmen çıplak tenimi yalayacak gecenin serinliğini kucaklamaya, trapez atlayışını yapmak için izleyicilerin çığlıklarını bastıran o saf konsantrasyona kendimi bırakmaya hazırdım. Huzur dolu birkaç dakika için yalnızca ben, kuzenlerim ve bizi birbirimize bağlayan o kırılmaz güven duygusu var olacaktı. Beni yakalayacaklardı. Her zaman yakalarlardı.

Dewey Chronos’un ışık sicimini okşadım. *Dünyanın en güzel kızını görmek üzeresin.*

İzleyiciler benim için, Luxe Revelle için, Gecenin Kızı için haykırıyorlardı. Trapezimi kavradım ve son bir defa nefes almak için kendime vakit tanıdım...

...ve kendimi boşluktan aşağı bıraktım.

DÖRT

Jamison

Çadırın içinde insanlar uçuyor, orkestranın tahrik edici karanlık melodisiyle bir ahenk içinde zarafetle taklalar atıyorlardı. Spot ışıkları yukarı doğru çevrildiğinde nereyi işaret ettiğini görmek için boynumu öne uzattım.

Ve işte onu gördüm. Dünyanın en güzel kızıydı – adeta yıldızlardan aşağı düşüyordu.

Trapezden sıçradı, uzun bacakları kıvrımlı başka bir akrobat tarafından yakalandı. Kalabalıktan yükselen ses kulakları sağır ederken bir sonraki sıçrayışıyla diğer akrobata ulaştı. Bir sonraki ve bir sonraki derken nihayet bulut biçimindeki kristal platforma indi. Platformun kenarına oturduğu sırada spot ışıklarını yansıtan payetler gözlerimizi kamaştırıyordu. Aramızda bir insan denizi olsa bile üstüne oturduğu bulut, yüzü benimle aynı hizaya gelinceye dek yavaş yavaş aşağıya indi.

Göz göze geldik. Daha önce hiç hissetmediğim bir tutku içimde canlanıverdi.

Yuvam. O benim yuvam.

Bana bakıyor olamazdı – tüm dünyadaki en ulvi canlıydı. Oysa ben kimdim ki? Yine de kalbinin kalbimle aynı ritimde çarptığını hisseder gibiydim. Teninden yayılan parfümün kokusunu, dudaklarının yumuşaklığını adeta hissedebiliyordum. Gözlerimin önünde binlerce resim belirdi, birlikte hiç yaşamadığımız bir hayata aitlerdi ama bunlara sahip olabilirdik – gerçekten olabilirdik. Gür kirpiklerinin altından bana göz kırptı. Dolgun bukleleri başını adeta bir taç gibi saran gevşek bir kurdele ile bağlanmıştı. Onun karşısında nefes alabilmek bile çok büyük bir lütuftu.

Bakışlarını benden ayırıp daha değerli sayılan hayranlarına çevirdi. Ağladım, bana bir kere daha baksın diye yalvardım. Ancak izleyiciler New York'un en iyisine hayranlıkla bakıyorlardı ve o da aralarından en iyisini seçecekti.

Bir meleği andıran şarkısının neredeyse tek kelimesini dahi anlamadım. Kendi kalbimden yükselen ses ve kalabalığın gürültüsü şarkının sözlerini bastırıyordu. Ah keşke aramızda parlayan o bağlantıyı onurlandırabilmek için ona biraz daha yaklaşabilseydim. Locanın küpeştesinin üstüne tırmandım...

Güçlü kollar beni sandalyeme geri oturttu. Roger.

“Ona bir mücevher vermiş olmalı!” diye bağırdı Trys.

“İyi de o çulsuz!”

Onların ellerini sırtımda hissedebiliyor, endişelerini duyabiliyordum ama hiçbirinin önemi yoktu.

Taklaları ve sıçrayışları öyle tatlı bir işkenceydi ki. İnce ince şekillenmiş kaslarının hareketini seyretmek ruhumu baş

döndürücü bir enerjiyle yükseltiyordu. Bir platforma güvenle her indiğinde içim rahatlayarak hayret ediyordum. Tüm kalbim, tüm dünyam altında koruyucu bir ağ olmadan yaptığı her atlayışta yok olmanın eşiğine geliyordu sanki.

Dakikalar adeta saniyeler kadar kısa sürdü. Kalçalarını sahnede savurarak büyümlü şarkısını söylemeye devam etti. *Bana bak*, diye yalvardım ona. Ona her şeyi verebilirdim; dokunduğum her mücevheri, sırtımdaki kıyafetleri, her şeyi—

Roger ellerini sırtıma bastırıyor, beni sandalyemde tutmaya çabalıyordu.

Trys ayaklarımı yerinde tutmak için üstlerine bastırdı. “Onu buradan çıkarmalı mıyız?”

“Gösteri neredeyse bitmek üzere. Görüyor musun?”

Diğer akrobatlar onu yakaladı ve onu yeniden bulutun üstüne yerleştirdiler. Erkekler sahneye avuç dolusu mücevher fırlatıyor, kadınlar ise yüzüklerindeki mücevherleri kanırtıyorlardı. O, hepsini hak ediyordu. Keşke benim için ne kadar değerli olduğunu ona gösterebilecek bir şeyim olsaydı...

Annemin broşu.

İçinden mücevherlerini sökecek kadar vaktim yoktu; broşu öylece ona atabilirdim...

“Hayır!” Trys beni kirli halının üstüne devirdi. Kollarımı deli gibi çırpıyordum ama elimde tuttuğum broşu Trys benden çekip aldı ve yerde yuvarlandı.

“Onu geri ver!” diye bağırsam da yakalamaya fırsat yaratabilecek kadar gözlerimi Luxe’ten çekip alamıyordum.

Sendeleyerek ayağa kalkarken Luxe’ün bakışları beni yeniden buldu. Roger ve Trys ortadan kaybolmuşlardı. Diğer herkes adeta boşlukta yok olup gitmişti şimdi.

Sadece ikimiz vardık, adeta aya doğru uçuyorduk. Yıldızlara uçuyorduk.

Kristal bulutu onu yukarı taşımaya, benim ulaşamayacağım yüksekliğe götürmeye devam etti. Dudaklarında yalnızca bana ait gizemli bir tebessüm kıvrılıyordu.

Ardından başını çevirdi ve heyecanlı hayranlarına öpücükler atmaya başladı.

Tam anlamıyla ruhum çekilmişçesine sandalyeme yığıldım.

Roger yanağıma hafifçe vurdu. “Kuzenimle de tanışmış oldun.”

“Zavallı Jame-o.” Trys beni omuzlarımdan yakaladı. “Revelle sihrinin nasıl bir şey olduğunu anladın mı şimdi?”

Bakışlarımı Luxe’ten ayıramıyordum. “O benim *yuvam*.”

Trys dönüp Roger’a baktı. “Bu çok acımasızca ama.”

“Gösteri dünyası.” Roger eğilmiş şapkamı düzelitti. “Giriş ücretini ödedin, değil mi? Seni öyle büyülemiş olmalı.”

Hiçbir şey ödememiştim. Elbette tüm Revelleler gibi sihirliydi. Ama mücevher vermediğime göre yaşadıklarım gerçek *olmalıydı*.

“Bekleyelim biraz, Jame-o. Etkisi geçtiğinde yanında olacağız.”

Ama etkisi geçmeyecekti. Benim adım gibi emin olduğum şeyi arkadaşlarım anlamaya dahi başlayamamışlardı: Luxe Revelle benim kaderimdi. Bu gece yaşanan her şey beni bu ana getirmişti. Dejavu. İçki kasası. Arılar.

On dokuz yıllık ömrümde ilk defa gerçekten ait olduğum yerdeydim.

Bulutun kenarına yerleşmiş sayısız hayranına el sallıyordu. Çocuklar sahneye atlayıp yerdeki mücevherleri sahne arkasına süpürdüler. Safirler, zümrütler, topazlar, hatta elmaslar bile

havaya saçılmıştı ama benim tek düşünebildiğim hepsinin üstünde sallanan o genç kızdı. Dudaklarının kenarlarındaki gülümsemesi gerildi. Yorgun düşmüştü.

Bakışlarımız bir kere daha kavuştu ve...

Elleriyle karnını tuttu. Ayağı kaydı.

O mükemmel gözleri korkuyla parladı.

Roger onun adıyla bağırdı.

Ve kız

gökten

yere

düştü.

BES

✦
Luxe

“Luxe? Beni duyabiliyor musun?”

Göğsümün içinde adeta patlayan acıyı hissedebiliyordum. Ellerim midemi delip geçen bıçağı ararken feryat etsem de akrobat giysim çok dardı.

Gösteri.

Dewey Chronos.

Düştüm.

“Ayağa kalkma!” diye bağırdı büyükannem. “Neresi acıyor?”

“Her yer,” diye homurdandım. Acım gözlerimi kör ediyordu sanki, sihirden daha beterdı çünkü durduramıyordum.

“Dr. Strattori’ye haber verin.” Koşuşturan ayak sesleri duydum. “Birisi bana bu elbiseyi kesmem için yardım etsin.”

Beni yana döndürdüler, karanlık tarafından ele geçirilirken çığlık attım.

*

“Luxe?” Büyükannem sahte kirpiklerimi çekiyordu.

Kendimi zorlayarak gözlerimi açtım. Hâlâ çadırdaydım. Bir şekilde hâlâ hayattaydım.

Büyükannem soğuk, kuru elini başıma yasladı. “Dr. Strattori burada. Seni tedavi edebilmesi için rızana ihtiyacı var.”

Oturmaya çalıştım ama kollarım yeterince kuvvetli değildi.

Wolffe dayı omzuma vurdu. “Kımıldamamaya çalışma. Sadece rızanı ver.”

Dik dik onlara baktım. Strattori ailesi tüm acıları iyileştirebilirdi – ama başka birine aktarmak kaydıyla. Katılımcıların her ikisinin de rızası olması gerekiyordu.

“İnat etme,” diye uyardı Wolffe dayı.

Ailem benim için yeterince fedakarlık yapmıştı zaten. Antrenmanlarda gücümü toplayayım diye kendi yemeklerinden kısmış, ben çalışmak zorunda kalmayayım diye Eğlence Evi’nde fazla mesai yapmışlardı. “Asla olmaz.”

Dayımın bakışları tiyatroya doğru parladı. “Oraya çıkmam gerek. Luxe’ün kabul ettiğinden emin ol.”

“Hayır.”

“Kabul et, Luxe. Bu bir emirdir.”

Dayım daha fazla itiraz etmeme fırsat vermeden oradan ayrıldı.

Başımı yastığa gömdüm, Helen Strattori ellerini üzerime doğru uzattı. Dokunmuyordu, yaralarımı *hissedi*yordu. Strattori ailesinin tuhaf, dindar ahlak anlayışları bizim hayat tarzımıza karşı temkinli davranmalarına neden olmuştu, bu yüzden aile üyelerinin büyük çoğunluğu Büyük Çadır’ın yakınlarına yaklaşmazlardı. Ailemin şansına Helen Strattori bir ayyaştı.

“Ölmüyorsun,” diye geveledi, nefesinde içtiği cinin kokusu asılıydı. “O kadar yüksekte düşünce ölmen gerekirdi.”

O halde onun sihrine rıza göstermem *cinayet* olmayacaktı, sadece bir başka Revelle'e eziyet olacaktı.

"İki kırık kaburgan ve sol tarafından ilerlemeye başlamış endişe verici bir çürüğün var. Biraz da iç hasar söz konusu, bu gece eski bir yaranı da nüksettirmiş olabilirsin." Dr. Strattori endişeli görünse de yarı iyileşmiş yaralardan payını almamış Revelle bulamazdınız.

"Hizmetinize ihtiyacımız yok."

Kadının kaşları daha derin çatıldı. "Birkaç hafta performans çıkamayacaksın."

Hafta mı? Benim *dakikam* bile yoktu, ne haftası!

Nasıl da güzel gidiyordu her şey! Avcuma aldığım ışık sicimlerinin kaç tane olduğunu bile sayamamıştım. İzleyiciler sahneyi öyle mücevher yağmuruna tutmuştu ki küçük kuzenlerim onları süpürmeye yetişememişlerdi. En önemlisi Dewey Chronos gerçekten bana ulaşmak için sandalyesine tırmanmaya yeltenmişti. Arzuladığım her şeyi bana vermeye hazırды. İçki. Mücevher. Woodrow Wilson isimli bir tek boynuzlu at.

Onu büyülediğimi anlamasına –ve Büyük Çadır'dan uzaklaşıp gitmesine– fırsat vermeden başladığım işi bitirmek zorundaydım.

Ağırlığımı dirseklerimin üstüne verdim, yeniden çılgılık atmamak için yanağımı ısırdım. "Kalkmama yardım et. Sahneye geri döneceğim."

"Sus," diye azarladı büyükanmem. "Hiç kimse seni böyle göremez."

Elbette göremezdi. Revelle ailesinin Yaldızlı Yakut'u mükemmel olmalıydı. Hem de her zaman.

Her şeyi berbat ettiğinde bile.

Gözlerimi kapayarak derin bir nefes çektim içime. “Nasıl hayatta kaldım?”

“Turist kalabalığı düşmeni hafifletti. Şükürler olsun ki bu gece tam kapasite çalışıyoruz, yoksa... lanet olsun, Luxe,” – büyükannemin sesi çatladı– “seni neredeyse kaybedecektik.”

“İyiyim. Gerçekten.”

Avcumu tutup parmaklarıyla defalarca okşadı. Büyükan-nem asla sabit duramazdı, el ele tutuşurken bile. “Büyükan-neni çok korkuttun,” diye fısıldadı kendine.

Büyükan-nemin yüzü son yedi yıldır, Edwardes ailesinden polis memurlarının kaybolan annemle diğerlerinin akıbetini söylemek için Büyük Çadır’a adım attıkları günden beri aynı soluk benze sahipti. Polisin ağzından çıkan kabus gibi her ke-limede büyükan-nemin benzi bir renk daha atmıştı. *Bulduk. Bo-ğulmuşlar. Başınız sağ olsun.*

Dr. Strattori ayağa kalkarken dengesini bulmak için portatif karyolaya tutundu. “Hizmetime ihtiyacınız var mı, yoksa eğ-lenceme geri dönebilir miyim?”

“Hayır,” diye sertçe cevap verdim.

Aynı anda büyükan-nem de “Evet,” diye karşılık verdi.

İçini çeken büyükan-nem yüzünü benimkinden yalnızca bir santimetre uzakta kalacak kadar yaklaştırdı. “Dayını duydun. Yıldızımızı haftalarca sahneden uzak tutmayı karşılayamayız.”

Nanna’nın elini bırakıp yüzümü kapadım, nefes alışverişimi sakinleştirmeye çalıştım. Strattori sihri için genellikle yetimler gö-nüllü olur, her zaman kendilerini faydalı göstermeye çalışırlardı. Neşeli küçük Clara’nın kaburgaları benim yüzümden kırılabilirdi.

Ne yaparsam yapayım ailem acı çekecekti.

“Ben yaparım.”

İpeksi sesin geldiği tarafa baktım, son duyduğumdan daha davudi bir tonu vardı. “Roger?”

Kafasındaki turist şapkasıyla karşımda duruyordu. Kapı girişinde bekleyen duruşu hem acı verici derecede tanıdık hem de bir o kadar farklıydı. Hâlâ bir fasulye sırıgı kadar sıskaydı ama boyu en az Wolffe dayı kadar uzamıştı. Saçları da daha kısa görünüyordu, siyahi turistlerin sevdiği gibi geriye doğru taranmıştı. Colette’in parıldayan gözleri, Adeline yengenin güzel gülümsemesi, yüzündeki o yara izleri. O lanet olası yara izlerini buradan ayrılmadan önce edinmişti.

“Geri mi döndün?” Sesimin kuvvetini çalan acım değil yaşadığım duygulardı.

“Sadece ziyaret.” Karyolada yanıma geldi. “Şu haline bir bak, nasıl da kanıyorsun. Kanını çalıp da seni şahsi hizmetçim yapmamdan korkmuyor musun?”

“Yedi yaşında değilim. Kan büyüsünün gerçek olmadığını biliyorum.”

Roger kıkırdadı. “Ben giderken on beş yaşında küçük bir huysuzdun, saçların da kalçaların kadar genişti. Şimdi bir bakın. Ne olmuş?” Bana anakarada kullanılan bakır bir para attı.

Kirli parayı parmağımla çevirdim. “Bana bunu neden veriyorsun?”

“Anakaradakiler şans getirdiğine inanıyorlar. Ayrıca küçükken anakara parasını ne kadar çok sevdiğini unutmadım. Gazetelerden ve dergilerden kesip çıkardığın o fotoğrafları hatırlıyor musun? Gidip görmek istediğin yerlerdi—”

“Büyüdüm ben.” *Ve burada kaldım, senin aksine.*

Roger uzanıp omzumu sıktı. “Hadi ama kuzen. Bitirelim şu işi.”

Eve döneli sadece birkaç dakika olmuştu ama ailemizin fedaisi rolünü hemen üstlenmişti. Uzun kış mevsimlerinde Roger her zaman tabağındakileri paylaşmaya gönüllü olurdu. Ya da en berbat müşterileri büyülemeye razı olur, iğrenç fantezilerinden şikayetçi olmazdı. Başkalarının bana “Buzlar Prensesi” demesine asla izin vermezdi, Gece Mahallesi maceralarına çıkarken beni de davet etmekten asla vazgeçmezdi.

“Eve döneli daha bir dakika oldu!” diye feryat ettiğimde kaburgalarım sızladı. “Gelir gelmez canını yakmamı mı bekliyorsun gerçekten?”

Yüzüne yayılan o ukala gülümseme nedense onu daha çok özlememe sebep olmuştu. “Büyükanne, eğer Luxe’ün yaralarını alırsam burada kaldığımız sürece babamın bana ve arkadaşlarıma yatacak yer ve yemek vermesini sağlar mısın?”

Roger’ın arkadaşları mı vardı artık? İki adımlık uzaklıkta elli üç adet kuzeni yaşarken Charmant’dan ayrılmayı tercih etmişti. *Arkadaş* bulmak için.

Büyükannemin düşünürken zihninde dönen çarkları görebiliyordum. Roger gösteriye çıkmıyordu, bu yüzden gelir kaybına sebep olmazdı. Tek sorun Wolffe dayıydı. Roger gittiği zaman onu evlatlıktan reddetmişti. Diğer sihirli ailelerin bazı üyeleri ara sıra anakarada yaşarlardı ama biz Revelleler her zaman birbirimizin yanında olurduk. O üç saatlik feribot yolculuğu New York’a değil de başka bir gezegene giderdi sanki.

“Olur,” dedi nihayet büyükanmem.

“Gördün mü? İkimiz de bundan çıkar sağlayacağız.” Roger karyolada yanıma uzandı. “Benim rızam var, Dr. Strattori.”

Roger yüzünü doktordan tarafa çevirdiğinde doktor yüzünü buruşturdu. Roger bu korkunç yaraları aldığı gün Helen

Strattori de oradaydı. “Onun da rızasına ihtiyacım var.”

Büyükannem her iki elini de kalçasına yasladı. “Hadi ama. Şimdi.”

Bunu yapmasına izin veremezdim. Bunu yapmasına izin vermeyecektim. “Hayır.”

Yanımda uzanan Roger sesini bir fısıltıyla alçalttı. “Babamın beni kovmasına izin verme.”

“Asla olmaz.”

“Fedailik ettiğimde gördüğüm ilgiden nasıl haz aldığımı biliyorsun.”

“Margaret’in fedaisi olduğun için adadan ayrıldın zaten.”

Roger’ın o güzel yüzünü saran acı dolu ifade öyle kuvvetliydi ki söylediklerimden derhal pişman oluverdim. Elbette Margaret’ı unutamamıştı, yaşananları unutamamıştı. “Özür dilerim–”

“Dileme.” Acısı bana bakan gözlerinde asılı kaldı. “İzin ver sadece, olur mu?”

Zavallı gözyaşlarımı bastırmak için gözlerimi kırptım. Kendimi çok zorlamış, sihri me fazla açgözlü yaklaşmışım. Ve şimdi Roger –nihayet eve dönen, her zaman herkesin acısını üstlenen Roger– bunun sonuçlarını çekecekti.

Ama Dewey’ye geri dönmek *zorundaydım*. İçki yoksa gösteri de yoktu.

Gösteri olmazsa sokaklarda kalırdık.

Rızamı veren o nefret dolu kelimeler dudaklarımdan dökülürken kuzenime bakamamıştım bile. “Sadece yeni yaralar. Eskiler kalsın.”

Ben fikrimi değiştiremeden büyükannem şaşırtıcı bir kuvvetle üstüme bastırdı. Caroline teyze de öne çıkıp Roger’ı

yakaladı. Dr. Strattori bir elini benim yanıma yasladı, diğerini ise daire şeklinde Roger'ın karnının üstünde döndürdü.

Roger çığlık attı. Ona doğru haykırdım. "Özür dilerim, özür dilerim..."

*

"Luxe? Delüks? Delores Catherine Revelle!"

Gözlerimi var gücümle kırıştırdığımda yavaş yavaş odağında Millie göründü. Soyulmaya başlamış tavan boyasını görünce Büyük Çadır'ın arkasındaki Eğlence Evi'nde bulunan odalardan birinde olduğumuzu anladım. Bir kat aşağıda bulunan yatak odalarımıza kıyasla açık pencerelerden çok daha güzel bir meltem esiyordu. Müşterilerimiz için her zaman en iyisini sağlardık.

"Ne oldu?" diye sordum boğuk bir sesle.

"Gösterinin sonunda düştün. Wolffe dayı bunun gösterinin bir parçasıymış gibi gösterdi."

Roger'ın çığlıkları, acıyı hissettiği an yüzünde gördüğüm pişmanlık ifadesi...

Colette bir örnek çizgili mayo giymiş üç güzel kadının çerçeveli fotoğrafının yanında ayakta duruyordu. Annelerimizdi bu kadınlar, ünlü ABC: Adeline yenge, Bonnie teyze ve annem, Catherine. "Babam sen uyanıncaya kadar yanında kalmamızı istedi. Eğer bir şeye ihtiyacın yoksa..."

"Colette!" diye sert bir bakış attı Millie.

"Ne? Müşteriler gelmeden Roger'ı kontrol etmek istiyorum."

Roger'ın benim yüzümden canı yanmıştı. Wolffe dayı sadece bir kişiyi büyülememi istemişti, ama hayır – ben hepsini büyülemek zorundaydım.

Dayım en azından Eğlence Evi’nde uyandığımdan emin olmuştu. Burası hiç şüphesiz en güzel odamızdı.

Yataktan hızla fırladım. Dünya ekseninin etrafında öyle hızlı dönüyordu ki neredeyse yere yığılacaktım. Dolabın üstüne sendeleyerek kapaklarını açtım. Eğlence Evi kostümüm dolabın içindeki tek askıda beni bekliyordu.

Wolffe dayı hâlâ bunu yapabileceğime inanıyordu.

Colette dantelli elbiseyi çıkarışımı seyretti. “Ne yapıyorsun?”

“Müşterimi bulmam gerek.” Dar elbisemi üstümden yeterince hızlı çıkaramıyordum. Eğer Dewey Chronos çoktan git-tiyse hapi yutmuştuk...

Hayır. Gerekirse peşine düşer onu aşk acısı çeken zavallı bir köpeğe çevirirdim.

Colette sanki Effigen boynuzlarım çıkmış gibi bana bakı-yordu. “Bu halde geri dönemezsin.”

“Bu yüzden üstümü değiştiriyorum.” Kana bulanmış göste-ri elbisemi üstümden sıyrıp yere bıraktım. Üstümde hiç hasar yoktu.

Zavallı Roger.

“Babamın desteğine rağmen sağlığını gösteriş yaparsan Strattori ailesi öfkelenenecektir. Sihirleri konusunda ne kadar tu-tucu olduklarını biliyorsun.”

Lanet olsun, haklıydı. Bazı turistler Charmant adasında gerçek olan sihirleri el falı bakmak ile aynı kefeye koyarlardı: Eğlendiriciydi ama sahteydi. Eğlence Evi’imizde Revelle müş-terileri gerçeği tadıyorlardı ama halüsinatif madde ve diğer kandırmacalar hakkındaki dedikodular hâlâ canlıydı. İnanç-sızlık Strattori ailesinin işine geliyordu. İyileştirme güçlerini dünyanın geri kalanından saklıyor, hizmetlerini yalnızca sihir

sahibi ailelere sunuyorlardı. Eğer anakarada yaşayanlar acılarını bir başkasına devredebileceklerini bilselerdi Strattoriler hayli değere binerdi. Helen Strattori alkol şişelerimizi çalıp dağlara kaçardı muhtemelen.

Dantelli askıları omuzlarımin üstünden geçirirken Colette'e bir tebessümle baktım. "Kaçakçıya buraya kadar eşlik eder misin?"

"Asla olmaz."

"Lütfen?"

"Dinlenmen gerekiyor. Bu gece kendini çok hırpaladın."

"İyiyim, sadece—"

"Şımardın. Kendini çok zorladın."

"Biliyorum." Sahneye onca mücevher atmışlardı ama hâlâ fazlasını istiyordum.

Colette ağzını önce açtı, sonra kapadı ama söyleyemediklerini ikimiz de biliyorduk. *Eğer gösterinin yıldızı ben olsaydım bunların hiçbiri olmazdı.*

Colette bana yardım etmeyecekti. Hatta beni geri çevirmekten keyif bile alıyordu. Öte yandan Millie ne pahasına olursa olsun kavgadan kaçınırdı. "Lütfen, Mills. Onu buraya getirir misin?"

Millie alt dudağını kemirdi. "Bilmiyorum... Aslında berbat görünüyorsun."

Aynada kendime baktım. Buklelerim kabarıp dağılmıştı, gözlerimin altında ise siyah halkalar belirmişti. Sorun değildi; Dewey'yi beni güzel bulması için büyüleyebilirdim.

Yatağın başlığına tutunarak gözlerimi kapadım, sihrimi çağırdım. Kafatasımın içinde acının kıvılcımı adeta gözlerimi kamaştıran, karartan bir şimşek gibi çaktı.

Beni yeniden bayıltmadan önce vazgeçtim.

İkinci sihrimin sınırı yoktu. Onu her zaman zihnimin derinliklerine gömülmüş küçük bir mürekkep hokkası gibi hayal ederdim. Eğer çok kullanıldığı için kurursa içindeki mürekkep katılaşp parçalanıyor, ben de acıdan bayılıyordum. Eğer kendi haline bırakırsam tazeleniyordu.

Şimdi elimde hiçbir şey kalmamıştı.

Lanet olsun. Hayatta kalmamız bir inci kolyenin dizildiği bir ip kadar nazenindi ve onun parmaklarımdan kayıp gitmesine izin vermiştim.

Sihir olsun ya da olmasın denemek zorundaydım. Onu eski usul tahrik etmem gerekse bile bunu yapacaktım.

Sönük göğüslerimi annemi seyrettiğim sayısız defayı taklit ederek askılı dekoltemin üstüne çektim. “Onu buraya, bana getirmeni Wolffe dayı istedi. Onun planı.”

Millie kapıya doğru ilerliyordu ki Colette onun yolunu kesti. “Bize doğruyu söyle Luxe. Bunu neden yapıyorsun?”

“Zaten söyledim–”

“Ah, hadi oradan!” Colette çenesini kaldırdı. “Chronos ailesinden hepimiz kadar nefret edersin. Yanında mücevher taşımalarının imkanı yok. Bir şeyler dönüyor.”

Colette tüm kartları açmadan asla hareket etmezdi. Onu endişelendirmek istemiyordum ancak kavga edecek vakit yoktu. “Tamam, peki. İçkiye ihtiyacımız var.”

İki genç kızın da gözleri irileşti. İlk defa dürüst olduğum için şaşırılmışlar mıydı, yoksa içki stokumuzun yetersiz olduğunu öğrendikleri için miydi, bilmiyordum.

Millie hızlı hızlı gözlerini kırptırdı. “Bir Chronos’tan alışveriş yapacak kadar çaresiz miyiz?”

“Ondan başka kaçakçı kalmadı.” Bu aslında sır sayılmazdı.

İçki yasağı yürürlüğe girdiğinden beri Dewey'nin rakipleri birer birer ortadan kaybolmaya başlamıştı.

Colette beni inceledi. “Yani onu sana bir mücevher vermesi için kandıracaksın, sonra da bize içki satması için büyüleyeceksin.”

“Plan öyle.”

“Peki ya yapmazsa?”

O zaman yarın kapılarımızı açamayacaktık. “Dinle, kendimi onun kucağına atacak değilim. Sadece biraz flört edeceğim, o da ödeyebileceğimiz bir fiyattan Wolffe'ye içki satacak.”

“Ooh!” Millie ellerini çırpı. “O zaman izin ver de ben yapayım.”

“Buna gerek yo—”

“Şu güzel yüzü görüyor musun? Bana sorarsan bir kedinin miyavlaması kadar tatlı.”

“Hayır.” Sesim niyet ettiğimden daha sert çıkmıştı. “Yani, hayır,” dedim daha sakın bir tonla. “Bu işi benim halletmem gerek.”

“Ah, Luxie, nasıl da kızardın!” Millie ellerini kalbinin üstüne götürdü. “Zamanda yolculuk eden tatlı bebekleriniz olacak, tıpkı söylediğim gibi.”

Colette annelerimizin çerçevenilmiş fotoğrafına baktı. “Keşke şu konuştuklarımızı duyabilseydiler.”

“Yardım edecek misin yani?” diye sordum.

“Eğlence Evi'nin lobisini kontrol edeyim. Millie, sen de Büyük Çadır'a bak. Görürsen onu tahrik etme.”

Millie dudağını büktü. “Ama—”

“Gösterinin yıldızı Luxe.” Colette'in kelimeleri iğrenir gibi çıkmıştı. “Hepimiz payımıza düşeni yapmalıyız.”

Millie'nin ihtiyaç duyduğu tek teşvik buydu. Kapıdan çıkarken omzunun üstünden bana göz kırptı.

Colette ise kapının eşiğinde oyalandı. "Hâlâ hasta görünüyorsun."

"Fazladan allık sürerim."

Colette tereddüt etmişti, muhtemelen bu gece yaptığım hatalar hakkında uzun bir vaaz vermek istiyordu. Kollarımı kendime dolayarak aynadan tarafa döndüm. Ancak tek duyduğum Colette'in ardından usulca kapanan kapının sesi oldu.

Eğer annem beni seyrediyorsa gurur duyardı, öyle değil mi? Yıldız olduğum için, ailemizi her şeyden önde tuttuğum için. Müşterinin kim olduğunun bir önemi yoktu. Bedelinin ne olacağının önemi yoktu.

Kendime hakim olamayıp doğruldum ve çerçeveli fotoğrafa yürüdüm. Annem yengelerimin ortasında duruyordu, kolları sanki birbirlerini kucaklıyorlarmış gibi dolanmıştı. Adeline yengenin omzunun üstünde ahşap rıhtım görünüyordu. Kalaslar, ufuktaki sisin ardına gizlenmiş Manhattan semasını andıracak şekilde oyulmuşlardı. Güneş batıyor, üçünün de gülen yüzünü aydınlatıyordu.

Bakışlarımı çevirsem de keder çoktan iliklerime kadar işlemiş, beni yorgun ve gevşek hissettirmişti.

Onları daha fazla düşünemezdim. Bu gece olmazdı.

ALN

✠
Jamison

Kokteyl servis eden ısıltılı garsonlar müşterilerin bulunduğu alanda geziniyorlardı. Mükemmel gülümsemeleri boyanmış yüzlerine öyle rahat yerleşmişti ki Luxe'ün ne durumda olduğu anlaşılmıyordu. Hayatta mıydı? O zarif kolları ve bacakları tıpkı rıhtıma düşen melek heykelleri gibi kırılmış mıydı?

Roger neredeydi ayrıca?

Trys şampanya çeşmesine meraklı bir edayla parmağını soktu. “Sidik gibi tadı var.”

“Şu an gerçekten bunu mu düşünüyorsun?”

“Hadi ama, Jame-o. Onu tanımıyorsun bile. Roger için burada olmamız gerekiyor, kötü haber gelirse diye.” Trysta etrafına bakındı. “Bana mı öyle geliyor yoksa herkes bize mi bakıyor?”

Turistlerin büyük çoğunluğu Luxe yeniden görünsün diye sahneye yaslansa da garsonlar bir şeyler fısıldaşıp Trys'e işaret

ediyorlardı. “Sanırım Büyük Çadır’da her gün bir Chronos görmüyorlar.”

“Bu gece iki Chronos var.” Trys garsonlardan bir tanesine alaycı bir gülüş atınca garson akıllılık edip bakışlarını öte tarafa çevirdi. “Dewey’ye gidip bakacağım. Roger’a geri döneceğim söylersin, olur mu?”

Bastonunu kolunun altına sıkıştırarak benim itiraz etmeme fırsat vermeden kalabalığın içinde kayboldu. Trys’in istediği zaman böyle ortadan kaybolmak gibi bir yeteneği vardı, aslında ona nadiren yakışan bir hareketti bu.

Roger’ın geri dönmesini beklerken annemin broşunu cebimden çıkardım. Hâlâ yanımda olması iyiydi. Yıpranmış ahşap rıhtımın ve dikdörtgen bir desenle oyulmuş kalasların arkalarından görüldüğü güzel bir sahilde annem ve babamla beraber çekilmiş fotoğrafım da buradaydı. Kucaklarında da annemin kalın battaniyelerle sardığı bebeği, yani ben vardım.

Broşu ceketimin içine geri koydum, fotoğrafı da güvende olması için cüzdanıma yerleştirdim.

“Ah, merhaba yakışıklı.”

Hafif kıvrımları gece elbisesinden yayılan göz kamaştırıcı güzellikte bir kız parmağını kolumda gezdirdi, Roger’ı da sayısız defa yaparken gördüğüm o aşına gülümsemeyle bana baktı. Kesinlikle bir Revelle olmalıydı. Kiminle konuştuğunu görmek için başımı arkaya çevirip kontrol ettim.

Genç kız kıkırdadı. “Ben de seni arıyordum.”

“Beni mi?”

“Benimle gel.” Elimden tutup beni kalabalığın içine çekti.

Arkasından tökezledim. “Seni Roger mı gönderdi?”

“Roger’ı nereden tanıyorsun?”

“Arkadaşız. Buraya beraber geldik.”

“Ah, duymak istediğim hikaye *işte bu*. Ama başka zaman, yakışıklım. Şimdi beni takip et.”

Ezberlenmiş bir zarafetle hareket ediyordu. Ona yetişmeye çalışsam da onun geçtiği yollar açık, benimkiler ise kapalıydı. “Tam olarak nereye gidiyoruz?”

“Şanslı gecendesin. Luxe Revelle seninle özel bir görüşme talep etti.”

Turist kalabalığı gözümde adeta yok oluverdi.

Aramızdaki bağı uydurmamıştım demek. Hayattaydı. Ve *beni* çağırıyordu. “O... o iyi mi?”

Kız işveli bir edayla güldü. “İyi. Gel de kendin gör.”

Buruşuk kadife kumaşlı perdelerin arasından beni geçirdi. Göstericiler organize bir karmaşanın içinde yerlere renkli kostümler atmışlardı. Birbirlerine kırık askı savuran bir grup çocuk bacaklarıma çarptı, böylece savaşılarak yanımızdan geçerken sivil zaiyat verdiler. Etkilenmemiş görünen rehberim bir köşeden döndü, sadece bir bebeği emziren kadına el sallamak için yavaşladı. Üniformayı andıran payet işli elbisesi çıplak omuzlarını vurguluyordu.

Ardından dar merdivenleri tırmandık. Duvarlarda artık mürdüm ve siyah renkli çizgiler yoktu, koyu renkli ahşap paneller diziliydi. Sessizlikle beraber gerçeklerin acı tarafını görmeye başladım. Luxe Revelle’in beni görmek istemesinin ihtimali bile yoktu. “Bundan emin misin?”

Genç kız komik bir ifade takındı. “Elbette, hayatım!”

Aralık bırakılmış bir kapının yanından geçtik. İçeride gümüşü renkli saçları olan yaşlıca bir adam neşeyle kahkahalar atıyor, parmakları etrafını saran havaya dokunuyordu.

“Baloncuklar!” diye şarkı söylüyordu.

Kızın genzinden bir kahkaha homurtusu yükseldi. “O gördüğün Bay Lee. Gece Mahallesi’nde oturuyor ama her cumartesi akşamı buraya gelip aynı fanteziyi yaşamak ister: Baloncuklarla dolu bir odada gülüp oynamak.”

“Bu... vay canına.”

“Değil mi? Arzu ettiği her şeyi deneyimlemesini sağlayabiliriz ama o her seferinde baloncukları seçer. En azından zararsız.”

Bir sonraki kapının arkasından bir çığlık sesi yükseldi. “Fantezilerin hepsi zararsız *değil* mi?”

Çığlık sesleri giderek yükselmeye devam ederken rehberim yüzünü bile ekşitmemiştii. “Başa çıkamayacağımız bir şey yok.”

Uzun bir koridorun sonundaki ahşap bir kapının önünde durduk. Kapının yüzeyine parıldayan bir seri elmas yerleştirilmişti. Kapının arkasında Luxe Revelle vardı.

“O düşmeden sonra dinlenmesi gerekiyordur muhtemelen,” diye kekeledim. “Ben sonra geleyim.”

Genç kız göz kırptı. “Hepsi gösterinin bir parçası. Ama eğer istersen seni burası yerine *kendi* odama götürebilirim. Sadece ufacık, minicik bir mücevher karşılığında.”

“Korkarım ki hiç param yok,” diye itiraf ettim. En azından bir bahşış almayı hak ediyordu doğrusu.

Kızın kahkahaları homurtuyla karışık çıktı. Ne ilginç bir espri anlayışı vardı.

Elim kapının tokmağında asılı kaldı. “*Beni* istediğinden emin misin?”

“Sana bir tavsiye vereyim.” Genç kız öne doğru yaklaştı. “Yaldızlı Yakut seni istediğinde soru sorma. Şanslı gününde olduğuna şükret.” Kız kapıyı açtı ve beni içeri ittirdi.

Kapı ardımdan kapanırken yumuşak bir kahkaha sesinin yükseldiğini işittim. Ağır ağır arkamı döndüm.

Luxe Revelle karyolanın direğine yaslanmıştı, üstünde kuzguni siyah renkli kısıcık bir kimono vardı. Solgun kıvrımları koyu renkli dantelin altından belli oluyordu. Doğrularak birbirinin üstüne attığı ayak bileklerini ayırdı. Üstündeki zarif kumaş kımıldarken üst baldırlarındaki parlak teni ortaya çıktı.

Duvara bakmak için yüzümü çevirdim. “Özür dilerim, içeri böyle dalmak istemezdim.”

“Oturduğum yerden seni buraya Millie sürüklemiş gibi görünüyordu.”

Sesi. O canlı, cennetten gelir gibi işitilen sesi kulağa burada sahnedekinden daha tatlı geliyordu çünkü gerçektir – ve sesinde yorgunluk vardı.

Sağlığını soracaktım. Sadece o kadar. “Ben... Ben, şey, sadece iyi misin diye merak ettim.”

“Buraya demek bu yüzden geldin. Benim iyi olduğumdan emin olmak için.” Ellerini dantelli kimonosunun üstünde gezdirirken gözleri ışıldıyordu.

“Beni bugün epey korkuttun. Sadece beni değil elbette. Yani seni izleyen herkesi.”

Bana doğru yaklaşırken bukleleri omzunun üstünde yaylanıyordu. O dolgun dudaklar, yanaklarındaki kırmızılık, burnunun üstüne yayılan kibar çilleri...

Geri çekildim. “Ben, şey...”

“Bir şey mi diyordun?” Dudaklarına muzır bir gülümseme yerleşti. Üstümde yarattığı etkinin farkındaydı ve bundan keyif alıyordu.

Luxe Revelle benimle *flört* mü ediyordu?

Bunu fark etmek beni iliklerime kadar ürpertti. Vücudum, rahiplere göre, beni olduğum yerde bir yıldırım ile cezalandıracak şekilde tepki gösterdi.

Göz göze geldiğimizde hissettiğim eminlik, bana şarkı söylediğinde dünyanın ortadan kayboluşu – *o da bunu hissetmişti*. Kadere inanan birisi değildim ama belki, sadece belki...

Şekerli parfümü ile beni zehirleyebilecek kadar yanıma yaklaştı ama bu sefer geri çekilmedim. Sahnede yetişkin bir kadın gibi görünüyordu ama yakınına geldiğimde benimle yaşıt ya da benden biraz küçük olabileceğini düşündüm.

Düşmüştü.

Ancak o zaman gözlerinin altındaki gölgeleri, başını her hareket ettirdiğinde dudaklarının kenarında beliren hafif gergin ifadeyi fark ettim. “Canın mı yanıyor?”

Luxe avcunun içini göğsüne yasladı. “Benim sağlığım için mi endişeleniyorsun? Ne kadar *dokunaklı*.” Elleri aşağıya kaydı, üstündeki kimonoyu hafifçe hareket ettirdi ve o mükemmel...

“Özür dilerim!” dedim aniden başımı çevirerek.

“Tam olarak niçin?” Kolumdan hafifçe çekip beni kendine doğru çevirdi. Ona dair her şey davetkar, şehvetli, baş döndürücüydü ama satır aralarında gücünün söndüğünü okuyabiliyordum. Attığı adım sersemledi, gülümsemesi gergindi ama tüm bunlar göründükleri hızda kayboluyordu.

Rahipler yaralarımızı pazar günü kiliseye gelenlere göstermemizden asla hoşlanmazlardı. Savurdukları ağır halatlar tenimizin üstünde kara çürükler bırakırdı ama bunların acısını karnımız ve sırtımız gibi gizleyebileceğimiz yerlerden çekerdik. Can acını göstermek yeniden dayak yemenin garantisiydi.

Talihsizliklerimizi örtbas etmeyi öğrenmiştik. Maskelenen acının o ince işaretlerini okumayı da işte böyle sökmüştüm.

Luxe omuzlarımı okşayıp Dewey'nin sıkı ceketini gevşetti. Belki de yanıliyordum.

“Neden ceketini çıkarıp biraz dinlenmiyorsun?”

“Ben mi? Şey, yani... evet, olur, sanırım.” Üstüme hayli dar gelen ceket i silkelenerek çıkardım. St. Douglas'tan yeni ayrılmışım gibi kekeliyordum. Daha birkaç saat önce bir feribottan inip bu genç kızın posterlerine hayranlıkla bakıyordum. Sonra onun en az altı kat yüksekten aşağıya düşüşünü seyrettim. Şimdi de tek parça halinde karşımda duruyor, bileklerini pantolon askımın etrafında kıvrıyordu. Belki de bir Revelle'e mücevher vermiştim gerçekten, tüm bunlar sihirle karışık bir rüyaydı.

Dudakları kıvrılırken ellerini omuzlarıma yasladı. Ne yumuşak elleri vardı. Ve, eğer yanılmıyorsam, elleri titriyordu.

O halde bir rüya değildi. Hiçbir rüyamda onun asla acı çekmesine izin vermezdim.

Nazikçe ellerini omzumun üstünden çektim.

Şaşkın gözlerini bana doğru kırptırdı. “Bir sorun mu var?”

Zekice bir şey söylemenin vakti gelmişti. Beyefendice davranmalıyım.

“Ben, şey, özür dilerim,” diye kekeledim. “Seni rahatsız etmek istemedim, sadece emin olmak istedim... sen düşünce...”

“Seni temin ederim, hepsi gösterinin bir parçası.” Yine o büyüleyici gülümsemeyi takınmıştı. Güzel, hiç bozulmayan, sanki beni memnun etmek için doğru olasılığı tutturmaya çalışan gülümseme.

Onun *çabalamasını* istemiyordum, sadece benimle konuşmasını istiyordum; bir de yeniden yere yığılmadan önce

oturmasını. “Belki de dinlensen iyi olur,” demeye çalıştım ama mesafemizdeki samimiyet dudaklarımı nafile yere yormuştu.

“Gördüğün gibi gayet iyiyim.” Vücudunu hareket ettirdiğinde yumruklarımı iki yanımda sıktım. Üstümdeki etkisini hissetmiş gibi bana biraz daha sokuldu. “Senin için yapabileceğim bir şey olmalı.”

“*Benim için mi?*” Dudaklarımdan bir kahkaha kaçmıştı.

Gülümsemesi soldu, takındığı maskenin altında nadiren beliren muğlak bir ifade canlandı. “Bu kadar komik olan ne?”

Onun gerçek halini tekrar görmek için bir kere daha kahkaha atmak istedim. Ancak onu üzemezdim, kısa süreliğine de olsa. “Yorgun olmalısın. Neden senden benim için bir şey yapmanı isteyeyim ki?”

Kaşlarını kaldırdı. “Davetimi bir sebepten kabul ettin.”

Seni görmek için, yanında olmak için, senin de benimle aynı şeyleri hissedip hissetmediğini anlamak için.

“Eğer gitmemi istersen–”

“Hayır!”

“Kalmamı mı istiyorsun?”

Başını bir kere salladı. Uzaktan bir yerden neşeli bir akordeon sesi işitildi.

Benim kalmamı istiyordu. *Benim.*

“Neden?” diye sorarken buldum kendimi.

“Aptal olduğumu düşüneceksin.”

“Seni temin ederim ki öyle düşünmeyeceğim.”

Bakışlarını ayaklarına eğdi. “Bu *aptalca*, özellikle de aileni düşününce. Ailemi, yani, işte... biliyorsun.”

Ailelerimiz mi? Tereddüt etmesinin sebebi *ailelerimiz* miydi? “Benim bir ailem yok.” Daha önce bu kelimeleri söylerken kendimi hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim.

“Böyle düşündüğüne sevindim.” Derin bir nefes aldı. “Seni kalabalıkta fark ettim ve ben... şey, kuzenlerime seni daha yakından tanımak istediğimi söyledim sadece. Şimdi de buradasın.”

“Şimdi de buradayım.” Ve bir mucizedir ki hâlâ ayakta durabiliyordum. “Kuzenin geldi ve beni buldu.”

Beyaz dişleriyle dolgun dudaklarını kemirdi. “Millie biraz daha olabiliyor. Eğer bu akşam seni rahatsız ettiyse özür dilerim.”

“Hiç de değil!” derken sesim çatladı. *Kendine gel, Jamison.* Ne zaman birisi bana ilgi gösterse şaşırılmış gibi davrandığım için Roger beni böyle uyarırdı. Ancak karşımdaki herhangi birisi değildi. Onun bana gösterdiği ilgi basit bir kur yapmadan ibaret değildi. Kalabalığın içinde istediği herhangi birisine sahip olabilecekken o *beni* seçmişti.

Kendimi doğrulttum. “Dürüst olmak gerekirse performans gerçekten hipnotize ediciydi. Hayran kaldım. Düştüğün zaman da sana bir şey olduğu fikrini kaldıramadım. Kulağa çok saçma geldiğini biliyorum, neticede seni tanımıyorum, ama—”

“Saçma değil,” diye mırıldandı.

Kalbim şişip adeta iki katına çıktı. “Öyle düşünmüyor musun?”

“Hayır.” Dünyanın en tatlı gülümsemesini takınarak bana baktı. “Revelle Eğlence Evi’ne adım atmak için gelmiş geçmiş en saygın neden olabilir.”

Odada etrafıma, işlemeli altın renkli yatağa, kırıkmış kadiife perdeler ve üstündeki geceliğe baktım. “*Eğlence Evi*’nde miyim?”

Luxe gerildi. “O mücevheri kullanmaya niyetin yok mu?”

“Annemin broşunu mu? Hayır! Yani, onur duyarım, ama...”
Nasıl bu kadar kalın kafalı olabildim? Onu görmek için kendimi öyle çaresiz hissediyordum ki kuzeninin beni nereye getirdiğine bakmamıştım bile.

“Sen gülüyor musun?” Tatlı sesinde öfkeli bir tonlama canlandı.

“Özür dilerim.” Kahkahamı bastırmak için elimle ağzımı kapatmayı denedim. Bunu Roger ve Trys’e asla anlatamazdım. *Hey, Jamison’ın Eğlence Evi’ne gidip de nerede olduğunu anlamadığı günü hatırlıyor musun?* “Oturmamın sakıncası var mı? Başım biraz dönüyor.”

Rahatlamış şekilde bana baktı. Kendisi için oturmayı reddediyordu ama başkası için oturmayı kabul etmişti. Onun hakkındaki bu ufak detayı aklıma yazdım.

Odada hiç sandalye yoktu. Sadece yatak vardı.

Luxe yatağa oturup yanındaki yere hafifçe vursa da güvenli bir mesafede bekledim. “Eğer bunu para kazanmak için yapıyorsan...”

Luxe umursamazca elini savurdu. “Çok iyi iki arkadaş olduk, öyle değil mi? Şimdi paradan bahsederek bunu berbat etmeyelim.”

İçim rahatlamıştı, içimdeki vesveseleri sakinleştirmişti. “Katılıyorum.”

“İkimizin de Eğlence Evi’nde olduğu ve benim de bir Revelle olduğum gerçeğini netleştirdiysek eğer belki bana fantezinin ne olduğunu söyleyebilirsin, o mücevheri vererek.” Kışkırtıcı bakan maskesini yeniden takınmıştı, ağzından çıkan her kelimedden şehvet damlıyordu.

Damarlarıma aceleci bir sıcaklık yayıldı. “Efendim?”

Yatağa yeniden vurdu. “Bana dünyada yaşamayı her şeyden çok istediğin neyse onu söyle, biz de birlikte onu gerçek kılalım.”

Zihnim donakaldı. Tek bir fikir bile aklıma gelmiyordu.

Dikkatle beni seyrediyor, bekliyordu.

“Ah, ben, bilmem ki.”

O gür kirpiklerinin altındaki gözleri adeta alev almıştı. “Bütün fantezilere sihir gerekmiyor, biliyorsun.”

Ağzım kuruyuverdi.

Saniyeler geçerken beni bakışlarının ateşiyle ezmeye devam ediyordu. “Mutlaka bir şeyler olmalı.”

“Düşünmeye çalışıyorum.”

Luxe yatağın örtüsünü eliyle düzetlip bekledi.

Beklemeye devam etti.

“...var mı herhangi bir şey?” Tatlı sesindeki asabiyeti duyabiliyordum. “Bu geceyi senin için tam anlamıyla inanılmaz kılacak olan şey ne?”

“Buna inanmayabilirsin ama seninle tanışmak bu geceyi zaten inanılmaz kıldı.”

İşte. Söyledim gitti.

Şaşkınlık dudaklarının kibar bir *O* biçimini almasına sebep oldu. Yüreğim sıkışmıştı. “Tek yaptığımız sohbet etmek.”

“Benim için çok bile,” dedim dürüstçe. “Seninle konuşmak, hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek. Tek yapmak istediğim bu.”

Sessizlik giderek odayı ele geçirmeye başlamıştı.

Yanılmıyorsam bakışlarındaki ifade yumuşamaya başlamıştı. “Biraz karmaşıksın.”

“Asıl karmaşık olan sensin. Bana... bana bir kaleydoskopu anımsatıyorsun.”

O büyülu karışım beni kendimi koruma dürtülerimden sıyırıp almıştı. Görünüşe göre aklıma geleni doğruca ifade ediyordum.

“Ne?”

Artık buradan sonrasını toparlayabilmemin imkanı yoktu, ben de gerçeğı söyledim. “Kendinin güzel, kafa karıştırıcı versiyonlarını takınıyorsun. Düşündüğümü sandığın her ise bu maskeleri onlara göre ayarlamayı biliyor gibi görünüyorsun. Ben fikrimi değıştirdikçe onlar da değışiyor ve aklımı... aklımı merkezdeki kızıdan uzaklaştırıyor.”

Oturduğu yerde doğruldu. “Merkezdeki kız mı?”

“Oysa o çok güzel.” Başını kaldırıp bana baksın, söylediklerimde ne kadar samimi olduğumu anlasın diye bekledim. “Acısını gizliyor. Ve... mutsuz. Onun acısını dindirmek için gücüm yettiğince ne gerekiyorsa yaparım.”

Sessizlikte duyulan tek şey kulaklarımda zonklayan nabzımdı, Luxe ağzı açık halde bana bakmaya devam ediyordu.

Çok konuşmuştum. Hemen şimdi koşarak buradan kaçabilirdi.

“Beni gerçekten neyin üzdüğünü merak mı ediyorsun?” Artık Revelle gösterisinin yıldızı değildi, omuzları dünyanın yükünün altında eziliyormuş gibi eğilmişti.

“Söyle bana,” diye yaklaştım. “Lütfen.”

Ayağındaki ayakkabıları fırlatıp bacaklarını göğsüne çekti. “Ailem. Böyle gecelerden sonra dahi, masraflarımızı kapatsak bile kazancımız çok düşük oluyor. Karaborsa alkolün fiyatını düşününce...” Konuşması kesildi.

Yaşça büyük yetimler Revelle efsanesini anlatırlarken lüks çadırlarının her türlü mücevher ve zenginlikle dolup taşıdığını düşünürdüm. Ancak Roger, ailesinin yürek dağılayan durumunu defalarca anlatmıştı. Sihir için kullanılan mücevherler yok olup gidiyor, durumu herkes için güçleştiriyordu. Yalnızca en kuvvetli Revelle bu işten kazanç sağlayabiliyordu. Müşterilerin beklentilerini düşürmek yardımcı olurdu – alkolü, kostümleri ve her gece turistleri ağırlayan görkemli gösterileri azaltabilirlerdi. Daha az sihir yapar, daha çok kazanç sağlarlardı. Ancak doyuracak çok boğaz vardı ve yeterince mücevher kalmıyordu. Yarattıkları imaj rahatlarına düşkün görünse de aslında Revelle ailesi çulsuzdu.

Benim cevap vermeme fırsat kalmadan Luxe'ün maskesi yerine geri oturdu. "Açıklaması kolay değil."

Güçsüz görünmekten hoşlanmıyordu. Aklıma not ettiğim bir değerli bilgi daha. "Açıklama yapmak zorunda değilsin. Roger bana ailenizin maddi anlamda ne kadar zorlandığını açıkladı."

İşte bu cümle onun dikkatini çekmişti. "Roger senden yardım istedi mi yani?"

"Yardımcı *olabileceğim* bir yol olduğunu fark ettiğini sanmıyorum. Ama memnun olurum. Roger'ın ailesi için her şeyi yaparım. Senin için yaparım."

Şaşkınlıktan donakalmış gibi mükemmel bir edayla oturuyordu. "Gerçekten mi?"

Cesaretleterek ellerimi onun ellerinin üstüne yerleştirdim. Tanrı'nın kendisi gelip tokadını başıma indirebilirdi ama umurumda değildi. Teni yumuşacık, bileklerindeki kemikler nazanı. "Seninle daha yeni tanıştığımızı biliyorum ama... seni mutlu etmek için ne gerekiyorsa yaparım."

İşte bu kesinlikle Roger'ın bir kıza asla söylememem gereken şeyler listesinde birinci sırada geliyordu.

“Bence ne istediğimi sen biliyorsun.” Sesindeki acı yüreğimi dağlıyordu.

“Senin için her şeyi yaparım.”

Bana yaklaştı, fısıldarken dudaklarının kenarı kulağıma sürtünmüştü. “Alkol bile mi?”

Yapabileceklerimin sınırı yoktu. Eğer benden ruhumu şeytana satmamı isteseydi nereye imza atacağımı sorardım.

“Elimden gelirse sana dünyadaki tüm alkolleri getiririm,” diye mırıldadım, “eğer istersen kalbimi de verebilirim.”

Bir duygu fırtınası zarif ifadesini sardı, bu duyguların içinde rahatlama da vardı. Hislerimden şüphe etmesini gerektirecek bir tereddüt de söz konusuydu.

Ben tek kelime daha söyleyemeden aramızdaki mesafeyi kapattı. Bana şarkılar söyleyen o dudaklar, büyüleyici bir gülümsemenin sonsuz olasılığı ile kıvrıldı ve benim dudaklarımı buluverdi. Tenimin üstünde binlerce havai fişek patlıyor, tatlı alevlerle bürünüyormuş gibi hissediyordum.

Nefes almayı unutmuştum.

Dudaklarım haricinde her yerimi, kollarımı ve bacaklarımı hareket ettirmeyi unutmuştum.

Onun dudaklarıyla erirken kendi adımları bile unutmuştum.

YEDİ

✦
Luxe

Annemin yaşamamı istediği deneyimler listesinden tamamlandı diye silecek kadar yeterince kişiyle öpüşmüştüm. Ailesi rıhtımda çalışan bir Gece Mahallesi sakini genç delikanlıyla; zihnini ele geçirmediğimden emin olmak için öpüşmenin ortasında matematik problemleri söylemeye başlayan Effigen ailesinden bir başka gençle; Revelle gösterisinin yıldızını tahrik etmeye kararlı, beni adeta film çekimi seçmelerinde gibi geriye yatırarak öpen özgüveni fazla yüksek bir turist ile. Bu öpüşmeler iyiydi. Hatta heyecanlıydılar bile.

Ancak deneyimlediklerimin hiç birisi şimdikininki yanına yaklaşamazdı.

Dewey bir anlığına şaşkınlıkla donakaldı. Ardından öne doğru yaklaştı, dudakları dudaklarıma göğsümün derinliklerini ısıtan bir nezaketle sürtündü. Ağzı acele etmeden, kibarca, nefesimi kesercesine hareket ediyordu. Güçlü elini yanağıma

yaslarken boğazımda heyecanla çarpan nabzımın üstünde başparmağını gezdirdi. Beni zarafetle öpüyor, dudaklarının her bir hareketi sonsuz olasılığın kenarında geziniyordu ama içimde gezinen baş döndürücü adrenalin patlamasının zarif hiçbir yanı yoktu. Trapezi bırakıp yer ve göğün bir araya karıştığı yerde, düşmeye meydan okur gibi havada attığım ters taklalardan daha heyecan vericiydi.

Büyük Çadır'ın müziği yokluğun içinde kayboldu. Uzaktan gelen konuşma sesleri yok oldu. İnanılmaz, ürpertici bir çekim yakalamıştık ve yalnızca ikimize aitti.

Öpüşmeyi bıraktı, sanki o da nefes almayı unutmuş gibi derin bir soluk çekti içine. Alınlarımız birbirine yaslanırken ikimiz de konuşmadık. Bu mükemmel, kırılgan ana saygın bir sessizlikle yaklaşıyorduk. Omuzları alçaldı, aldığı her tereddütlü nefes ile yavaş yavaş düştü ama hayran kalmış bakışlarını benden asla ayırmadı. Bekliyordu. Anın keyfini sürüyordu.

Kollarımı boynuna dolayıp onu yeniden öptüm. Gömleğinin altındaki teni adeta alev alev yanıyor olsa da parmaklarımı koyu renkli buklelerinin arasından geçirdiğimde üşüyormuşçasına titredi. Ben onun kollarında erirken, o da beni dünyanın en değerli şeyiymişim gibi kucaklarken dudaklarımın üstünden hafifçe nefes aldığını hissettim. Dudaklarımız giderek iştahlandı, kalbim adeta patlayacak kadar hızlı çarpmaya başlamıştı...

Birisi kapıya vurdu.

Dudaklarımız birbirinden milimetre uzaklığında ikimiz de duruverdik. Gerçek olduğuma inanamıyormuş gibi yüzümü avuçlarının arasına aldı. Nazik, meraklı ve *böyle* öpüşebilen bir Chronos mu? Şaşkınlığımız karşılıklıydı.

Bana dünyadaki tüm içkileri verecekti.

Kapı yeniden çaldı.

Homurdandım. “Git buradan!”

Attığı kahkaha yüzünü rahatlatmıştı. Kendime hakim olmadım, başparmağımı çenesi boyunca gezdirdim. Elmasları kesebilecek kesinlikteydi. Parmaklarımın arasından geçen gür saçları ise geriye yatırmak için kullandığı her ne ise onu dağıtmış, alnının üstüne düşürmüştü...

O lanet kapı yeniden çaldı, bu sefer daha ısrarcıydı.

Beni saran kollarından kendimi çektim. “Bir santimetre bile kımıldama.”

Kapının arkasındaki her kimse kovulacaktı. Hem de derhal.

Collete yanında siyah saçlı ve porselen gibi teni olan yakışıklı bir çocukla beraber duruyordu. Üstündeki pahalı görünen yeleği ve kravatına da bakarsak zengindi de. Colette adına sevinmiştim.

“Bu oda dolu.” Rahatsız etmemesi gerektiğini Colette’in bilmesi gerekirdi.

Kapı yeniden kapanmadan Colette kapıyı tuttu, bakışlarında bir uyarı ifadesi parlıyordu. “Luxe, bu *Dewey Chronos*.”

Bu yalancıya gözlerimi kısarak baktım, ağzının payını vermek üzereydim ki genç delikanlı bana elini uzattı. Kolundaki saat şüpheleri bertaraf ediyordu. Eşsiz bir saatti. O *gerçekten* Dewey Chronos’tu.

Ah hayır.

Hayır, hayır, *HAYIR*.

Elimi öperken saatindeki her bir siyah opal, Revelle kanımı kışkırtan bir şarkı söylüyordu adeta.

Düşünemiyordum. Nefes alamıyordum. Bu kadar ahmak olduğuma inanamıyordum.

“Kuzenin benimle tanışmak istediğini söyledi, doğru mu?”
Kara gözlerinin üstündeki kaşlarından birisini havaya kaldırdı.
Kahverengi, tıpkı Wolffe dayımın söylediği gibiydi.

“Evet, elbette. Ah, seni kalabalıkta gördüğümü hatırlıyorum ve... samimiyetle özür dilerim, bana azıcık müsaade eder misiniz?”

Colette beni boğazlayacakmış gibi bakıyordu, Dewey bir şey söylemek için ağzını açsa da kapıyı hemen kapattım. “Hiç bir yere gitmeyin!” diye seslendim.

Lanet olsun. Zengin ellerinde geleceğimizi tutan delikanlının yüzüne kapıyı çarpmıştım.

“O kimdi?” diye gerçek ve yakışıklı yalancım sordu. Bana *dünyadaki tüm içkilerin sözünü veren yalancı*.

“Çık. Dışarı,” diye pencereye işaret ettim.

Gözleri kocaman oldu. Gözlerinin safir rengi öyle güzeldi ki onları oyup çıkarmak istiyordum.

Çıkardığım topuklu ayakkabılarımdan bir tanesini yakalayıp ona doğru hedef aldım. “Çık dışarı yoksa şunu boynuna saplar, seni de kaplanlara yem ederim.”

“Luxe?” Colette anahtarla kapıyı zorluyordu. “İçeri giriyoruz.”

Ölmüştüm ben. Alt tarafı *tek* iş yapacaktım...

“Yatağın altına. Hemen!” Ayakkabıyı yalancının başına doğru kalırdım, o da aceleyle yatağın altına girdi.

Kapı aniden açıldığı sırada pis yalancı ayağımın altından sürünüp gözden neredeyse kayboldu.

Colette tuhaf bir edayla bana baktı. “Sana bırakıyorum.”

Gerçek Dewey Chronos şapkasını çıkardı ve odayı inceledi. Yıllar önce annesinin eteğinden ayrılmayan soluk yüzlü çocuk

gitmiş, yerine sanki bir moda dergisinden fırlamış gibi görünen biçimli bir saç tıraşı ve özel dikim takım elbiseli bu genç adam gelmişti. *Diğer* gencin ise kesime ihtiyaç duyan dağınık saçları vardı. Kravatı bile yoktu. Ve onu öpmüştüm. Bir ahmak gibi kendimi o öpücüğe kaptırmıştım.

Elimi şişmiş dudaklarımın üstüne bastırarak Dewey'ye işveli bir gülücük attım.

Bana bir buket mor renkli gelinçiçeği uzattı. "Ah!" diye haykırdım. "Bunlar—"

"En sevdiklerin mi?" diye gülümserken sol yanağında belli belirsiz bir gamze göründü.

"Aslında, evet." Araştırmasını yapmıştı. Ona en sevdiğim çiçeğin ne olduğunu kim söyleyebilirdi?

Yalancıyı ayağımla dürttüm. Yatağın altına sığamayacak kadar iriydi ama denemek zorundaydı. "Tanışma teklifimi kabul ettiğin için teşekkür ederim," diye yeniden başladım. "Umarım kuzenim akşamını berbat etmemiştir."

Umursamazca elini savurdu. "Revelle gösterisinin yıldızı çağırdığında akşamım gerçekten harika olur. Gerçi en baştan anlaşalım, sana mücevher vermeyeceğim."

Kalbim kırılmıştı. Yalancının kıkırdadığını duyar gibi oldum.

"Temiz hava almaya ne dersin?" diye sordum. Yüksek sesle.

"Kaba olduğumu düşünmez miydin?" Beni sınıyordu. Keşke diğer sihrimi öne çıkarıp onu hangi cevapla alt edebileceğimi öğrenebilseydim.

Genç ve zengin. Henüz taze bir başarışı var. Hayran olunmak istiyor. Yatağın etrafında ilerleyerek kolumu onun koluna doladım. "Bana mücevher vermedin diye mi? Zeki olduğunu düşünürüm."

İki sıra inci gibi beyaz diş görüldü. Yakışıklıydı ve bunun farkındaydı.

Onu kapıya yöneltirken yolumuza düşen elmas biçimli saat işli ceketini kenara tekmeledim. “Üstüme, şey, biraz daha kalın bir şeyler giyinmeme izin ver.”

“Burada beklerim.” Koridora dönerken gözleri beni boylu boyunca seyretti. Gördüğü şeyden hoşlanmıştı. Umarım bu hoşlanma bize hayli yüksek bir indirimli fiyattan alkol satması için yeterli olurdu.

Kapının kapanma sesi duyulur duyulmaz diğer genç ayağa kalktı. Ne kadar uzun boyluydu. Eğer gerçek Dewey bu kadar uzun boylu olsaydı dayım bundan kesinlikle bahsederdi. Uzun adımlarla yanımdan yürüyüp annem ve diğerlerinin sahilde çekildiği o çerçeveli fotoğrafa uzandı.

“Bu nerede çekildi?” Nefesi kesilmiş, neredeyse saygı gösterirmiş gibi bir tonla konuşmuştu.

Neden şimdi bana sahili soruyordu ki? “Gitmek zorundasın. Hemen.”

Rıhtımdaki ince oyulmuş kalasları inceledi. “Bu rıhtım burada mı, Charmant’da mı?”

“Hiçbir fikrim yok,” diye yalan söylerken onu pencereden tarafa itmeye çabalıyor ve de başaramıyordum.

Bakışlarını resimden ayırdığında gözlerinde hiddetli bir ifade belirdi. “Hiç dürüst olmaz mısın?”

“Yalancı olan *sensin!*” diye feryat ettim. “Bir başkasıymış gibi rol yaparak Eğlence Evi’ne gelen sensin. Üstelik bir de içki getireceğine söz verdin.”

“Beni bana karşı bir şeyler hissettirdiğine inandırdın.” Başını iğrenircesine iki yana salladı.

Kötü yanı *gerçekten* bir şeyler hissetmişim. Yapayalnız, kör kütük bir aşık gibi o güzel mavi gözlere bir kere daha bakmak için müşteriyle nasıl ilgilenemem gerektiği konusunda aldığım onca dersi heba edebilirdim.

“Sen de vaktime değdiğine beni inandırdın.” Pencereye işaret ettim. “Daha fazla hasar yaratmadan git buradan.”

“İkinci katın penceresinden inerek boynumu kırmaya niyetim yok. Bunu da yanımda götürüyorum.” Resmi duvardan aldı, kolunun altına sıkıştırdı ve kapıya yürüdü.

“Sen delirdin mi?” Az önce beni kucaklayan alan o güçlü kasları göz ardı ederek onu kolundan yakaladım. “Pencereden dışarı. Resmi de bırak.”

Kolunu aniden çekiverdi. “Resmi mi istiyorsun? O zaman bu rıhtımı nerede bulacağımı bana söylersin.”

“Tur rehberine mi benziyorum?” Şansım yaver gitti, böylece çerçeveyi onun elinden çekip alıverdim. “Buna ayıracak vaktim yok. Şimdi git! Yoksa polis çağıracağım.”

Gözlerini kısarak baktı. “Dewey iyi bir çocuk. Ufak oyunların hakkında onu uyarsam iyi olur.”

Buna cüret edemezdi. “Dewey bir iş insanı. Bunun ne olduğunu gayet iyi biliyor.”

“O zaman birkaç dakika önce benimle öpüştüğüne şaşırması.”

Yanaklarım yanıyordu. Beni *utandırmaya* nasıl cüret edebiliyordu? Ayakkabımın topuğunu ensesine yemeyi hak etse de bir cesedi saklayacak vaktim yoktu. “Sahil kenarının batısındaki küçük koy. Rıhtımı yıkıldı ama—”

İfadesi düştü. “O zaman doğru sahil olduğunu nasıl anlayacağım?”

“*Hâlâ* bir tur rehberi değilim.” Pencereye doğru işaret ettim.

Kollarını kavuşturdu. “*Hâlâ* bir yere gitmiyorum.”

“İyi,” diye homurdandım. “Sana yarın gösteririm... eğer şimdi gidip burada yaşananlardan hiç kimseye söz etmezsen.”

Tereddüt etti, söylediğim kelimelere güvenmediği apaçık belliydi. Zeki çocuktü doğrusu. Onunla herhangi bir yere gitmemin ihtimali dahi yoktu.

“Lütfen,” diye tısladım. “Git.”

“Sanki kalmak istiyorum.” Pencereye tırmanırken bakışları bana adeta hançerler saplıyordu. Sanki bu kandırmacada suçlanacak *bendim*.

Yaralarımı sarmaya ya da çığlık atmaya ayıracak vakit kalmamıştı. Alt çekmecede bulduğum uzun, saten eteği üstüme geçirdim. Yorgun ayaklarımı topuklu ayakkabılarıma yerleştirdim ve içimde gizli o mürekkep hokkasını kontrol ettim. Az da olsa sihir kırıntısı belirmişti ama doğal olarak ortaya çıkan bir hissi büyütmeye zar zor yeterdi.

Dewey’nin duygularını okumak için kullanabilirdim ancak. Başka bir işe yaramazdı.

Sihrimi çağırırken keskin ağrılar kafatasıma saplandı. Acımı bastırabilmek için parmak eklemimi ısırırsam da fazlasıyla tükettiğim sihrim giderek daha derin, daha keskin bir acıya dönüştü...

Nihayet ona ait ışık sicimleri kapıda belirdi. Heyecanlıydı. Tedbirliydi. Biraz yorgundu.

Bu kadarına da razıyım.

Acımı yutkunararak çiçek buketime uzandım, kapıyı iterck açtım ve kirpiklerimi ona bakarak kırıştırdım. “Hazır mısınız?”

Müşterilerin –ve Revellelerin– akınından kaçınmak için onu sessizlik içinde yan merdivenlerden indirip ana kapıdan çıkardım. Kapıyı benim geçmem için tuttuğunda ılık, tuzlu meltem içeriye esti. Öyle nemliydi ki saçlarımın kabarmaya başladığını hissedebiliyordum.

Sol tarafta Eğlence Evi ile okyanusun arasında uzanan taş döşeli patika bulunuyor, sisin içinde kayboluyordu. Eğer o yoldan ilerlersek turistlerden uzak kalabilirdik ancak meraklı bir küçük Revelle ilk kattan ne konuştuklarımıza kulak misafiri olabilirdi. Sağ taraftaki yol ise müzik ve kalabalık sokakların gürültüsüyle dolu Büyük Çadır'ın önüne çıkıyor, rehabetin çöktüğü Gündüz Mahallesi'nin koyu renkli tepeleri yıldızları örtüyordu; bir mahremiyetimiz olmazdı ama Chronos ailesinin yerleştiği zengin mahalleyi görebildiği için Dewey belki kendini daha rahat hissedirdi.

Sağ taraftaki yola yöneldiğimizde uzanıp kolumu tuttu. “Bayan Revelle...”

“Lütfen. Bana Luxe de.”

Dudaklarının kenarı seğirdi. “Pekala, Luxe. Henüz yeni tanıştığımızı biliyorum, ayrıca ailelerimizin arasının iyi olduğunu da söyleyemeyiz. Yine de birbirimize karşı dürüst oluruz diye ümit ediyorum.”

Eğer gerçekten dürüstlük arasaydı yanında zihin okuyan asistanı Trevor Edwardes'ı getirirdi. Ama bunu yapmamıştı. Benim ona güvenmemi istiyordu.

“Bunu ben de çok isterim.”

“Şimdi bana gerçeği söyle. Kazara düştün ve bir Strattori seni iyileştirdi.”

Buna şaşırmmam gerekirdi; sihrini nadiren kullandığı ne kadar genç görüldüğünden belliydi, bu da başka yetenekleri olduğu anlamına geliyordu. Belki sadece zekiydi. Ne acı. Basit erkekleri ele geçirmek daha kolay oluyordu.

“Helen Strattori. Aile dostumuzdur.”

Beni incelemek için adımlarını yavaşlattı. “Strattori sihrini kullanmak seni rahatsız eder.”

Sezgileri de kuvvetliydi. “İnsanların benim için fedakarlık yapmalarından hoşlanmıyorum.”

“Eskiden ben de böyle hissederdim. Benim iş dünyamda her zaman tam kapasite faaliyet göstermek önemlidir. Eğer bir haftamı iyileşmek için harcarsam para kaybederim, benim için çalışanlar da öyle. Ailelerini beslemek için bu paraya ihtiyaçları var. Onlara daha çok imkan tanıyabilmem için rahatsızlıklarına benim için katlanmalarına izin veririm. Onları cömertçe ödüllendiririm elbette. Beni yanlış anlama,” diye oyalanmadan ekledi. “Bundan hâlâ hoşlanmıyorum. Sadece... böylesinin daha iyi olduğunu düşünüyorum.”

Yıldızımızı haftalarca sahneden uzak tutmayı karşılayamayız, demişti büyükannem. “Galiba, Bay Chronos, bir ortak noktamız var.”

Dewey gülünce ona bağlı ışık sicimi bir etkilenme parıltısıyla ışıldadı. “Bana Dewey de. Şimdi, biraz beraber düşünelim. Ailelerimizin bu kan davası hakkındaki görüşleri muhtemelen birbirlerinden farklıdır.”

İşte *bu* eksik beyan sayılırdı.

“Örneğin benim ailem, bana buraya ilk önce bizim geldiğimizi öğretti. Atalarım Ellis Adası’na kürek çekerlerken sihrin onları kendine çektiğini anlattı. Birkaç gün sonra bir kano ile

dönerlerken denizde oluşan girdaplar onları kıyıya taşıdı. Kulağa tanıdık geliyor mu?"

"Az çok." Ne anlatmaya çalıştığı hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

"Adanın sihri bollaştırdığına yönelik dedikodular yayıldı, sihir sahibi başka aileler de –tıpkı seninkiler gibi– buraya göç ettiler. Dünya sihre karşı giderek temkinli yaklaşmaya başlamışken bu ada huzur içinde yaşayabileceğimiz çok az sayıda yerden bir tanesi olarak kaldı." Keyifli bir gülümseme yüzünün hatlarını gölgelendirdi. "Sanırım hikayelerimizdeki farklılıklar burada başlıyor."

Sakin bir ifade takındım. Elbette benim ailem buraya Chronoslardan daha sonra gelmişti ama ilk seçimleri –ve sonraki birkaç tanesini daha– biz kazanmıştık. Atalarımın liderliğinde Charmant'ın turizminde adeta patlama yaşanmıştı. Tüm girişimciler burada kendilerine iş bulabilirlerdi, sihirleri olsun ya da olmasın. Ancak herkes adamızın bu kadar ilgi görmesinden hoşlanmamıştı. Strattori ailesi doğudaki tepelere yerleşmişti, onların kutsal sihri gelen turistler için bir efsaneden ibaretti artık. Chronos ailesi kuzeydeki denize bakan yamaçları almış, sahillerimize neredeyse hiç adım atmazken servetlerini artıracak önemli stratejiler geliştirmişlerdi. Gece çöker çökmez onların evlerindeki mumlar sönerken, Büyük Çadır'daki partiler sabah güneş doğuncaya dek devam ederdi. Gündüz ve Gece Mahalleleri işte böyle ortaya çıkmıştı.

"Revelle ailesinin nüfuzunu artırmak için ailen Charmant'daki resmi para birimini mücevhere çevirdi," diye devam etti Dewey. "Ancak halkın fikrini manipüle edebilen siyasetçilerin önü kesilmez oldu. Böylece ailem kendi sihrini

ortak bir havuzda toplamaya başladı. Nasıl zengin olduğumuz bir sır değil. Tüm çalışanlarımız *seçilmiş olanımız* uğruna içleri kuruyuncaya dek kendilerini harap ettiler.” Kelimeleri acı yüklüydü. “Büyük büyükbabam Charmant’ın belediye başkanı olan ilk Chronos’tu. Gerisini zaten biliyorsun.”

Ne dememi bekliyordu ki şimdi? Chronos ailesi yaklaşık yetmiş yıl önce siyasi gücü ele geçirmişti ve o zamandan beri bırakmıyorlardı, mı demeliydim? Ailemi yıllarca sabote ettiler; her felaketle statümüzü, servetimizi ve güvenliğimizi bizden çaldılar mı demeliydim? Onaylayarak başımı salladım. “Gerisini biliyorum.”

Uzunca bir süre beni inceledi. Nefesimi tutarak doğruca ona baktım. “Senden önceki Revelle yıldızlarına benzemiyorsun,” dedi nihayet. “Sen... farklısın.”

Tehlikeli sulara girmiştik. “Neden böyle düşündün?”

“Bu gece senin için neredeyse tüm cüzdanlar boşaltıldı. Montörünün içindeki mücevherler kanırtılıp sana atıldı.” Dewey yürümeyi bıraktı, Ana Cadde’den gelen müziğin sesi hâlâ kayda değer bir uzaklıktaydı. “Diğerlerinden çok daha kuvvetlisin.”

Gerçeğin fazla yakınında dolanıyordu. “Mücevherleri biraz daha uzun süre kullanabiliyorum, evet.”

“Söylediğim bu değildi.” Sesindeki ton meraklı, hatta eğleniyormuş gibi çıkıyordu.

Ona bir adım yaklaşıp parfümünün zengin baharatlı kokusunu içime çektim. “Sırlarımızı paylaşalım mı, Bay Chronos? Eğer sen kendi sırrını söylersen, ben de kendiminkini sana söylerim.”

“Bundan çok hoşlanırım, Bayan Revelle.” Yüzündeki gülümseme onu olduğundan daha da genç gösteriyordu. İçki

kaçakçısı çocuk diye hitap ediyordu Wolffe dayı ona. Kırışmasına sebep olan zaman yolculuğu olmadan genç ve başarılıydı. “Bayılmanı konuşalım. Çok sık oluyor mu?”

Benim güçsüz olduğumu düşünmesine izin vermektense giderek azalan sihrimi sonuna kadar tüketmeyi yeğlerdim. “Şükür ki hayır. Gösteri öncesinde yeterince yemek yiyemedim. Açılış gecesi heyecanı.”

Dewey’den yükselen ışık siciminde tuhaf bir hayal kırıklığı belirse de görüldüğü hızla kayboldu. “Benim de bu gece bir Strattori’den yardım almam gerekti.”

“Ah? Ne oldu?”

“Düşen bir yıldızı yakalamaya çalıştım.”

Ne demek istediğini anlar anlamaz hayretten ağzım açık kaldı. “*Senin* üstüne mi düştüm?”

Ana Cadde’den gelen loş ışık Dewey’nin hafifçe kızaran yüzünü ortaya çıkarıyordu. “Teknik olarak konuşmak gerekirse seni yakaladım, ardından heybetli bir beyefendinin üstüne devrildik. O da iyi bu arada. Onun tedavisini de üstlendim.”

Tanrı aşkına. Zarar verdiğim turistleri hiç düşünmemiştim bile. Yetmiyormuş gibi onca insan arasından Dewey Chronos’un üstüne düşmüştüm. Bunun olasılığı neydi?

Sıfıra yakındı.

“Benim için *yolculuk* mu yaptın?” Ağzımdan çıkan kelimelere kendim bile inanamıyordum.

Gizemli bir gülümsemeyle başını salladı.

Chronos ailesi sihirlerini başkalarına yardım etmek için kullanmazlardı, hele *bize* yardım etmek için hiç kullanmazlardı. “Ne diyebileceğimi bilmiyorum. Eğer orada olmasaydın—”

Yüzünü öyle bir ekşitti ki vereceği cevabı duymam gerekmedi. Dewey yolculuk yapmadan önce düştüğüme göre... hayatımı ona borçluydum.

“Buraya minnettarlığını gösteresin diye gelmedim. Bir anlaşma yapmak için geldim.”

Kalbim bir gümbürtüyle göğüs kafesimi dövmeye başladı. Ya şimdiydi ya da hiç. “Bir içki anlaşması mı?”

İpek kravatını düzeltti. “Belki. Eğer benim şartlarımı kabul edersen.” Dewey’nin ışık sicimine uzandım, acınası sihrim kafatasımın içindeki keskin sızıyla bana karşı geliyordu. Öyle ani, öyle merhametsizdi ki neredeyse ağlayacaktım. *Cömert hissediyorsun*, diye fısıldadım ışık sicimine, *muazzam cömertsin*.

“Yetenekli bir kadınsın, Bayan Revelle, ancak daha büyük hayaller kurman gerekiyor. Şöyle düşün.” Kollarını iki yana açarken ayın ışığı gözlerindeki heyecanda parlıyordu. “Ailemin *senin* ailenin işlerine karışmasına engel olabilecek, böylece tüm adanın refah düzeyini yükseltebilecek yeni bir Charmant lideri. Ne düşünüyorsun?”

“Büyülü karışımlardan fazla içmişsin gibi geliyor kulağa.”

Dewey gü, gırtlığından yükselen bir kahkaha attı. “Ailem *senin* aileni güçsüz tutabilmek için haddini fazla aştı. Revelle çocukları kış mevsiminde yitip giderlerken Chronos çocukları bitiremeyecekleri kadar yiyeceğe sahip oldukları için onları çöpe atıyorlardı. Rejimin değişmesinin vakti gelmedi mi sence de?”

Bir Chronos’u alt etmenin imkanı yoktu ki. Üstelik polisi, bankaları, hatta zamanın kendisini kontrol ediyorlardı. “Söyle bana: Aileni alt etmek isteyen bu gizemli aday kim?”

Dewey biraz daha yaklaştığında dudaklarına yine o zalim sırıtma yayılmıştı. “Ben.”

Tutunduğum ufacık umut da meltemde savrulan simler gibi yok olup gitti. Elbette. Bir Chronos'un yerine başka bir Chronos gelecekti. "Belediye başkam olmak için biraz fazla genç değil misin?"

"Yirmi bir yaşındayım." Yeleğinin eteğini çekti. "Alışılmadık olduğunun farkındayım, evet, ama kırıksıklığı olmayan bir Chronos'a insanlar sence daha fazla güvenmezler mi? Sihri hor kullanmayan bir Chronos'a?"

"Gerçekten dürüst olmak gerekirse Gece Mahallesi'nin sakinlerinin bir Chronos'u diğerinden ayırabildiklerinden emin değilim."

Dewey kaşlarını çattı. "Ben ailemden farklıyım. İki yıldır Gece Mahallesi'nde yaşıyorum. Benim yuvam oldu. Benim için çalışan herkes adil bir maaş alıyor ve yalnızca yatırımlarımı korumak için zamanda yolculuk yapıyorum. Ki o bile gördüğün üzere çok nadir." Yeniden o gençlik dolu gülümsemesini takındı ve ben ona eşlik edinceye dek gülümsemeye devam etti.

"İçki yasağı gelince," diye konuşmaya devam etti, "Anakara polisinin bir sürpriz yapmasını engellemek için birkaç zaman yolcusuna hâlâ ihtiyaç duyuluyor. Tamam, aptal değilim; Gece Mahallesi sakinlerinin büyük çoğunluğu ailemden nefret ediyor ama getirdiğim içkiler turistleri mutlu edip işyerlerinin açık kalmasına yardımcı oluyor. Şirketimde Gece Mahallesi'nin üçte birinden fazlası çalışıyor. Eğer daha çok vaktim olsa herkesi ikna etmeyi denerdim ama babam ağustosta özel bir seçim yapılacağını ilan etti, ki o da sadece dört hafta uzaklıkta. Babam işleri bırakıyor ve yerini kardeşime devredecek. George'un adaylığının karşısında da elbette durabilecek hiç kimse yok."

Yine o öfke canlanmıştı günbatımındaki gölgelere benzeyen ışık siciminde. Kıskançlık da vardı. Demek ki dedikodular doğrudu. Babası, Dewey'yi es geçip varisi olarak George'u seçmişti. Şimdi Dewey de hepsini alt etmek istiyordu.

"Tahmin edeyim," dedim usulca. "Ailemin seni desteklemesini istiyorsun."

"*Senin* beni desteklemen istiyorum."

Kucağımda taşıdığım çiçekler aniden ağırlaştı, tatlı aroması geniz yakan bir kokuya dönüştü. "Anlıyorum."

"Gece'nin en ünlü simasısın. Eğer beni kamusal alanda desteklersen erkek kardeşimi devirebilmem için gerçek bir şansımız olabilir."

"Ki ailen buna asla izin vermez," diye ona hatırlattım. "Senin de söylediğin gibi, sihirlerini bir havuzda topluyorlar. Bir düzine zaman yolcusunun yanında bir tanesinin gücü nedir ki?"

"Bu davayı destekleyen Chronos sayısı sandığımdan fazla. Kız kardeşim, mesela, son üç yıldır kuzenin Roger ile beraber ülkeyi dolaşıyor."

Roger, bir Chronos ile beraber mi geziyordu?

Dewey şapkasının kenarıyla oynadı. "Şartlarım bunlar, Bayan Revelle. Benim belediye başkanı olmamı destekle, ben de dayına Büyük Çadır'ın ihtiyaç duyacağı tüm alkolü satayım. Üstelik ucuz bir fiyata."

İşte bu. Tam olarak ihtiyacımız olan şey gözümün önünde ağır elmas bir kolye gibi sallanıyordu. Tek yapmam gereken uzanıp onu yakalamaktı.

Ancak bu gece bir yakışıklı tarafından kandırılmıştım zaten. *Dünyadaki tüm içkilerin* boş vaadini zaten duymuştum.

“Eğer sana yardım edersem,” dedim tedbiri elden bırakmadan, “Sırtıma kocaman bir hedef tahtası asmış olurum. Ailen seçimlerden önce ölümcül bir ‘kazaya’ kurban gittiğimden emin olur.”

Dewey’nin yüzü ciddileşti. “Sana bir şey olmasına asla izin vermem. Yaşımdan önce kırışıp buruşsam bile, söz veriyorum. Hiç kimse sana elini bile süremeyecek.”

Yine vaatler duysam da ışık sicimi şaşırtıcı bir sadakatle ışıldıyordu. Hayatımı zaten daha önce kurtarmıştı. Ancak beni güvende tutsa da *hepimizi* güvende tutamazdı. Ayrıca seçimler tamamlandıktan sonra alkol fiyatlarını yeniden yükseltmekten onu kim alıkoyabilirdi ki?

“Yani ailenin gazabıyla yüzleşme riskine gireceğim, kendi ailemin gazabını hesaba katmıyorum bile ve böylece indirimli fiyattan içkimiz olacak. Sen ise belediye başkanı olacaksın? Kulağa pek adil gelmiyor.”

“Sana borçlu bir belediye başkanınız olacak. Ailen yeniden zengin olacak.”

Ne tatlı sözlerdi. Tatlı sözler duymaktan bezmiştim.

“Özür dilerim, Bay Chronos.” Alması için elimdeki çiçek buketini ona uzattım. “Kaçak içkiye ne kadar ihtiyacımız olursa olsun ailemi bir seçim uğruna riske atamam.”

Dewey çiçekleri almadı ama benim ondan uzaklaşmama izin verdi. Yine de ışık sicimi öfkeyle ışıldıyordu. Bana muhtaçtı, tıpkı benim de ona muhtaç oluşum gibi.

İki adım uzaklaştım. Üç. Dört. Gerçekten çekip gidersem Wolffe dayı benim başımı vurabilirdi.

“Ne istiyorsun?” diye seslendi Dewey.

Gece, yüzümdeki gülümsemeyi sakladı.

Ağır ağır arkamı dönerken saten eteğimin yırtmacının bacağım boyunca açılmasına izin verdim. Bakışları ile beni süzdü. Işık siciminden görünen tedbir hissinin altında kırmızılar kök salmaya başlamıştı. Şehvetti bu.

“Rıhtımdaki eski depo. Orayı satın almışsın.”

Kuracağı yeni tiyatronun tuhaflığı Wolffe dayı bana bundan bahsettiğinden beri aklımı kurcalıyordu. Dewey bizi parçalamayacak kadar akıllıydı. Turistler sihirle karışık gösterilerimiz ve peşinden gelen Eğlence Evi fantezilerinden aşağısını kabul etmezlerdi, Dewey de bunu bilirdi.

Elbette ışık siciminde herhangi bir şaşırma işareti canlanmadı, sadece heyecanı yükseldi. “Ne olmuş?”

“Onu istiyorum.”

Dudaklarında bir seğirme canlandı. “Neden?”

Çünkü Dewey haklıydı; kış boyunca çok fazla Revelle çocuğu aç kalmıştı. Büyük Çadır’ın hurdaya dönmüş kumaşı soğuk sonbahar rüzgarlarına bile dayanamıyordu, feribotlar ise turistlerin sırf gösterimize üşümek için gelmek istemeyeceği kadar dondurucu oluyordu. Eylül ortasından itibaren turist sezonu emekleyen yavaşlığa geriliyordu. Uzun kış mevsiminde hayatta kalabilmemiz için yaz mevsiminden kalan mücevherlerimizi idareli kullanmamız gerekiyordu.

Ancak gösteri yapabileceğimiz kalın duvarları ve tüten ateşi olan bir yerimiz olsaydı...

Kürk yakalı akrobat giysileri, kar temalı çelenkler. Yıl boyu midelerine yiyecek giren aile üyelerim. Büyük Çadır her zaman Gece Mahallesi’nin kalbi olmuştu ama içki yasağının uzak kaldığı ek bir kış sahnesi güzel olmaz mıydı? Dondurucu feribotlar olsun ya da olmasın müşteriler koşarak gelirlerdi.

“Yarı fiyatlı içkinin yanında kışın gösteri yapabileceğimiz bir yerimiz olsaydı iyi olurdu.”

Dewey kaşının birini kaldırdı. “Orayı zaten kendi gösteri merkezime dönüştürmeye başladım bile.”

Bir kaçakçının tiyatro sahnesiyle ne işi olabilirdi? Feribot filosunun olması mantıklıydı, hem içki taşıyordu hem de onları içecek turistleri. Ancak başka bir depoda da bu içkileri saklayabilirdi. Ama Revelle ailesine ait olmayan bir tiyatro sahnesi? Belki de en başmdan beri istediği buydu.

“Bu durum işleri kolaylaştırırdı,” dedim rahat bir edayla, kirpiklerimin altından onu seyrediyordum.

Dewey güldü. “Harikulade anlaşıcağımızı biliyordum.”

“Anlaştık yani?” Sesimin ani yükselişi, ne kadar muhtaç olduğumu ele vermişti. *Bir anlaşma yapmayı diliyorsun* diye fısıldadım ışık sicimine. Acı hissi başımın içinde zonkladı, kulaklarım ayağımın üstünde sendelememe yetecek kadar uğuldadı.

Dewey bana bir adım daha yaklaştı. “Sana oldukça değerli ve pahalı bir mülkü vereceğim, üstüne yarı fiyatından içki satacağım. Sen ise bana desteğini gösteren birkaç kelime söyleyeceksin, öyle mi? Bence senin çıkarın hayli fazla, ne dersin?”

“Anlaşmamızın şartları benim hoşuma gitti.”

“Eminim gitmiştir.” Bana bir adım daha yaklaştığında göğsü neredeyse göğsüme sürtünecekti. “Orayı kazançtan pay karşılığında kiralarım ama benim için destek vermekten fazlasını yapman gerekir.”

Nabzım hızlandı. Bu gece ikinci defa yakışıklı bir adamın bana ve aileme ihtiyaç duyduğumuz her şeyi teklif etmesinden bir adım uzaktaydım. Ancak bu sefer alaylarımı kendime saklayacaktım. Bu sefer teklifi kabul edecektim. “Ne düşünüyorsun?”

“Eğer Gece Mahallesi’nin kralı olacaksam,” diye fısıldadı.
 “O zaman bir kraliçeye ihtiyacım olacak.”

Hareket etmeye cesaret edemiyorum, özellikle de elini yanağıma doğru yükseltip yüzümü yüzüne doğru yaklaştırdığı sırada.

“Toplum önüne her çıktığımda yanımda olmanı istiyorum. El sıkmanı, bebekleri öpmeni, her şeyi. Revelle yıldızının bir kaçakçıya aşık olduğuna inandır herkesi. Eğer birisi sana bir mücevher verirse de onu bana oy vermesi için büyüle.” Başparmağı ile çenemi okşadı. “Seçimler bitince sahte bir ayrılık yaparız, eğer istersen.”

Bir üçkağıt. Uzun sürecek bir gösteri. “Enteresan bir teklif.”

“Anlaştık mı?” Elini çenemde tuttu, *diğer* Dewey’nin saygıyla dokunduğu yerin çok yakınındaydı – *Hayır*. O felaketi şimdi düşünemezdim, özellikle de ihtiyacımız olan her şeyi almaya bu kadar yakınken.

İçki. Kış tiyatrosu. Revelle ailesine sempati duyan bir belediye başkanı – hâlâ bir Chronos’tu ama George ve onun kontrolsüz öfkesinden iyiydi. Belki, sadece belki, gerçekten bir şansımız vardı.

“Hiçbir Revelle’in başına bir zarar gelmeyecek.” Bakışlarımı zekice parlayan o kahverengi gözlere odakladım. “Eğer ailemden herhangi birisinin başına bir şey gelirse anlaşma iptal olur.”

“Hiçbir Revelle’in başına bir zarar gelmeyecek,” diye kabul etti. “Bundan emin olacağım.”

Olabilirdi de. Sihri sayesinde geçmişe gidip felaketleri önleyebilirdi. Tıpkı bu gece benim için yaptığı gibi.

“O zaman anlaştık mı?”

Şeytanla bir anlaşma imzaladığım için büyükannem beni öldürebilirdi ama Wolffe dayım anlayış gösterirdi. “Eğer dayım onaylarsa varım.”

“Bahse girerim ki onaylayacaktır.”

“Anlaştık o zaman.”

“Harikulade.” Bir adım geri atıp ellerini kavuşturdu. “Dört hafta bir seçimi kazanmak için yeterli sayılmaz. Bu nedenle seçim kampanyalarına bir an önce başlamamız gerekiyor. Adaylığımı açıklamak için ünlülerin, siyasetçilerin ve tüm bağışçılarımdan davet edildiği büyük bir parti vereceğim. Tüm sihirli aileler çağırılacak, elbette benimki hariç ama orada olmak için can atıyor olacaklar.” Sinsi bir kahkaha atarken inci gibi sıralı dişleri ayın ışığı altında parladı.

“Kulağa muhteşem geliyor.” Sihrimi biraz daha çağırıp ailesini her andığında yaşadığı acıyı derinleştirmek için can atsam da zihnimde zonklayan his bir balyoza dönüşmüştü. Kendimi ayakta tutabilecek çok az bir enerjim kalmıştı.

Elimi tuttu, üstüne bir öpücük yerleştirdi ve dudaklarının orada asılı kalmasına izin verdi. “Durdurulamaz olacağız, sen ve ben. Göreceksin.”

Şapkasını öne hafifçe eğdi, kendi kendine ıslık çalarak Ana Cadde’nin aydınlık ışıklarına doğru ilerleyip uzaklaştı. Arkasına asla dönüp bakmadan, birisi ona saldırsa bile zamanda geri gidip buna engel olabileceğini bilerek her zaman nasıl da cesur hissediyor olmalıydı. Ne kadar cesurdu gerçekten.

Eve dönen yola yöneldim ama – *Aman Tanrım*. Dünya etrafımda dönerken bacaklarım titriyordu. Gecenin sıcaklığı beni aniden yakmaya başlamıştı. Başımı tutarak Dewey’nin ışık sicimini elimden geldiğince acele etmeden bıraktım. Acım

Dewey köşeyi dönünceye dek sakinledi, köşeyi döndüğünde ise sicimi tamamen serbest bıraktım.

Sersem bir halde kaldırıma çıkarken acım dindi, ayakkabılarımı ayağımdan fırlatıp yumuşak kumların üstüne kendimi bıraktım. Sıcak, nemli bir damla burun deliklerimden süzüldü – burnum kanıyordu. Sihrimin ihtimaller karşılığında istediği vergi şimdi karşımda duruyordu.

İçki. Sıcak bir tiyatro sahnesi. Chronos ile bir ortaklık. Onun ailesinden korunmak.

Yıl boyu devam eden gelir. Aç kalmadığımız kış mevsimleri.

Tek yapmam gereken onun kraliçesi olmaktı.

SEKİZ

Jamison

Büyük Çadır'ın etrafındaki dar yolu dönerken pantolonuma saplanmış bir dikenini daha çıkardım. Pencereden baktığımda çalılıklar yeterince yumuşak *görünüyorlardı* ancak sivri yaprakları sahip olduğum tek güzel pantolonun üstünde yüzlerce delik açarak beni kucakladı.

Bu geceye ait her şey bir illüzyondan ibaretti.

Büyük Çadır'ın girişini kollayan genç adamın davetkar gülümsemesi, yırtılmış pantolonumu görünce soldu. “Üç safır.”

“Daha az önce içerideydim—”

“Üç. Safır.” Ödeme beklercesine elini bana uzattı.

Boynumu genç adamın etrafından uzatarak içeri bakmaya çalıştım ama genç adam görüşümü engelledi. “Git buradan.”

“Roger Revelle’in arkadaşayım. Size—”

“Mücevher yoksa giriş de yok. Git şimdi!” diyerek omzumdan ittirdi.

Geriye sendelesen de itirazlarım dudaklarımdan silinip gitti. İçeri girmeme izin vermesinin ihtimali yoktu. Tabii eğer...

Bir dakika.

Dehşete düşerek elimle göğsümü yokladım ama ceketim gitmişti. *Dewey*’nin ceket, cebinde de annemin broşu vardı.

“Lanet olsun!” Trys o broşu sahneye fırlatmama engel olsa da kaybetmeyi bir şekilde başarmıştım. Gönüllü olarak verilmiş bir şey değildi, bu yüzden *Luxe* onu bana karşı kullanamazdı. Yine de daha önce bu durum onu durdurmamıştı.

Broşu geri alacaktım. Eğlence Evi’nin duvarlarına tırmanmam gerekse bile onu geri alacaktım.

Gösteri sonrası partisinden müzik sesleri yükseliyordu. *Charmant*’nın tamamı çift kapılı çadırdan içeri giriyor, yalnızca *Revelle* gardiyanının uzattığı eline mücevher bırakmak için yavaşlıyorlardı. Kaldırıma oturdum, arkadaşlarımı beklerken rüzgar yüzüme kumlar savuruyordu.

Lanet olsun bu adaya. Burası gerçekten şeytanın tuvaletiydi.

Roger beni uyarmıştı. Trys de öyle. Yine de bir *Revelle*’in –hayır, gösterinin *yıldızının*– bana ilgi duyduğuna inandırmıştım kendimi. Dudakları öyle iyi, öyle mükemmel hissettiriyordu ki... Oysa daha zengin birisini bulup da beni çöplerle beraber dışarı atması yalnızca iki saniye sürmüştü.

Gerçi çöpleri bile kapıdan çıkarıyorlardı.

Betty’den sonra dersimi aldığımı sanıyordum. Oysa şimdi burada, her zamanki saflığımla, avucumdaki toprağın bir altın madeni olduğuna kendimi inandırmaya çalışıyordum.

Kıkırdayan genç hanımlar aceleyle yanımdan geçti, boncuklu gece elbiselerinden yükselen şıkırtı sesi müziğe karışıyordu. “İçeri gelecek misin?”

“Param yok,” diye huysuzca cevap verdim.

Koşturarak uzaklaştılar.

Ne zaman birini beklemek zorunda kalsam zihnim yetimhaneden önceki hayatıma ilişkin sınırlı sayıdaki hatıramla bana işkence ederdi: Ebeveynlerimi beklediğim o an gelirdi aklıma. Zaman pek çok detayı bulanıklaştırırsa da tanımadığım bir oturma odasında yumuşak, aşınmış bir kanepeye oturmuş, döşemenin gevşemiş düğmesiyle oynuyordum. Bir pencereden dışarı bakarak bekliyordum, birisini her gördüğümde nefesim kesiliyordu. Bekliyor ve bekliyordum, beni pencereden uzaklaştırmak isteyen herkesle kavga ediyordum. Ancak ne annem ne de babam geri gönmüştü.

Annemin broşunu geri alacaktım. Fotoğraftaki o rıhtımı bulacaktım. Bulduğum zaman da bu lanet olası adadan defolup gidecek, arkama bile bakmayacaktım. Tıpkı Roger’ın söylediği gibi geçmişi geçmişte bırakacaktım.

Yeniden ayağa kalktığımda ufkun hemen altından şafak görünüyordu. Büyük Çadır’ın girişinde yaşlıca bir kadın oturuyordu, daha önce Roger’ı kapı girişinde karşılayan kadındı bu. Bacaklarımı doğrultup giderek azalan müşteri kuyruğunda sıramı bekledim. “Beni hatırladınız mı?”

Gevşek bir gülümsemeyle beni baştan aşağı süzdü. “Biraz daha detay vermek lazım, tatlım.”

“Roger’ın arkadaşayım. Buraya beraber geldik ama onu bulamıyorum.”

Gülümsemesi silindi. “James, değil mi?”

“Jamison.” İçim öyle rahatlamıştı ki bayılabilirdim.

Yanındaki kadına bir şeyler fısıldadıktan sonra beni kenara çekti, kolları şaşırtacak derecede kuvvetliydi. “Çadırın arka-

sında otların arasına çıkan toprak bir yol var. Onu takip ettiğinde sahilin arkasında kalan eski bir ahıra çıkacaksın. Roger orada.”

Nihayet biraz şans yüzüme gülmüştü. “Teşekkür ederim.”

“Onu fazla yorma!” diye arkamdan seslendi.

Revelle gösterisinin müziğinden kaçmamın olasılığı yoktu. Müziğin sesi denizin üstünden yankılanıyordu. Otların arasından ilerlerken loş ışığın altında kırık camlar ve yengeçlere değmemeye çabalıyordum. Kuzeye ilerledikçe ilk önce ışıklar can bulmaya başladı. Gece Mahallesi uykuya dalarken Gündüz Mahallesi güne henüz yeni başlıyordu.

Ahırın tarif edilecek çok bir şeyi yoktu. Soyulmuş sıvası, güneşin altında geçen yıllar boyunca gri rengine dönmüştü. Ağır kapıları ahşaptandı. En fazla dört atın sığabileceği büyüklükteydi.

İçerisi kenara atılmış enstrümanların kapattığı iki pencere, yamulmuş kutu ve boş süt kasalarının üstüne yerleştirilmiş mumlar ile bir ahırdan çok depoyu andırıyordu. Gümüş renkli ay ışığı, kalan tek pencereden içeriye yansıyor, bir saman balyası üstünde dinlenen Trys’i aydınlatıyordu. Onun yanındaki küçük bir karyolanın üstünde ise Roger yatmaktaydı. Roger’ın uyku bonesi saçlarının üstüne bağlanmıştı, çıplak göğsünün üstünü ise bandajlar sarmalıyordu.

“Ne oldu?” diye feryat ettim.

Kafasını hiç kaldırmayan Roger sırttı. “İlk önce sen anlat.”

“Eğlence Evi’nden aşağı atlayıp dikenli bir çalının üstüne düştüm. Sen?”

“Bu muhteşem ahırda ücretsiz konaklayalım diye kuzenimin yaralarını aldım. Ne iyi anlaşma, öyle değil mi?”

Luxe. Hiçbir sıkıntısı yokmuşçasına etrafta gezinmesine şaşırılmamak gerekirdi. Karyolanın yanındaki bir saman balyasına kendimi bıraktım. “Bir çatısı ve dört duvarı var. Daha beter yerlerde de kaldık.”

“Yapabileceğimin en iyisi buydu. Tabii eğer Trysta ailesinin evine uğramaya niyetlenmezse.”

“Gündüz Mahallesi’ne bir adım bile atmam.” Bana su dolu bir teneke şişe uzattı. “Eğlence Evi’nde ne yapıyordun?”

Onlara her şeyi anlattım. Millie’nin beni oraya götürmesini, Luxe’ün benimle oyuncak gibi oynamasını, ikinci kat penceresinden zarif çıkışımı. Öpüşme kısmını atladım; aklımı uçuran, kelimeleri yetersiz bırakan, her şeye rağmen doğru hissettiren o öpücük. Luxe ve sihrine lanet okuyordum.

Anlatmam bittiğinde Roger bana bir bakış attı. “Revelle sihrine aldanmanın utanılacak bir yanı yok, biliyorsun. Durdurmak imkansız.”

“Tabii yani, ne bileyim, bizi dinleyip de bir Revelle’e mücevher *vermediğin* sürece,” diye mırıldandı Trys.

“Ona bir mücevher vermedim,” diye ısrar ettim. “Mücevherim yok!”

Roger bir kaşını kaldırarak baktı. “Annenin broşu nerede?”

Damarlarında akan Revelle kanı sayesinde broşun üstümde olmadığını hissedebiliyordu. “Orada bıraktım, ama ona *vermedim*.”

Trysta ve Roger birbirlerine manidar bakışlar attılar.

“Yemin ederim, ona hiçbir şey vermedim. O sadece... beni bir şekilde büyüledi.”

Kurnaz bir aktristi. Acımasız bir yalancıydı.

Roger içini çekti. “Revelle sihrini nerede görsem tanırım. Bak. Sana göstereyim.”

İnleyerek oturduğu yerde doğruldu ve onu tanıdığım günden beri taşıdığı kadife keseyi çıkardı. Trys ona yaklaştı. “Küçük intikam kesende bir Jamison mücevherin mi var?”

“*İntikam* kesesi değil bu.” Avucunun içine renkli mücevherler döküldü. “Daha çok tedbir kesesi. Ne zaman birisiyle tanışsam onlardan bir mücevher alırım, tedbir olsun diye.”

Trys renkli mücevherleri inceledi. “Benim verdiğim hâlâ duruyor mu?”

“Elbette duruyor.”

“Senin Roger Revelle olduğunu bilmeden vermiştim.” Başını iki yana salladı.

“Ben de ünlü bir simam var sanıyordum. Şunu görüyor musun, Jame-o?” Kanarya sarısı bir mücevheri avucunun içinde tutuyordu.

“Onu senin için tutmamı söylemiştin.” Yeni arkadaşımın böylesine değerli bir eşyayı bana emanet ettiği için ne kadar da etkilenmişim.

Roger mahcup bir edayla gülümsedi. “Önce sana verdim. Sonra sen bana geri verdin.”

Roger. Arkadaşıma bakarken o ışıldayan Revelle gözlerinde kaybolmuştum. Tanıştığım en büyüleyici insandı. Kalbim onun için sızladı, ona dokunmak istedim, dudaklarını öpmek istedim...

Sanki üstüme buzlu bir kova su dökülmüş gibi içimde gezinen sıcaklık birdenbire donup parçalanıverdi. Gözlerimi kırıştırdım. Trysta kahkahasını saklamakta hayli başarısız görünüyordu.

Roger ise daha memnun olamazdı. “Eee? Bana aşık oldun mu?”

Ağzım açık şekilde ona baktım. “Bir an gerçekten mükemmel olduğunu düşündüm.”

“*Mükemmelim zaten.*”

Elimi kalbime yaslayarak nabzımı yavaşlatmaya çalıştım. “Çok gerçekçiydi.”

“Hislerin hâlâ sana ait,” diye açıkladı Roger. “Benim sihrim içindeki gerçek duyguları tetikliyor. Duygular bir şeyden etkilenirken sebebini umursamaz, ister güzel yüzümden ister ufak tefek sihir oyunlarından olsun. Duygu duygudur.”

Roger bana ilk defa Revelle sihrini anlatmıyordu. Kabul etmekten nefret etsem de bir yanımda bunu uzun zamandır biliyordu aslında. O öpüşme gerçek olamayacak kadar muhteşemdi. Ayrıca sihir, Luxe Revelle’in bana aşık olmasının tek mantıklı açıklamasıydı. “Mücevher olmadan bile mi?”

“Ona bir tane vermiş olmalısın. Sihir her zaman bedellidir ve benim ailem için bunun bedeli mücevherdir.”

Trys avuçlarını ovuşturdu. “Gidip ona haddini bildireceğim.”

“Trys,” diye uyardı Roger.

“Ya da belki yaralarını sana teslim etmeye karar verdiği ana geri döner, defolup gitmesini söylerim ona.”

“Bu tam olarak nasıl işe yarar?” diye sordum. “Yani, o zaman şimdiye ne olurdu? Yok mu olurduk? Bu zaman çizgisi – silinir miydi?”

Trys omzunu silkti. “Bildığım kadıyla yalnızca tek bir zaman çizgisi var. Zamanda yolculuk yaptığımda bu çizgiyi düzeltiyorum. Tıpkı düz bir çizgiyi silip başka bir istikamete doğru yeniden çizmem gibi.”

“Benim için ömründen yüzlerce saat harcamaya razı mısın, canım Trysta?” Bir gülümsemeyle Roger gözlerini kapattı. “Bizi sevdiğini biliyordum.”

Trys battaniyesini çenesine doğru çekip saman balyasının içine iyicene yerleşti. “Benim sihrimin bedeli hiç adil değil. Aklıma eski bir hatıram gelirse onca zamanı kazara geri dönebilirim. Bir daha asla ileri gidemeyebilirim. İskambilde hile yapmak haricinde çok az faydası var bu işin.”

Oturduğum yerde sırtımı doğrulttum. “İskambilde hile mi yapıyorsun?”

“Elbette yapmıyorum.”

İkimiz de ona baktık.

Trys gözlerini devirdi. “Tamam, peki, zaman zaman sizin ellerinizdeki kartlara bakıyorum.”

“O zaman bitmemiş zaman çizgileri var,” diye alay ettim, “senin bize borçlu olduğun zaman çizgileri.”

“Bir tane de senin içki kasası altında ezildiğin zaman çizgisi var.”

“İskambilde hile yaptığına inanamıyorum!” diye haykırdı Roger. “Gerçekten dünyada güvenilebilir tek Chronos yok.”

Trys ona bir bakış attı. “Ama bir Revelle bu akşam Jami-son’u küçük düşürebiliyor.”

“Sorun yok. Gerçekten,” diye ikna edici bir ton takınmaya çalıştım. “Eğlence Evi’ne gittiğime *gerçekten* memnunum çünkü annem ile babamın fotoğrafı hakkında bir ipucu yakaladım. Belki onların buraya geldiklerine dair bir kayıt bulabilirim. Eski bir otel faturası ya da bir adres. Kim bilir, belki sefahatimize balya balya para vermek isteyen zengin bir amcam falan vardır.”

“Daha önce de öyle bir iz bulduğunu sanmıştın,” dedi Trys nazikçe.

“Bu sefer farklı. Charmant... tanıdık geliyor.”

“Bunu da daha önce söylemiştin.”

Yüzlerindeki şüpheyi silecek, şimdi hissettiklerimin, ümidimin idrakimin önüne geçtiği önceki zamanlarla alakası olmadığına onları ikna edecek bir cümle kurmaya çabaladım. “Annen ve diğerlerinin bir fotoğrafı var, Roger, arka fonda aynı oymalı iskeleyi gördüm.”

“Keşke o iskeleyi hatırlasaydım. Ya da fotoğrafı.” Genişçe esnedi. “Yeniden ayağa kalktığımda orayı buluncaya dek seninle tüm sahilleri tek tek gezeceğim.”

Saman balyasma yerleşip Trys’in bana uzattığı battaniyenin altına kıvrıldım. “Luxe bugün ilerleyen saatlerde beni oraya götürecektir. Sonra da ondan sonsuza dek kurtulacağım, memnuniyetle.”

Roger’ın kaşları kalktı. “Sana yardım edeceğinden emin misin?”

“Evet. Eğer benimle işbirliği yapmazsa Dewey’ye yönelik şantaj planlarını açığa çıkaracağımı söyledim.”

Trys gülmemek için dudağım ısırıldı. “Gücenme, Jame-o, ama çok da göz korkutucu sayılmazsın.”

“Bir doksan üç boyundayım!”

“Bu bebeksi yüz ile Wolffe kadar uzun olsan bile koroda ilahi söyleyen küçük çocuklara benzemeye devam edersin.”

Roger’ın kahkahalarını göz ardı ederek battaniyeyi üstüme çektim. “Luxe gelecek. Hem de sabahın erken saatlerinde, bahse girerim. Bana güvenin.”

*

“Gelmediğine inanamıyorum,” diye mırıldadım.

Beş gün geçmişti. Beş gün geçmişti ve Luxe hiç ortalıkta görünmemişti.

Beş uykusuz geceydi bu benim için. Uyuyamadan kalmış, elimdeki fotoğrafın her bir ayrıntısını Eğlence Evi'nde gördüğüm fotoğrafın hatırası ile kıyaslamıştım. Benzerlikleri uydurmuş muydum acaba?

Charmant'daki her sahili gezinsem de ince ince oyulmuş rıhtım olmadan hepsi birbirine benzerdi. Roger'ın ricası üzerine Colette ve Millie iki fotoğrafı yan yana getirip karşılaştırmak istemişlerdi ama fotoğraf artık ortalıkta yoktu. Luxe kimsenin bana yardım etmesini istemiyordu anlaşılan.

Bu akşam ona başka bir şans tanımayacaktım.

“Bir Chronos partisine gittiğime inanamıyorum.” Roger bastonunu sessiz sokağın sonundaki malikaneye doğru kaldırdı – bacağını değil kaburgasını kırdığına ikna edilemeyen Roger'ın, Trys'in her zaman yanında gezdiği baston gibi siyah ve cilalı bir bastonu vardı artık. Uzun çitler bu mülkün çevresini adeta bir jilet gibi kesiyordu. Arada yalnızca uzun, tuğla döşeli garaj yolunun belirlediği bir boşluk vardı. Çalıların tam ortasında ise elmas biçimli saatin zarif bir heykeli bulunuyordu.

“Bir örnek smokin giymeye beni ikna ettiğin için *sana* inanamıyorum.” Trys boynundaki papyonu çekiştirdi. “Dans gösterisine çıkacak bir birliğe benziyoruz.”

“Dans gösterisine çıkabilecek gibi görünen *misafirleriz*,” diye düzeltti Roger. “Birlikler savaşa gider, partiye değil.”

Dewey'nin davetiyesinde siyah ve altın renkli kıyafet zorunluluğu olduğu yazıyordu ki bu da Revelle kostümlerini alt üst etmesi için Roger'ı teşvik etmeye yetmişti. Siyah smokinler, altın renkli pantolon askıları, siyah papyon ve başımızdaki şapkaların etrafını saran altın renkli kurdeleler. Üstümüze altın renkli sim de dökecekti ama Trys onu isyan çıkarmakla tehdit etmişti.

Dewey'nin çatısında silahlı gardiyanlar devriye geziyorlardı, silahlarının gölgesi ayın ışığı altında külâh gibi görünüyordu. Nemli geceye rağmen ensemde bir serinlik hissettim. "Savaşa benzediği kesin."

Trys gözlerini kısarak gardiyanlara baktı. "Kardeşim ne işler peşinde acaba?"

"Bir yere mi gidiyorsun, Trysta?"

Sesin geldiği tarafa dönünce az önce yanından geçtiğimiz garaj yoluna birisinin çıktığını gördük. Siyah takım elbise, siyah pantolon askıları, siyah gömlek. Bizden biraz daha genç görünüyordu ama konu Chronoslar olunca asla emin olamazdık.

Hayli işitilir bir iç çekme ile Trysta kollarım göğsünde kavuşturdu. "Ne istiyorsun, Freddy?"

"Demek aileni *unutmamışsın*," diye sırttı genç çocuk.

"Dewey seni davet etmedi," diye cevap verdi Trysta ciddiyetle. "Git buradan."

"Sizinkilerden mesaj getirdim. Eğer Dewey'nin yanında olursan sonuçlarına katlanırsın."

"Demek getir götür işlerine terfi edildin. Söyle bana Freddy, saçlarında beyaz var mı?"

"Revelle pislikleriyle takılmaya yeğlerim." Yere tükürdüğünde tükürüğü Roger'ın ayakkabısını parlattı.

"Bunu bir daha yap da seni Safır Körfezi'nde çıplak yüzme-ye göndereyim, turistler de küçük Chronosunla alay etsinler." Roger temsilen serçe parmağını kıvırdı.

"Yüzmeye mi?" diye alay etti Freddy. "Belki denizin dibinde anneni görürüm."

Uzaktan gelen müziği zar zor işitiyordum, etraftaki sesleri aslında genel olarak zor işitiyordum beynime sıçrayan kanın zonklamasından. İleri atıldım ama Roger kolumdan yakaladı.

“Frederick Claus Chronos,” dedi Roger sakince. “Frank ve Lacey Chronos’un oğlu, Belediye Başkanı’nın yeğeni ve şurada duran biricik Trysta’nın da kuzeni.” Roger cebindeki kadife mücevher kesesine uzandı ve birkaç tanesini avcunun içine döktü. “Dört yıl önce üstündeki bu takım elbisen yokken kafana gök mavisi bir turist şapkası geçirerek Büyük Çadır’a geldin. Girişte senin ödemeni ben almıştım; küçük bir siyah inci.” Roger pürüzsüz taşı sokağın ışığında görülecek şekilde havaya kaldırdı.

Freddy’nin yüzündeki tüm renkler soluverdi.

“Gözümün önünden kaybolmak için beş saniyen var yoksa bu gece annemle beraber okyanusta yüzmeye *gideceksin*.” Roger’ın alışlagelmiş o melodik sesinden eser kalmamıştı. “Dört.”

Freddy dönüp dik dik Trys’e baktı. “Hain.”

“Bir.”

“Beş saniye demiştin!”

Roger ona hiddetle baktı. “Biz Revelle pislikleri saymayı bir türlü öğrenemedik.”

Freddy küfürler savurup koşarak uzaklaşırken takılıp sendeledi.

Freddy’nin geri çekilişini seyrederek sokağa baktım. “Ailendeki herkes bu kadar kötü mü?”

“Evet,” dedi Roger.

“Hayır,” dedi Trys aynı anda. “En azından Dewey var.”

“Aileyi senden sonra terk etmesine şaşırmamak gerek.”

“Belediye başkanı olmak istedi. Babam da izin vermedi.” Yola geri dönerken Trys bastonunu çevirdi. “Normalde kardeşlerden en büyüğü bu pozisyonu üstlenir. Aslında Dewey’nin

hakkı ama bayılma büyülerinden çok çekti. Babam da ‘has-ta’ bir lidere sahip olamayacağımıza karar verip onun yerine George’u seçti. Dewey hayal kırıklığına uğramıştı. Şükür ki kaçakçılık işinde hayli başarılı.”

“Aman ne şükür,” diye mırıldanan Roger devasa malikane-ye bakıyordu.

Biz uzun garaj yolu boyunca ilerlerlerken çatıdaki gardiyanlar tabancalarını hazır tutarak bizi seyrediyorlardı. Altın renkli meşaleler yolumuzu aydınlatıyor, alevleri adeta sıvı bir altın gibi ışıldıyordu. Roger ateşlerden bir tanesinin üstünde parmaklarını oynattı. “Effigen ailesinin işi. Birkaç ateşin ışığını bir araya getirip daha parlak ve daha uzun yanan alevler yapıyorlar. Tehlikeli ama güzel.”

Biz bahçeye varırken Roger çatıdaki gardiyanlara el salladı.

Her bir köşeden insanlar çıkıyor, yeşil bahçeye dağılıyorlardı. Sesleri verandadaki on dört enstrümana sahip orkestranın canlı müziğine karışmıştı. Garsonlar kalabalığın içinde adeta mekik dokuyordu. Keyifli davetlilere altın renkli içecekler ikram ederlerken fraklarının kuyrukları savruluyordu. Çimenlik alanın köşesindeki kumlu sahilde zarif çiftler dans ediyor, hızlı ayakları sahile vuran ayın ışığıyla aydınlanıyordu.

Hayatımın büyük çoğunluğunda bir manastırın arkasında bulunan, yirmi yataklı sıkış tıkış bir yatakhanede uyumuştum. Yetimhaneden ayrıldığımdan beri ziyaret ettiğim her şehirde sokaklarda kalan çocuklar vardı, evlerine biraz para götürebilmek için bir şeyler satmaya çalışıyorlardı. Tabii bir evleri olabilecek kadar şansları olduysa.

Ancak Dewey yalnız yaşıyordu. Üstelik içine en az on evi rahatlıkla sığdırabilecek bir yerdi burası.

Roger donakaldı. “Şuradaki Lucy Effigen, o ailenin reisi sayılan kadın. Büyükkannem onunla mı?”

Trys dikkatle Roger’a baktı. “Margaret’in burada olduğunu mu düşünüyorsun?”

Margaret Effigen, Roger’ın eski aşkı, Roger bu adadan ayrılmadan önce onun kalbini kırmıştı. Yüzündeki yaralara da Roger işte o zaman sahip olmuştu.

“Benimle karşılaşma riskine mi girsin? Hiç sanmıyorum.” Roger başını çevirdi, yüzündeki gülümseme solmuştu.

“Strattori ailesi geldi.” Trys, körfezin yanında tuhaf şekilde ayakta duran bir grup insana baktı. Sade, beyaz renkli cüppeleri etraflarını saran siyah ve altın renkli cümbüşün yanında zıtlık yaratıyordu. Münzevilerdi, onları sadece Trys ve Roger anlattığı için tanıyordum ve çevreleri hakkında çok az şey biliyorlardı.

Roger sırtına vurdu. “Gidip şampanyadan daha sert bir şeyler bulalım.”

Kalabalığın arasında kendimize yol açarak ilerledik. “Tüm bu insanlar sihirli mi?”

“Çoğu değil.” Roger yanlarından geçen bir garsonun tepesindeki kanepelerden bir tanesine uzanıp ağzına attı. “Sihri olmayan pek çok insan var burada yaşayan. Dükkan sahipleri ve işçileri, anakaradan getirdikleri malları satan tacirler, sırf burada kalabilmek için tuhaf işler tutan turistler. Gündüz Mahallesi’nde New Yorklu pek çok zamparanın yazlığı var ama sahil tarafı giderek daha popüler olmaya başladı.”

“Dedikodulara göre Senatör’ün bile burada evi var,” diye ekledi Trys. “Tabii bunu sorduklarında inkar ediyor.”

“Kardeşin bu kadar insanı bir araya getirerek ne yapmayı planlıyor?”

“Soralım ona. Bak.”

İşte oradaydı, siyah takım elbiselerde dolu bir grup insanın içindeki en genç adam. Luxe ise koluna girmişti.

Zarif siyah boncukların işlendiği altın renkli bir elbise kıvrımlarını sarıyordu. Astarı kalçalarının biraz aşağısında bitse de boncuklu saçakları dizlerine kadar uzanıyordu. Koyu renkli bukleleri yukarıda toplanmış, dantel işli, altın renkli bir saç bandı ve siyah tüylerle sabitlenmişlerdi.

Luxe’ün sihrinin kalıntıları damarlarımda dolanırken ağzım kurudu. Güzeldi, bunu inkar etmiyordum. Tıpkı fırtına önce-
sindeki bir gökyüzünü andırıyordu.

Elimdeki şampanya kadehini yakınlardaki bir kokteyl masasının üstüne sertçe bıraktım. “Ne kaybederim ki?”

Dewey kendisine yalakalık edenleri hikayeleriyle büyülerken abartılı el kol hareketleri yapıyor, Luxe ise sadık bir şekilde onun yanında bekliyordu. Neşeli bir portre çizercesine takındığı gülümsemesine rağmen bakışlarında sikkın bir solgunluk vardı.

Benim yaklaştığımı fark edince Dewey’nin kulağına bir şeyler fısıldayıp oradan uzaklaşmıştı.

Lanet olsun. Peşinden gidemezdim ki.

“Trysta!” Dewey, Trys’i yerden kaldırıp kucaklayarak çevirince ben bile neredeyse gülecektim.

“Her şey çok güzel,” diye boğulurcasına cevap verdi Trys. “Burada yaşadığına inanamıyorum.”

“Tüm dostlarımı sığdırabilmek için büyük bir yere ihtiyacım vardı. Manhattan’dan Belediye Başkanı Hylan’ı görüyor musun? Fitzgeraldlar da burada, şampanya çeşmesinin yanındalar.” Dewey yüzünü ekşitti. “Umalım Zelda yine içine düş-

mez. Yıldızlı Yakut'u az önce kaçırdınız." Roger'a dirsek attı. "Çekici birisi, öyle değil mi?"

"Kuzenim," diye hatırlattı Roger.

"Evet. Elbette." Dewey benim elimi sıkarken yine gereğinden fazla kuvvet uygulamıştı. "Papyonun biraz gevşemiş."

"Biliyorum." Lanet şeyi çekiştirdim. "Bunlardan nefret ederim."

"Bazı insanların yıldızı takım elbiselerle barışmıyor." Omzuma vurup yeniden Trys'a döndü.

Harika. Buraya geleli daha birkaç dakika olmuştu ve hemen dışlanmıştım.

Dewey, kuzeni ile Roger'ı en yakınlarındaki takım elbiseli zengin adamlarla tanıştırmaya başlayınca kalın, ahşap bir barın hemen yanında Luxe'ü gördüm. Roger bana başıyla ufak bir onay verir vermez oradan uzaklaştım. Dewey de beni seyrediyordu, Trys'inkilere benzeyen kalın kaşları öyle tuhaf bir edayla çatılmaya başlamıştı ki neredeyse kahkaha atacaktım.

Al senin olsun, Dewey. Hiç sorun değil.

Luxe altın renkli kadehlere şampanya doldururken etrafına kaçamak bir bakış attıktan sonra şişeden bir yudum aldı.

"Bunun gördüm," deyiverdim.

Başını aniden bana çevirince kırmızı rujlu dudaklarının kenarında bir tutam şampanya köpüğü asılı kalmıştı.

O öpüşmemiz benim ömrümü tüketecekti.

Yolunu kestim. "Bu akşam gösteri yok mu? Yıllardır ilk defa izin mi kullanıyorsun?"

"Ailem hakkında bir şey biliyormuşsun gibi konuşma," diye beni tersledi.

"Son üç yılımı Roger ile geçirdim, gezegendeki en konuş-

kan insan olabilir.” Şampanya şişesinden bir yudum da ben aldım. “Güven bana, ailen hakkındaki her şeyi biliyorum.”

Luxe’ün gözlerinde rahatsız olmuşçasına bir parıltı canlandı. “Neden buradasın?”

“Davet edildim. Ayrıca bir anlaşmamız vardı seninle.” Yanına yaklaşıp sesimi alçalttım. “Karşılaşmamızdan... Dewey’ye bahsetmedim.”

Rol yapan bir masumiyetle gür kirpiklerini kırıştırdı. “Randevumuz mu vardı? Hatırlayamadım. Bu hafta Dewey ile *o kadar* meşguldüm ki—”

“Bana yalnızca sahili göster.” Sesimi sakın tutmaya, öfkemi bastırmaya çalışıyordu. “En azından tam olarak nerede olduğunu söyle.”

Dewey’ye kaçamak bir bakış attı. “Uzatmasan mı artık?”

“Ona hâlâ her şeyi anlatabilirim, sen de biliyorsun.”

“O sahil neden umurunda ki?”

Annemle babamın güneşten bronzlaşmış tenlerindeki gülümseyişleri zihnimde alev alev yanıyordu. “Seni ilgilendirmez.”

“Çam koruluğunun batısında ama turistlerin gittiği sahilin de doğusunda.”

Batı... “Oraya çoktan baktım!”

Umursamazca omzunu silkti. “O zaman görmüşsün.”

Benim yanımdan yeniden geçip gitmeye niyetlendiğinde koluna uzandım. Silkelenerek benden kurtuldu. “Sakin,” diye tersledi. “İnsanların yanlış bir fikre kapılmasını istemiyorum.”

Sanki para düşkününü Revelle yıldızının benim gibi biriyle vaktini harcayacağına inanırlarmış gibi söylemişti. “Güven bana, bu akşam konuşmak istediğim son kişi sensin. Ancak yardımına ihtiyacım var. Hangi sahil olduğunu hiç kimse bilmiy — Hey, nereye gidiyorsun? Bak Dewey’ye söylerim!”

“Keyfin bilir.”

Başı dik, gülümsemesi şahane bir edayla yanımdan uzaklaşırken kımıldayamadan öylece kaldım. Elini Dewey’nin elinin içine kaydırды ve birlikte kalabalığın içinde ilerlediler. Onların birlikte yarattığı manzara eşit oranda hayranlık ve onaylamaz tepkiler aldı. Ne manzaraydı gerçekten: Genç, çekici ve birbirlerine düşkün görünüyorlardı. Tüy kadar yumuşak dudaklarıyla uzanıp bir şeyler fısıldamak için Dewey’ye yanaştı.

Yalanlar. O dudakların her bir hatırası sihir bulaşmış bir yalandı.

Sıktığım dişlerimi gevşetmeyi denesem de Dewey’nin adeta bir yılan gibi kolunu onun beline dolayışından gözlerimi ayıramamıştım. Birlikte verandanın köşesine yerleştirilmiş küçük, yüksek sahnenin merdivenlerini tırmandılar. Sahnenin ortasına geldiklerinde Dewey onun şakağına bir öpücük konurdu. Öyle samimi görünüyordu ki sanki bunu daha önce sayısız defa yapmış gibiydi.

Partiye de Luxe’e de lanet okudum. Sahili kendim bulurdum.

Trys beni kolumdan yakaladı. “Nereye gidiyorsun? Dewey bir konuşma yapmak üzere.”

“Umurumda değil. Ben buraya–”

“Bak.”

Orkestra çalmayı durdurdu. Herkes sahnedeki göz alıcı çifte bakarken kalabalık sessizleşti. Bir Revelle ve bir Chronos, kol kola; Charmant’ın Romeo ve Juliet’i.

Dewey ellerini birbirlerine vurunca altın meşaleler söndü ve hepimizi karanlığa gömdü.

DOKUZ

✦
Luxe

Çıglık atmamak için dudağımı ısırduğım da Dewey beni yanına çekti. Beni ışıklar konusunda uyarmıştı ama silahlı gardiyanlar, yakışıklı yalancı ve tüm gece boyunca dik dik bana bakan ailem arasında kalmak sinirlerimi yıpratmıştı.

Uğursuz, yüksek sesli bir ısıklıkla başımızın üstündeki gökyüzünde bir havai fişek cümbüşü patlamaya, şaşkın misafirlerin yüzlerini kırmızı, beyaz ve mavi renklere boyamaya başladı. Dewey yanımda kıkırdıyordu. İkinci sihrimi çağırıp o sakın, kendine güvenen yüzeyin altında ne sakladığını öğrenmeyi nasıl da istiyordum. Ancak etrafta Edwardes ailesinden bu kadar çok insan varken bunu yapma riskine giremezdim.

Kalabalığa yeniden baktığımda uzun boylu yalancıyı kolaylıkla gördüm. Gökyüzü yerine sahneye bakmaya devam eden tek kişiydi. Yüzü çok dürüst görünüyordu, ayrıca inanılmaz bir aşinalığı vardı. Dewey çıplak omzumu okşadığında yakışık-

lı yalancının çenesi kasıldı, sanki beraber geçirdiğimiz yirmi dakika ona bana dokunan diğerlerine hadlerini bildirme hakkı veriyormuş gibi.

Yirmi dakika boyunca tatlı yalanlar söylemiştik. *Dünyadaki tüm içkiler.*

Dewey tereddütle nefes aldı. “Battı balık yan gider.”

Telaşlı patlamalar içinde havai fişekler dönünce tüm misafirlerden hayret dolu bir nida yükseldi. Rıhtımın üstünü saran karanlık gökyüzünde altın renkli devasa harfler belirdi. Öyle parlak ve vurguluydular ki Gündüz Mahallesi’nden görülebilirlerdi.

DEWEY CHRONOS – BELEDİYE BAŞKAN ADAYI

Hevesle başlayan bir grup alkış kalabalık boyunca yayılmaya başladı. Bunlar çoğunlukla anakara sakinleri ve zengin iş adamlarından bazılarıydı. Edwardes ailesinden az sayıda kişi kibarca alkışlarken duvara dönmüş yüzlerinden hiçbir ifade okunmuyordu. Bu ailenin büyük çoğunluğu Dewey’nin babasını desteklerdi ama bazıları yine de bu gece buraya gelmeyi tercih etmişti. Effigen ailesi elleriyle ağızlarını kapayarak hararetle fısıldaşırken Strattoriler ise birbirlerine endişeyle bakmaya başlamışlardı. Çok az Strattori, Dewey’nin davetini kabul etmişti, ne yiyeceklere ne de içeceklere dokunmuşlardı. Kendi gruplarından dahi ayrılmamışlardı.

Peki ya Revelle ailesi? Kahkaha atıyorlardı ama hiçbirinin sesi büyükannem kadar yüksek çıkamıyordu.

Dewey gerilmeye başladı. Ailemin abartılı tepkisini seyrederken onu büyülemek çok kolay olurdu – tabii sihrimi kullanabilseydim. Wolffe dayım Dewey’nin teklifini kabul etse de

hiç kimse iflasa ne kadar yakın olduğumuzu, kaçakçı çocukla işbirliği yapmaya nasıl da muhtaç olduğumuzu bilmiyordu. Bir kış sahnesinin sunacağı refah onların ilgisini cebzetmişti ama Dewey'nin avukatları kira sözleşmesine Dewey'nin seçimleri kazanması şartını koymuşlardı. Adaylığın ilan edilişindeki sessiz tepkileri göz önünde bulundurursak orası asla bize ait olamayacaktı.

“Sözü fazla uzatmayacağım.” Dewey'nin berrak sesi tüm misafirleri yeniden sahneye odakladı. Dewey'nin gençliği siyasetçilerde çok sık rastlanmayan bir heves bahsediyordu ona. “Sadece birkaç saat önce babam belediye başkanlığından ayrılacağını ilan etti. 1 Ağustos'ta özel bir seçim yapılacak, bundan tam yirmi beş gün sonra. Yerini alması için kardeşim George'u destekliyor.”

Hiç kimse kımıldamıyordu. Belediye Başkanı bu pozisyon için yıllardır George'u yetiştirmişti. Kamu görevi üstlenmek için gençti – hatta Dewey'den bile gençti ama ondan en az on yaş daha yaşlı *görünürdü*.

“Hayli uzun yıllar boyunca ailem kendi çıkarını başkalarınınkinin önüne koydu. Gece Mahallesi çocukları açlıkla kıvrılırken Chronos çocukları gümüş kaşıklarla yemek yiyordu. Gece Mahallesi işletmeleri Charmant'nın ekonomisinin belkemiği olsa da Gündüz Mahallesi'nde yaşayanların cepleri sizin vergilerinizle şişmiş halde.” Duraksayıp dinleyicilerin bu sözleri sindirmesine izin verdi. “Tüm bunlar belediye başkanı olarak beni seçtiğinizde değişecek. Servetimi, New York ve diğer yerlerdeki bağlantılarımı, hatta sihrimi bile *daha iyi* bir Charmant için kullanacağıma söz veriyorum. Bunları sadece varlıklı insanlara ayırmayacağım. Bir kasırgadan tutun içki ya-

sağı kontrolüne gelen bir polis ziyaretine kadar herhangi bir tatsızlıkla karşılaşmayacağınıza söz veriyorum.”

“Sen kafayı mı yedin?” diye tersledi birisi.

Dewey mikrofona yaklaştı. “Buraya gelip kontrol edebilirsiniz.”

Buna gülenler olmuştu. Yine de ailem etkilenmiş görünmüyordu.

“Yaşımdan önce yaşlanmak gibi niyetim yok ama yaparsam bu, Charmant’ın zenginleşmesi anlamına gelecektir.” Mikrofonu kendinden tarafa eğdi. “İyi niyetimin göstergesi olarak bu geceki kutlamalarda tüketilmeyen tüm içecekler Gece Mahallesi ailelerine dağıtılacak. Yiyin dostlarım. Hepimiz için yetecek kadar çok var.”

Kalabalığın içinden onay mırıltıları yükseldi.

Dewey parmağını şaklatınca garsonlar şampanya dağıtmaya başladı. Sahnenin merkezinde ona katılayım diye Dewey bana işaret etti. *Sırtını doğrult, çeneni kaldır.* Tıpkı diğerleri gibi bir gösteriydi bu.

Altın renkli camının üstüne elmas biçimli saatin işlendiği bir şampanya kadehi uzattı bana.

“Yeni başlangıçlara.” Mikrofona konuşsa da gözlerini gözlerime öyle sağlam bir ifadeyle odaklamıştı ki yanaklarım ısınmaya başladı.

“Ve Charmant’a!” Kalabalığa dönüp kadehini havaya kaldırdığında orkestradan kutlama dolu melodiler yükseldi. Tezahüratlar kulağa şimdi daha hevesli gelmeye başlamıştı, özellikle Dewey herkesi alkışlayarak ritim tutmaya teşvik ettikten sonra. Büyük Çadır’ın pek çok müdavimi de davetliler arasındaydı.

Dewey'nin asistanı Trevor Edwardes merdivenlerden inerken bize eşlik etti. Dewey onun uzattığı havluyu alıp alnını kuruladı. "Eee?"

"Harikaydın," derken samimi olduğuma şaşırmıştım. "Gerçekten ilham vericiydin."

"Peki ya kalabalık? Onlar ne düşünüyor?"

"Söylemesi zor." Dağınık kalabalığa bir bakış attım. "Biraz araştıracağım."

"Teşekkür ederim hayatım." Fısıltıyla konuşmaya başladı. "Eğer mücevher kullanman gerekirse kimseye çaktırma. Hile yapmakla suçlanmak istemiyorum."

Bunu, sanki herkes sahnede bize –bir büyüleyiciye ve bir zaman yolcusuna– bakıyormuş ve sihrimizi kendi çıkarımız için nasıl kullanacağımızı konuşuyormuş gibi söylemişti. "Büyük Çadır müşterilerinden birkaçını tanıdım. Elimden gelenin en iyisini yaparım."

Kalabalığın arasına karışıp Büyük Çadır müdavimleri ve zengin turistlerin arasına ilerlerken Sahte Dewey'nin bakışlarının sırtımı yaktığını hissedebiliyordum. Eğer bana yeniden o sahili sorarsa soğukkanlılığımı yitirecektim ve bu gece mükemmel olmamanın bedeli benim için ağır olurdu.

Şansıma, yakışıklı yalancı barda Colette ve Millie ile beraber duruyordu – kuzenlerim bu gece benimle neredeyse tek kelime konuşmamışlardı ama mavi gözlü yalancıya ayırabilecek onca zaman yaratabilmişlerdi. Yine de onun bakışları karanlık bir tiyatrodaki spot ışıkları gibi beni takip ediyordu.

Büyükannem sahilin kenarına kurulmuş cam masanın yanında Lucy Effigen ile beraberdi, ikisinin de gümüş renkli saçları olağan dedikodular için yan yana gelmişti. Kollarımı

büyükannemin oturduğu sandalyenin sırtına yasladım. “Eee? Ne düşünüyorsun?”

Büyükannem elimi hafifçe okşadı. “Malikane göz kamaştırıcı. Orkestra da şahane.”

Orkestra şahaneden de öteydi. Dewey bu gece hiçbir Revelle çalışmak zorunda kalmasın diye Harlem’in en iyi cazcılarını tutmuşu – koca yaz boyunca ilk defa izinliydik. “Dewey’nin konuşmasından bahsediyorum.”

“Belediye başkanlığına aday olan bir Chronos mu?” Büyükanmem abartılı bir yapmacıklıkla şaşırmış gibi ağzını açtığı anda onun bu üslubuna alışkın birkaç Effigen güldü. Effigen ailesinin Gece Mahallesi’nde işlettikleri restoran ve gece kulüpleri turistlerin ilgi odağıydı, Büyük Çadır sayesinde büyümüşlerdi. Bu yüzden iki aile arasında derin bir dostluk bağı vardı. Birkaç gönül ilişkisi de yaşanmıştı elbette, Roger ve Margaret gibi. Ancak onlarınki gerçek anlamda yanıp küle dönmüş, büyükannem ve Lucy’nin hem güç potansiyeline hem de duygusal manipülasyon yeteneğine sahip yeni bir nesil hayalini paramparça etmişti.

Lucy yaklaştı. “Belediye başkanının iki oğlunun birbirine karşı yarışması yeni bir şey aslında. Ona güveniyor musun, Luxe?”

“Ondan hoşlanıyorum,” diye dürüstçe cevap verirken Lucy’nin zeki gözlerine baktım. “İyi niyetli. Ayrıca şimdiki belediye başkanının zorbalığından kurtulmamız için en iyi şansımız.”

“Oğullarından bir diğeriyle.” Büyükanmem gözlerini devirdi. “Aman ne zekice.”

“Tadımızı kaçırma.” Ona sandalyesinin arkasından sarılıp başının üstünde topladığı saçlarına sokuldum. “Bugün keyfin pek yerinde! Yemek yemedin mi daha?”

“Sen beni öldürmeye mi çalışıyorsun, evladım?”

“Son defa söylüyorum, yiyeceklere zehir katmadı,” diye terslerken yakınlardaki bir garsona ezberlenmiş bir edayla gülümse dim. “En azından keyif *alıyormuş gibi* görünemez misin?”

“Büyükbaban öldüğünden beri zevk almış gibi görünmeyi bıraktım.” Büyükannemin yüzü aydınlanıverdi. “Bak! Roger!”

Kuzenim çim zeminin üstünde sallanarak ilerlerken büyükanmem ve Lucy’ye el salladı, uzun boylu arkadaşı da yanındaydı. Takım elbiseleriyle çoktan kavga etmişlerdi bile – ceketleri yoktu, düğümü çözülmüş papyonları boyunlarının etrafından aşağı sallanıyordu. Yakışıklı yalancı, gömleğinin üstündeki ilk üç düğmeyi çözmüştü ve altındaki kusursuz kaslarını ima edercesine bir manzara sunuyordu. Millie bu kaslara sıksa çocuk kası demiş, söylerken de dudaklarını yalamıştı.

Büyükannemin omzunu hafifçe sıkarak arkama bakmaya cesaret edemedi oradan uzaklaşıverdim. Bu gece odağım Dewey’di – *gerçek* Dewey’di, uzun boylu ve sahte olanı değildi.

Dewey, ben onlara yaklaşırken bana temkinli gözlerle bakan Strattori ailesinin yanındaydı. Bu ulvi şifacılar bizim hayat tarzımızı onaylamıyorlardı ama ailelerimiz arasında herhangi bir husumet de yoktu. Dewey’nin yanındaki yerimi aldığımda onlar da veda ettiler.

Siyah ve altın renkli deryanın içinde parlak beyaz cübbele riyle hayli alakasız görünen Strattori ailesinin uzaklaşmasını seyrettiğimiz sırada Dewey iç çekti. “Edwardes ailesi konuşmam biter bitmez gitti. Saat daha gece yarısı bile olmadı ama iki sihirli aileyi çoktan kaybettim.”

“Yine de geldiler,” diye ona hatırlattım. “İhtimal verdiğimden fazla kişi vardı.”

“Haklısın. Sensiz ne yapardım?” Kolumdan tutup beni yalakalardan oluşan gürüha doğru çevirdi. “Kız kardeşimle tanıştın mı?”

Trysta Chronos beni tüm gece gözleriyle öldürmeye çalışmıştı. “Sen neden onun yanına gitmiyorsun? Ben de içecek bir şeyler getireyim.”

Minnettar bir edayla kolumu sıkı.

Dewey uzaklaştığında önümde duran sandalyeye tutundum. Edwardes ailesi çoktan gitmişti, bir tek Trevor kalmıştı ki o da partinin inanılmaz başarılı geçmesi için sihrimi kullanmamı bekliyordu. *Mücevher* sihrimi, elbette. Ancak Dewey bana bir mücevher vermeyecek kadar zeki birisiydi.

Bunu yapabilirdim. Daha önce sayısız defa yapmıştım.

Gözlerimi sıkı sıkı yumdum, Dewey’nin ışık sicimini hayal ettim – eder etmez de başımı acılardan oluşan bir duvara vurmuşum gibi hissettim, tıpkı buz gibi soğuk ve sertti. Bu his yeniydi. Anlaşılan mürekkep hokkam fazla mesai yapmaktan hoşlanmıyordu. Bunu umursamadan acının daha derinlerine ilerledim. Göz kamaştıran ışıklar gözlerimin arkasında parlıyorlardı. Bunlar ışık sicimleri değildi, birer uyarıydı, *uyarı...*

Soğuk duvar parçalandı, zihnime saplanan bir baş ağrısı ile karşı karşıya kaldım. Acımasızdı ama tanıdıktı.

Işık sicimlerinin yumuşak parlaklığı etrafımda dolanmaya başladı. Parlak pembeler ve sarılar. Dewey de dahil üç yüz kişi keyifli vakit geçiriyordu ama Dewey’nin ışık sicimini inanılmaz bir tedbir hissi kaplamıştı. Zekiydi, beklentilerini yükseltmiyordu. Bir seçimi kazanmak için yirmi beş gün pek yeterli sayılmazdı.

Harikulade vakit geçiriyorsun, diye fısıldadım onun ışık sicimine. *Herkes seni seviyor.*

Çimenliğin öteki tarafında içkilerini yudumlayan misafirlerle bakacaktım ki... *Ooo!*

Dünya döndü, müzik kulağıma detone gelmeye başladı, bastığım zemin dengesizleşti...

Bırak, diye uyardı sihrim. Bırak, bırak, bırak-

Çimenlerin üstündeki bir sandalyeye yaslanarak nefes almaya, acıyı sindirebilsin diye bedenime izin vermeye çalıştım. Sihrim yüzünden bir sinir krizi geçirmenin hiç sırası değildi.

Denizin dibine çöken kumlar gibi zihnim berraklaştı.

“Bak, bak, bak.” Roger önümde duruyordu, dudaklarında anlık bir keyif gülümsemesi canlanmıştı. “Revelle ailesinin biricik Yıldızlı Yakut’u değil mi bu? Ya da şu sıralar sahne adı olarak kullandığın ne varsa o işte.”

Bir gülümseme ile kendisini her şeyden kurtarabilme becerisi vardı Roger’ın. Tüm hafta boyunca ortalarda görünmemesine, dışarıdan insanlar ile etrafını çevirmesine duyduğum öfke hissi şimdiden yok olup gitmişti.

Kollarını iki yana açtığı anda kendimi ona bıraktım, gözlerimin arkasına batan yaşlar beni şaşırtmıştı. En son ne zaman birisine sarılmıştım acaba?

“Colette seni arıyor.”

“*Beni* mi?” Sırtımı doğrultup etrafıma bakındım.

“Elbette. Seni hâlâ sevdiğini biliyorsun.” Rahat gülümsemesi hiçbir şeyi ele vermese de üstünden yayılan ışık siciminde endişeli bir parıltı vardı. Ancak Roger böyleydi. Tüm o şakalarının, muzırlıklarının ardında ailesi için içi kanayan koca bir yürek saklıydı.

Bizi arayan Colette yanında Millie ile kalabalığı yarıp ilerledi. İkisi de üzerlerindeki gece elbiseleriyle güzel görünüyor-

du, ancak biçimli omuzlarını ortaya çıkaran taşlı elbisesinin kesimi ve zarıfçe toplanmış topuzu ile Colette bu gece adeta göz kamaştırıyordu. Benimle göz göze geldiğinde “Partide eksik bir şeyler var,” diye seslendi.

“Tekilalı ateş üfleme yarışması?” diye teklif etti Millie. “Effigenlerin büyüğü karışımıları?”

Colette’in dudaklarında hayli aşına olduğum iddialı bir gülümseme canlandı. Küçükken de bana böyle bakar, üstümde iç çamaşırlarımla rıhtımdan denize atlayıp atlayamayacağım üstüne iddiaya girerdi. “Bu gece aramızda yeni ziyaretçiler var ve Ters Adım yapmadık.”

Ah hayır.

Millie heyecanla ellerini çırpı.

“Ters Adım ne?” diye soran Dewey yanıma yaklaşmıştı. Trysta da peşinden geliyordu.

Colette onun kolunu yakaladı. “Güzel bir Revelle geleneği. Yeni dostlarımızı kucaklamak için bir dans.”

Daha çok bir kabul sınaması demeliydik. Revelleler dışarıdan aralarına yeni insan almaktan nefret ederlerdi.

Trysta nedense şüpheli görünüyordu. “*Bizim* dans etmemizi mi istiyorsunuz?”

“Eşli bir dans,” diye açıkladı Roger. “Her bir Revelle misafirlerden bir tanesiyle eş olur, dansın büyük çoğunluğunu biz yürütürüz. Tek yapmanız gereken yere düşmemek, o zaman kazanırsınız.”

“Kulağa kolay geliyor. Üstelik benim partnerim zaten bir yıldız.” Dewey kolunu bana doladı. Seni tatlı, cahil ahmak seni.

“Yıldız tabii. Hey, baba!” diye seslense de Colette’in gözleri benimkilerden ayrılmamıştı. “Ters Adım’a ne dersin?”

“Şahane olur!” diye gürledi Wolffe dayı. Ailem bir dans yarışmasını –ya da aslında herhangi bir yarışmayı– asla geri çevirmezdi. Sahilde dans için alan açarlarken Revelle müzisyenleri de orkestranın enstrümanlarını aldı. “Eşinizi bulun çocuklar!”

Roger kolunu Trysta’nın başının üstüne uzattı. “Var mısın?”

Trysta bastonunu kuma fırlattı. “Sen kendin için endişelen.”

“Asıl *sen* var mısın?” diye sordum. Trysta haklıydı, Roger’ın kaburga kemikleri hâlâ kırık.

“Sadece seni yenmemi istemiyorsun,” diye alay etti Roger. “Jamison ile kim dans etmek istiyor?”

Demek yalancının bir ismi vardı. Güzel bir isimdi – gerçi umurumda da değildi.

Millie kolunu hemen Jamison’ın koluna doladı. “Ben!”

Aynı sırada Colette de “Ben!” diye karşılık vermişti.

İkisi de birbirlerine sırtarak bakarlarken Jamison’ın yanakları tıpkı Eğlence Evi’nde olduğunu fark ettiğim an gibi kıpkırmızı kesildi.

“Fransızlar gibi aranızda bölüşün!” diye seslendi büyükannem.

Colette, Jamison’ı öteki dirseğinden yakaladı. “Kardeşimin kazanmasına izin veremeyeceğimi biliyorsun. Havasına katlanamam, hele bir de hâlâ yaralı olduğunu düşünürsek.”

Ancak Colette, Roger’dan daha iyi olduğunu kanıtlamak için iddiaya girmemişti.

Jamison’ı bırakan Millie kalabalığı kontrol etti. Anakaralı zengin erkekler bir adım öne çıkıp göğüslerini şişirse de Millie onları göz ardı etti. “Ooo! Şurada bir Edwardes var!”

Herkes başını lokmasının tam ortasında dona kalmış Trevor’dan yana çevirdi.

Yerlerimizi aldık. Ben ve Dewey, Roger ve Trysta, Colette ve Jamison, Millie ve Trevor. Dört Revelle, iki Chronos, bir Edwardes ve bir anakaralı. Her bir turda partner değiştirecektik. Eğer Jamison ilk turda elenmezse onunla dans etmekten kaçamazdım.

“Sen iyi misin?” diye sordu Dewey. “Biraz gergin görünüyorsun.”

Ona sakinleştirici bir gülümseme ile baktım. “Kaybetmekten hoşlanmıyorum sadece.”

“Benimleysen asla kaybetmezsin.” Çıplak omzumu okşadı. “Söz veriyorum.”

Keşke o kadar kolay olsaydı.

Orkestradan ilk notalar yükseldi. Kolumu Dewey’nin boynuna doladım, diğer elini tuttum.

“Tavsiyen var mı?” Biraz daha yaklaştığında ondan yayılan ılık sicimi arzu ile parlamaya başladı. Demek ki ilişkimiz onun için yalnızca bir oyun değildi. *İlginç.*

“Benim idare etmeme izin ver,” dedim.

“Dansı kadın mı idare edecek?” Başını arkaya yaslayarak kahkaha attı. “Dans öğretmeninin mezarında dönerdi kesin.”

“Güven bana.” Müzik kederliydi ama saksafon bu tınıyı değiştirmek üzereydi. “Sadece ayakta kalmaya çalış. Eş değiştirdiğimiz zaman seni benden daha hızlı—”

“Başla!”

Annemin öğrettikleri adeta kulaklarımda yankılanıyordu. *Sırt dik. Çene yukarıda.* Dewey’nin kürek kemiğinin üstüne sıkıca yerleştirdiğim elimde her adımda onu yönlendirdim. Dans idaresini tamamen bana bıraktığında ritmi yakalaması çabuk oldu. Arkamızda bir yerden Jamison ile kıkırdayan Colette’in

sesi geliyordu. Eğer sonraki iki turdan bir tanesinde elenirse ona parmağımı bile sürmem gerekmeyecekti.

Müzik hızlandı. “Ve dön!” diye bağırdı Wolffe dayı.

Yapacak bir şey yok. Kollarımı çapraz yaptım, Dewey’nin elini tuttum ve geriye yaslanarak bizi döndürdüm. Dewey kahkahalarla gülerken ışık sicimleri heyecanla parlıyordu. Altın renkli meşaleler, gümüş renkli ay ışığı – biz döndükçe her şey bulanıklaşmaya başladı.

Henüz sahneye çıkamayacağımız kadar küçükken gösteri sırasında sahne arkasında Ters Adım oynardık. Millie beni öyle hızlı çevirirdi ki dans sonunda başımı dizlerimin arasına alıp annemin kucağına oturmak zorunda kalırdım. O zaman bile Colette ve Roger’ı zar zor alt edebilirdik.

“Şimdi değiş!”

Eğer zamanlamayı tutturamasaydım Dewey döne döne izleyicilere çarpabilirdi. Ya da sörf yapmaya giderdi. Ya da yanlış dans partnerine denk düşerdi. Ayakta kalabildiği sürece bu turdan galip çıkabilirdik.

Dewey’nin elini bıraktım. Colette bacağını başının üstüne doğru kaldırırken Dewey’yi yanma almadan önce bana iddialı bir bakış attı. Gösteriş yapıyordu. Bu ikilinin tuhaflığını düşünmeye fırsat bulamadan Trevor döne döne bana yaklaştı.

Onu gömleğinin arkasından yakaladım, hafifçe kendimden tarafa çevirdim ve dans adımlarını tarif ettim. Bakışları sersem ve odağından şaşmış gibiydi ama gülümsüyordu.

“Eğleniyor musun?”

“Evet. Kuzenin Millie... Vay canına!”

Millie ve Trysta’nın olduğu tarafa bir bakış attım. İkisinin de yanakları gülmekten kıpkırmızı kesilmişti. “İnanılmazdır.”

“Düşünceleri pamuk şeker gibi. Çok tatlı ve yumuşak. Ne ferah bir zihni var.”

Aşına olduğum o özlem duygusu yüreğimi sıkıştırdı. Tanrım, Millie’yi nasıl da özlemiştim. Aramızdaki mesafe benim kabahatim olsa da beni asla terslememişti. Bunu bir kez olsun yapmamıştı.

“Senin hakkında ona güzel bir şeyler söyleyebilirim.” Trevor gibi dürüst birisi, kuzenimin ilgisi için yarışan turistlerden kat be kat iyi olurdu.

Millie’ye bakan Trevor’ın gülümsemesi soldu. “Zihin okuyabilen biriyle flört etmek cazip olmaktan çok uzak. Sır olmaz. Gizem olmaz.”

Bilinçli tüm düşünceleri duyabilmek ne inanılmaz bir güçtü. Ancak muazzam büyüklükte bir bedel ile geliyordu. Edwardes ailesine mensup kişiler canlarını ne kadar yakarsa yaksın dürüst olmak zorundaydılar. Susmayı bile tercih edemiyorlardı. Bir Edwardes’e doğrudan soru sorulduğunda dürüstçe cevap vermeleri gerekiyordu. Chronoslar onları işe alarak akıllılık etmişlerdi.

“Yalan da olmaz,” diye açıkladım. “Bu bir avantaj.”

Trevor tam adımlara alışmaya başlamıştı ki müzik yeniden değişti.

“Şimdi dön!”

Kollarımı çapraz yapıp Trevor’ın ellerini yakaladım, ikimizi birden öyle hızlı döndürdüm ki yüzü adeta yemyeşil oldu. Neticede bu bir yarışmaydı ve ben bir Revelle’dim. Kaybetmekten *nefret* ediyordum.

“Ve değiş!”

Onu Colette’in tam soluna gelecek şekilde ayarladım ve bıraktım.

Çok geçmeden Trysta Chronos bana geldi, neredeyse ikimizi de devirecekti. Eğer Dewey'nin kız kardeşi olmasaydı düşmesine izin verirdim. Bir sonraki turda öyle yapacaktım.

Bir sonraki tur... Jamison ile olacaktı.

Trysta onun elini ve belini tutarken bana dik dik baktı.

"Tanıştığımıza çok memnun oldun," dedim. "Dewey bana senden çok bahsetti."

"Benimle konuşma."

"Ne? Ben sadece—"

"Çevirdiğin dolapları görebiliyorum. Önce arkadaşım, şimdi de kardeşim. Gönül ilişkilerini başkalarına sakla. Senden hoşlanmıyorum." Bana kendi yalancı gülümsemesiyle karşılık verdi.

Tanrı aşkına, ne kadar da açık sözlüydü.

Colette yere düşen Trevor'ın ayağa kalkmasına yardımcı olurken tezahüratlar yükseldi. Millie kahkahalar atarak dans pistinden Trevor'ı çekip çıkarırken Trevor'ın ışık sicimi mutlulukla ışıldadı. Roger, Jamison'ın partneri olarak Millie'yi yerleştirdi, Colette de Dewey'yi aldı.

"Ve dönün!" diye gürledi Wolffe.

Trysta homurdandı. Dönmek her iki dansçı için de zordu ama ben idmanlıydım. Trysta ise durmaksızın dönmemize rağmen ayaklarını yere sağlam basarak takdire şayan görünüyordu.

Müzik hızlandı. Trampet, klarnet ve durmaksızın çalan baterinin sesi yükseldi. "Ve değişin!"

Colette tek ayağının üstünde dramatik bir dönüş yapıp Trys'i kolaylıkla karşıladı.

Jamison ise dönerek neredeyse yanımdan uçup gidecekti. Köpüklü dalgalara varıncaya dek ona dokunmamalıydım.

Ancak kazanmak istiyordum.

Sıkı kol kaslarından bir tanesini yakalar yakalamaz tenimde güvenimi boşa çıkaran kıpırtılar canlandı. Tüm hafta boyunca onu unutmaya çalışmışım. Onu öpmek bir mumun fitilini ateşe veren kibrit gibiydi ama mum yerine bir dinamiti ateşlemişti sanki. Özenle kurduğum planların hepsini neredeyse mahvedecektim.

“Gece Mahallesi’ndeki tüm sahilleri yürüdüm. Hem de iki defa.” Bana biraz daha yaklaştığında saçları alnının üstüne dö-küldü.

“O zaman aradığını görmüşsündür.”

Bu kadar yakınındayken mavi gözlerinin şaşırtıcı derecede parlak olduğunu fark ettim. “Bana göstermen gerekiyor, Luxe. Orasmin neresi olduğunu senden başka bilen yok anlaşılan.”

İsmimi onun dudaklarından işitmek omuriliğim boyunca bir ürpertinin yayılmasına sebep olmuştu. Keşke Dewey de bende aynı etkiyi yaratsaydı. Aslında yaratmaması daha iyiydi. Dewey’nin yanındayken zihnimin keskin ve berrak olması gerekiyordu.

“*Lütfen*,” diye yalvardı Jamison.

“Neden bu kadar önemli senin için?”

“Açıklaması çok güç.” Jamison’ın ışık sicimi neredeyse bir çürük kadar koyu renkli bir mora dönüştü. Mutsuzluğun mavis-i, sevginin bordosu birbirlerine dolanmıştı. Keder hissi, kendi gölgem kadar tanıdıktı bana.

Kimi kaybetmişti?

Müzik giderek daha hızlı bir ritimle çalmaya devam etti. Sıcak elleri belimdeydi, ayakları tek bir adımı bile ıskalamı-yordu. Ona Roger öğretmiş olmalıydı.

“Peki,” dediğimi fark ettim.

“Gerçekten mi?” Işık sicimi öylesine dürüst, rahatlığı öylesine anlıktı ki.

“Yarın provalardan sonra gel,” diye mırıldandım. “Sonra bir daha bundan asla bahsetmeyeceğiz.”

“Ve dön!”

Bileklerimi birleştirip Jamison’ın ellerini yakaladım, geriye yaslandım. Lanet olsun, bu dans çok tehlikeliydi, özellikle de bir yabancıyla. Tek yapması gereken ellerimi bırakmak olurdu, böylece boynumu kırabilirdim.

Ancak sağlam elleri benimkileri güvenle yakaladı, biz döndükçe etrafımızdaki dünya bulanıklaşıyordu.

Sahile bir gezi. Ötesi olmayacaktı.

İzleyiciler kükredi. Birisi daha elenmişti. Dewey mi yoksa Trysta mıydı?

“Ve *değiş*!”

Topuklarımı kuma gömsem de dünya dönmeye devam ediyordu. Jamison’ı hedef alarak bırakmak imkansızdı. Ben de onu öylece bıraktım ve geri yığılmamaya çabaladım.

Çok geçmeden Dewey bana çarptı, kollarımı ona doladım. Tenim tenine değdiğinde ne bir acelecilik ne de kıvılcım hissediyordum. O histen kurtulmak iyi gelmişti.

“Üstüme devrilme!” diye kahkaha attı Dewey.

“Ben bir Revelle’im,” diye ona hatırlattım. “Biz asla devrilmeyiz.”

Roger yere düşen Trysta’nın ayağa kalkmasına yardımcı olmuştu. Geriye sadece Colette ve Jamison kalmıştı. Ayaklarımız gözüme bulanık görünüyordu—

Birisi tüyler ürperten bir çığlık attı.

Durdum ve Dewey'den ellerimi çektim. Etrafıma bakındığımda tüm sahilin kontrolsüzce sallandığını fark ettim. Colette kumların üstünde uzanıyor, ayağını tutuyordu. Revelleler etrafına toplanmıştı, Roger da yanlarındaydı.

Ah, hayır.

Dewey dengesini bulabilmek için kollarını öne doğru uzattı. "Bu, kazandık anlamına mı geliyor?"

"Bileği," dedi Roger kederle. "Burkulmuş."

Colette elleriyle başını tuttu. O güzel yüzüne hiç gözyaşı dökülmemişti. "Daha sersemlememiştım bile!"

Roger ve Millie onun ayağa kalkmasına yardımcı oldu. Colette ağırlığını ayağına verdiği zaman yüzündeki ifade değişti.

Gösteri sezonuna başlayalı henüz bir hafta olmuştu ama en iyimiz artık yürüyemiyordu.

Wolffe dayı ellerini birbirlerine vurdu. "Her şey yolunda, hanımefendiler ve beyefendiler! Eğer bara giderseniz sizleri bekleyen özel ikramdan faydalanabilirsiniz."

İzleyiciler dağılınca Colette bileğini yeniden zorladı ve inledi.

"Bu nasıl oldu?" diye Wolffe dayı azarlarcasına sordu.

"Kumda bir oluk vardı! Ona basıverdim."

"Sahnemizin en önemli göstericileri dans etmeden önce zemini düzeltmek kimsenin aklına gelmedi mi?"

Colette'in yüzü acıyla buruşmuştu. "Zemini kontrol ettim. İki defa! Burada yoktu."

Wolffe dayı şakaklarını ovaladı. "Seni Dr. Strattori'ye götürelim."

"Kesinlikle olmaz!"

"Yürüyemiyorsun," dedi nazikçe. "Üstelik yarın *uçman* gerek."

Colette'in yüzü düştü. Başarısız olduğu her konuya sunduğu çözüm tıpkı annesinin yaptığı gibi daha çok çalışmak, daha uzun provalar yapmaktı. Asla ama asla zayıf yanlarını göstermezdi.

Gözyaşları Colette'in yanaklarından süzülmeden önce Caroline teyze onu kucakladı.

Caroline teyzenin kucağında Dewey'nin malikanesine doğru taşınırken izleyiciler tezahürat etti. Colette, teyzesinin güçlü kollarından izleyicilere el sallarken yüzündeki gülümseme her zamankinden daha parlak görünüyordu. Yaralansın ya da yaranmasın, hâlâ gösteri yapmaya devam ediyordu.

Yanımda duran Dewey "Kötü oldu," diye mırıldandı.

Wolffe dayı bir gönüllü bulmak için ailedekileri incelemeye başlamıştı bile. Çocuklar oldukları yerde dona kalmışlardı adeta. Yalnızca Clara küçük erkek kardeşinin önüne geçerek kırmıldamaya cesaret edebildi. Cesur, inatçı Clara. Kemikli ayak bileğinin burkulup moraracağını düşününce midem de kendi akrobasi gösterisini yapmaya başladı.

Roger öne bir adım attı ancak Jamison onun yolunu kesti. "Ben yaparım."

Trysta, "Jamison!" diye feryat edip onu kolundan yakaladı. "Bunu demiş olamazsın."

"Yaparım." Jamison doğruldu, Colette'in yanına çömeldiği yerde dizlerinde biriken kumları silkeledi.

Ağzım açık şekilde ona baktım. Adadan olmayanlar çoğunlukla Strattori sihrini bilmezlerdi. Ayrıca bir Revelle'den acısını *almaya* da asla niyetlenmezlerdi. Bunu neden yapıyordu?

"Gönüllü müsün?" Wolffe dayı benimle bakıştı. Ona Eğlence Evi'ndeki karışıklıktan bahsetmiştim. O da hafta boyunca Roger'in arkadaşını yakından takip etmişti.

“Yapabilirim, efendim. Tabii Strattori şıfası benim de sihir sahibi olmamı gerektirmiyorsa.”

“Ben yaparım.” Dewey öne çıkıp boğazını temizledi.

Colette’in yarasını Dewey mi alacaktı? Ben daha itiraz edemedim Dewey uzanıp Jamison’ın sırtını sıvazladı. “Ben hallederim, Bay Port. Sizin yeterince derdiniz var zaten.”

Jamison omuz silkti. “Aynı anda hem fakir hem de yaralı olabilirim, sorun olmaz.”

Buna gülmüştüm işte. Dewey’nin ışık sicimi – bir dakika, bu sicimi ne zaman bırakmıştım ben?

Sihrim olmayınca Dewey’nin heyecanı da sönmüştü. Şimdi çekinme, belirsizlik ve her daim üstünden atamadığı o tedbir hissi vardı. Asla gevşeyemiyordu, özellikle de benim ailemin yanında. Ben Dewey’nin huzursuzluğunu rahatlatırken dayım da onu takdir ediyordu.

“Bunun gerekli olduğunu düşünmüyorum, Bay Chronos.”

“İsrar ediyorum. Strattori şıfacınız teçhizatıyla beraber benimle içeride buluşsun.”

Helen Strattori ailenin geri kalanı gibi tütsüler, mumlar yakmaz, dualar etmezdi ama Wolffe dayı Dewey’yi düzeltmedi. Uyarmak için gözlerimi irileştirsem de dayım başını hafifçe iki yana salladı. Dewey’nin gerçekten Colette için kendisini feda etmesine izin mi verecektik?

Dewey’yi kenara çektim. “Bunu yapmak zorunda değilsin.”

Bakışları onu tutan koluna doğru eğildi. “Benim gözetimimdeki hiçbir Revelle zarar görmeyecekti, unuttun mu?”

Anlaşmamızdan bahsediyordu. Sihrini kullanmadan hâlâ yaptığımız anlaşmaya sadık kalıyordu.

“Bu kadar şaşırma! Kuzenin senin için önemli, o halde benim için de önemli.”

Ona ne Colette’ten ne de yakın olduğumuzdan bahsetmiştim. Araştırmasını iyi yapmıştı.

“Teşekkür ederim,” dedim samimiyetle. “Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin.”

“Aileni her zaman güvende tutacağım. Seni de.” Kolunu belime dolayıp beni kendine çekti. Bu mesafeden bakınca o özgüvenli maskesi çatlamış, kafası karışık o küçük erkek çocuğu çatlakların arasından görünür olmuştu.

Alnını alnıma yasladı. Gözleri titreyerek kapanınca saniyeler sanki daha da uzar olmuştu.

Dewey Chronos beni öpecekti. Burada. Tüm ailemin önünde.

İçeri gitmek istiyorsun, diye fısıldadım ışık sicimine. Colette’i bekletmek istemiyorsun.

Dewey geri çekilip yüzümü inceledi. “Bileğimi burkma vaktim geldi. Benimle içeride buluşur musun?”

“Birazdan gelirim.” *Mutlu hissediyorsun. Arzulandığını hissediyorsun ve bensiz gitmek istiyorsun.*

Dewey yeleğinin eteğini çekiştirdi, saatine baktı ve yanımdan uzaklaştı.

Arkamda birisinin boğazını temizlediğini duydum. Trevor Edwardes.

Şaşkınlıkla bana bakıyordu.

Biliyordu.

“Düşüncelerimi mi dinliyordun?” diye sordum zorlanarak.

Trevor’ın boğazı kasıldı. “Evet.”

Hayır! Sihrimi bu gece kullanarak nasıl da ahmaklık etmişim.

“Bana bir mücevher verdi.” İçimde büyüyen telaşa rağmen sesimi sakın tutmuştum.

Trevor başını ayaklarına eğdi. “Zihnindeki gerçekleri duya-biliyorum.”

Lanet olsun. Ne yapabileceğimi biliyordu.

En kötü ihtimalle ikinci sihrimi Dewey’ye söylerdi, Dewey de bana bir daha asla güvenmezdi. Hayır, esas kötü olan Chronos ailesinin yapabileceklerimi keşfetmesiydi. Eğer çektiğim acılar sihrimin bedelinden kaçınmama yardımcı oluyorsa onlar da *ken-di* sihirlerinin bedelinden onları azat edecek bir yöntem bulana kadar durmadan çalışırlardı. Eğer bulamazlarsa onları büyüleme riskimden kaçınmak için beni öldürürlerdi. Eğer bulurlarsa zamanda istedikleri gibi yolculuk eder, yaşlanmazlardı...

“Dewey’ye söyleyecek misin?” diye usulca sorduğumda kalbim göğüs kafesimi dövüyordu.

Trevor’ın yüzü soldu. “Sormadığı sürece söylemem. Sorarsa başka çarem kalmaz.”

İlginç. Trevor yalan söyleyemezdi... ama gerçeği söylemeye de can atmıyordu. Yoksa Dewey’nin asistanı görüldüğü kadar sadık değil miydi?

“Şüpheleniyor mu?” diye ısrar ettim.

“Hayır.”

İçimi bir rahatlama hissi kapladı. Trevor bana bir adım daha yaklaşırken sanki kaçıp gitmek üzere olan bir hayvanmışım gibi ellerini öne doğru uzatmıştı.

“Bay Chronos iyi bir adam,” diye mırıldandı. “Ancak bu yeteneğin asla bilinmemeli. Eğer Chronos ailesi böyle bir şey yapabildiğini öğrenirse hepimiz için kötü olur. Sihrin gelir gider *dengesine* ihtiyacı var.”

Mutluluktan neredeyse ağlayacaktım.

“Sana düşüncelerini nasıl kontrol edeceğini öğretebilirim,” diye devam etti. “Mükemmel sayılmaz ama hiç yoktan iyidir.”

“Bu mümkün mü?” Wolffe dayı bana bundan hiç bahsetmemişti.

“Chronoslar çocuklarını eğitir. Dewey de bu konuda hayli başarılı ama hâlâ sık sık seni düşündüğünü duyabiliyorum. Senden hoşlanıyor, biliyorsun.”

Bir Edwardes’ten ilişki tavsiyesi almam eksikti. “Hislerimiz karşılıklı.”

Trevor ikna olmuşa benzemiyordu. “Senin için bir Chronos’a güvenmenin kolay olmadığını biliyorum. Ancak Dewey farklı. Önem verdiği insanlar için yapamayacağı şey yok.”

Onun iyi Chronos olmasının bir önemi yoktu. Eğer sihrimi öğrenirse...

Daha fazla hata yapamazdım. Buna izin vermeyecektim.

Düzenleme
Ny.ozlem

QN

Jamison

Günün acımasız ışıkları altında Büyük Çadır hiç de büyüleyici görünmüyordu. Çöpler ve rüzgarların taşıdığı kumlar çadırın önündeki sokağı doldurmuştu, esen meltem etrafa saçılmış biralar ile yosunların kokusunu taşıyordu. Bu kadar yakındayken çadırın mor ve siyah çizgili kumaşına uymayan yamaları görebiliyordum. Yine de Roger çadırın kapılarını adeta sarayına dönen bir kral misali açmıştı. “Evim, evim, güzel evim.”

Turistler olmadan sahne tuhaf bir boşluk içerisindeydi. Birkaç erkek yapış yapış olmuş yerleri silme bezi ile ovalarken küçük Revelleler ise üstünde Dewey’nin logosunun bulunduğu kasaları sahnenin arkasına taşıyorlardı. Barın arkasında Roger’ın halaları bardakları parlatıyordu. Sahnedeki akrobatlar susmaları için onlara bağırıncaya dek yüksek sesli kahkahalar atmayı sürdürmüşlerdi. Luxe her zamanki gibi ortalarda görünmüyordu. Şu buluşma işi benim için kolay olmayacaktı.

Trys katlanan sandalyelerden bir tanesine kendini bırakırken iç çekti. Ayağının ağrısından nadiren şikayet ederdi ancak dün geceki dans bacağıнын durumunu kötüleştirmişti.

Roger da bir sandalyeye yerleşirken büyükannesi ona bir havluyla vurdu. “Madem buradasın, çalışacaksın. Sen de, Jamison. Ve... Chronosların kızı.”

“Adım Trysta, hanımefendi.”

Roger gözlerini devirdi. “Adını biliyor. Büyükanne, biricik yıldızımızı gördün mü?”

“Üstünü değiştiriyor.” Roger’ın büyükannesi bara işaret etti. “Beklerken halalarına yardım et.”

Revelle kadınları bizi hevesle karşıladılar. Aslında birçoğu Luxe’ün yaralarının iyileşmesini bekleyen Roger ile sohbet etmek için ahıra uğramıştı – benimle de durmaksızın alay etmişlerdi. Görünüşe bakılırsa locanın balkonuna tırmanma girişimim gözlerden kaçmamıştı.

Caroline Revelle bana bir bardak uzattı. “Burnunu şuna bir sok bakayım. Nasıl kokuyor?”

Dediğini yaptım. “Emin değilim. Toz mu?”

“Bana gerçeği söyle, evladım.”

“Tamam.” Bir kere daha kokladım. “Sidik gibi kokuyor.”

Kadın elindeki bardağı bara düşürdü. “Onları ne kadar yıkarsam yıkayayım hâlâ sidik gibi kokuyorlar.”

“Tüm çadır sidik gibi kokuyor,” dedi Trys.

Revelle kadınları gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Roger bir keresinde onlara benim yetim olduğumu söylemişti. Kadınlar da beni kucaklamış ve onlara teyze ya da hala diye hitap etmem için ısrarcı olmuşlardı. Trys’i ise sıklıkla göz ardı ediyorlardı.

“Haklı,” dedi Roger’ın büyükannesi. “Sarhoş ahmaklar her zaman köşeye işemenin bir yolunu buluyorlar.”

“Limon denediniz mi? Kokudan kurtulmak için şahane bir yöntem.” Bana boş boş baktıklarını görünce ekledim. “Şey, ben yetimhanede küçük çocukların arkasını temizlemek zorundaydım.” Sadece küçük çocuklar değildi. Rahipler yetimhanedeki ilk yılımda kabuslarla dolu gecelerden sonra kendi yatağımı da temizletmişlerdi bana – dondurucu soğukta çıtırçıplak titrerken, boyum henüz çamaşır askısına yetemeyecek kadar kısayken.

Roger’ın büyükannesi kaşını kaldırdı. “Limonlar anakaradan ithal ediliyor. Ucuz da değiller.”

“Peki ya bunlar?” Bardaki kirli bir kadehin içinde duran süs limonuna uzandım. “Eğer kabuğunu rendeler, sirke ekler ve bir tülbentten geçirirseniz limonlu temizleyici olur.”

Roger desteklercesine sırtıma vurdu. “Gördünüz mü? Eve dönerken yanımda parlak bir zeka getirdim.”

“Ah evet, onca yıl ihmal ettiğin işleri telafi eder bu.” Büyükannesi bir başka kadehe uzandı. “Siz nasıl tanıştınız?”

Roger elini göğsüme yasladı. “Bırak *ben* anlatayım, Jamison. Atlantik Okyanusu’nu geçtiğimiz bir yolculuk yapıyorduk.”

Caroline hala kaşlarını çattı. “Bana kamu ahlakını ihlal ettiğiniz için tutuklandığınızı söylemiştin.”

Aslında gerçek hikaye bundan daha az ilgi çekiciydi. Washington’da bulunan Kongre Binası’na ait kütüphanenin harikulade tuvaletlere sahip olduğunu Roger ve ben ayrı ayrı keşfetmiştik – çalışanlar binayı gece için kapatmadan önce tuvalet kabinlerini kontrol etmiyorlardı. Yağmurlu bir gecede okuyacak yeni bir şeyler bakınırken kütüphanecilerden bir tanesini büyüleyerek edindiği sandviçi yiyen Roger’a rastladığımdaki

hayretimi bir düşünün. St. Douglas'tan ayrılalı henüz birkaç hafta olmuştu. Ne ailemi bulmak ne de bir yere yerleşip işe girebilmek konularında başarılı olabilmiştim. Gizemli Roger o güne kadar tanıştığım hiç kimseye benzemiyordu. Tüm gece bana Charmant'dan, partilerden ve sihirlerden bahsetti ama en çok da Revelle ailesini anlattı. Roger on altı yıllık ömründe onca şey yaşarken benim tek deneyimim temizlik yapmak, dua etmek ve ders çalışmak olmuştu. Benim yalnız başıma yetimhanede yaşadığım hayat da Roger'ın ilgisini çekmişti. Sabaha kalmadan kütüphaneden çaldığımız bir atlas üstünde ülke boyunca çıkacağımız maceranın planını yapmıştık bile.

Birkaç gün sonra tren istasyonunda şık giyimli genç bir kız gördük, bir grup saftirik adamı iskambil oyununda alt ediyordu. Belediye başkarnın kızını tanıyan Roger oyuna bahis olarak bir mücevher koyma dürtüsüne engel olamamıştı. Mücevheri Trys'ten geri kazandığında ikimiz beraber trene bindik. Trys'in kandırıldığı için Roger'ı fırçalamak uğruna peşimizden geldiğini görünce şaşırmıştık. Ancak tren hareket edince bizimle beraber kalmak zorunda kalmıştı. Roger'ın gece boyunca durmak bilmeyen alaylarının ardından bir ya da iki gün daha bizimle takılmaya razı olmuştu. Gerisi de malumdu.

“Hepiniz yanıyorsunuz,” diye itiraz etti Roger. “Miami’de ısıltılı bir sahildeydik. Trys’i denizanası soktu. Jamison ile ben de onun üstüne işlemeye gönüllü olduk.”

Trys gözlerini devirdi. “Yalan söylüyor. Üstüme işlemelerine asla izin vermezdim.”

“Benim bile mi, Trys?” diye alay ettim.

“Sen, belki. Ama Roger Revelle? Bir daha asla temizlenemezdim.”

Buna hepimiz gülmüştük. Utangaç bir edayla gülümseyen Trys saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

“Ne kaçırdık?” Colette yanında Millie ile yanımıza doğru yaklaşıyordu, ikisinin de yanakları provalar yüzünden parlamıştı. Tüm aile adil sayılmayacak derecede güzel ve yakışıklıydı, terliyken bile.

“İçkilerimizi çalmaya mı geldin, Roger?” diye alay etti Colette.

“Size yetecek kadar kaldı.” Roger kız kardeşinin yanağına bir öpücük kondurdu. “Ayağın nasıl oldu?”

“Hiç yaşanmamış gibi.” Colette ayak bileğini esnetti. “Benim için endişelendin mi, abiciğim?”

“Her zaman.” Roger sırtını bara yasladı. “Aslında buraya Luxe için geldik.”

“Buzlar prensesi mi?” Colette şaşkınlığını gizlememişti.

“Hadi ama Col, öyle söyleme.”

“Tamam, peki. Biricik yıldızımızı neden arıyorsunuz acaba?”

Roger’ın gözleri benimkilerle buluştu. “Jamison’ı sahile götürecek.”

Bu cevap yüzünden insanlar bana meraklı gözlerle bakmaya başladılar. “Beni bir yere götürmüyor,” diye ekleyiverdim hemen. “Sadece bir sahili bulmama yardımcı oluyor.”

“Bunu kendi gözlerimle görmeyi ne kadar çok istesem de çörek almaya çıkacağız.” Colette çenesini Roger’a doğru kaldırdı. “Bizimle pastaneye gelmek ister misin?”

“Hâlâ Margaret’in pastanesine mi gidiyorsunuz?” Roger hakarete uğramış gibi rol yapmaya çalışsa da yüzüne yayılan mutsuzluk ifadesi samimiydi.

Millie suçlu bir edayla tebessüm etti. “Gitmek istemezdik ama en güzel çörekleri Effigenler yapıyor.”

“Ben gelirim.” Trys bastonunu kolunun altına sıkıştırdı.

Roger kaşını merakla kaldırdı. “Kardeşinle buluşmayacak mıydın sen?”

“Dewey bekleyebilir.” Benimle göz göze gelince omuz silkti. “Ne? Acıktım.”

Kızlar birlikte oradan uzaklaşırlarken Colette, Trys’in kulağına bir şeyler fısıldadı, Trys de kıkırdadı.

“Sanırım Revelle kadınları hakkında yanlış arkadaşımı uyarmışım,” diye Roger dalga geçti. Sırtıma hafifçe vurdu. “Daha sonra yanımıza gelir misin?”

“Hayatta kaçırmam.”

Kadehlerden limonları ayıklayarak Luxe’ü beklerken Revelle kadınları yetimhanedeki hayatımdan Betty’ye kadar hakkımdaki her şeyi öğrenmek için beni soru yağmuruna tutuyorlardı. En azından anlatması kısa süren bir hikayeydi bu. Kendi ailesini bulmaya muhtaç, yetim bir çocuk ona ilgi gösteren ilk kızla evleneceğini düşünmüştü. Revelle kadınları beni dikkatle dinlemiş, Betty’nin beni bir mektupla terk ettiğini öğrenince başlarını iki yana sallamış, Roger ve Trys’in intikam almak için aile yemeklerini nasıl berbat ettiklerini tarif edince de keyifli kahkahalar atmışlardı.

Bir limon kabuğuna uzandığım sırada Luxe’ün arkamda durduğunu fark ettim. Tanrı bilir, ne zamandır oradaydı.

Bir gün ona her baktığımda yüreğim ağzıma gelmeyi bırakacaktı. Ama o gün bugün değildi. Gece makyajı olmayınca düğme gibi burnunun üstündeki çiller görünüyordu, gözleri sanki daha iriydi şimdi. Daha genç görünüyordu. Koyu renkli bukleleri şapkasının geniş güneşliğinin altından fırlamıştı.

Büyüleyiciydi gerçekten.

“Luxie kız,” diye Caroline hala neşeyle Luxe’ün yanağını sıktı. “Seni kahvaltıda görmedim. Dün gece Dewey’nin malikanesinde mi kaldın?”

Luxe’ün dudaklarında kibirli bir gülümseme canlandı – Dewey’nin yanındayken takındığı sahte gülümseme olmasa da hâlâ rol yaptığı belliydi. “Elbette kalmadım. Güzellik uykuma ihtiyacım olduğunu biliyorsun.”

“Güzel.” Caroline halanın sesindeki alaycı ton Luxe’ün yanına yaklaştıkça soldu. “Müşterilerin yakınına çok yaklaşmak hiçbir zaman iyi bir fikir değildir. Takıntılı olmaya yatkın oluyorlar.”

“Dewey’nin bir müşteri olmaması iyi.” Benden tarafa başını sallayan Luxe dışarı çıktı.

“Luxe’ün bir şeyler yediğinden emin ol!” diye seslendi Caroline hala arkamdan.

Sanki Luxe beni dinlermiş gibi söylemişti. Luxe’ün peşinden gitmeden önce bardaki kadınlara el salladım.

Büyük Çadır’dan dışarı çıktığımda gün ışığı beni kör etmişti. Luxe elini öne uzattığında avucunun içinde bir şey parlıyordu. Annemin broşu.

Uzanıp almak için hareket etsem de kendimi durdurdum. Bir Revelle ve bir mücevher? Tehlikeli bir kombinasyondur.

Broşu avucumun içine bıraktı. “Sihrim yalnızca sen bana bir mücevher verdiğinde işe yarar.”

Herkes öyle söylüyordu. “Geçen hafta sana bir mücevher vermedim ama neredeyse balkondan düşüp boynumu kıracaktım.”

Masum bir edayla kirpiklerini kırıştırdı. “O benim doğal büyüleyiciliğim.”

Başka bir söz etmeden yürümeye başladı, beni yarım adım gerisinde bıraktı. Barlardan taşan, öğle yemeği niyetine içtikleri

içkilerini kaldırıma döken turistler Yıldızlı Yakut'u görmek için duruyorlardı. Luxe'ün attığı her adım sokak orkestrasının ritmiyle eş ilerliyordu, ona hayranlıkla bakanlara bir kez olsun dönüp bakmayan başı hep dikti.

Adımları öyle hızlıydı ki ona yetişmek için ter döktüğümü fark ettim. Ancak beni atlatmasına izin vermeyecektim. Köşede durdu. "Dinlenmen gerekiyor mu?"

"İyiyim."

"Hiç gerçeği söyler misin?"

Hiddetle bakan gözlerine baktım. "Sana hiç yalan söylemedim. O ilk gecede bile."

"Yine de bana 'dünyadaki tüm içkileri' vaat ettin."

Tanrı aşkına. Ne kadar da ahmaktım. "Büyülenmişim, en azından bunu söyleyebilirim."

Luxe de inkar etmemişti.

"İçkici çocuk nasıl?" diye sordum. "Bu sabah ayak bileği kötü görünüyor olmalı."

"İyi." Luxe'ün yüzünde okuyamadığım bir ifade canlandı.

"Dinleniyor anlammda mı iyi?"

Gevşemiş buklelerinden bir tanesini kıvrıp kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Yoksa ayak bileği artık başkasının problemi mi?"

Luxe bana baktı. Tam isabet tespitte bulunmuştum.

"Enteresan."

Luxe gözlerini kıstı. "Seçimleri kazanması için yirmi dört günü var. Ayakta durabilmesi herkes için daha iyi olur. Bana öyle bakma."

"Sana bakmıyordum."

Derin bir nefes vererek dar yola saptı. Boğumlu salkım söğütler sokağın sonunu kapatsa da Luxe yalnızca kalın dalları ittirmek için duraksadı ve bizi bir patika yola çıkardı. Yol boyunca onu takip ederken toprağın ve yaprakların o yoğun kokusu Ana Cadde'nin o ekşi kokusunun yerini almaya başladı. Birkaç dakika sonra Luxe bir dalm altından eğildi, yaprakları ittirdi ve ışıldayan okyanus önümüzde belirdi.

“Geldik.”

Attığım her adımda ayaklarım altın renkli kuma batıyordu. Salkım söğüdün kalın dalları sahilin her iki yanını da kapatıyordu. Burayı kendi başıma bulamamış olmama şaşırmamam gerekirdi, bu sahili bulabilmek için yüzerek geçmek zorunda kalırdım.

“Dalgaların tuhaf hareketini görüyor musun?”

Acımasız yaz güneşinden korunmak için ellerimi gözlerime siper ettim. Dalgaların arasında suyun içinden yükselen bir demirleme direği görünüyordu. Yarısı kırıktı, üstünü midyeler kaplamıştı. “Rıhtım hâlâ orada mı?”

“Pek sayılmaz.”

İşte oradaydı, dalgaların arasında... bir rıhtım. Fotoğrafımdaki ile aynı şekil ve boyuttaydı.

Umut hissi kaburgalarımı öyle sıkı sarmıştı ki nefes alamıyordum.

Luxe kumların üstüne oturup dizlerini göğsüne çekti. “Neden bu eski kirli sahili görmeyi bu kadar çok istedin?”

Fotoğraf cebimdeydi. Çıkarıp her benzerliği tek tek tespit etmek istiyordum ama Luxe'ün acımasız yaklaşımlarını kaldıramazdım. “Annemle babam burayı ziyaret etmişler.” Cevabım dürüsttü, sadece hikayenin tamamını içermiyordu.

“Ana kuzususun demek. Annenle babanın tatile çıktığı yerleri görmeye muhtaç mısın?”

“Aslında ben bir yetimim.”

Yüzündeki o kibirli maske aniden düşüverdi. “Ah. Bilmiyordum.”

Anlaşılan kimseye beni sormamıştı. “Kalmak zorunda değilsin.”

“Roger’ın en yakın arkadaşını, herkesin *çok sevdiği* kişiyi berbat bir Gece Mahallesi sahilinde bir başına bırakmak ile mi suçlanayım? Hayatta olmaz.”

“Dönüş yolunu kendim bulabilirim.”

“Sorun değil. Gerçekten.”

İşte yine o ifade. Acıma.

Luxe olsun ya da olmasın bu sahilin aynı sahil olduğundan emin olmayı nasıl da arzuyla beklemiştim.

Önce ayakkabılarımı ardından gömleğimi çıkarırken Luxe’ün gözleri irileşti.

Çıplak göğsümü görmemek için elleriyle gözlerini örttü. “Ne yapıyorsun?”

“Yüzmeye gidiyorum.” Sırf sahilden koşarak kaçmasını seyretmek için pantolonumu da çıkarmayı düşündüm. “Gelmek ister misin?”

“Ben yüzmem.”

“Gösteriden önce saçının bozulmasını istemezsin tabii.”

Luxe gözlerini kıstı. “Annem boğulduğu için yüzmeye olan isteğimi yitirdim.”

Söylediklerimi geri yutabilme fırsatım olsaydı bunu yapardım. Roger’ın annesinin halalarıyla beraber boğulduğunu biliyordum. Daha dürüst olmak gerekirse *boğduruldukları*

nı biliyordum. Roger olay için hâlâ Chronos ailesini suçlardı ama sihri olmayan insanların bu kadınları bir tekneye bindirip ayaklarına mucur bağlayarak denize attıklarına dair bir kanıt bulunamamıştı. Polis olayı nefret suçu diye tanımlamıştı. Charmant'da bile bazı insanlar sihrin nefret edilecek bir şey olduğunu düşünürlerdi. "Özür dilerim."

"Dileme." Luxe kumlara yaslandı ve yüzünü güneşten tarafa çevirdi. "Burada beklerim."

Savunmasız yüzünü inceleme arzuma direnerek dalgalara doğru yürüdüm.

Yıkılmış bir rıhtımm kenarında yüzmek tahmin ettiğimden daha zordu. Bu yüzden biraz suyun üstünde kalıyor biraz da demirleme direklerinin üstünden atlıyordum. Dalgaların beni yıkıntılara vurması riskine giremezdim ama cesaret edebildiğim kadar yakınına yaklaşıp başımı suyun altına daldırdım.

Günün sıcaklığına rağmen su dondurucuydu. Üstelik bula-nıktı, denizin tuzu gözlerimi yakmıştı. Yine de yıkıntıları incelemek için gözlerimi kıstım, rıhtıma dair bir işaret görmek için can atıyordum.

Dalgalar sakinlediğinde gördüm. İşte oradaydı. Aşağıdaki kumların üstünden görünen koyu renkli ahşap kalaslar, dik-dörtgen biçimli işli eski paneller, Manhattan manzarasına benzeyen ince ahşap oymalar. Yüzerek yanma yaklaştıkça solmuş sanat eserinin üstünü saran yosunların dalgalarla beraber hareket edişini seyrettim. Burası gerçekten de aradığım sahil di.

Onca yer arasından Charmant'daydı – en yakın iki arkadaşımın memleketi. Bunun ihtimali neydi?

Sudan çıktığım zaman sahilde güneşlenen kibar bir çift bana havlularını ödünç verdi. Aceleyle kurulandıktan sonra

rıhtımı biraz daha incelemek için durup durup okyanusa baktım. Dalgalar yükselince görmek giderek daha zor oluyordu ama aradığım yer burasıydı.

Bunu gerçekten yapmıştım. Annem ile babamın gerçekten durduğu yeri bulmuştum. Eğer oteller kayıt tutuyorlarsa tam olarak nerede kaldıklarını bile bulabilirdim. Hatta belki de ev adreslerini bulurdum.

Ev. Gerçek evimi bulabilirdim belki de. Belki de ailemi de bulurdum.

Yüreğim ağzıma gelirken rıhtımın sahil içinde bir görünüp bir kayboluşunu seyrettim. Fotoğrafın her ayrıntısını artık ezberlemiştim. Oymalı rıhtım annemin omzunun üstünde sağ taraftan görünüyordu. Babamın ayakları kuma batmıştı. Kolunu annemin beline sanki oraya aitmiş gibi dolamıştı. Güzel annem ile babama yaslanmış, okyanusun meltemlerinden korunsun diye çarşafı doladığı küçük bir çocuğa bakıyordu. Bana.

Fotoğrafın çekildiği yeri tam olarak tespit etmiştim, etrafını saran kasaba hiç belli olmuyordu. Bir zamanlar annemle babamın durduğu yerde durup onların soluduğu o tuzlu havayı içime çektim. Kameranın yukarı doğru eğimle tutulması kazara olmamıştı. Fotoğrafçı çok kısa boylu olmalıydı. Diz çökmüştü belki de.

Ya da bir çocuktuk.

Sahil boyunca esen meltem kollarımın üstündeki tüyleri diken diken etti.

“Eee?” Gömleğimi üstüme geçirirken Luxe gözlerini eğitilmiş bir edayla ufuktan ayırmadı.

“Doğru sahil. Rıhtımı hâlâ orada, suyun altında.”

“Söylemiştim.” Kollarını başının üstüne doğru esneten Luxe’ün elbisesi üst bacaklarına doğru yükselip gerildi. Bakışlarımı başka yöne çevirdim. Sihrinin son hatırası hâlâ damarlarımda dolanıyor, kabullenmeye cesaret edemediğim bir özlemi doğuruyordu içimde.

Sessizlik içinde dallar ve yapraklardan oluşan labirentimizden şehre geri döndük. Caddeye yeniden çıktığımızda ben ayakkabılarımı tekrar bağlamak için eğildim, Luxe da bir duvara yaslandı. “Demek annenle baban ölmeden önce burayı ziyaret etmişler, öyle mi?”

“Ölüp ölmediklerini bilmiyorum,” diye itiraf ettim. Ona bunu söylemek ahmaklıktı. Annemle babamın hâlâ hayatta olabileceğini Betty’ye söylediğimde bana oracıkta kahkahayla gülmüştü. Roger ve Trys bu konuda daha nazikti ama onlar bile azıcık hatıramı kafamda çok büyüttüğümü düşünürlerdi.

Luxe en azından gülmemişti.

Cebime uzandım. “Sana fotoğrafı göstereyim.”

“Sorun değil,” diyerek tırnaklarına baktı. “Sen yüzerken eşyalarını karıştırdım.”

Tabii ki de karıştırmıştı. “Eşyalarımı sana emanet etmemin bedeli.”

Geri dönüş yolculuğumuzda Luxe bir daha konuşmadı ama önümden de yürümedi. Pastaneye vardığımızda Roger, Trys, Colette ve Millie’nin sırtları dönük şekilde oturdukları yere işaret etti. Bir an bize katılacakmış gibi görünse de çok geçmeden oradan uzaklaşmaya başladı. Ben daha kapıya uzanmamıştım ki yüzünde kararsız bir ifadeyle benden tarafa döndü. “Düşünüyorum da... Turistler o sahile neredeyse hiç gitmezler. Varlığından bile haberdar değillerdir.”

Alışlagelmedik sakinlik ve sessizliği açıklıyordu bu söylediği. “Yani annemle babam özel mülke mi girmişlerdi?”

Luxe tereddüt etti. “Belki turist değillerdi.”

“Ah.” Başımı tuğla duvara yasladım. “Ah.”

Annem ile babam bana iki şey bırakmışlardı. Charmant sahlinin görüldüğü bir fotoğraf ve mücevher işli bir broş. Mücevher. Charmant sakinleri için sıradan bir eşyaydı.

“İsimleri neydi?”

“Port ailesi.” Böyle söylemek kulağıma garip gelmişti. Uzun zaman boyunca tek Port bendim. “İsimlerini bilmiyorum.”

Luxe alt dudağını kemirdi. “Büyükannem burada yaşamış neredeyse herkesi tanır. Belki ona bu fotoğrafı gösterirsen—”

“Onları tanıyabilir.” Plan kafamda şekillense de olayın garipliğini üstümden atamıyordum. Charmantlı olamazdım. Neşeli Roger? Tabii ki buraya büyümüştü. Şık stili ve yıkılmaz özgüveni olan Trys? Kesinlikle. Ancak onların ışıltılı mücevhere benzeyen hallerinin yanında ben sıradan bir taşım. Bu muhteşem, sihirli ada benim de yuvam olamazdı.

Olabilir miydi? Burada sihri olmadan da yaşayan pek çok aile vardı.

“Eğer istersen seni ona şimdi götürebilirim.”

“Daha fazla vaktini almak istemiyorum—”

“Sorun değil. Yani çörek yemek de isteyebilirsin.” O parlak gözlerini kırpıştırarak bana baktı ve bekledi.

Aptal kalbim hızla çarpmaya başladı. “Gerçekten samimiy-sen—”

“Bu taraftan.” Pastanenin yanındaki boş sokağa doğru aceleyle ilerledi.

Aslında sokak boş değildi.

Kaldırım taşlarının üstünde bir adam yatıyordu. İçki içmek için saat henüz erken olsa da burası Charmant'dı. Başka bir adam ise yerde yatanı yakasından yakalamıştı, yüzünde ciddi bir ifade vardı.

Kanı o sırada gördüm. Yerdeki adamın şakağından oluk oluk kan akıyor, takım elbisesinin içindeki beyaz gömleğini lekeliyordu.

“Her şey yolunda mı?” diye seslendim.

Luxe beni kolumdan yakaladığında tüm vücudumda dalga dalga karıncalanmalar hissetmiştim. Ancak Luxe bana bakmıyordu.

Yerde bilinçsiz yatan adama bakıyordu. Ceketinin yakasına elmas biçimli bir saat işlenmişti.

ON BİR

✦
Luxe

“Dewey!” Nabzını işitebilmek için onu bileğinden yakaladım. Hayatta olmalıydı, iyi olmalıydı.

Jamison bağırdı, dönüp baktığım sırada onu kaldırım taşlarına çarparken gördüm. Sert çarpmıştı.

Onu ittiren adama ağzım açık şekilde bakıyordum, adamın göğsü adeta bir buzdolabı kadar genişti. Jamison ayağa kalkmak için çabalasa da adam yumruğunu geriye çekti, bileğindeki altın saat güneşin ışığında ışıldıyordu—

“Hayır!” diye çığlık attım.

Adam, Jamison’ın güzel yüzüne öyle bir yumruk savurdu ki Jamison’ın başı kaldırım taşına mide bulandırıcı bir *çatırtı* sesi ile çarptı. Jamison bir sonraki yumruktan kendini koruyabilmek için ellerini önünde tam zamanında siper etmişti ama adam onun üstüne çıkmıştı artık. Midesine, kaburgalarına tek-meler savuruyordu...

“Yardım edin!” Yakınlarda insanlar vardı. Ana Cadde sadece on beş metre uzaklıktaydı. Kuzenlerim ise şu tuğla duvarın hemen arkasındaydılar. Caddenin sonunda yakınlardaki bir binanın hemen yanından koyu renkli takım elbisesi olan bir adam belirdi ama çabucak gölgelerin arasında kayboldu. Lanet olası korkak herif.

Saldırgan kişi benim sesime doğru başını çevirdi. O... yaşlanmış mıydı? Saçları şimdi daha ince görünüyordu? Yüzü de sadece saniyeler öncesinden daha yaşlı görünüyordu şimdi. Ama bu imkansızdı.

İmkansız değildi – lanet olası Chronos. Epey uzak bir geçmişe gitmiş olmalıydı.

Sokakta bulduğum taşı tutup ona savurdum ama geniş göğsünden sekti. Bana doğru iğrenerek bakıp yeniden ayağa kalkmaya çalışan Jamison’dan tarafa çevirdi başını.

Jamison’ın gözleri sersem bakıyordu. Benim ve Dewey’nin önüne kendini siper ettiğinde bakışları odağını yitirmiş gibiydi. Yüzü aldığı darbeler yüzünden çoktan şişmiş olsa da yumruklarım kaldırdı. Saldırgandan daha uzundu ama onun en az yarısı kadar hafifti. Saldırgan Chronos, Jamison’a doğru hareket ederken Jamison’ın yüzündeki ifade birazdan yapmak zorunda kalacağı şeyin pişmanlığıyla örtülmüştü adeta.

“Lütfen bize yardım edin!” Sokağın başında toplanan kalabalığa yalvarsam da geri çekildiler. Hiç kimse bir Chronos ile yüzleşmek istemiyordu.

Saniyeler geçtikçe saçları grileşip incelen adam Jamison’ı duvara vurdu. Ön kolunu Jamison’ın boğazına yasladı. Jamison elini boğazına götürüp nafile yumruklar savursa da adamın yüzündeki ifade değişmemişti bile.

Çılgınlıklarım boğazımda kurudu. Jamison'ı öldürecekti.

Kendimi adamın üstüne attım, sırtına tırmanarak başına yumruklar indirmeye başladım. Jamison'ı bırakarak arkasını döndü ve beni üstünden atmaya çabaladı. Bir adım, iki adım derken—

Dizleri benim ağırlığımdan çatırdadı, birlikte yere düştük.

Saldırgan Chronos benim altımda acıyla inliyordu, teni eskimiş bir kağıda benzemişti. İnsan olduğunu bile söylemek hayli zor olurdu. Geri çekildim. Jamison beni daha da geriye çekti, sırtı duvara yaslanıncaya dek durmadı. Jamison'a sokulsam da hâlâ bize saldıran kişiden çok uzak sayılmazdık.

Adam hareket etmeyi kesti. Saçları beyazlayarak yok oldu, teni yanaklarının üstünden daha da sarkmaya başladı. Daha az önce gergin, sağlıklı görünen yüzünde derin kırışıklıklar belirdi, gözleri küçük siyah birer küreye dönüşene kadar küçüldü.

Çürüyen ağzıyla nefes almak için çabaladı – ve son nefesini verdi.

Adamın iri vücudu kuruyup büzüştü. Gri teni bir çınar ağacının gövdesi misali buruş buruş oldu. Teninin altındaki kemikleri inci gibi beyazdı.

Gözlerimi sıkı sıkı yumdum, midem fena bulanmaya başlamıştı. Kulağımın altında Jamison'ın çarpan kalbini işitebiliyordum. “Ne oluyor?”

Bir şey söylemekten aciz başımı iki yana salladım.

“Luxe?” Sokağın karşısında Dewey başını kaldırmıştı, dünya yeniden berraklaşmaya başlamış gibi gözlerini kırıpıştırtıyordu. Oturmak için ayağa kalkarken önümüzdeki manzarayı inceledi. Bir ceset, neredeyse boş bir sokak, bir sevgili misali Jamison ile benim birbirimize sarılışımız.

Dewey bakışlarını kıstı.

“Dewey!” Jamison’dan kurtulup ona koştum.

Dewey başının yanını ovaladığında parmakları kırmızıya bulandı. “Ne oldu?”

“Sana saldırdılar.”

Kalabalık neler olduğunu görebilme hevesiyle sokağa doluşmaya başlamıştı şimdi. Trysta turistleri ittirerek yolu açtı, kuzenlerim de hemen peşindeydiler. Sokağın duvarına yaslanmış, yüzünü kan kaplamış Jamison’ın önünde aniden durdu. “Ne oldu?”

“Birisi Dewey’ye saldırdı.” Jamison’ın kelimeleri birbirlerine karışıyordu.

“O zaman kavgayı kaybeden neden senmişsin gibi görünüyorsun?”

Jamison patlamış dudağıyla gülümsemek için nafile bir çaba sarf etti. “Aralarına girdim.”

“Yaralandın mı?” Dewey elini yanağıma yasladı.

Başımı iki yana salladım. “Bana dokunmadı bile. Sadece sana ve Jamison’a saldırdı.”

Trys, Jamison’ın yanma çömeldi. “Kanıyorsun.” Jamison’ın kaçınmak için yaptığı hareketleri göz ardı ederek gür saçlarının arkasını eliyle ikiye ayırdı. Ardından Roger’a endişeli bir bakış attı. “Kanaması var. Hem de çok.”

Colette çürüyen adamı ayakkabısının burnuyla ittirdi. “Size bir ceset mi saldırdı?”

Jamison’ın gözleri benimkilerle buluştu. Az önce gördüklerimizi kimse kolay kolay anlayamazdı.

“Başta öyle görünmüyordu,” dedim, sesim boğuk çıkıyordu. Ancak buna izin veremezdim, dinleyen onca insan vardı.

Boğazımı temizledim, ardından kendimden emin bir edayla konuştum. “Başta kırklı yaşlarındaydı, sonra hızla yaşlandı.”

Trysta sanki önümüzdeki manzaradan ben sorumluymuşum gibi gözlerini kıstı. “Yolculuk yaptığımız zaman yeni yaşımızda görünürüz. Hiç kimse değişimimizi görmez, biz bile.”

Suçlayıcı tonlamasma kulak asmadan gözlerimi ona diktim. “Kendi gözlerimle gördüm. Yere düştüğünde en az iki katı yaşlanmıştı.”

“Hâlâ da yaşılanıyor.” Colette ayağıyla bir kere daha dürttü. “Gördün mü?”

Endişelendirici bir hızla çürüyordu. Teni daha fazla eriyip yok oldu, altındaki pembe kasları büzüşüp grileşti. Midem altüst olmuştu.

İğrenmeye bağışıklığı varmış gibi görünen Trysta cesedi bastonunun ucuyla dürttü. “Bir Chronos, tamam. Kolundaki saat bunu kanıtlıyor.”

Yanımdaki Dewey gerildi. “Kim?”

“Frank amca. Freddy’nin babası.” Trys geri çekildiğinde yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı.

“Freddy, bizi partiden önce bulan çocuk mu?” diye sordu Roger. “Bu onun babası mı?”

Trys başını salladı. “Hiç sevdiğim bir amcam değildir.”

“Benim de değil ama beni öldürmeye çalışacağını hiç düşünmezdim.” Dewey’nin yüzüne bir ihanet ifadesi yerleşti. Kolunu sıksam da temasıma tepki göstermemişti, elimi avcunun içine kaydırsam bile tepkisizdi. Onun güvenini kazanmak için uğraştığım bir hafta ailesi yüzünden bir anda mahvolmuştu. Eğer bu korkutma taktikleri işe yararsa Dewey adaylıktan vazgeçebilirdi ve anlaşmamız da iptal olurdu. Ne kasa kasa içkimiz olurdu ne de bir kış sahnemiz.

Bırakın kışı, yazdan bile sağ çıkamazdık.

Dewey ayağa kalkıp hâlâ çürüyen cesedi incelerken gözlerimi kapayıp sihrimi çağırdım. Bedenim acı ile kaplandı, acımasız bir ateş tarafından yutuluyormuş ve her zamankinden daha çok yanıyormuş gibi hissediyordum. Sihrim ödemesini beklerken ona güç bela tutunabilmişim...

“Sen iyi misin?” Yanımda şimdi Jamison vardı. Elbette beni görmüştü. Sol gözü şişmekten neredeyse kapanmak üzereydi. Ondan yayılan ışık sicimi, Jamison’ın sanki bilincini yitirmemek için gösterdiği çaba yetmiyormuş gibi bulanık görünüyordu.

“Bir doktora görünmek gerek.” Titreyen bacaklarla ayağa kalkmak için kendimi zorladım.

Dewey’nin ışık sicimleri bir duygu seliydi adeta, yıllanmış bir şurup gibi koyu renkli ve yoğun görünüyordu. Her zamanki tedbirli halini görüyordum. Bir politikacı olarak her kelimesini, her duygusunu tartıyordu. Ancak onun altında ihanet, öfke ve daha da kötüsü, pişmanlık ile örülmüş mutsuzluk ışıkları vardı.

Buna izin veremezdim.

Çenesinden tutup yüzünü kendimden tarafa çevirdim. “Ailenin bunu neden yaptığını biliyorsun, öyle değil mi?”

Gözlerini kıstı. Zihin okuyucu olmasam da aklından geçen düşünceleri pekala işitebiliyordum. *Çünkü bir Revelle’e yardım ediyorum.*

Işık sicimleri söylediklerime dirense de onları sakinleştirmeye başladığımda teslim oldu. *Bana güveniyorsun. Gerçeği söylediğimi biliyorsun.* “Çünkü kazanacaksın.”

“Ne?”

Kelimelerimin gerçekliğini hissediyorsun. “Bir düşün. Bir Chronos’un bu kadar yaşlanabilmesi için ne kadar geri gitmesi gerekiyor? Altı ay? Bir yıl?”

Trys kaşlarını çattı. “Bu intihar olur.”

“*Cinayet* niyetli bir intihar,” diye onu düzelttim. Chronos ailesinin gücü, tarihin akışını değiştirmek için koca bir yıl geriye gitmelerine imkan tanırdı, bu onları öldürse bile. “Peki neden bunu yapmak istesin?”

“Ailemin kesinlikle mecbur gördüğü bir fedakarlık olmalı,” dedi Dewey ağır ağır. “Beni belediye başkanı olmaktan alıkoy-mak gibi.”

“Doğru.” Ve benim ailemi Chronos zincirlerinden azat et-mesine engel olmak gibi. Sırtımı doğrultup bakışlarımı ona odakladım. “Yirmi dört gün içinde kazanacaksın. Ondan sonra da Charmant’ı daha iyi bir yer haline getireceksin, tıpkı söz verdiğin gibi.”

Dewey ceketinin üstündeki tozları silkeledi. “Tanrım, hak-lısın. Tüm bunların çözümü benim.”

“Kesinlikle.” *Charmant’daki en önemli insan sensin.*

Işık siciminde kibirli bir gurur canlandı. “Bizi kesinlikle yanlış değerlendirdiler. Korkarak razı olmayacağız, öyle değil mi, tatlım?”

Bir zaman yolcusu için böyle söylemek kolaydı. O olma-saydı beni gündüz vakti Ana Cadde’de vurup öldürebilirlerdi ve benim ailemin elinden bunu engellemek için hiçbir şey gel-mezdi. “Asla.”

Ailenin yarattığı tehdidi görüyorsun. Revelle ailesini gü-vende tutmak istiyorsun.

“İçiniz ferah olsun, Gece Mahallesi sakinleri,” diye devam eden Dewey, sesinin bizi seyredenlere ulaşmasına izin verdi. “Ailemin tiranlığına artık bir son vereceğiz.”

Başımı çevirip baktığımda şüpheyle bakan Colette ve Millie ile göz göze geldim. Göreceklerdi. İlk karlar düştüğünde hâlâ para kazanıyor olacaktık, Dewey'nin en büyük hayranları onlar olacaktı.

Trys, Dewey'nin kolunu çekti. "Hemen sonuca odaklanmalıyım, olur mu? Luxe ailemiz hakkında uzman değil. Kendi ailesi hakkında bile uzman sayılmaz."

Söyledikleri yüreğimi dağlasa da ona bu hazzı yaşatmamak için sakın bir ifade takınmaya devam ettim. "Daha iyi bir açıklaman varsa dinliyorum."

Trys kaşlarını çatı. "Frank amca bir hıyardı ama karısını ve oğlunu severdi. İsteyerek onları arkasında bırakmayacaktır. Ayrıca sırf George kazansın diye kendini feda etmeyecek kadar bencildir. Belki Dewey yeniden bayıldı ve—"

"Belki yeniden *bayıldım* mı?" diyen Dewey'nin kulakları pembeleşti.

Trysta yaklaşıp fısıltıyla konuşmaya başladı. "Bir bayılma büyüünden uyandıktan sonraki o solgun parlaklık var yüzünde."

"Çünkü bilincimi kaybedecek bir darbe yedim!" diye feryat eden Dewey sırtını Trys'ten tarafa çevirdi.

Roger, Jamison'ın omzundan tutup onu dengelemeye çalışıyordu. "Sen iyi misin, dostum? Denizci gibi sallanıyorsun."

Jamison hafifçe başını sallasa da ışık sicimi her geçen saniye soluyordu. Trys ve Roger onu bir doktora götürmeliydi, hem de derhal.

Dewey ikimizin arasında bakışlarını gezdirirken ışık siciminin arasından sinsi sinsi ilerleyen bezelye yeşili bir kıskançlık hissi belirdi. "Siz ikiniz neden beraberiniz?"

"Beraber değildik. Sana aynı anda rastladık." *O benim için hiçbir şey ifade etmiyor.*

Söylediğim yalanı umursamayan Jamison başını duvara yasladı. “Polise haber vermeli miyiz?”

İzleyicilerin son kalanları da oradan uzaklaştı. Trysta başını iki yana salladı. “Artık elimizde bir ceset yok. Bak.”

Adamın kıyafetlerinin altında bedenine dair bir şey kalmamıştı. Sadece kemik ve toz vardı.

Dewey kolunu bana doğru uzattı. “Gidelim. Acilen Trevor’ı görmem gerekiyor. Seni gözümün önünden ayıramam.

Tek istediğim yatağıma kıvrılıp bu kabusu unutmaktı. Ya da en azından Wolffe dayı ile konuşup şimdi ne halt edeceğimize karar vermeliydik. Zaman yolcuları öylece vazgeçmeyeceklerdi. Bu adamın yerini bir başkası alacaktı. Hem de çok geçmeden.

Kolumu Dewey’nin koluna doladım. “Yanımdan ayrılmayacağım.”

Bakış açımdan Trys’in gözlerini devirdiğini görebiliyordum.

“Bir saniye.” Colette bana mendilini uzattı. “Kanıyorsun.”

Mendili burnuma tutarken Colette “Belki sen de eve gelmelisin,” diye mırıldandı.

Keşke bunu yapabilseydim. “Ben iyiyim. Gerçekten.”

Colette’in dudaklarında ince, gergin bir gülümseme canlandı. Dewey ile yaşadıklarımı onaylamıyordu. Kimse onaylamıyordu ama içki stokumuz hakkında şikayetçi olan duymamıştım henüz.

Colette başka şeyler söylemek ister gibi görünse de Dewey beni yanına çekti. Yüzümdeki gülümsemeyi sabitleyip mendilini dekoltemin içine sıkıştırdım. “Jamison’ın bir Strattori’ye ihtiyacı var,” diye fısıldadım. “Fırsat bulursam daha sonra yanınıza gelirim.”

Durumu değerlendiren son bir bakışının ardından Colette başını salladı ve gitmeme izin verdi.

ON İKİ

Luxe

Dewey hiç vakit kaybetmedi. Ertesi sabah saat sekizde –ki Revelle standartlarına göre hayli acımasız bir saatti– rıhtımdaki deponun tadilatı hakkında ailemi bir toplantıya davet etti. Yakında kış tiyatromuz olacak yerdı burası.

Hep beraber oraya yürürken Dewey'nin ricası üstüne Trevor benim yanımdan ayrılmamıştı. O aslında iyi bir arkadaş olmuştu. Hatta bir önceki gecenin gösterisinden sonra geç saatlere kadar kalmış, zihnimi nasıl kontrol edebileceğimin ilk aşamalarını bana göstermişti.

Tuhaf sayılacak derecede sessiz sokaklar arasında dolanırken herhangi bir tehdit olup olmadığına baktım. Ancak günün bu kadar erken saatinde bırakın birisinin bize karşı komplo kurmasını, sadece birkaç turist ayaktaıdı. Hayır, gerçek suçluyu bulabilmek için Gündüz Mahallesi'ne gitmeliydim ve Dewey oraya ayak basmamı yasaklamıştı. Ama sihrimi kullanabilseydim–

“Çok tehlikeli olur. Bir başka Edwardes seni duyarsa...” Trevor ürperdi. “Araştırmayı senin yerine ben yapayım. Eğer birisi bir şeyler planlarsa ilk duyan ben olurum, tamam mı?”

“Sen *hiç* dinlenmez misin?”

Trevor öyle samimi bir kahkaha atmıştı ki sesinin yüksek tonu beni gülümsetti. “Bay Chronos bana her pazar günü büyü-kannemi kiliseye götürebileyim diye izin verir, o da büyükan-nem başını belaya sokmasın diye. Biraz senin büyükannene benziyor sanırım. Aklına ne gelirse söylüyor.”

Çenesi kapanmayan yaşlı bir Edwardes kadını... Ne kombinasyon ama. “Tek akraban o mu?”

“Pek çok akrabam var. İki kız kardeş, bir erkek kardeş, gü-rültücü bir anne, sessiz bir baba. Birkaç kuzenim de var elbette ama seninkiler kadar çok değil. Sadece büyükannemi kiliseye götürmekten hoşlanıyorum.”

“Neden?”

Trevor yüzünü ekşitti. Bu soruyu sormamalıydım, şimdi cevap vermekten başka seçeneği yoktu.

“Sessiz, sanırım. İnsanların düşünceleri vaaz sırasında çok daha sakın oluyor.”

Edwardes sihrinin üstüne pek düşünmemiştim, öylece kapatılamıyordu. “Şey, Dewey için çalıştığına memnunum.”

“Ben de senin onun için çalıştığına memnunum.”

“Ben onun *için* çalışmıyorum,” diyerek köşeden dönerken Trevor yanımdaydı. “Ben *onunla* beraber çalışıyorum.”

Trevor gülümsedi ama hiçbir şey söylemedi.

Sabahın bu erken saatinde denizin kenarı hayalet bir şeh-ri andırıyordu. Müzik yoktu, turistler yoktu. Yalnızca kaldı-rıma dökülmüş çöplerin hışırtısı ve gemi gövdelerine çarpan

zincirlerin ara sıra yükselen metalik sesi işitiliyordu. Etrafıma bakınırken gri sisin arkasında saldırmak için bekleyen birisi varmış gibi hissetme dürtüme engel olamıyordum.

Trevor endişeli gözlerde Gündüz Mahallesi'ne baktı, mahallenin fenerlerinden yükselen ışık, sisin içinden görünüyordu. İkimiz de düşmanın neredede yaşadığını biliyorduk.

Şalıma daha sıkı sarıldım. "Dünkü saldırıya dair herhangi bir gelişme var mı?"

"Gündüz Mahallesi'nde çalışan her Edwardes ile tek tek konuştum. Hiçbiri Bay Chronos'u devirmeye dair hiçbir şey duymamış. Tuhaf olan tek şey Strattori ailesi. Sanırım aileden birkaç çocuk kaybolmuş."

"Kayıp mı olmuş?" diye sordum. "Yoksa kaçmışlar mı?" Kendi başlarına feribota binebilecek yaşa geldiklerinde Strattori ailesinin pek çoğu bu sıkı dini hayattan kurtulmak için aileyi terk ederdi.

"Araştıracığım şeyler listesinde. Ailemin sihri sayesinde Charmant'da çok az sır gizli kalabiliyor. Tek gereken içimizden bir tanesinin doğru düşünceyi duyması, ardından bu düşünceyi duyan her kimse durumdan haberdar oluyor. Haberdar olanı ve düşünce sahibini duyanlar da haberdar oluyor, böyle gidiyor. Eğer sır hakikaten dikkat çekiciyse saman alevi gibi yayılıyor. Gece Mahallesi'nin içki kaçakçısını ve belediye başkan adayını alt etmek kesinlikle dikkat çekerdi."

Haklıydı, Gece Mahallesi Dewey'ye güvenirdi. Genelevlerden otellere kadar tüm müşterilerimiz harikulade iyi vakit geçirmek isterdi ve bu da içki demek oluyordu.

"Bir Edwardes'in sır saklaması mümkün mü?" Bu soruyu sorar sormaz midemde panikten bir yumru canlandı. Trevor benim sırrımı biliyordu.

Trevor anlayışlı bir edayla gülümsedi. “Yeterli eğitimle, evet. Bir sırrı ortaya çıkarabilmemiz için bize doğruca bunun sorulması gerek. Hazır konusu açılmışken, son verdiğim çalışmaları yapıyor musun?”

“Biraz.” Trevor dün gece yanımdan ayrıldıktan sonra Wolffe dayı ve ben, Trevor’ın zihin kontrolü hakkında öğrettiği teknikleri gözden geçirmiştik. “Zihnimde şarkı söylemek kadar kolay mı gerçekten?”

“Yeni başlayanlar için, evet. Sadece aynı şarkıyı söylemeye devam et. Şarkı söylemede başarılı oldukça daha ince tekniklere geçebiliriz.”

O zaman Gündüz Mahallesi’ne gidebilir, kimin ışık sicimi suçlu görünüyor diye kontrol edebilirdim.

“Kuzenlerin arkamızda.”

Colette ve Millie epey bir gerimizden gelerek sokağın karşısına geçiyorlardı. Sanki benden uzak durabilmek için bilerek yavaş yürüyor gibiydiler.

“Hayır, öyle değil,” dedi Trevor usulca. “Aslında onları beklemeni umuyorlar.”

“Gerçekten mi?” Adımlarımı yavaşlatıp omzumun üstünden bir kere daha baktım. Yüzlerinde hâlâ sahne makyajları vardı, göz kapakları ise yorgunluktan epey ağırlaşmıştı. Ben derin uykular uyurken onlar Eğlence Evi’nde bir başka uzun gece geçirmişlerdi.

Benim yanımda yürümek istemeleri için onları suçlayamazdım.

Trevor başının kenarına hafifçe vurdu. “Yalan söyleyemem, unuttun mu?”

Trevor’ın kolunu sıktım. “En iyi özelliklerinden birisi.”

Millie bize yaklaşırken esneyerek gerindi. “Günaydın, Luxie kız. Bay Edwardes.”

“Bayan Revelle,” diyerek nefes aldı Trevor. “Bu sabah kesinlikle harika görünüyorsunuz.”

Millie sırttı, yorgun gözleri ışıldıyordu. “Yalan söyleyemene bayılıyorum.”

“Artık Luxe’ün koruması mısınız?” diye sordu Colette.

“Evet. Seçimlere kadar.” Yirmi üç gün kalmıştı.

Colette biraz daha yaklaştı. “Peki birisi ona zarar vermeyi düşünürse ne yapacaksın?”

Sıska vücudu ve ortalama boyu ile Trevor çok da göz korkutucu sayılmazdı. “Talimatlarım bağırp çokça gürültü çıkarmak yönünde.”

Colette’in dudaklarının kenarları kıvrıldı. “İşe yarar.”

Depoya vardığımızda Trevor bizlere kapıyı tuttu. İçeri ilk giren Colette oldu ve hayretten nefesi kesildi.

Depo çoktan bir tiyatroya dönüştürülmüştü bile. Hem de kesinlikle muhteşem bir tanesine.

Büyük Çadır kadar yüksek değildi, gökyüzüne de açılmıyordu ama gökyüzünün bir yansıması olan ışıltılı duvar resmi, tavanın kubbesini zarafetle kucaklıyordu. Sahne, evimizdekinden daha büyüktü. Zemin ise koyu renkli, sıyrıkları olmayan meşe ağacındandı. Yükselen bir eğimle sıra sıra dizilmiş koltuklar koyu siyah renkli kadifesiyle tüm açık kapılardan içeri giren ışığı emiyordu. Sidik kokusu yoktu, yalnızca taze boya ve ahşabın soluk aroması asılı kalmıştı havada.

Trevor’a “Tadilatını çoktan yaptırdı mı?” diye adeta nefessiz kalarak sordum.

“Evet. Aylar önce başladı.”

Ne kumar ama. Teklifini kabul etmeseydim ne yapacaktı acaba?

O tanıdık elmas biçimli saatin işlendiği terzi elinden çıkmış siyah takımını ile Dewey, her zamanki yakışıklı haliyle sahne arkasında bekliyordu. Caroline teyzeye perdeleri kontrol eden mekanizmalı halatları göstermek için eğildiğinde şakağındaki mürdüm renkli çürük ışıktaki kendini gösterdi. Çünkü yaraları için Strattori şifacısı aramamıştı, onları bir onur madalyası gibi taşımaya karar vermişti.

Colette ve Millie izleyici koltuklarını kontrol ederken birisi perdelerin arasından kayboldu. İri silueti sayesinde yanılmamın imkanı yoktu. Wolffe dayıydı bu. Saldırıdan bu yana konuşmaya pek fırsat bulamamıştık.

Boş odalar labirentini dolanarak onun peşinden sahne arkasına gittim. Buranın ışıklandırması henüz tamamlanmamıştı. Bu yüzden soyunma odalarını derin, tuhaf bir karanlık sarıyordu.

“Wolffe dayı?” diye seslendim.

Birkaç kapı ileriden burun çekme sesleri yankılandı.

Sesi takip ederken birisinin burada bana saldırmasının ve beni kaçırmasının ne kadar kolay olacağını düşünüyordum. Ancak Trevor muhtemelen her düşüncemi takip ediyordu ve ailem de çılgınlıklarımı işitebilecek mesafedeydi.

“Wolffe dayı?”

“Buradayım,” diye Wolffe dayımın sesi gürledi.

Onu büyükannemle beraber bir soyunma odasında buldum, büyükannem yerde oturuyordu. Gözleri nemliydi. Wolffe dayı da yanına çömelmişti. Dayım harikulade bir gösteri müdürüydü —düzenliydi, adildi, hepimizin motivasyonunu yükseltme konusuna kesinlikle şahaneydi— ama duygusal destek onun güçlü olduğu bir alan değildi.

“Sorun ne?” Kollarımı büyükanneme dolarken acısını dindirmek için sihrimi kullanma dürtüme engel olmaya çalıştım. Ara sıra şaka yapmak haricinde asla kendi ailemizden birisini büyülemezdik.

“Bir saattir burada.” Wolffe dayı dün geceki gösteriden kalan, şakaklarındaki beyaz tozu ovaladı. Muhtemelen birkaç saat uyumayı başarabilmiş tek Revelle bendim.

“Ben hallederim,” diye dayıma cevap verirken büyükannemin sırtını sıvazladım.

Rahatlayan dayım doğruldu. Gözlerinin altında koyu renkli gölgeler asılıydı. “Sen iyi misin?”

Dünkü saldırıdan, Dewey ile olan samimiyetimizden, ya da tüm Chronosların bizi hedef aldığını bildikten sonra mı? Yalnızca gülümsemekle yetindim. Dayımın endişeleneceği yeterince şey vardı zaten. “İyiyim.”

Wolffe dayımın adımları uzaklaşınca büyükannemin yumuşak, beyaz saçlarını okşadım. “Sorun ne?”

“Bu bir hata,” dedi boğuk bir sesle. “Seçimlere karışmamamız gerekirdi. Onlardan bir tanesi için çalışamayız!”

“Onun için çalışmıyoruz; bu bir ortaklık. Ayrıca Dewey sayesinde Chronos saldırılarından korunuyoruz. Sadece geri gidip bizi uyarabilir. Birkaç dakika seyahat etmesi gerekse bile olacak kötü şeyleri engellememiz için yeter.”

“En kötüsü zaten yaşandı. Benim güzel kızlarımı aldılar!” Bu kelimeleri işitmek porselen bir bebeğin kırılması kadar ramparça etmişti beni.

Büyükannemin kederi yeni bilenmiş bir bıçak gibiydi ve kalbimi bir arada tutan dikişleri birer birer kesmeye başlamıştı.

“Onlar benim güzel kızlarımdı,” diyen büyükannemin sesi titriyordu. “Adeline de öyle. Wolffe için daha iyi bir eş seçmezdim. Ama Bonnie ve Catherine benim bebeklerimdi.”

Büyükannem hıçkırıklarını bastırmak için eliyle yüzünü kapattı. Onlar boğulduktan sonraki yıllarda büyükannem kederi içinde öyle kaybolmuştu ki bir daha bu duygudan çıkamamıştı. Kendinin bir hayaletine dönüşmüştü; asla makyaj yapmayan, asla odasından çıkmayan beyaz saçlı solgun kadın. Ailemiz onu yeniden hayata döndürmek için elinden geleni yapsa da keder ne zaman gün yüzüne çıksa hasarı ağır oluyordu.

Wolffe dayımın neden gitmek istediğine şaşırıyordum. Adeline yengemden asla bahsetmezdi, Charmant’ı terk eden Roger’dan bile bahsetmezdi. Gördüğüm kadarıyla henüz oğlunun geri dönüşünü kabullenmemişti.

Bencil yanımdan buradan ayrılmak istiyordu ama annem her zaman büyükannemi en çok teselli eden, ailemizi sakinleştiren kişi olmuştu. O olmayınca büyükannemin bana ihtiyacı vardı.

Onun önüne çömeldiğim esnada büyükannem ellerini yüzünden çekti, bilezikleri fazla sıska bileklerine doğru aşağı kaydı. “Sihirden nefret edenleri suçladılar ama arkasında Chronoslar vardı.”

“Biliyorum, büyükanne.” Tekne kiralama ile uğraşan aile, sihri olan insanlardan nefret ederdi. Yıllarca kızlarının ortadan kayboluşu için sihri olanları suçlamışlardı. Ancak Gece Mahallesi’nde yıllarca huzur içinde yaşadktan sonra neden birdenbire üç Revelle’i boğma ihtiyacı hissettiklerinin bir açıklaması yoktu. Önemli de değildi. Chronos ailesi onları elektrikli bir sandalyeye bağlamış ve bunun için yakmıştı.

“Kızlarımın önü çok açıktı, bunu başarmaya hiç imkanları olmadı. Edwardes ailesi doğru düzgün soruşturma bile yapmadı, anakara polislerinin zaten umurunda değildi. Bir grup sıradan insanı suçlamak daha kolaydı.”

Annelerimizden bahsediyordu, ünlü ABC'den. Anakaralılar onları nasıl da severdi. Bir keresinde *New York Times* dergisi bile onların trapez gösterisi hakkında tam sayfa yazı yayınlamıştı. Annem o kadar gururlanmıştı ki paylaştığımız yatak odasının aynasına ilıstirmıştı bu yazıyı.

Büyükannemin ellerini sıktım. “Burada işler değışecek. Eğer Dewey kazanırsa—”

“Ya kaybederse? Onun için başımızı veriyoruz.”

“Bizleri koruyacak, büyükanne. Her ne olursa olsun.” Bundan emin olacaktım.

Büyükannem gözlerime baktı. “Ona güvenmiyorum. Hiçbiri-
rine güvenmiyorum.”

“*Bana* güveniyor musun?” Ona en masum gülümsememle baktım.

Neredeyse kahkaha atacaktı. Ellerini tutup ayağa kalkmasına yardımcı oldum. “Hadi. Gidelim de bizi bu kadar erken saatte neden uyandırmış görelim.”

Kolumu büyükannemin omzuna doladım ve birlikte soyunma odalarından oluşan labirenti dolandık. Sahneye yeniden çıktığımızda Caroline teyze bizi fark etti.

“Fena sayılmaz, Luxie kız,” diye fısıldarken bana minnettarlıkla gülümsedi. Kollarını büyükanneme doladı ve ön sıradaki koltuklara yürümesine yardımcı oldu.

Wolffe dayı ise ellerini birbirlerine vurdu. “Herkes etrafına iyi baksın. Çünkü yirmi üç gün sonra burada ilk gösterimizi yapacağız.”

“Burası bizim *kış* sahnemiz olacak sanıyordum,” diye seslendi Thomas dayı.

Gündüzün serin havasına rağmen Wolffe dayının altında boncuk boncuk terler birikmeye başlamıştı. “Bay Chronos seçim gecesi partisi için burada gösteri yapmamızı istedi. Anakardan basın bile buraya gelecek. Hem bizler için iyi bir reklam olacak hem de Dewey’nin zaferini yalnızca Revellelerin başarabileceği türden bir kutlamayla taçlandıracağız.”

Bu da Chronosların yüreğine hançeri saplamak demekti – mevcut belediye başkanının reddettiği oğlunun onuruna düzenlenen bir Revelle gösterisi.

Dewey öne çıktı. “Eğer dünkü saldırı bize bir şey öğrettiyse o da Revelle ailesinin yeni bir bolluk dönemine girmek üzere olduklarıdır.” Şüpheyi bakan her yüzü tek tek seyretti. “Ailem beni öldürmesi için bir zaman yolcusunu intihar görevine gönderdi. Eğer yalnızca benim zaferimi sabote etmek isteseydi amcam beni durdurmak için yalnızca seçim gecesinin öncesine –yani bundan üç hafta sonrasına– dönerdi. Ancak o kadar yaşlandı ki dakikalar içinde öldü ki bu da çıktığımız yolda engellemek istedikleri başka bir şey olduğu anlamına geliyor: Revelle ailesinin yükselişi.”

Ailem onu seyrediyordu, temkinli ifadeleri hiçbir duyguyu yansıtmıyordu.

“Görüyorsunuz ki ailem sizin sihrinizden, sizin nüfuzunuzdan korkuyor. Ancak yanınızda bir zaman yolcusu olduğu sürece bir tane bile Revelle’e zarar gelmeyecek. Size söz veriyorum.”

Kendime hakim olamadım; Dewey’nin samimiyetini, bu ortaklıktan ne kadar çok kazanacağımızı ailemin gerçekten işitip işitmediğini öğrenmeliydim. Sahneden uzaklaşarak gözlerimi

sıkıca yumdum, sihrimin bugün bana vereceği cezaya gönülden teslim oldum.

Acı, adeta kafatasımı yaran bin bıçak gibi etrafımı sardı. Çılgılık atma arzum yükselse de hâlâ ışık sicimi göremiyordum, yalnızca karaltı vardı, acımın daha derinlerine ilerledim...

Işık sicimleri kıpraşarak belirmeye başladı. Revelle sicimleri diğer sicimlerden biraz daha farklıydı. Daha yanardöner renkli görünürlerdi, ıslak bir boya gibi parlarlardı. Dewey seçim gecesi kutlamaları için yapılacak prova takvimini açıklar, güvenliği nasıl artıracığını tarif ederken merakla dinleseler de gerginlerdi.

Günbatımında toplaşan ateşböcekleri gibi umudun ilk kıvılcımları ailemin içinde filizlenmeye başladı. İlk defa başarı avuçlarımıza alabileceğimiz kadar yakındı. Neredeyse.

Ancak Dewey'nin ışık siciminde her zamanki tedbirli hali yoğun bir şekilde görünüyordu. Her bir duygusunu öyle dikkatle kontrol ediyor, ailemin onu olumsuz değerlendirmesinden öyle korkuyordu ki. Spot ışıkları altında olmanın ne kadar yorucu olduğunu herkesten daha iyi bilirdim.

Sana inanıyorlar, diye fısıldadım onun ışık sicimine. Seni aileden biri gibi görmeye başladılar.

Bakışları benimkilerle buluştu, samimi gülümsemesi öyle masumdu ki içimde bir suçluluk hissi canlandı. Ancak onu kendimize yakın tutmam gerekiyordu. Buna muhtaç çok fazla insan vardı.

Dewey, Wolffe dayıma bir şişe şampanya uzattı. Dayım şampanyayı uzun bir bıçakla patlattı ve köpüğünü sahneye doğru fıskırttı. Thomas dayım şişeyi onun elinden kapıp şampanyanın bir kısmını Wolffe dayımın başından aşağı boşalttı.

Doğal olarak Wolffe dayı da intikam olsun diye ona saldırdı. İkisi birlikte sahnede yuvarlanırlarken Caroline teyze üstlerine zıpladı. Marie teyze ise peşlerinden geldi.

İlk sırada oturan büyükannem şimdi koltuğunda daha rahat görünüyordu. “Bir güreş yoksa parti sayılmaz.”

Dewey ona katılmam için bana işaret etti. Sahnede ilerlerken ışık sicimlerinde koyu kırmızı bir kıpırtı gördüm. Sadece arzu değildi. Biraz daha... şehvetli bir şeydi. İş anlaşması ile hakiki duygular arasındaki çizgi giderek bulanıklaşıyordu.

Bu o kadar kötü olur muydu? Charmant bizi birbirimize aşık zannetmeliydi. Ayrıca Dewey Chronos haricinde sevgili olunabilecek çok daha kötü insanlar da vardı.

Kolunu bana dolayıp sırtımı okşarken koyu renkli gözleri parladı.

“Wolffe dayı!” diye seslendi Millie. “Gösteri için herhangi bir fikrin var mı?”

Kendini kardeşlerinden kurtaran dayım sahnenin ucuna oturdu. “Yirmi üç günde bir araya getirilecek çok şey var ama şöyle düşünelim. Devasa bir Amerikan bayrağı; her bir yıldızının üstünde bir mücevher olsun.”

Ailemin içinde heyecanlı mırıltılar yükseldi.

“Ateş üfleyenler eski tip tüfeklerle savaşsın. Kankan dansçıları, tıpkı ülkemizin kurucuları gibi kıvrıcık beyaz peruklar taksın, pileli şortları da elbette yıldızlı ve şeritli olsun. Trapez Üçlümüz de yıldız gibi parlansın.”

Millie heyecanla alkışlarken göz göze geldik. Colette bile sırtıyordu.

“*Luxe* parlansın,” diye söze karıştı Dewey. “Tek başına.”

Güneşi örten bir fırtına bulutu gibi ailemin ışık sicimleri loş bir tona bürünüverdi. Eğer sahne arkasına kaçabilseydim bunu yapardım.

“Siyah ve altın rengini düşünüyordum açıkçası, tıpkı gece ve alev gibi. Neticede benim renklerim bunlar. Tabii her yere elmas biçimli saatlerden de koyacağız. Bir mücevher ve bir saat. Uyumlu olur, öyle değil mi?”

Wolffe dayımın dudakları gerildi. “Yaratıcılık benim işim sanıyordum.”

Dewey omzumu ovaladı. “Luxe, Gece Mahallesi’nin yüzü. Eğer kaynaklarım yanılmıyorsa Büyük Çadır’ın geliri Luxe gösterinin yıldızı olmaya başladığından beri üç katı arttı.”

“Sen bunu–”

“Luxe parlayacak,” diye Dewey söze karıştı. “Onun gibisi yok.”

“Havada kendi kendini mi yakalayacak yani?” Colette’in kelimelerinden küçümseyen bir gurur damlıyordu adeta. Millie’nin olağan gülümsemesi bile onu yüzüstü bırakmıştı.

Dewey kolunu belime doladı. “Spot ışıklarını hiç kimse ile paylaşmayacak.”

“Kulağa *tam da* Luxe gibi geliyor,” diye mırıldandı biri, peşinden alaycı gülmeler yükseldi.

Acıyla yüzlerini buruşturmaları uzun sürmedi, ışık sicimlerinin onay vermeyen koyu bir tona bürünmesiyle birlikte. Dewey’yi fikrini aniden değiştirsin diye büyülemek şüphe çekti. Daha sonra denerdim. Şimdilik gülümsememi iyice yaydım ve o çok iyi tanıdıkları şımarık yıldız olarak omuz silktilim.

Dewey şampanyasını kaldırdı. “Luxe’e, onun çabaları sayesinde tüm bunlar mümkün oldu.”

Sırt dik, baş yukarıda. Ailem kadehlerini yükseltse de alkışlarının sönük sesi Colette ve Millie'nin çıkıp gittiği tiyatro kapısının kapanış sesini bastıramamıştı.

Wolffe dayı devasa elleriyle alkışladı. "Pekala, herkes şimdi eve gidip uyusun. Bu gece hâlâ bir gösterimiz var."

Dewey'nin kolunu sıktım. "Gidip hazırlanmam gerek." Gösterime daha saatler vardı ama acele edersem kuzenlerimi yakalayabilirdim.

Dewey saatine baksa da oyalanmadan onun ışık sicimine uzandım. *Dinlenmemi istiyorsun.*

"Trevor'ı yanına alacak mısın?"

"Elbette," diye kirpiklerimin altından mırıldandım. *Cömertliğin takdir ediliyor.*

Onun ışık sicimini gevşetmeme fırsat kalmadan Dewey dudaklarını ayırarak öne doğru eğildi.

Ah. Beni öpmek istiyordu.

Ben de ona sokulurken Revelle ailesinin bizlere bakan gözleri sırtımı yakıyordu adeta.

Dudakları dudaklarımın üstünde ezberlenmiş bir beceriyle hareket etti. Eli başımın arkasına yaslanmıştı, beni olduğum yere şaşırtıcı derecede kibar bir kuvvetle çiviliyordu. Eğer teyzelerim birkaç adım ötemizde olmasaydı kısa sürmesine rağmen güzel bir öpüşme olduğunu söyleyebilirdim.

Keşke durmak zorunda olmasaydık, diye ışık sicimine fısıldayarak geri çekildim. Başımın zonklaması daha da kötüleşti.

Dewey sırtımı sıvazladı. "İyi miydi?"

"Elbette." Yalan sayılmazdı ama duygularım ayıklanması zor bir arapsaçına dönmüştü artık. *Şimdi gitmemi istiyorsun.*

Çıkışa doğru yürürken kapı girişini bir karaltı kapladı.

Trevor ile beraber dışarı adım attığımızda bu karaltı parlak güneşi ve turistleri örtüyordu...

“Sen iyi misin?”

Gözlerimi sıkı sıkı yumdum, şakaklarıma masaj yaparak Dewey’nin ılık sicimini artık bırakıncaya dek gevşettim.

Trevor bana bir mendil uzattı. “Burnun.”

Mendili kanayan burnuma bastırdım, sihrimin fazla mesai yapmasının küçük bir cezasıydı, sanki başka seçeneğim varmış gibi. “Buradan çıkarken Colette ve Millie’nin düşüncelerini duydun mu?”

Trevor’ın yüzü ekşidi. “Evet, ama lütfen onları tekrar etmemi benden isteme.”

Harika. Benden nefret ediyorlardı. “Nereye gidiyorlar?”

“Roger’ın ahırına.” Kaldırımdan aşağı indiğimizde bana kolunu uzattı.

Bu işi düzeltmeliydim. Biraz daha sihir sayesinde Dewey onlarsız gösteri yapamayacağımı anlayacaktı. Onu Wolffe dayının bizim için hayal ettiği gösteriye ikna etmek için yirmi üç gün hayli uzun bir süreydi.

Bu işi düzeltmeliydim.

Trevor göz ucuyla beni seyrediyordu. “Burun kanamaları sık sık oluyor mu?”

Normalde insanlara sıcağa hassasiyetim olduğunu söyledim. Ancak Trevor bana karşı her zaman dürüst olmuştu. “Sadece kendimi çok zorladığım zaman oluyor. Diğer... sihrimin bedeli. Acı.”

“İtiraf etmeliyim ki rahatlardım. Bunu yapabildiğini ilk fark ettiğimde kan büyüğü olabileceğini düşünmüştüm.”

Kan büyüğü kendimden yaşça büyük kuzenlerimin, onları rahatsız etmeyi bırakalım diye bizi tehdit ettikleri şeydi. Küçükken gelip boğazlarımızı kesecekleri, kanımızı içecekleri ve sihrimizi çalacaklarına dair kabuslarım olmuştu. “Ama kan büyüğü diye bir şey yok, öyle değil mi?”

Trevor gülümsedi. “Hayır.”

Tıpkı annemin de bana sayısız defa söylediği gibi.

Ahıra vardığımızda Trevor başındaki şapkayı tutarak hafifçe selam verdi. “Ben burada beklerim.”

Zihnimden uzak durarak aslında bana bir iyilik yapıyordu. Minnettarlığımı gösterebilmek için onun kolunu sıktım.

Ahırın ağır kapılarını çekerek açarken Roger parmaklarını dudaklarına bastırdı. “Col ve Millie’yi az önce kaçırdın,” diye fısıldadı.

Kalbim kırılmıştı. “Eminim bundan memnun olmuşlardır.”

“Onları suçlayabilir misin?”

Hem de hiç.

Jamison’ın karyolası onun için fazla küçüktü. Uykusunda dönerken hafifçe iç geçirdi. Dewey ile fazla vakit geçirdikten sonra Jamison’a dair her şey gözüme kocaman görünüyordu. Uzun bacakları, iri elleri gevşemişti. Yanındayken sokakta vücudunun vücuduma yaslandığını anı unutabilmek hiç kolay olmuyordu. Ya da o inanılmaz öpüşmeyi.

“Nasıl oldu?” diye sorarken pencere pervazına istiflenmiş kitapları inceledim.

“Şok geçirdi. Kaburgalarında çürüme var ama kırık yok. Elmacık kemiği de öyle.” Roger başına bağladığı ipek eşarbi düzeltti, gevşek saçlarını nemden korumak için son çabası buydu. “Eğer Frank Chronos’u durdurmasaydın çok daha kötü olabilirdi.”

Frank Chronos, diken dolu ailenin en sivri diki; Dewey böyle tanımlamıştı. Frank hakkında söylenen tek iyi şey oğlunu çok sevdiği ve onu hayli şımarttığıydı. “En azından yüzü dünden iyi görünüyor. Şişkinliği inmiş.”

Roger samanların arasından küçük bir parça buz çıkardı. “Effigen buzu. Colette getirdi.”

Küçük kare buz parçasına parmağımı bastırduğımda parmak ucumdaki ani soğukluk beni hayrete düşürdü. Normal buz bile Charmant’da nadir bulunan bir şeydi. “Sana sahilden bahsetti mi?”

“Orayı nihayet bulduğuna inanamıyorum. Helalleşmeyi gerçekten hak ediyor.” Bez bir mendilin içindeki yarısı yenmiş kruvasanı çıkardı ve bir ısırık aldı.

“Pastaneden mi?” diye sakince sordum.

Roger iç çekti. “Benim için Trys aldı.”

“Gerçekten Margaret’ı görmek istemiyor musun?”

“Hayır.” Sesinin tonu, peşinden gelecek sorulara engel olabilecek sertlikteydi. “Dewey herhangi bir ipucu bulabildi mi?”

Başımı iki yana salladım. “Bu kadar geçmiş bir tarihe neden geldiğini bilen tek kişi şimdi bir öbek kemikten ibaret. Bunu asla öğrenemeyebiliriz.”

Birileri zaman akışımıza düğümler atıyor, başarıma fırsatı yakalayamadan bizleri alt etmeye çabalıyordu.

Jamison yattığı yerde dönünce nemli saçları gözlerinin üstüne düştü. Neredeyse uzanıp saçını kenara ittirecektim. Büyükanem asla Revelle erkeklerinin saçlarını bu kadar uzatmalarına izin vermezdi. Ne zaman saçları göz hizasına gelse onları elinde makasla kovalardı. Jamison’ın sağ gözünün etrafına hilal biçimli acımasız bir çürük oturmuştu. Yattığı yerde dönen Jamison’ın koyu renkli kirpikleri kıpraştı. Onu bir Chronos sanma hatasına nasıl düştüğümü düşündüm.

Dewey olmaması daha iyiydi. Konu Dewey olunca kontrolü elinde tutan *bendim*. Bugünkü öpüşmeyi düşünürsek yakın zaman içinde beni terk edeceğini sanmıyordum.

“Konunun sebebini bulacağız.” Bu kelimeleri söylemek için gereken özgüvenle ifade edebilmek iyi gelmişti. “Çok yakınız, Roger. Dewey’nin bize kiraladığı yeni sahne ile yıl boyunca kazanabiliriz, kış mevsiminde bile. Tek yapmam gereken onu—”

“Parmağına dolamak mı?”

“Aslında ben ‘Hayatta tutmak’ diyecektim ama evet, bu da olur.”

“Biliyorsun, senin yaşadıklarını ben de yaşadım.” Roger bir parça samanla oynuyordu. “Her gece aynı müşteriye hizmet vermek asla iyi bir fikir değildir. Takıntı... geliştiriyorlar.”

“Bir erkeği büyülemenin tek yolu mücevher değil.” Roger bana bir parça saman fırlattı. “Eğer annelerimiz hâlâ hayatta olsaydı seni bir sonraki feribota bindirir ve belediye başkanının oğlunun aşkı sönene dek seni anakarada saklardı.”

Onları burada, hayatta hayal etmek giderek zorlaşmaya başlamıştı. Yaşasalardı dünyaca ünlü olurlardı ve Dewey’nin abartılı fiyatlarını karşılamak bizim için sorun olmazdı. Adeline yenge yıldız unvanını Colette’e devrederdi, ben de onun yanında olmaktan mutluluk duyardım. İki kız kardeş kadar yakın olurduk hâlâ.

“Bana aşık değil,” diyebildim nihayet, “Ayrıca annem anakaradan nefret ederdi.”

“Ama *sen* etmezdin. Oraya gerçekten bir gün gitmelisin. Gerçekten inanılmaz bir yer.”

“Öyle mi?” Parmağımı Jamison’ın karyolasının yanında duran kitabın sırtında gezdirdim.

“Buradan ayrıldıktan sonra ilk gittiğim yer annemin ailesini ziyaret etmek için Harlem oldu. Büyükkannem beni ilk defa bir caz kulübüne götürdü.” Roger duraksadı, bakışları başka yerdeydi şimdi. Yüzündeki gülümseme büyümüştü. “İşte o zaman anladım. Charmant büyük bir parti olabilirdi ama anakara da uyanıyor. Orada sanat var. Kültür var. Caz var.”

“Anakaradan çıktı bu içki yasağı,” diye karşı çıktım. “Ayrıca kadınların oy verebilecek kadar zeki olduklarını da daha yeni keşfettiler. Hem, eğer yanılmıyorsam, annenle babanın evliliği pek çok eyalette kabul bile görmüyor.”

Roger kaşını kaldırdı. “O halde yetenekli siyahi akrobatların daha az yetenekli beyaz kuzenleri tarafından işlerinden edildiği Charmant’da mı kalmalıyım?”

Yanaklarım yandı. “Taş başıma geldi.”

“Bu hikayenin ötesi var ve ikimiz de bunu biliyoruz.” Roger beni dikkatle inceledi. “Sen ve babam bir şeyler saklıyorsunuz. Bana ne olduğunu söylemeye hazır mısınız?”

“Anakara sevdanı unutursan belki söylerim.”

“Dedi ona verdiğim anakara parasını yastığının altında saklayan kız.”

Eşyalarımı karıştırdığı için onu azarlamaya fırsat bulamadan Jamison’ın kımıldadığını gördüm. Roger atak bir edayla uyuyan arkadaşının başına geldi. Arkadaşlıklarının samimiyeti bir kere daha beni etkilemişti. Roger sıradan olaylardan büyük acılara kadar her şeyini paylaşabileceği birisine sahip olduğu için ne kadar da şanslıydı.

Bazılarımız bu gibi şeyleri yalnız başına çözmek zorunda kalıyordu.

ON ÜÇ

Jamison

Dr. Strattori'nin emri ve Roger'ın bunlara uymamdaki ısrarcılığı üstüne tüm haftayı bir şeyler okumak haricinde bir şey yapmadan yatarak geçirdim. Roger'ın ailesinin ziyaretleri biraz kafamı dağıtsa da haftanın büyük çoğunluğunda seçim gecesi partisi ve rutin programlarının provaları arasında koşturmuşlardı. Luxe fotoğrafı gösterebilmem için beni büyükannesinin yanına götürmeyi teklif edinceye dek ahırın yumuşak ahşabına Roger ve Trys'in karikatürlerini kazıyarak bıçağımı köreltmıştim.

Yaz mevsiminin ortasındaki yağmurlar turistlerin dışarı çıkmasına engel olurken biz Ana Cadde üstünde ilerliyorduk. “Şemsiyemin altına girebilirsin,” diye teklif etti Luxe.

“İslanmayı dert etmiyorum.” Kavşağa geldiğimizde sokağın her iki yanına da baktım. “Ayrıca hatırladığım bir şey var mı diye bakmak istiyorum.”

“Var mı?”

Hiçbir şey. Her şey.

Roger ve Trys kendimi bir şeylerden anlam çıkarmaya kaptırmamdan endişelenseler de Luxe meraklanmışa benziyordu.

“Kaldırımlar,” diye itiraf ettim. “Taşların diziliş biçimi.”

Luxe kaldırımın üstüne baktı. “Deniz kabardığında yağmur yağmaya devam ederse bu sokakları sel basacak. O zaman hiçbir şey göremezsin.”

Bu bahsettiği manzara bile tanıdıktı. Biriken suyun üstünden atlayabilmesi için ona kolumu uzatsam da suyun üstünden zarafetle sıçrarken bana attığı alaycı sırtış ayrı Roger’inkine benziyordu. “Ailen hakkında ne hatırlıyorsun?”

“Çok az şey.” Kırık bir camın yanından geçtim. “Dört yaşından on altı yaşına kadar dini eğitim veren bir yetimhanede kaldım. Rahipler bana ebeveynlerimin hâlâ hayatta olduklarını, onların başına bela olduğum için beni isteyerek verdiklerini söylemişlerdi.”

Cezalandırılmak ise daha kötüydü. Aylarca kilitli, penceresiz bir odada tek başıma kalmıştım. Ziyaretçi yoktu. Kitap yoktu. Hiçbir şey yoktu. *Madem yalnız kalmak istiyorsun, biz de seni yalnız bırakırız.*

Luxe sessiz kaldı, yağmur damlaları penceresine çarpıyordu.

Boğazıma yükselen düğümü yutkunmaya çabaladım. “Kulağa ne kadar klişe geldiğini biliyorum, ailesini arayan bir yetim. Çok gülünç—”

“Değil. Sadece—”

“Üzücü?”

“Biraz.” Başka bir su birikintisinin etrafından daha dans ederek dolandı, yalnızca şemsiyenin altında ona yetişeyim diye duraksadı. “Sanırım ben de bir yetimim.”

“Babana ne oldu?”

“Bir anakaralıydı. Ben doğmadan önce gitmiş.” Bir sonraki kaldırımın üstüne sıçrarken attığı her adım yakınlardaki bir otelden yükselen müziğin sesiyle uyumlu ilerliyordu. “Bu seni neden şaşırttı?”

Duyguları okuma konusunda Roger’dan bile iyiydi. Onu takip ettim, derin su birikintilerinin üstünde zıplayarak kendimi bir ahmak gibi göstermek yerine yeterince uzun bir adım attım. “Ailen oldukça mükemmel görünüyor. Böyle bir aileden uzaklaşan birisini hayal etmek çok güç.”

“Sana katılıyorum. Tamam, orada koca bir dünya var ama Charmant bizim yuvamız. Ben burayı asla terk etmeyeceğim.” Bir sonraki sokağa doğru başını salladı. “Burada tanıdık görünen bir şeyler var mı?”

“Pek sayılmaz.” Onun yanında yürümeye başladım. “Yani seyahat etmek hiç ilginizi çekmiyor, öyle mi?”

“Seyahat yalnızca onlara ihtiyaç duyan aileleri olmayan insanlar içindir. Ya da parası olan insanlar için.”

“Cebimde hiç para yok ama epey seyahat ettim.”

“İyk. Para.” Luxe yüzünü ekşitti. “Neden o çirkin anakara parasını isteyeyim ki?”

Revelleler ve mücevherleri. “Diyelim ki buradan ayrılma fırsatın var, yine de yapmaz mıydın?”

“Elbette yapmazdım. Yani, uzun zaman önce her yere gitmek istiyordum.” Bir kaldırımın kenarında dengesini yakalayabilmek için duraksadı. “Henüz küçükken birisinin izleyiciler kısmında unuttuğu bir dergi bulmuştum, içi dünyanın her yerinden çekilmiş fotoğraflarla doluydu. Ormanlar, piramitler, Charmant’a hiç benzemeyen şehirler. New Orleans gibi, eski

dünya cazibesi olan yerler.” Luxe’ün gülümsemesi yumuşadı, tıpkı Colette ve Millie’nin etrafındaymış gibiydi şimdi. Yapmacık, sıradan maskesinin arkasından görülen nadir bir andı bu.

“New Orleans muhteşemdir,” dedim ona. “Orayı severdin.”

“Oraya gittin mi?” Sanki kendi kendine bir şey hatırlatmış gibi başını iki yana salladı. “Bir önemi yok. O zamanlar sadece dans dersinden kaçmaya çalışan küçük bir kızdım.”

Yağmur bardaktan boşanırcasına bastırıldığında dar bir so-kağa saptık. Takip ediliyormuşuz gibi tuhaf bir hisse kapılma halimden silkelenemeyip yavaşladım.

“Eğer gerçekten bir Gece Mahallesi sakini olsaydım içimde biraz da olsa sihir olma ihtimali olur muydu?” Bunu Trys ya da Roger’a sormayı düşünmüştüm ama Charmant ile bir geçmişim olabileceğine yeterince şüpheyile yaklaşıyorlardı zaten.

“Muhtemelen hayır. Annen ya da babanın buradaki beş sihirli aileden bir tanesinden gelmesi gerekirdi. Birden fazla soydan gelen çok az insanın sihri var ama o bile çok nadir. Charmant’daki çoğu insanın sihri bile yok.”

Tıpkı şüphelendiğim gibi konuşmuştu. İhtimaller oldukça sıradan olduğumu gösteriyordu.

Dinmek bilmeyen yağmurun altında önümüzden yürüyen bir adamı zar zor seçebiliyordum. Koyu renkli şemsiyesi şık, siyah paltosunu koruyordu.

Luxe’ün adımı boşa düştü. Durmam için kolunu benim önüme kaldırdı.

“O kim?”

“George Chronos,” diye fısıldadı Luxe.

Trysta’nın diğer erkek kardeşiydi, hani şu kafamın üstüne bir içki kasası fırlatmaya çalışan.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi adam bize doğru döndü. Luxe beni tuğla duvara doğru ittirdi ve şemsiyesini indirerek yüzümüzü görebilmesine engel oldu. “Ona sakın bakma.”

Sanki bakışlarımı Luxe’ten ayırıp da adama bakabilirmişim gibi konuşmuştu.

Yağmur damlaları tenine düşüyor, benden sadece birkaç santimetre uzak olan yüzünün yumuşak kıvrımlarından aşağı süzülüyordu. Zeki gözlerini benden ayırmamıştı ama dikkatini adımları bize giderek yaklaşan kibirli adamdan ayırmıyordu. Luxe korkmuyordu, sadece dinliyordu ve bekliyordu. Her zaman plan yapardı, her zaman sonraki adımını düşündü.

Henüz değil, diye dudaklarını sessizce kımıldattı. O mükemmel dudaklar – keşke ne kadar yumuşak olduklarını unutabilseydim.

“Kardeşimin sevgilisi olduğunu sanıyordum.” Boğuk bir kahkaha sesi işitildi.

Duvardan kendimi ittirerek uzaklaştım, sırtımı doğrulttum ve tepeden George Chronos’a baktım.

Siyah şemsiyesinin altından ikimizi de incelerken yağmur damlaları uzun trençkotunun üstünden kayıyordu. “Bir Revelle’in sadık olacağını düşünmek benim hatam.”

“O zaman ne eğlencesi kalır?” diyen Luxe ona yapmacık bir edayla sırıttı. “Yine erkek kardeşini öldürmek için mi buraya geldin?”

“Çok çirkin dedikodular bunlar. Yine kardeşi kardeşe mi düşürmeye çalışıyorsun?”

“Onu sen kendi başına gayet güzel başarıyorsun.”

“O saldırıyla hiçbir ilgim yok. Henüz.” Başını adeta avını izleyen bir kuş misali yana eğdi. “Biliyorsun ki eğer Gece

Mahallesi'nden birisini elemem gerekseydi bu kardeşim olmazdı. Arkanı kolla 'Yaldızlı Yakut'."

Luxe'ün verdiği cevabı zar zor işittim, şemsiyeyi indirirken yağan yağmuru zar zor hissettim. "Sen onu tehdit mi ediyorsun?"

George öne çıktı, yüzü benimkinden sadece birkaç santimetre uzaktaydı. "Sana sonrasında olacakları söyleyeyim. Ona orospu diyeceğim, sen de bana yumruk atacaksın ki bu yapılacak en salakça davranış olur çünkü ben bir Chronos'um. Bana karşı zafer kazanamazsın."

Kazanamazdım. Tüm hayatım boyunca ne bir rahibe vura bilmiştim, ne bana sopalarla vurmalarına karşı çıkabilmiştim ne de küçük çocukların peşinden gitmelerine ses çıkarabilmiştim.

Kudretli adamlar. Hepsi lanet olası birer piçten ibaretti.

Yumruğumu daha sıkmamıştım ki George tam yüzümdeki çürüğün üstüne bir tokat atıverdi.

"Söyledim sana, çocuk. Biz her zaman kazanırız."

George'un vurduğu yerden acı dolu bir his yayılıyor, bizden uzaklaşırken attığı kahkahaları bastırıyordu.

"Lanet olsun." Parmaklarımı yanağıma bastırdım. "Aşağılık herif bana vurdu."

"Seni zeki sanırdım." Adamın peşinden gitmek isterken Luxe beni bileğimden yakalayıp çekti. "Gerçekten bir zaman yolcusu ile kavga mı edeceksin?"

Onun köşeden kayboluşunu seyrettim. "Bir yerde, bitmemiş bir zaman çizgisinde onun ağzının payını vereceğim."

"Ama bu zaman diliminde bunu yapamadın. Çünkü o lanet olası bir üçkağıtçı!" diye boş sokağa doğru bağırdı Luxe. "Hem de iki hafta sonra *kaybedecek* bir üçkağıtçı!"

Çenemi kontrol ettim. Acımıyordu. Eğer Frank Chronos'un geçen hafta vurduğu yere vurmasaydı bu kadar canım yanmazdı.

“Bunu neden yapıyorsun?” Luxe’ün yumuşak parmakları sıcak tenimin üstünde gezinirken cildimin altı çürümeye başlamıştı. “Aslında ‘Orospu’ bir hakaret bile değil. Bu dünya kadar eski bir meslek.”

“Biliyorum, sadece söyleyiş *tarzından* nefret ettim.” Boğazımı temizledim ve yanağıma nazikçe dokunan Luxe’ten bakışlarımı kaçırdım. “Hadi, yola devam edelim.”

Luxe tereddüt etti.

“Beni alt edemedi. Gerçekten. Ayrıca bunun için çok bekledim.”

Luxe onaylarcasına başını salladı. Parmaklarını tuğla duvarın üstünde gezdirerek sokak boyunca yürümeye devam etti. “Dayım Trevor’ı arkamda bıraktığım için küplere binecek.”

Omzunun üstünden baktı –hâlâ Chronos ailesinden bir iz yoktu– ve bir yerleşim bölgesinin bulunduğu sokağa döndü. Geniş sokağın her iki yanına birbirinin aynı evler dizilmişti, kimilerinin ön bahçelerinin etrafını zincirli çitler çerçevesiyordu.

Ayaklarım ağırlaştı. Bu sokağı *biliyordum*.

“Gece Mahallesi’nde ne işi vardı acaba?” Homurdanan Luxe başını iki yana salladı. “Dewey güvenliği artırmak isteyecektir. Peşimde bir orduyla gezeceğim şimdi.”

Hatıralarımın seli Luxe’ün sonraki kelimelerini adeta boğdu. Küçük küçük şekillendirilmiş kumtaşları, aşınmış iki demir sandalyenin bulunduğu minik veranda ve zincirli çitin arkasında duran paslı oyun alanı. Arka bahçe, sokağın ön tarafından görünmüyordu ama eski bir meşe ağacının en kalın dalına araba tekerinden bir salıncak asılıydı.

“Buraya daha önce geldim ben,” diyebildim nihayet.

“Roger ile mi?”

“Hayır. Çok uzun zaman önce.” Lacivert rengi yıllar içinde güneş yüzünden solmuş kaydırağa işaret ederken kalbim hızla çarpmaya başladı. “Bu kaydırağın üstünden okyanusu görebilirsin.”

Luxe’ün gözleri irileşti. “Okyanus yalnızca bir sokak uzaklıkta.”

Vücudumdaki tüm kan adeta beynime yürüdü. Yere yığılmadan önce kaldırıma doğru sendeledim.

Luxe önümde duruyordu. “*Bu evi tanıdığından kesinlikle emin misin?*”

Bulanık hatıralar gözlerimde canlanıyordu. Tanımadığım yetişkinler birbirlerine endişeli gözlerle bakıyorlardı. Annemin sesi kulaklarımdaydı. Gözleri tıpkı benimkiler gibi maviydi, korkudan irileşmişlerdi. *Burada kal, canım. Güvenli olduğunda seni bulacağız.*

“Jamison?”

Gözlerimi kırptırıp önce Luxe’e, ardından arkasında kalan eve baktım. “İçeri girdiğinde şöminesi olan bir salon görüyorsun.”

“Jamison.”

“Kapının karşısında merdivenler var, merdivenin arkasında ise küçük bir mutfak var.”

“*Jamison—*”

“Arkada ise araba lastiğinden bir salıncak.”

Luxe önümde çömeldi, gözleri kocaman olmuştu. “Jamison, burası bir yetimhane.”

“*Ne?*” Kelimeleri kulağıma öyle uzak, öyle imkansız geliyordu ki.

“Bir yetimhane,” diye yavaş yavaş tekrarladı. “Ama yalnızca Gece Sokağı çocukları için.”

ON DÖRT

✦
Luxe

Eteğimin tarlatanını toplayarak giderek solgunlaşan Jamison'ın yanına çömeldim. “Ne hatırlıyorsun?”

“Bilmiyorum. Annem, korkmuştu...” Jamison başını iki yana salladı. “Bilmiyorum.”

Ona bu kadar yakın oturup da yüzünü saran duygu selinin arasında çektiği çileye şahit olmak ve teselli verememek hiç kolay değildi. Ailesini hatırlamıyor olabilirdi ama onları tüm kalbiyle seviyordu, tıpkı Roger gibi. Ve Trysta. Öyle sevmek için cesur olmak gerekirdi, özellikle de sevdiklerimizin elimizden ne kadar kolay alınabileceğini bilirken.

“Seni buraya getirdim çünkü yetimhaneye müdürlük yapan kuzenim dışarıdayken buradaki çocuklara büyükannem bakıyor,” dedim. “Eğer herhangi bir kayıt varsa...”

Jamison koyu renkli saçlarının nemlenmiş buklelerini geriye ittirse de buklelerin uçları parlak gözlerinin önüne düştü. “Tamam.”

İterek açtığımız zincirli kapı gıcırdadı. Yetimhanenin bir tadilata ihtiyacı olsa da Jamison adeta huşu içinde binayı seyreliyor, adımlarını acele etmeden atıyordu.

Kapıyı ilk vuruşumuzda büyükannem bize cevap verdi. Kapının pervazına elini yasladı. Dantelli saten geceliğinin kumaşı basenlerini sarıyordu. En azından bir sutyen giymişti – ya da iki olabilirdi, gururla gösterdiği dekoltesinden beliren göğüsleri abartılı bir şekilde boynuna doğru yükselmişti.

Gür kirpiklerini kırıştırarak Jamison’a baktı. “Misafir getirmeni beklemiyordum.”

Yine de yüzüne eksiksiz bir makyaj yapmıştı. Uzanıp onu yanağından öptükten sonra itip yanından geçtim. “Sana bu sabah söylemiştim.”

“Öyle mi? Aklımdan çıkmış olmalı.”

Yüzü bembeyaz olan Jamison büyükannemin onu oturması için buyur ettiği koltuğa yerleşti. Büyükannem kapıyı kapatırken Jamison koltuğun kumaşında gevşeyen düğmeyle oynuyordu.

“Çocuklar nerede?” diye sordum.

Büyükannem umursamazca elini salladı. “Su birikintilerinin içinde bir yerlerde zıplıyorlar. Yağmur dindiğinde onları içeride tutamadım.”

Beş küçük Revelle bu yetimhanede yaşıyordu. Geçen ayki doğum gününe kadar ben de onlardan bir tanesi olmalıydım. Büyükannem beni bununla defalarca tehdit etmişti, özellikle de Millie ile beraber pencereden kaçarken bizi yakaladığı zamanlarda. Colette ise büyükanneme itaatsizlik etmemiz için her zaman bize yalvarırdı. Birkaç bina uzaklıkta bile olsa birbirimizden ayrılmaya o kadar korkuyorduk ki.

Şöminenin yanı başındaki yağmur damlalarını toplayan kovanın yanından geçtim. “Çatı mı akıyor?”

“Her zamanki şeyler. Şimdi, torunumun bahsettiği şu fotoğraf nerede bakalım?”

“Burada, hanımefendi.” Jamison aşınmış deri cüzdanının içinden adeta narin bir gül yaprağı çıkarırcasına fotoğrafı çıkardı. “Soyadları Port’tu.”

Büyükannem de fotoğrafı aynı dikkatle eline aldı, gözlüğünü gözüne geçirirken fotoğrafı avcunun içinde özenle dengeledi. Gözlerini kısarak fotoğrafa baktı... ve adeta donakaldı.

Yüzündeki tüm kan çekilivermişti.

Jamison ile beraber aynı anda öne uzanıp büyükannemi kanepeye oturttuk.

“Ne oldu?” Jamison’ın her kelimesi umut doluydu.

Büyükannem spot ışıkları altında yıllarını geçirmenin getirdiği ezberlenmiş bir edayla gülümsedi. “Ah, bir şey yok, hayatım. Kapıya bakarken ayağa çok hızlı kalktım.”

Yalancı.

“Annen güzelmiş. Baban da...” Bilge gözlerle Jamison’a gülümsedi. “Yakışıklılığını kimden aldığını görebiliyorum.”

Jamison hâlâ nefesini tutuyordu. “Yani... onları tanımıyor-sunuz?”

“Tanıdığımı söyleyemem.” Fotoğrafı ona geri uzattı. “Keşke daha fazla yardımcı olabilseydim.”

Büyükannemin parmağındaki sayısız yüzüğü dikkatle düzeltişini seyrettim. Bir şey saklıyordu.

“Jamison bir yetim,” dedim. “Ve *bu* yetimhaneyi hatırlıyor. Arkadaki lastik salıncağı bile biliyor.”

Büyükannemin yüzündeki kederin belli belirsiz görüntüsünü yalnızca bir Revelle fark edebilirdi. “Eski kayıtlarıma bakarım. Olur mu?”

“Teşekkür ederim. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu tahmin edemezsiniz.” Jamison, büyükannemin ona uzattığı eli öptü. “Eğer isterseniz şu sızıntıya bakabilirim.”

“Uğraşma. Ne zaman tamir etsek lanet olası bir sincap gelip kiremitleri oyacak yeni bir yer buluyor.”

“Yine de denemek isterim. En azından elimden bu kadarı geliyor.”

“Çok nazıksın.” Büyükannemin gülümsemesi samimiydi ama ince bir hüznün perdesi ile örtülüydü. Sihrimi çağırmaya can atıyor, sakladığı şeyi bulabilecek miyim diye merak ediyordum. Ancak buna ihtiyacım olmadığını biliyordum; büyükannem bana karşı her zaman dürüst olmuştu çünkü.

Jamison kapıda oyalansa da elimi ona doğru kaldırdım. “Birazdan yanına gelirim.”

Jamison yüzünde canlanan umut dolu gülümsemeyeyle dışarı çıkarken yüreğim haddinden fazla sıkışmıştı.

Büyükannem onun öptüğü eli ovaladı. “Tatlı çocuk.”

“Hm-hmm.” Verandanın merdivenlerini ikişer ikişer tırmanışını seyrettik.

“Seninle de ilgileniyor.”

Şömine pervazındaki gevşemiş bir tuğlaya baktım. “Fark etmedim.”

“Elbette. Ben de yedim.” Büyükannem sırtını kanepeye yasladı, aşınmış kumaşa kendini bırakırken yorgun bakan gözlerini yumdu. “Eğer bu çocuğu biraz olsun önemsiyorsan birkaç gün beklersin, sonra da ona hiçbir şey bulamadığımı söylersin.

Ya da annesiyle babasının onu çok sevdiklerini ancak anakarada öldüklerini söylersin.”

“Kim onlar?” diye büyükanneme yanaştım. “Ve ona neden söylemiyorsun?”

“Çünkü bazen geçmişin gömülü kalması gerekir.” Büyükanne benden kaçırdığı gözleri yaşlarla dolmaya başladı.

Yeniden dönüp bana bakıncaya dek onun yanında oturdum. “Roger’ın en yakın arkadaşı, büyükanne. Uzun zamandır kendine cevap arıyor. Gerçek her ne ise onu bilmeye hakkı var.”

“Seçimler bu kadar yakınken böyle yakışıklı bir çocukla ortalıkta dolaşman iyi bir fikir mi gerçekten?” Boyadığı kaşlarından bir tanesini kaldırdı. “Dewey pek de paylaşmayı seven birisine benzemiyor.”

“Jamison benim arkadaşım.” Gerçi bu söylediğim pek doğru sayılmazdı, özellikle de dudaklarının tadını ve öpüşünün yumuşaklığını bilirken. “Daha doğrusu Roger’ın arkadaşı. Ayrıca Revelleler asla müşterilerine ait değildir.” Roger’ın başına gelenlerden sonra bu konunun altı bilhassa çizilirdi.

“Ama Dewey bir müşteri değil, öyle değil mi? Sana bir mücevher vermediği sürece.”

İşte yine aynı konu açılmıştı; beni ailemin geri kalanından ayıran o konu. Ailem müşterilerle mücevher karşılığı samimiyet kurardı, ben ise Dewey ile içki karşılığı samimiyet kuruyordum – ve bir de o muhteşem kış sahnesi için.

Büyükannemi yanağından öptüm. “Seni bu akşam gösteride göreceğ miyim?”

“Sanki olmam gereken başka yer varmış gibi konuşma.” Kanepeye yasladığı sırtını doğrultsa da yüzü hâlâ solgundu. O fotoğraf büyükanne benden dengelerini gerçekten bozmuştu.

Doğru olanı yapacağına inanıyordum. Bir iki güne ona yeniden bu fotoğrafı soracaktım.

Ben verandaya çıktığımda Jamison çatıyı dövdüğü çekicini indirdi. “Arkada bir merdiven var. Dikkatli ol, çünkü...”

Bir sıçrayışla verandanın küpeştesine, oradan da çatıya tırmandım.

“...kayıyor.”

“Senin için öyle olabilir.” Islak kiremitlerin üstüne çömel-dim. “Neden burası akşam yemeği gibi kokuyor.”

“Oluklara arka bahçeden topladığım sarımsakları bağladım. Sincaplar sarımsaktan nefret ederler.”

“Tıpkı vampirler gibi.” Parmağımı sarımsağın dişlerinin bir tanesinin üstünde gezdirdim.

Jamison’ın gözleri irileşti. “Bana vampirlerin gerçek olduk-larını söyleme sakın.”

“Elbette değiller ama Roger’ın bizim sihirli kanımızı em-mek isteyen bir Chronos Drakulası hakkında anlattığı hikaye-ler yüzünden kabuslar görürdük.” Roger insanlara böyle eziyet etmekten nasıl da hoşlanırdı. Ne zaman elimizi bir kağıt kes-se bunu saklamamız gerektiği, aksi takdirde kan büyüğü için peşimize düşecekleri konusunda bizimle alay ederdi. “Yardım lazım mı?”

“Az kaldı.” Jamison alet kutusunun kapağını kapattı. “Las-tik salıncağın yanında bunu buldum.”

“Gerçekten buraya gelmişsin sen.”

“İnanılmaz, öyle değil mi?” Bana kolunu uzattı. “Gidelim mi? Gösterinin yıldızı ortadan kayboldu diye kimseyi telaşlan-dırmak istemiyorum.”

“Güven bana, sen ortadan kayboldun diye Roger ve Trysta’nın fark etmesi daha olası. Onlarla olan yakınlığın benim herhangi biriyle olan yakınlığımdan daha fazla.”

Dudaklarımdan dökülen bu ahmakça kelimelerden sonra Jamison şaşırılmış bir ifade ile bana baktı. Söylediklerim yalan sayılmazdı –hatta acı verici bir şekilde, insafsızca gerçekti– yine de kulağa gülünç geliyordum. Zavallı Luxe Revelle; elli üç kuzeni, toplam on dört dayı, hâlâ, amca, teyze, yengesi, sayısız ikinci göbekten kuzeni, evlatlıktan reddedilen kuzenleri ve üvey kuzenleri ile birlikte ailesine kendini yeterince yakın hissetmediği konusunda bir yetime şikayette bulunuyordu.

O mavi gözler beni olduğum yere adeta çiviledi. “Peki ya Colette ve Millie?”

“Ben de senden bahsediyoruz sanıyordum,” dedim umursamazca. “Bana kendimden bahsettirme konusunda çok başarılısın.” Belki de ailemin gönlünü çalmadaki başarısı buydu.

“Sen de insanların dikkatini sana soru sormasınlar diye dağıtmakta çok başarılısın.”

Sorularında nadir bir merak hissi vardı. Benden cevap talep etmeyecek kadar zekiydi. Ona cevap vermemek nedense onu yüz üstü bırakıyormuşum gibi hissettiriyordu.

“Kuzenlerimi birer kız kardeş gibi severim, ancak şu sıralar hepimiz meşgulüz.”

“Onları özölüyorsun.”

Zoraki bir kahkaha attım. “Yedi yıl boyunca aynı yatak odasını paylaştık.” Orası eskiden annemin odasıydı ama Millie ve Colette kendi odalarını babalarıyla paylaşmak istememişlerdi. Ayrıca birbirimizden ayrı kalmaya katlanamıyorduk.

“Yine de onları özlüyorsun,” diye tekrar etti, bu sefer daha şefkatliydi.

Sohbet etme arzusu göğsümde ince bir sızıya dönüştü. Kimseye bundan bahsedemiyordum. Büyükanne bile, birbirimizden ayrı düşmemizi kaldıramazdı. Tabii kesinlikle Wolffe dayıya da anlatamazdım. Aramızda neyin kötü olduğunu tarif edebilecek sözcükler yoktu, her seferinde sihrimden bahsetmek zorunda kalırdım. “Artık beraber yemek yemiyoruz.”

Sanki bu cümle aramızdaki gerginliği anlatmaya yetecekti. “Ne demek istiyorsun?”

Çatıdaki ıslak bir yaprakla oynamaya başladım. “Annele-
rimiz öldükten sonra yemekhanede sürekli aynı masaya otur-
mayı takıntı haline getirdik. Hem mutfağa yakındı hem de
dayılarımdan ve teyzelerimden oldukça uzaktı. Bu da bizi ye-
tişkinmiş gibi hissettiriyordu. Neden bundan bahsettiğimi bil-
miyorum. Çok saçma.”

Jamison ellerinden destek alarak geriye yaslandı. “Yemek-
hanede bazı masaların diğerlerinden daha üstün olmasının saç-
ma bir yanı yok. İnan bana, anlıyorum.”

Kaldığı yetimhanenin de bir yemekhanesi olmalıydı. “An-
nelerimizin olmadığı o ilk aylarda o masayı Roger ve diğer
erkeklerden önce kapmak için planlar yapardık. Kulağa gülünç
geldiğinin farkındayım. Annelerimiz daha yeni ölmüştü ama
biz oturma düzeni gibi bir şeye daha çok önem veriyorduk.
Ama takmıştık bir kere.”

“On bir yaşındaydın, değil mi?”

Güç bela başımı salladım.

“Kuzenlerinle ne değişti?”

“Bir şeyin değiştiğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

Jamison tereddüt etti. “Onlarla beraberken tedirgin bir gülümseme takınıyorsun. Onlarla olmaktan memnunsun, onları önemsiyorsun ama... kendini de geri planda tutuyorsun.”

Ona baktım. “Bunların hepsini bir gülümsemeden mi çıkardın?”

“Yanılıyor olabilirim,” dedi kabullenircesine. “Ama senin gülümsemene karşı hassasiyetim var.”

Kalbim oracıkta duracaktı. “Ah?”

“St. Douglas’tayken bazı rahipler kolay sinirlenirdi.” Jamison bakışlarını kaçırıldı. “Yüz ifadelerini okumayı öğrendim.”

Parlak gözler, gamzeli gülüşü... Jamison’ın da kendine ait maskeleri vardı. “Canını yaktılar mı?”

Jamison’dan ufak bir kahkaha yükseldi. “Sorun değil. Bana yıllar boyunca alkol alırken anlatabileceğim anılar bıraktılar.”

Bana yeniden bakmasını bekledim. “Canını yaktılar mı?”

Sessizli oldu. Canının ne kadar derinden yandığını anlamak için ikinci sihriye ihtiyacım yoktu. Jamison kadar meraklı ve kibar olabilmiş çocuklara vurabilen insanlar nasıl inançlı olabiliyorlardı?

“Şöyle diyeyim,” dedi Jamison nihayet. “Benim kaldığım yetimhanenin buradakine benzer bir tarafı yoktu.” Başını hızlıca iki yana sallayıp zoraki bir gülümseme takındı. “Neyse, ne anlatıyordum?”

Acınmaktan hoşlanmıyordu. Kaşlarımı meydan okurcasına kaldırarak ona yaklaştım. “Bahse girerim benim gülümsememi o kötü kalpli rahiplerinkiyle kıyaslıyordun.”

Jamison’ın kahkahası yüzünü aydınlattı. Yağmurun sıırılsıklam ettiği elbiseme rağmen bu dolgun, içten yükselen kahkaha tenimi ısıtmıştı. Büyükannem haklıydı. Kendimi ateşle oynuyor gibi hissediyordum.

“Düzinelerce sahte gülümsemen olması benim kabahatim değil,” diye alay etti.

“Sahte gülümseme mi?” Sıcaklık hissi soğumaya başladı.

“Hm-hmm.” Jamison dudak büyük kirpiklerini kırptırdı. “Bu, sahne gülümsemen, gördün mü?”

O kadar gülünç görünüyordu ki gülmeme hakim olamadım. “Sahnedede böyle görünmesem iyi olur.”

“Elbette *ben* yaptığımda korkunç görünüyor ama sen yaptığında izleyicilerin dizlerinin bağı çözülüyor.”

Gözlerimi devirdim. “Tamam, bir sahne gülümsemem var. Bu anormal bir şey değil.”

Parmaklarını kımıldattı. “Roger’ın yanında takındığın bir gülümsemen daha var. Samimi ama hâlâ tereddütlü. Trys yanımdayken takındığından tamamen farklı. Çok zorlama. Bakalım... kibar olurken takındığın bir gülümseme var. Çok yorgun olsan da bir şeyin yokmuş gibi davrandığın gülümseme var. Dewey’yi büyülerken takındığın gülümseme var bir de.”

Neredeyse çatıdan düşecektim. “Pardon?”

Beni üzmeye *çalışıyormuş* gibi görünmüyordu ama her şeyi berbat edecek o sırdan oldukça olağan bir şeymiş gibi bahsetmişti. “Dewey’yi büyülerken takındığın gülümseme işte.”

“Onu büyülediğimi nereden çıkardın.”

Kaşlarında yeniden o çatma ifadesi canlandı, odaklanmıştı. “Bazen onun yanımdayken o kadar odaklanıyorsun ki canın yanıyormuş gibi görünüyorsun.”

“Canım yanmıyor. Sadece... böyle bir şey yaptığım kanısına nereden vardın?” Eğer bunu Jamison fark ettiyse o zaman *herkes* fark edebilirdi.

İşaret parmağını dudağımın kenarına dokundurdu. Ardın-

dan dudağımın diğer kenarına dokundu. “Canın yandığı zaman buradaki kasların geriliyor. Geçirdiğin kazada da bunu gördüm. Hani şu seninle ilk tanıştığımız gün.”

Parmağının bıraktığı sıcaklık dudağımın kenarında asılı kalmış, söyleyeceğim sözleri adeta aklımdan uçurup götürmüştü. O nazik dokunuş, tıpkı tanıştığımız ilk geceki gibiydi. Dudaklarım dudaklarıyla buluştuğunda öpücüğüme karşılık vermeden önce şaşkınlıktan bir anlığına öylece kalakalmıştı.

Ayağa kalkıp sırtımı ondan tarafa döndüm. “Migrenim tutuyor. O kadar.”

“Demem o ki kuzenlerinle aranda bir şeyler değişmiş.”

Bu işte yetersiz bir ifadeydi. “Hepimiz gösterinin yıldızı olmak istedik. Başta buna hiç niyet etmemiştim... ta ki niyet edinceye kadar, sanırım.”

“Yani, kıskandılar mı?”

Bazen bu durum kıskançlık kadar basit bir şeymiş gibi rol yapardım. Ancak Colette kıskanmıyordu, adeta öfkeden alev alacaktı. Bariz yeteneği ve kararlılığıyla gösterinin yıldızı olmayı hak ediyordu ama bunu ondan çalmıştım. Kimse de ona mantıklı bir açıklama yapmamıştı.

Hayır, aramızı bozan kıskançlık değildi. Benim sırlarımdı. Sihrimdi.

Çatıdan kayıp arka taraftaki merdivenlere yöneldim. “Her şey değişti. Örneğin Wolffe dayım gösteride cılız gözükmeyeyim diye iki porsiyon yemek yememi istedi. Onların gözünün önünde tıka basa yemek yiyemezdim, hele ki *geçen* kış mevsiminde. Ben de yalnız yemeye başladım.”

Birlikte yediğimiz yemekleri, en sevdiğimiz masayı kapmak için kurduğumuz absürt derecedeki karmaşık planları kimseye

çaktırmadan uygulamaya koyuşumuzu nasıl da özlüyordum. Annelerimizin olmadığı bir dünyada sahip olduğumuz tek şey buydu.

“Hâlâ onlarla eğlenebiliyor musun?”

“Eğlenmek mi?”

“Bir yıldızın eğlenmesinin önüne engel koyan herhangi bir kural yok.”

Sözlerinde herhangi bir suçlama yoktu. “*Eğleniyorum.*”

Jamison merdivenin tepesine uzandığında o parlak gözlerinde bir meydan okuma parıltısı canlandı. “Senin *eğlenen* gülümsemeni hiç görmedim.”

“Pek çok *eğlenen* gülümsemem var! Onları hiç görmedin çünkü gösteriye şeyden beri gelmedin...”

Jamison’ın yanakları kızardı. Başını öne eğerek merdivenlerden aşağı indi. “Roger ve Trys bunun akıllıca olmadığını düşündü. Yani, kafa sarsıntısından sonra.”

Berbat bir yalancıydı. Arkadaşları yalnızca onun kendini balkondan atlama girişimini yeniden tekrarlamasını istemiyorlardı. “Gösterilerde epey eğleniyorum,” diye yukarıdan ona doğru seslendim. “Örneğin cumartesi günkü gösterimiz büyük olacak. Çünkü Millie’nin doğum günü ve *çok ama çok eğleneceğiz.*”

“Şey, sanırım gelip kendim görmem gerekecek.”

“Sanırım öyle olacak. Neticede kendini Gülümseme Polisi ilan etmişsin.”

Merdivenin son basamağından inerken Jamison kahkaha attı. “Merdiveni kullanacak mısın yoksa şu meşhur Revelle sıçrayışlarından bir tanesini mi yapacaksın?”

Çatının kenarında ayakta durdum. “Bu bir tür test mi?”

“Sadece bir soru.” Ellerini cebine yerleştirdi. “Devam et. *Eğlen* biraz.”

Ne kadar da gülünçtü. Eğlenmek her bir hareketimizi mutfak penceresinden seyreden büyükannemin gözü önünde çatıdan aşağı atlamak demek değildi. Eğlence, yepyeni kış sahnemizde seçim gecesi gösterisinin tüm biletlerinin tükenmesi demekti. Sadece on beş gün kalmıştı.

Bir şeyler kanıtlamak için sıçrayıp boynunu kırmayan, sorumluluk sahibi birisi gibi merdivenleri kullanarak aşağı indim.

Eğlenmiştim, öyle değil mi?

Bir önemi yoktu. Gösterinin yıldızı olarak geri kalan herkesin güvende ve ilgilenilmiş olduklarından emin olmalıydım ki *onlar* da eğlenebilsinler.

Namlularını bize çevirmiş olan bir zaman yolcusu ailesi söz konusuyken önceliğim eğlence olmazdı.

ON BEŞ

Jamison

Trys siyah, saçaklı elbisesini aynanın önünde son bir defa daha düzeltti. “Hazır mısın?”

“Onca elbiseyi bir tane valize doldurmayı nasıl başarıyorsun?” Üstümde Charmant’a gelirken giydiğim elimdeki tek takım elbise vardı. Roger gömleklerimizi Revelle çamaşırhane-sine gizlice sokmayı başarmıştı, böylece gömleklerimiz beyaz rengine dönmüş ve kolalanmışlardı. Ancak Trys’in elinde bir düzine siyah gece elbisesi var gibiydi.

Serçe parmağının yardımıyla kırmızı rujunun dudağından taşan kenarını düzeltti. “Diğer kızlardan alıyorum.”

Roger kaşının birisini kaldırdı. “Ödünç mü alıyorsun? Kuzenlerimden?”

“Ödünç almıyorum; *takas* ediyorum.” Trsy koyu renkli kısa saçlarını düzeltirken aynadaki yansımasından gözlerini ayırmadı. “Gecenin sonunda diğer kızlar elbiseme iltifat

ettiklerinde onlara takas yapma teklifinde bulundum. Beraber tuvalete gittik ve... voilà. Her ikimize de yeni bir elbise.”

“Yani hiç tanımadığın yabancı insanlar... senin için elbiselerini mi çıkarıyor?”

“Kıskanma. Charmant’da o kadar uzun zaman kaldım ki ya böyle yapmak gerekiyor ya da aynı elbiseyi giymeye devam etmek gerekiyor. Bahsi açılmışken, buradan ne zaman gideceğiz?”

Ah, o kaçınılmaz gitme tarihi yaklaşıyordu. İki hafta boyunca bundan bahsetmekten hepimiz kaçınmıştık. Roger’ın kaburgaları kırık olunca burada kalmak mantıklıydı. Ancak artık ayakları üstünde durabildiğine göre bahanemiz kalmamıştı.

“Gitmek mi istiyorsun, Trys?” diye sordu Roger.

“Aslında pek doyduğumu söyleyemem,” diye ifadesizce cevap verdi. “Dewey’nin etrafında olmaktan hoşlanıyorum.”

“Dewey mi?” Roger kaşlarını oynattı. “Yoksa kız kardeşim mi?”

Trys gözlerini devirdi. “Peki ya sen? Aileni terk etmeye hazır mısın?”

“Geri dönmek çok da korkunç olmadı,” dedi Roger temkinli bir edayla. “Wolffe’den kaçınmayı başardım.”

“Ve Margaret’tan,” diye ekledim.

Roger bana bir parça saman fırlattı. “Biraz daha kalmaya ikna olabilirim. Yerel bir ünlü olmanın ne kadar eğlenceli olduğunu unutmuşum. Ayrıca dar kafalılarla uğraşmak zorunda kalmamak da keyifli.”

Roger’ın gülümsemesi değişmemişti ama Trys ile birbirimize baktık. Gideceğimiz yerleri seçerken özen göstersek de beraber seyahat ederken üçümüze tuhaf tuhaf bakan çok olurdu. Altın ışıltılı koyu kahverengi teni olan Roger bir şekilde

tahammül etmeyi öğrenmişti. “Charmant’da ne kadar istersen kalabiliriz,” dedim.

Roger iç çekti. “Ne kadar uzun kalırsak ayrılması da o kadar zor olur.”

“Peki, o zaman seçimlere kadar kalmaya ne dersin?” diye teklif etti Trys. “Böylece hem Dewey’yi desteklemek için burada oluruz hem de ertesi günü yola çıkarsak elma hasadı için Michigan’a tam zamanında varabiliriz.”

Son iki yaz mevsiminde bahçelerde mevsimsel işçi olarak çalışmak edindiğimiz getirisi en yüksek iş olmuştu. Geçen yıl aylarca seyahat edecek birikim yapabilmıştık.

Roger omuz silkti. “Bana uyar. Sen ne dersin, Jame-o?”

Bu durum bana annemle babam hakkındaki her şeyi öğrenebilmek için iki hafta kazandırırdı. “Seçimlerden sonra gideyim,” diye öneriye katıldım.

Trys elmaslı saatini kontrol etti. “Büyük Çadır bekliyor. Hadi, çocuklar.”

*

Ahırda iki haftadan fazla kaldıktan sonra gök gürültüsünü andıran Revelle davullarının sesi her gece uyuduğum bir niniye dönüşmüştü. Wolffe’nin alaycı sesi ile rüyalarımı dolduruyordu. Yine de bir cumartesi gecesi Büyük Çadır’a girmenin heyecanıyla hiçbir şey boy ölçüşemezdi.

Perdeler aralandı, belimize dolanan birer parmak gibi gümüşü ışıklar ortaya döküldü ve karanlığın içine ilerlememiz için bizleri tahrik etti. Renk cümbüşü ışıklar siyahlığın içini doldurdu, görmemle kaybolmalarının bir anda gerçekleştiği yüzleri aydınlattı. Puroların dumanı ve parlayan ışıkların altında kostümlü hiçbir Revelle’i tanıyamıyordum; yine de Luxe’ün

onlar arasında olmadığını söyleyebilirdim. Wolffe Yıldızlı Yakut'u biraz olsun görebilmek için izleyicilerin iştahlanmasına izin verirdi.

İçime çektiğim her saniye sihirle örülüydü. Her an tarifsiz bir abartıyı içinde barındırıyordu. Roger ailesiyle beraber kahkahalar atarak etrafımızda vals yaparken soğukkanlılığımı zar zor koruyabilmiştim. En azından *Roger* onları tanıyabilmişti. Ayrıca ailesi bize adeta birer soyluymuş gibi davranırdı. Birden fazla defa kendimi neşeli dansçıların ilgi odağı olurken bulmuştum. Ben heyecandan ne yapacağımı bilemezken Trys ve Roger ise onları cesaretlendirmişlerdi. Nihayet Dewey'nin oturduğu yere vardığımızda yanaklarım çoktan gülmekten ağrımaya başlamıştı bile.

Aşağıdaki sahnede ateş üfleyiciler heyecan verici davul sesiyle uyumlu şekilde yürüyerek havaya fırlattıkları meşaleleri yakalıyorlardı. Üstlerine savrulan ateşi her gördüğümde heyecandan nefesim kesilse de keyifli gülümsemeleri yüzlerinden hiç silinmemişti.

“Eğleniyor musun, Jamison?” Dewey kadehlerimizi tazelesin diye Trevor'a işaret etti. Teklifi reddetmeye fırsat bulamadan Trevor çoktan Dewey'nin yanında getirdiği kişisel korumalar sırasının arkasından çıkıp gidiverdi.

Sahneye işaret ettim. “Sahneye bakan çok az kişi var.”

Dewey keyifle güldü. “Buraya başka bir çeşit eğlence için geldiler.”

Ateş üfleyiciler aynı anda meşaleleri havada yakalayınca kalabalıktan bir alkış sesi yükseliverdi. “Kış sahnesindeki gösteri de her gece bu kadar riskli mi olacak?” diye sordum. “Biraz değişiklikle daha aile dostu bir gösteriye dönüşebilir.”

“Büyük büyükbabam bunu denedi.” Roger küpeştenin üstüne tırmanıverdi. “Sonra da öldürüldü.”

Dewey yüzünü ekşitti. “Kulağa benim ailemin ayarladığı bir işmiş gibi geliyor. Eğer seçilirsem—”

“Seçildiğinde,” diye Trys söze karıştı.

“Seçildiğimde polislerin başına bir Revelle getireceğim. Sen olmak ister misin, Roger?”

“Kalifiye olmayan dostlarına iş mi dağıtıyorsun?” Roger şapkasının ucunu tutup Dewey’ye doğru eğdi. “Harikulade bir siyasetçi olacaksın.”

“Zenginliğimle şımartamayacaksam arkadaşın ne anlamı var?”

“Madem öyle, o zaman berbat bir arkadaşım.” Boş kadehi mi üçüne doğru kaldırdım.

Roger ve Dewey kahkahayla gülerken Trys ise keyifle tebessüm etti. Son iki haftadır hepimizi bir araya getirmek için uğraşıyordu.

Ateş üfleyiciler sahnede selam vermek için eğildiklerinde Trevor içkilerimizle beraber geri döndü. Küpeşteden inen Roger onun omzuna kolunu attı. “Bizimle beraber içmek ister misin?”

Trevor yüzünü ekşitti. “Hayır, teşekkürler.”

“Bunu gerçekten söyledin.” Roger gücenmiş gibi davrandı.

“Neden bir Edwardes ona sorulan sorulara cevap vermek zorunda?” diye sorarken sorumu Trevor’a hitaben sormamaya özen göstermişim. Cevap vermemeyi seçememesi hiç de adil görünmüyordu.

“Neden Revelle sihri sıradan taşlarla değil de değerli mücevherlerle işe yarıyor?” diye karşılık verdi Dewey. “Neden Effigenlerin boynuzları var?”

“Bak, bunu ben de hep merak etmişimdir.” Roger küpeşteye yaslanıp kadehindeki içkiyi salladı. “Büyükannem onların atalarının Avrupalı çiftçiler olduklarını, sihirli mahsullerini köylüler yakmasın diye göz korkutucu görünmek zorunda kaldıklarını söylemişti.”

“Rahipler sana ne öğretti, Jame-o?” Trys dirseğiyle Dewey’yi dürttü. “Buna bayılacaksın.”

“Effigenlerin şeytanın torunları olduklarını öğrettiler. Gerçi bunu hepiniz için söylediler.”

“Buna amin derim,” diyen Trys kadehini dudaklarına götürdü.

Roger onun koluna vurunca neredeyse kadehin yere düşmesine sebep olacaktı. “Daha kadeh kaldırmadık! Onca zamandır benden hiçbir şey öğrenmedin mi?”

Trys homurdandı. “Roger’a, nihayet o saçma sakal bırakma hevesinden kurtulduğu için.”

“Aşağılayıcı şeyler söylemiyoruz, Trystacım canım. Kuralları biliyorsun.”

“Peki. Ailemize.” Trys durup her birimize teker teker baktı. “Kan bağı olsun ya da olmasın.”

Kadehimi onun kadehiyle tokuşturdum. “Ailemize.” Ve kendi ailemi bulmaya.

Kadehimde yine viski vardı. Son iki haftada muhtemelen içki yasağının onaylanmasından öncesinde tükettiğimden daha fazla viski içmiştim.

Orkestra, izleyicilerin çok sevdiği hızlı ritimli başka bir müziğe geçiş yaptı. Salonun içindeki Revelleler bir turistle eşleşip Ters Adım’dan daha az acımasız, hareketli bir dansa başladılar.

Dewey, kokteyl masasına bardakları bıraktı. “Ciddiyim.

Eğer herhangi biriniz burada kalmaya karar verirse yeni hükümetimde bir işiniz olacak. Senin bile, Jamison.”

Sihirsiz, anakaralı benim bile. Gerçi ben tam olarak anakaralı sayılmazdım. Trys ve Roger yetimhaneyi biliyorlardı ama Trys’in bu gerçeği kardeşine söylediğinden şüpheliydim. Dewey’nin muhtemelen benim soyumla uğraşmaktan daha önemli işleri vardı.

Trys gözünün önüne düşen kaküllerini geriye ittirdi. “Soruşturmanda bir gelişme oldu mu?”

Dewey’nin yüzündeki ifade ciddileşti. “Eğer Trevor’ın sihrine inanacaksak, saldırımla tek bir kişinin dahi akalası yok. En azından şimdilik. Ancak bu gece dertlerimizi bırakma, ailemiz hakkında endişelenmeme gecesi. Gösteriden sonra Eğlence Evi’nde Wolffe’nin en güzel odasını bile tuttum, Luxe ile kendim için.”

Uzunca bir saniye boyunca kelimeleri kulağıma adeta hece hece geldi. Anlaşılmazdı.

Roger etkilenmiş benziyordu. “Nihayet, Revelle sihrini denemeye hevesli bir Chronos. Tüm yaz boyunca Trys’i ikna etmek için uğraştım durdum.”

“Ona bir mücevher mi vereceksin, Dewey?” diye sordu Trys.

Dewey omuz silktiğinde ceketinin yakasına işli elmas biçimli saat yukarı aşağı hareket etti. “Düşünüyorum. Müşteri deneyimi yaşamak muhtemelen iyi bir fikir.”

Müşteri deneyimi. Luxe ile. Eğlence Evi’nde, kalkan gibi yüzünün önünde tuttuğu o gülümsemeyle beraber.

Viskimden büyük bir yudum aldım.

“Gördün mü, Trys? Colette’in de sana bir ‘müşteri deneyimi’ yaşatmasına izin vermelisin.”

“Çeneni kapayacak mısın sen?”

Onlar kendi aralarında ağız dalaşına devam ederken Dewey bana yaklaştı. “Sanki Luxe’e ödeme yapmam gerekiyormuş gibi. İkimiz de onun bana borçlu olduğunu biliyoruz.”

Şaşkınlıkla dönüp ona bakmam yalnızca Dewey’nin daha yüksek sesle kahkaha atmasına sebep oldu. “Yüzünü görmeliydin!” Sırtıma vururken gülmesini bastırmak için uğraştı, başaramadı.

St. Douglas’ta Dewey gibileri pek yoktu. İyi mi yoksa kötü mü, bilinmez, rahipler içimizdeki küstahlığı döve döve öldürmüşlerdi. Ancak yetimhaneden sonra Dewey gibi pek çok adamla tanışmıştım. Cüzdanları kabarık, egoları ise cüzdanlarından da şişkin adamlardı bunlar. Trys kardeşini olduğu gibi severdi. Roger ise sürekli böbürlenişinden rahatsız olmuyor gibiydi ama ben onun bu kaçakçı ağzı ve “cömertliğinden” bıkip usanmıştım artık.

Bir düzine küfür dudaklarıma doğru yükseldi, sanki Luxe’ü savunmaya hakkım vardı. Luxe onu reddetmeyi elbette ki başarabilirdi.

Öyle değil miydi?

Dewey’nin getirdiği alkol sayesinde buradaki her kadeh doluyordu. İlk gecedan beri Luxe’ün istediği buydu, kendini bana yasladığında bile ailesinin muhtaç olduğu şeyi talep ediyordu.

Dewey de ona bu istediğini vermişti. *Dünyadaki tüm içkiler.*

“Revelleler aslında müşterilerine dokunmazlar,” dedim dikkatle.

“Ben pek müşteri sayılmam, öyle değil mi?” Kristal kadehi kaldırıp bir yudum aldı. “Luxe ile ilişkimiz kamu algısı yaratmak için başlamış olsa da aramızdaki kimya gerçek. Samimiyetle dürüst olmak gerekirse sanırım ona aşık oluyorum.”

Viskim neredeyse genzime kaçıp beni boğacaktı.

Böylesine önemli bir cümleyi nedense yemek siparişi verircesine kolayca ifade etmişti. Tepkimi inceliyor, ikinci bir yudum içerken dahi gözlerini benim yüzümden ayırmıyordu. “Sence o da öyle hissediyor mudur?”

“Eminim öyledir.”

O yüzündeki ukala gülümsemeyi söküp alacaktım. “Ancak içki ve kış sahnesini düşününce...”

“Luxe ile birbirimizi anlıyoruz.” Dewey ceketinin yakasındaki elmas biçimli saat işlemlerini eliyle düzeltti. “Ona istediği hayatı verebilirim. Ailesini güvende tutabilirim, kasalarını mücevherlerle doldurabilirim. Benim sayemde Luxe bu adada gerçekten saygı gören bir kadına dönüşecek.”

Çenem kasılmaya başlamıştı. Ailesi, Luxe için her şeyden önemliydi. Başarılarının garantisi Dewey’nin elinde olunca Luxe’ün gerçekten ona karşı ne hissettiğini anlamak kolay olmazdı.

Onu sevmesi aslında daha iyiydi. Eğer sevmiyorsa ömrünün sonuna kadar rol yapması gerekecekti ve o kusursuz gülümsemesiyle kimse bunu anlamazdı, Dewey bile.

“Dürüstlüğünü takdir ediyorum, Jamison.” İçkisinden büyük bir yudum aldıktan sonra katlı bir mendille dudaklarının kenarını kuruladı. “İçki kaçakçısı olarak adımları duyuruncaya dek kızlar beni göz ardı eder, hıyar heriflerin peşinden koşarlardı. Kendi ailem bile benden ümidi kesmişti ama kardeşim George’a adeta tapıyorlardı çünkü George bir sığır kadar sağlıklıydı. Bayılma büyüünden etkileniyordum, babam da bunu bir zayıflık göstergesi olarak görüyordu. Oysa Luxe’ün yanında kendimi öyle değerli hissediyorum ki.” Sakin sakin nefes

verince soluğundaki viskinin kokusu havada asılı kaldı. “Pek çok insanla ilgileniyor, ben de onunla ilgilenen kişi olmak istiyorum.”

Onu gerçekten önemsiyordu. Luxe’ün de hislerinin yalnızca yaptıkları anlaşmadan ibaret olmadığına, gerçek olduğuna inanmaya ihtiyacı vardı. Belki de yanıliyordum, gerçekten birbirlerine körkütük aşıklardı. Belki de Luxe’ün yanında olmanın verdiği çekim ile sihirli akşamdan kalma hissim yüzünden muhakeme yeteneğim bulanıklaşmıştı.

Oysa onun gülümsemesi antik çağların diliyle şifrelenmiş bir yazıydı ve ben de bir alim olmak üzereydim. Dewey’nin yanında rol yaptığını görebiliyordum, en azından az da olsa. İliklerime kadar bunu hissedebiliyordum. Dewey ise bu anlamayı nereye kadar götürebileceği konusunda Luxe’ün sınırlarını test etmek istiyordu.

Ve bu konuda benim yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Işıklar kıpraştı. Karanlığın perdesinin altında izleyiciler öyle bir kükredi ki heyecanları oturduğumuz yere ulaştığında kulaklarım adeta çınladı.

Trys kollarını her ikimize de doladı. “Hadi, çocuklar. Ayağa kalkın.”

Bu yanlışığın üstümde yarattığı histen silkelenmeye çabalarlarken Wolffe sahneye giriş yaptı. Luxe’ün gösterisindeki ikinci seferimdi. Yine locadaydım. Hem de aynı ekiple.

Charmant’da tarih tekerrür etmeyi gerçekten seviyordu.

“Hanımefendiler ve beyefendiler, canavarlar ve uyum sağlayamayanlar!” Wolffe gürlledi. “Bugün bir Revelle’in doğum günü.”

Kalabalığın içinden hatırı sayılır bir kahkaha yükseldi.

“*O milyonda bir,*” diye devam etti Wolffe. İzleyiciler ritim tutmak için ayaklarını yere vurmaya başladı.

“Onun gibi bir güzelliği yalnızca her *milenyumda* bir görürsünüz.”

Wolffe için bile berbat bir kelime oyunuydu ama Millie’nin trabzan rampasında keyifle gülümsediğini tahmin ediyordum.

“Çağırın onu, sizi gecenin canavarları! Arka sahnede sizin sesinizi duymak için bekliyor.”

“Mill-ie! Mill-ie!”

“Lütfen, hep birlikte şehvetli, dayanılmaz, biricik Bayan Mildred Revelle’in doğum gününü kutlayalım!”

Millie kalabalığın üstüne doğru sıçrayınca dolgun vücudu salonun üstünde göz kamaştırdı. Ayağa kalkmış, salonun geri kalanı gibi onun adıyla tezahürat ediyorduk. Revelle orkestrası “İyi ki Doğdun!” şarkısını nasıl başardıysa bir striptiz ritmi ile çalmaya başlamıştı. Millie bir taraftan diğer tarafa sıçırıyor, ona hayran izleyicilere gülümseyerek taklalar atıyordu. Onun adını haykıran kadın ve adamların seslerinden kulaklarım çınlamaya başladı. Bu gece Millie için Eğlence Evi’nde büyük bir yarış olacaktı besbelli.

Çılgın alkışlar, Wolffe’nin kolunu savurarak izleyicileri susturduğu ana dek devam etti. “Peki Millie’nin yanında bu gece kim var, biliyor musunuz?” diye mikrofona konuştu Wolffe. “Kıvrak Colette ve... Yıldızlı Yakut’un ta kendisi.”

Kalabalığın tepkisi öyle kuvvetliydi ki altımızdaki zemin sallandı. Kalbim de bu kuvvetle çarpmaya başladı. Ahmaktık, hem de hepimiz.

“Gösteri zamanı!”

Orkestra hareketli ritmine başladığında Luxe bağımlısı izleyicilerin çığlıklarının ardından müziği işitmek için uğraşmak gerekiyordu.

Ancak ben nereye bakmam gerektiğini biliyordum.

Gökyüzünden atladığında tek bir spot ışığı onun izleyiciler üstünde attığı taklaları takip ediyordu. Kostümü elbette aralarındaki en göz alıcı olanıydı. Gece karası rengine yılan derisi bir akrobasi taytı giymişti, elbisenin kumaşı yağsız kaslarını kucaklıyordu. Büyüleyici parlak kırmızı ruj ile boyanmış dudaklarında izleyicileri çılgına çeviren rahat bir gülümseme vardı. O kadar güzeldi ki ona bakmak, ona bir daha dokunamayacağımı bilmek canımı yakıyordu. Oysa Dewey ona dokunabilecekti.

Lanet olsun. Etkilendiğim sihir bu gece had safhasına ulaşmıştı.

Luxe salıncağını bıraktığında küpeşteyi tutan ellerimin eklemeleri iyice beyazladı...

Colette'in onu bekleyen kollarına güvenle ulaşınca ciğerlerim yeniden hava ile doldu.

Tanrım, izlediklerim hatırladığımdan bile tehlikeliydi. Bir tanesi bile salıncağı bıraktığında içimden öyle bir çığlık atma isteği geliyordu ki...

"Sen iyi misin, Jame-o?" Roger kulağıma bağırdı.

Avcumu hızına yetişemediğim kalbimin üstüne bastırdım. "Neden bir güvenlik ağı yok?"

"İnsanlar güvenlik ağı olmadan yaptığımız gösterilere daha çok para ödüyor. Al." Avucuma bir içki kadehi tutuşturdu. "Asla ayıkken seyretme."

Luxe havada takla atıp sahneye inerken izleyici kabalığı adeta kendinden geçiyordu. Büyük Çadır'ın dışında onunla vakit geçirirken böyle hareketler yapabildiğini tamamen unutmuştum.

Millie hemen Luxe'ün yanına indi. Colette insanın aklını uçuracak bir zarafetle tek başına birkaç farklı takla atıp dönüşler yaparken Luxe de Colette'in gösterisine eşlik eden orkestra ile beraber şarkı söylemeye başladı.

Bu akşam Luxe'de farklı bir şeyler vardı. Sırtı hâlâ gösterinin yıldızı olmanın verdiği güvenle mükemmelce dik duruyordu ama omuzları her zamanki gibi geride değildi. Oldukça müstehcen sözleri olan şarkıyı söylerken Millie'ye baktı, Millie de sanki ortak bir şakadan bahsediyorlarmış gibi gülümsedi.

Luxe eğleniyordu.

Öne doğru eğildim. Ne kadar düşük bir ihtimal olursa olsun yaptığımız konuşma bu akşam eğlenebilmek için kendisine izin vermek adına onu teşvik etmişti; insanı zehirleyecek kadar güzeldi.

Yanımdaki koltukta oturan Dewey sanki dengesini yakalamaya çalışıyormuş gibi ellerini önüne uzattı. "Gitmeliyim." Koltuğundan aceleyle kalktı ve perdelerin arasından kayboldu. Peşinde ise yüzündeki şaşkın ifade ile Trevor vardı.

"İyi mi o?" diye müziğin üstünden bağırdım. Şansım varsa çok içmiş olmasını ve kaldırımında kusmasını diledim. Böylece Luxe, Eğlence Evi'nde bir başına kalırdı.

Kimi kandırıyordum ki? Dewey yakışıklıydı, zengindi, muhtemelen geleceğin belediye başkanıydı. Luxe ne yaptığını biliyordu. Muhtemelen *o da* onunla baş başa bir gece geçirmek istiyordu.

Trys benim soruma cevap veremedi sahnenin ortası titre-yip sarsıldı. Luxe ve Millie'nin ayağının altından elmas biçimli bir platform yükseliverdi.

Üç akrobat bir arada havaya yükselince izleyiciler adeta deliye döndüler. Luxe kuzenleriyle omuz omuza ortada duruyordu. Gözlerinin köşesinde hâlâ ince –neredeyse görünmez– çizgiler vardı. İnkâr etse de sihrini konuşturuyordu.

Platform onları doğruca Dewey'nin koltuğuna taşıdı, o kadar yakınımızdaydılar ki alınlarında biriken terin parıltısını görebiliyordum. Millie bana sırtıttığında yanakları gümüşü bir ışığın parıltısıyla canlandı. Colette ise başını geriye atıp keyifle kahkaha atan Trys'e göz kırpmıştı.

Ve bir de Luxe vardı, sadece bir kol boyu uzağımdaydı. Sanki renkli şapkalar denizinin üstünde uçmuyormuş da bir havuzun kenarında dinleniyormuş gibi bacaklarını platformun kenarından aşağı sarkıtmıştı. Büyüleyici şarkısı işittiğim tek şeydi, seslendirdiği her nota yüreğime dokunuyordu.

Buğulu gözleri benim gözlerimle buluştuğunda Büyük Çadır yine yalnızca ikimiz kalıncaya dek solup yok oldu. Gülümsemesi yumuşadı ve eğer bilmeseydim onun da benim gibi hissettiğini iddia edebilirdim.

İzleyiciler öyle bir kükredi ki rüyalarımın uyandım.

Millie ve Colette platformdan uzanıp Roger'ı yakaladılar ki bu durum onu hayli neşelendirmişti. Millie ve Colette onu havada yüzen platforma çekerken Luxe de onun ellerini tuttu. Roger şapkasının ucunu tutarak izleyicilere selam verince yeniden bir tezahürat sesi yükseldi. Onu hâlâ hatırlıyorlardı.

Orkestradan büyüleyici, sersemleştirici bir melodi yükselirken Roger da dahil tüm kuzenler kol kola geldi. Ayaklarını bir

tekme ve bir dönüş eşliğinde hareket ettirerek kankan ile step arası bir dansa başladılar. Manzara pek seksi sayılmazdı ama izleyiciler iştahlanmışlardı. Bu gösteri doğaçlama mıydı yoksa Wolffe'nin onayından geçmiş miydi?

Kollarını kuzenlerine dolayan Luxe başını onların ayaklarına eğip güldü – gerçekten güldü. Colette onun kulağına bir şey söyledi, Luxe'ün yüzü ise saf, ağzı açık bir gülümseme ile gerildi.

Hakiki Luxe Revelle gülümsemesi işte buydu. Kaleydoskop değildi, maskeler yoktu.

Nefes alamaz olmuştum.

Beni fark edince gözleri ışıldadı. Sanki *Gördün mü? Daha önce hiç görmediğin bir gülümsemem var*, dercesine bana dil çıkardı.

Dudaklarımdan bir kahkaha kaçırverdi. Luxe ise bir kalp atışı kadar daha gözlerini gözlerimden ayırmadı.

Ve bir kalp atışı kadar daha.

İlk seferinden daha kötüydü bu. Ona dokunmak için kendimi küpeştenin üstünden atmaya çalışmıyordum ama içim adeta sıcak yaz gününde eriyen bir dondurma gibi yapış yapış ve sıcaktı.

Müzik heyecanlı bir coşkuyla son bulurken Roger öne doğru takla atarak locanın küpeştesine iniş yaptı. Dengesini sağlarken izleyicilerin heyecanına karşılık vermek adına yeniden selam verdi ve başındaki şapkasını aşağıdaki hayranlarına fırlattı. Elmas biçimli sahne akrobatları trapez salıncaklarına geri taşındı, böylece gösteri devam etti.

Yine de göğüs kafesim erimiş bir dondurmaya benzer halde orada durrurken kendimi işe yaramaz birisi gibi hissediyordum. Kımıldayamıyordum.

Luxe'ün o şekilde gülümsediğini yeniden görebilmek yüzlerce ahmakça şey yapabilirdim.

Sihirle sersemlemiş halime lanet okudum. Onu asla unutamayacaktım. Ona karşı ne hissedersen hissedeyim Luxe, Dewey ile birlikteydi. Kalbimi kaç sefer çalarsa çalsın perdeler kapandığında sonuç hep aynı kalacaktı.

Luxe her zaman onu seçecekti.

ON ALTı

✦
Luxe

Bir ciyıklama ile Millie kollarını bana ve Colette'e doladı. Kahkahalar atarken alkışların sesiyle sallanan sahnede ayakta durmakta zorlanıyorduk.

Gösteri inanılmaz başarılı olmuştu.

Her bir sıçrama mükemmel şekilde gerçekleşmişti, her bir dönüş hem zarif hem de tehlikenin büyüleyici heyecanı ile yaşanmıştı. Revelle kanımız müzikle adeta zonkluyor, sihir ise adeta havayı kaplıyordu. Son şarkı sırasında mümkün olduğunca daha fazla, daha fazla, daha fazla ışık sicimine uzandım, mürekkep hokkam tükeninceye dek durmadım. Ancak o zaman gücümü dizginledim.

İzleyiciler sahneye yağmur gibi mücevherler yağıdırıyor, ılık çalıyor ve tezahürat ediyorlardı. Bize armağan edilen her bir mücevher Revelle kasalarını dolduruyor, Chronosların bir sonraki planlarına karşı bizleri sigortalıyordu.

Büyükannem bizi havlu ve su ile karşıladı. “Muhteşemdiniz, canlarım!”

Colette suyunu kana kana içip ağzını elinin arkasıyla sildi. “Hâlâ üçüncü aşamanın iki değil, üç dönüş ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Bu sefer neredeyse başaracaktın.”

Colette’den bunları duymak bir iltifat sayılırdı. Sürekli benden ve Millie’den daha ileri seviye hareketler gerçekleştirmemizi beklerdi ama ikimiz de onun hızına yetişemezdik. “Belki bir sonraki sefere.”

Colette’in dudağının kenarı kıvrıldı. “Onun dışında, şahane-ydik.”

Millie haftalardır Roger’ı sahneye çekmek için yalvarıyordu. Colette’i bile ikna etmişti ama ben hep rutine sadık kalmak istemiştim. Bu gece ise doğaçlama davranmıştım. *Eğlendim* de denilebilirdi.

Jamison bunu anlamıştı ve şımarmış görünmüyordu. Sadece gülümsemiş, sırıtmıştı

“Gidip üstünüzü değiştirin, hanımlar. Resepsiyon beş dakikaya başlayacak,” diyen büyükannem bizi soyunma odasına kovaladı.

Yüzünü asan Colette topuzunun tokasını sıkıştırdı. “Zaman zaman bu aşamadan nefret ediyorum.”

Millie kolunu Colette’e doladı. “İstersen bu akşam sana ilk seçim hakkını verebilirim.”

“İlk seçim hakkını alacağını nereden çıkardın?”

“Her zaman alırım. Ayrıca, bugün benim doğum günüm. Soyunma odasında bir pastayla kutlayalım mı? Luxe?”

Nemli havluyla yüzümü kuruladım. “Kulağa harika geliyor.”

“Gerçekten mi?”

Beni uzun zamandır yanlarına davet etmiyorlardı, ben ise daha uzun zamandır davetlerine karşılık bile vermiyordum.

Millie'nin heyecanlı çıığı kalbimi kırabilirdi.

Wolffe dayı dar koridor boyunca koşturdu. "Luxe, üstünü değıştir ve hemen Eğlence Evi'ne git. Colette, ona yardım et. Sen onun hangi kostümü giyeceğini biliyorsun."

"Eğlence Evi mi?" Kuzenlerine baktım. "Neden?"

"Dewey, Elmas Odası'nı rezerve etti." Wolffe dayım kaşını beyaz tozla boyadı. "Görünüşe göre Revelle sihrini denemek istiyor."

Sahne arkasının koşturması aniden duruverdi.

Dewey bana bir mücevher verecekti. Charmant'ın muhtemelen gelecek belediye başkanı *bana* onu büyülememe izin verecek kadar güveniyordu. "Kaç karat?"

Dayım sıırttı. "Gerektiğinde dinlenmek için kendine izin vermeyi unutma. Tüm mücevheri ilk oturumda kullanarak gösterini yap ama geri kalanını cebe indir. Elimizden geldiğince o ilk etkiye odaklanmak durumundayız."

Dewey'yi büyülemek için bir mücevhere ihtiyacım olmadığını dayım biliyordu ama tavsiyesi faydalı olmuştu. Ayrıca Colette ve Millie de dinliyordu. "Anladım."

"Resepsiyon birkaç dakikaya başlayacak. Harekete geçsen iyi olur. Ve Luxe?" Wolffe dayım omzumu sıktı. "İyi iş çıkardın."

Başarmıştım. Charmant'ın içki kaçakçısının ihtiyacımız olan güvenini –ve nüfuzunu– kazanmıştım.

Dayım koridorun köşesinden dönerken "Özür dilerim, Mills," dedim.

Millie omzunu silkti. "Dewey'yi bana en iyi şampanyasını vermek için büyülersen ödeşiriz."

“En azından ondan hoşlanıyormuş gibi davranmak zorunda kalmayacaksın,” diye ekledi Colette.

“Ondan *gerçekten* hoşlanıyorum.”

Colette beni inceledi ama hiçbir şey söylemedi.

Hoşlanmıyor muydum? Dewey kibar ve cömertti. Ayrıca bana karşı tam bir beyefendi gibi davranıyordu. Ne olursa olsun onu sürekli mutlu etmek için mürekkep hokkamin dibini sıyırmak zorunda kalmamak büyük rahatlıktı. “Mücevherin işini yapmasına ses çıkarmam,” diye itiraf ettim.

“Neticede sen de insansın tabii.” Kolumu tuttu. “Hadi, seni hazırlayalım.”

Giyeceğim elbise New York’tan getirtilmişti. Mor renkli boncukları olan siyah çapraz askılı elbise, vücudumu bir eldivenden daha sıkı sarıyordu. Kalp kesim yakası ise derin bir göğüs dekoltesine sahipti. Nefes almam zorlaşsa da Millie beni göğüs illüzyonu yaratan leylak renkli bir sütyenin içine sıkıştırdı. Siyah file çorap –ki bunlar özgürlükçü kadınların bizi taklit etmesinden çok daha uzun zaman öncesinden beri Büyük Çadır’da modaydı– ve ametist taşlı kolye ile kombinimi tamamladım. Colette bana ışıltılı bir görünüm veren dumanlı göz makyajı yaptı, dudaklarımı göz kamaştırıcı şekilde dolgun gösteren kırmızı bir rujla boyadı.

Çalışmasına hayranlıkla bakmak için bir adım geri çekildi. “O elbisenin içinde yürümen imkansız olabilir ama etkisini gösterecektir.”

Birkaç adım attım ama elbisenin kumaşı basenlerime yükseldi. “Ben de otururum.”

Oturduğu yatağın köşesindeki Millie ağzını açtı, ardından kapadı. Aynada göz göze geldik. “Ne oldu?”

“Catherine teyzeye benzedin,” dedi usulca.

Annem. Aynaya baktım ve kısa bir süreliğine de olsa iri gözlü, kıvrıkcık saçlı annem sanki bana baktı. Üstümdeki elbise ciğerlerimdeki havayı kesecek kadar sıkıştırdınca bakışlarımı öte tarafa çevirmek durumunda kaldım.

Millie dişleriyle alt dudağını kemirdi. “Eğer Dewey’nin fantezisi çok karanlıksa... tüm mücevheri harcamaktan çekinme, kenara ayırmak zorunda değilsin.”

“Bir an önce bitirmende yanlış bir şey yok.” Colette mahcup bir edayla gülümsedi. “Hepimiz yaptık bunu. Ben bile.”

Eğer mücevher yeterince büyükse onu haftalarca hatta belki aylarca kullanabilir, böylece bana sürekli baş ağrısı ve burun kanaması veren durumlardan kendimi azat edebilirdim.

Kuzenlerim bana Elmas Oda’ya kadar eşlik ettiler. Trevor Edwardes kapının dışında bekliyor, üç parçalı takım elbisesinin içinde huzursuz görünüyordu. Biz yaklaşırken gözleri irileşti. “Bayan Revelle, çok... vay canına.”

“Ah, teşekkür ederim, Trevor.” Elbisemi kalçalarımın altına biraz çektişirdim.

Trevor’ın yüzü kızardı. “Şey, ben Millie’yi kast etmişim.”

Colette burnundan yükselen bir homurtuyla kahkaha attı. Onun kaburgasına dirseğimle vururken Millie ise Trevor’a yaklaşıp kirpiklerini kırptırdı. “Bana Eğlence Evi’nde eşlik etmek ister misin?”

Trevor ısırap çekiyormuş gibi görünüyordu. “Şu an kesinlikle yapmak istediğim başka bir şey yok ama Bay Chronos kapıyı beklememi istedi.”

“En azından dürüst olduğunu biliyorum.” Hafifçe el salladıktan sonra Colette’i dirseğinden yakalayıp onu bulunduğu koridordan uzaklaştırdı.

Onların sesi giderek dinerken elbisemi düzelttim. “Benim için hazır mı?”

“Evet. İçeride bekliyor.”

Çene yukarı, omuzlar geride dedim tıpkı her zaman anemin söylediği gibi. İlk sihir dersimden beri beni Eğlence Evi’ne hazırlamıştı.

Kapıya uzanırken Trevor koluma dokundu. “Mürekkep hokkanı kullan.”

Trevor benim mürekkep hokkamı biliyordu. Benim kaç düşüncemi okumuştı acaba?

“Pek çok. Sana gösterdiğim teknikleri gerçekten uygulamalısın.” Kapıyı iterek açarken yüzüne kederli bir ifade yayıldı.

Yataktan bir adam kalktı. Hareketleri keskin ve rahatsızdı. Dewey değildi.

Ona sahne gülümsememle güldüm. “Pardon! Yanlış oda.”

Kapı kulpu hareket etmiyordu. Trevor beni içeri kilitlemişti. Hem de bir yabancıyla.

“Bekle.” Adam şapkasını çıkarıp gergin bir edayla ellerinin arasında çevirdi. Bakışlarını bana doğru kaldırdığında adeta nefesim kesildi.

Bir Chronos. Koyu renkli saçları vardı. Daha koyu renkli takım elbisesinin ceketi yatağın üzerinde katlı duruyordu. Otuzlu yaşlarının ortasındaydı. George’u andıran bir hali vardı ama bana dik dik bakmıyordu.

“Sanırım bir hata oldu.” Sırtımı ona dönme riskine girerek var gücümle kapıyı yumruklayarak bağırdım ama Trevor kapıyı açmadı.

Onu öldürecektim.

“Luxe?” Adam bana bir adım yaklaşırken parmaklarının

arasındaki şapkanın siperliğini öyle sıkı tutuyordu ki siperliği neredeyse kıracaktı. Cebinde bir mücevher vardı – büyük bir mücevher. Revelle kanım mücevherin varlığını hissederek ısınsa da zihnimin arkasında uyarı çanları çalıyordu.

Sesimi sakın tutup sırtımı hâlâ ondan tarafta tutarak “Dewey beni bekliyor,” diye karşılık verdim.

“Beni tanımadın.”

O ses. Haftalarca bu sesin her tonunu duymuştum ama hiç böyle acı bir tonda işitmemiştim.

Ağır ağır arkamı dönerken nabzım kulaklarımda çınılıyordu. “Dewey?”

Elleri yumruk oldu, gözleri yaşlarla doldu – evet, gözleri hâlâ aynıydı. Ona dair diğer her şey tanıdıktı ama tuhaftı aynı zamanda, tıpkı yağmurun altında kalmış yağlı boya resim tablosu gibi.

Yıllarca yaşlanmıştı. On, belki de yirmi yıl kadar.

Düşüncelerimi kendime saklasam da onun hem tanıdık hem tuhaf ama oldukça *yanlış* görünen yüzünden gözlerimi ayırmıyordum. “Sen... yolculuk mu yaptın?”

“Bana bakmaya bile tahammül edemiyorsun,” diye tersledi.

Mürekkep hokkanı kullan, demişti Trevor. Şaşıracağımı biliyordu, şaşkınlığımın Dewey’yi daha kötü hale getireceğini de biliyordu. En azından beni uyarabilirdi.

İkinci sihrimi çağırdım. Olağan keskin acılar beni yenilenmiş bir hiddetle karşıladı, kafatasımın içinde adeta bir metal başka bir metale sürtünüyor gibi bir his vardı. Başımı Dewey’den öte tarafa çevirdim, yanaklarımın içlerini ısırdım, acımı yuttum, kanayan yanaklarımın acı demir tadını yutkundum, dayanılmaz acıları yutkundum ta ki onun ışık sicimi görünür oluncaya dek.

Başının üstünden dönerek yükselen duyguları öfke ve pişmanlık dolu bir fırtınayı andırıyordu. Bu kadar geçmişe gitmesinin bir sebebi olmalıydı. Tek yapmam gereken onu rahatlatmaktı, böylece bana anlatabilirdi.

Tanrım. Yirmili yaşlarını yitirmişti. Otuzlu yaşlarının bir kısmı da öyle gitmişti.

O tuhaf ellere uzandım ve tanıdık gözlere bakmak için kendimi zorladım. “Beni gafil avladın,” dedim kibarca. Azıcık şehvet Dewey’nin ışık sicimini ısıtsa da yerini çok geçmeden bir öfke alıverdi. Sihrime biraz daha yüklendim. Gösteri yüzünden mürekkep hokkam epey tükenmişti ama şimdi cimri davranmak benim için daha pahalı olurdu. *Bana güveniyorsun. Bu yükü benimle paylaşmayı diliyorsun.*

Kendi kendine başını salladı. “Biraz şaşırtıcı elbette. Kendimi aynada gördüğümde...” Işık siciminin etrafını bir iğrenme duygusu kaplayıverdi.

Benim için hâlâ çekicisin. Benimle mutlusun.

“O kadar da farklı görünmüyorsun! Gerçekten. Sadece seni, ah, daha olgun görmeyi beklemiyordum.” Onu yatağa yönelttim. Lanet oda ve sandalyesiz dekorasyonu... “Ne kadar geriye gittin?”

“Lanet olası kardeşimden daha yaşlı görünecek kadar. Üstelik hayatımız boyunca sihrimizi suistimal eden oydu.” Yakındaki masaya tekme atınca üstündeki sürahi yere düşüp paramparça oldu.

Ufak bir çığlık atarak geri çekilince onun ışık siciminin kontrolünü kaybettim.

Bakışları bana odaklandı. İfadesinde herhangi bir sıcaklık yoktu. Şaşkınlık da yoktu, sadece hayal kırıklığı vardı. San-

ki korkmam onu yüzü üstü bırakmıştı. Işık sicimine yeniden uzandım ve ona öyle çok güven ve sakinlik yükledim ki gözlerim adeta kararmaya başladı. Hâlâ aynı Dewey'di. "Konuş benimle. Bana ne olduğunu anlat."

İradesi bana yenik düşünce Dewey'nin yüzündeki ifade gevşedi. "Beni en son gördüğün zaman bu sabahki kahvaltıydı, öyle değil mi?"

"Seni locada da gördüm. Gösterimden hemen önce." Her zamanki halinde görünüyor, Jamison ile Tanrı bilir ne hakkında sohbet ediyordu.

"Hatırlıyorum." Kendi kendine başını sallarken gözlerinde uzaklara dalmış bir ifade vardı. "Senin için bir saat geçti ama benim için bu gece haftalar önceydi. Bunu tüm yaz ile beraber yaşadım. Ben bu gece göreve başladım. Orada *tam* beraberdik ki zamanda geriye gitmek zorunda kaldım."

Seçimler dokuz gün sonraydı, göreve başlama ise seçimlerin üstünden birden fazla ay geçtikten sonra yani Eylül ortasında gerçekleşecekti. Hesaplarım kafamı karıştırdı. Doğru düzgün düşünemiyordum bile.

Dikkatle beni seyrediyordu. "Son yedi hafta içinde çok şey yaşandı. Samimiyetimiz arttı. Ama bana bir yabancıymışım gibi bakıyorsun şimdi."

Yedi hafta seyahat etmişti. Yani ömründen *yedi yüz hafta* feda etmişti ki bu da... Ne yapıyordu, on yıl? On beş?

Odaklan. Benim hatırlamadığım yedi hafta yaşamıştı ve şimdi yine buradaydı. Yine aynı Dewey'di ama yalnızca *kendisinin* hatırlayabileceği deneyimlere sahipti.

Işık sicimi mutsuz görünüyordu ama ellerim elleriyle buluşunca bir teselliyle ışıldadı. *Gerçeği kaldırabilirim. Senin yanındayım.* "O halde seçimleri kazandık."

Gülümseyişi en azından hâlâ aynıydı, yine de ince çizgiler dudaklarının kenarını adeta bir perde gibi çerçeveliyordu. “Kazandım gerçekten.”

“O zaman neden seyahat ettin?” diye sorarken sesimin tonunu neşeli tutmaya gayret gösterdim.

Dewey’nin duygularını kaygan, yoğun, karanlık bir fırtına örttü. “George,” dedi tiksindircesine. “Beni öldürmeye çalıştı. Göreve başlama töreninden önce öz kardeşim beni vurdu.”

Acınası bir ses tonuyla dizlerinin üstüne çöktü. Onun ışık sicimine o kadar sıkı sarıldım ki acıyla çığlık atmamak için dilimi ısırمام gerekti. Mürekkep hokkasının canı cehenneme, bilmem *gerekiyordu*.

“Kazandın,” diye fısıldadım. “O zaman yeniden kazanabiliriz. Şimdi güvendesin.”

“İkimizin de peşinden geldi. Seni buldum...” Dewey’nin sesi çatladı, ben ne kadar sakinleştirmek için uğraşsam da ışık sicimini bir öfke sardı. “Seni sahne arkasının zemininde, kanlar içinde buldum. Seni öldürdü çünkü başarımızın anahtarının sen olduğunu biliyordu. Ardından tabancasını bana doğrulttu çünkü seni kurtarmak için zamanda yolculuk yapacağımı biliyordu. Ama ben kalkıp fazla geriye gittim!”

Işık sicimindeki duygular adeta birer havai fişek gibi patlamaya başladı. Korku. Hiddet. Çaresizlik. Yine de ışık sicimini tutmaya, aynı sakinleştirici kelimeleri fısıldamaya devam ettim. *Benim yanımda güvendesin. Bana her şeyi anlatmayı diliyorsun.*

“Hayatta olmamın tek sebebi sihrim. Sadece birkaç dakika geriye gitmeliydim ama tepki vermek için yalnızca bir saniyem vardı ve... panik yaptım. Sonra bir baktım ki yine locadayım, zaten izlediğim o muhteşem gösteriyi seyrediyordum yine. Tek

farkı şimdi *böyle* görünüyorum.” Pişmanlık duygusu öne çıkarken ışık siciminin kırmızılığı solarak mavi renge dönüştü.

Önce amcası, şimdi de erkek kardeşi. Kendisinden başka kimseye güvenmemesine şaşırmamak gerekiyordu. Chronos ailesi onun kazanmasına engel olmak için ne kadar da umutsuzlardı. *Bizim* kazanmamıza engel olmak istiyorlardı. Başarısız olsalar bile Dewey’nin oradan kaçıışı ona on yıldan fazlasına mal olmuştu.

“Hayatta kaldın. Yapman gereken buydu ve bunu başardın.” Başparmağımla onun elini sıvazladım. Hâlâ çekici bir adamdı, sadece yirmi bir değil, otuzlu yaşlarının ortasındaydı. Buna alışabilirdim. “Böyle bir ihanete kendini hazırlamanın imkanı yok. Ayrıca, *kazandın.*”

Şimdilik. Yine onun peşinden geleceklerdi.

Fakat Dewey yeniden zamanda yolculuk yapma riskine girer miydi? Tüm zamanını kaybettikten sonra beni kurtarmak uğruna onları durdurmak için yine sihrini kullanmak ister miydi? Ya da ailem için bunu yapar mıydı?

Pişmanlıkla dolu duyguların altmda bana karşı samimiyet dolu duygular yatıyordu. Öfkesi bu duyguları örtmeden önce onlara tutundum, sihrimle onları çoğalttım.

Elimi tutarak beni kendine çekti. “Gördüğüm tüm alternatif evrenler arasında bu sefer ilk defa kazandım. Neredeyse mükemmeldim. *Mükemmeldik.*”

Evrenler mi? Alternatifler mi var? Daha önce bir kere yolculuk yaptığını söylemişti, sık sık yaptığından bahsetmemişi. “Kaç evren gördün?” diye merakla sordum.

“Bu ana geri dönmem kaza değildi, biliyorsun. Yani, bu kadar geriye gelmeyi *planlamadım* ama... belki içimde bir şeyler bu geceyi yeniden deneyimlemek istedi.”

Revelle sihri aklın başından almıştı besbelli. Ona yaklaştım. “Güzel bir gece miydi?”

Yüzümü avuçlarının arasına aldı. “Öyle olacak. Ancak öncesinde sana sormam gereken bir şey var?”

Heyecanlı olsa da ışık sicimi sarı rengine bulandı. Gergindi.

Dewey eğildi. Eğildi ve *bir dizinin üstüne çöktü*.

Tanrım. Tanrım, Tanrım Tanrım...

“Sen benim en değerli varlığımsın, Luxe. Şu dakikadan itibaren benim ailem artık *sensin*. Revelle ailesi asla yokluk çekmeyecek. Tek yapman gereken benimle evlenmek.” Cebine uzandı.

Dewey siyah kadife kutuyu açıp kalın, platin bir yüzük çıkarırken kalbim çarpa çarpa adeta kaburga kemiklerimi kıracaktı. Gül renkli metali kıvrılıp devasa bir mücevheri taşıyacak bir montürle birleşiyordu ama mücevher orada değildi. Hayır, o şişko mücevher hâlâ Dewey’nin cebinde duruyordu. Mücevheri kanırtıp çıkarmıştı.

Dewey bana güvenmiyordu. Bana bir mücevher verecek kadar güvenmiyordu.

“Sen Charmant’ın kalplerini kontrol ediyorsun. Ben ise zamanı kontrol ediyorum. Beraber olduğumuzda bizi kimse durduramaz. Mükemmel bir çiftiz, Gece Mahallesi’nin en göz kamaştırıcı mücevheri ve geleceğin belediye başkanı. Charmant’ın yeni dönemi şimdi, burada başlıyor. Tek yapman gereken evet demek, böylece kalplerimiz sonsuza dek beraber olacak.”

Onun ışık sicimini daha sıkı yakalayıp vakit kazanmaya çalıştım. Dewey ile evlenemezdim. *Kimseyle* evlenmek istemiyordum. Bu konuştukları asla planın bir parçası olmamıştı. Belediye başkanı olacaktı, benim kocam değil. Ailem güvende olacaktı, ben özgür olacaktım ve hepimiz zengin olacaktık.

“Aslında hemen evlenebiliriz. Trevor’dan bir rahip bulmasını isteyeceğim.”

“Ben... ben daha on sekiz yaşımdayım.”

Dewey’nin ışık sicimi şefkatle ısıldadı. “Ben de yirmi bir.”

Kırkıdan gün alan bir yirmi bir.

“New York’taki kızların yarısı senin yaşına gelene kadar evlendiler bile,” diye devam etti Dewey.

“Ama Charmant öyle değil.”

Yüzü ifadesiz dursa da ışık sicimin kararmaya başlamıştı. Öfkeleniyordu. “Tüm bunlar bir iş anlaşması olarak başladı, biliyorum ama bana değer veriyorsun Luxe. Bunu ne zaman beraber olsak hissedebiliyorum.”

Sihrim fazla ikna edici olmuştu anlaşılan. “Sen benimle yedi hafta daha flört ettin. Ben daha yeni yakalıyorum bu treni.”

Dewey bana yaklaştı. “Sana karşı tam bir beyefendi gibi davranmadım mı?”

“Davrandın...”

“Sana en sevdiğin çiçekleri getirdim. Kuzenini kurtarmak için bir Stratorri’den bileğimi burkmasını istedim. Ne zaman yanından geçsem bana bir sokak hayvanıymışım gibi tüküren huysuz büyükannenle iyi geçindim. Sihrimi bile açılış gecesinde seni kurtarmak için kullandım.” Bana bakıyordu, kafası gerçekten karışmıştı. “Yine de beni ret mi edeceksin?”

Önümde duran adama baktım. Bu bahsettikleri onun için angaryaydı, hedefine ulaşmak için tamamlaması gereken sıradan işlerdi. Bunca zamandır kibarmış gibi rol mü yapıyordu? Işık sicimindeki o temkinli halin sebebi bu muydu?

“Şimdi bile senin hayatını kurtarmak için kendi hayatımdan koca bir on yılı sildim... ama bu bile Yıldızlı Yakut’u

etkilemeye yetmedi.” Kollarını sıkı sıkı kavuşturdu, soğuk bakışları beni adeta olduğum yere çiviliyordu. “Gerçekten kalpsizsin. Hakikaten buzlar prensesiymişsin.”

Memnun etmek için hevesli görünen siyasetçi gitmişti. Işık sicimlerindeki duygular hiç olmadığı kadar samimi görünüyordu. Tedbir filtresi yoktu, tüm duyguları saf ve dürüsttü. Onu sakinleştirmem gerekiyordu ama duyguları öyle hızlı hareket ediyordu ki hangisini yakalamam gerektiğini bilmiyordum. “Hayır demedim, sadece *düşünmeye* ihtiyacım var.”

Koyu renkli gözleri kısıldı. “Başka biri var, öyle değil mi?”

“Ne? Hayır!” Onu sakinleştirmek için doğru kombinasyonu ararken sihrim kafatasımı zımparalıyordu. Güven. Tatmin. Şehvet. Bu beladan kurtulacak bir yol buluncaya dek onu benimle evlenmekten alıkoyacak herhangi bir şey bulmalıydım.

Sihrim etkisini gösterirken Dewey’nin ifadesi rahatladı. Beni kendine çekip kolunu belime yasladı. “Benimle evlenirsen kış sahnesi senin olur. Onu sana bir düğün hediyesi olarak veririm.”

Onunla evlensem bile tapunun üstünde benim adımın yazmasının bir önemi yoktu. Hâlâ onun mülkü sayılacaktı. Tıpkı benim gibi.

Luxe Chronos.

“Ne kadar durdurulamaz olacağımızı bir düşün. Kamuoyunu bizim lehimize değiştireceksin, ben de zamanı bizim için kontrol edeceğim. Yeni bir hanedanlık kuracağız. Çocuklarımız sihirle tarih yazacaklar.”

Çocuklar. Hem de ondan.

“Başından beri niyetin bu muydu?” diye sorabildim zorlanarak.

“Elbette, tatlım.” Sırtımın aşağısında parmağıyla daireler çizirken omuriliğim boyunca bir ürpertinin yayılmasına sebep oldu. “Tek istediğim sana sahip olmak olsaydı bunu çoktan yapardım.”

İçim kaynıyordu ama tiksinişimi bastırdım. İçimde bu odadan kaçmak için ısrarcı bir dürtü yükselse de gidemezdim. Onun gerçekten kim olduğunu anlayana kadar olmazdı.

Bana güveniyorsun, diye fısıldadım. Kendini geri çekmene gerek yok. Gerçek fikirlerini söyle.

Hafifçe kıkırdadı. “Bir Chronos olmanın en güzel tarafı ne, biliyor musun? Hayır desen bile zamanda geriye döner sana yine sorardım. Dünyadaki tüm zamana sahibim.”

Lanet olsun, kapana sıkışmıştım. Bir yanlış hamlede zamanda yeniden geriye gider ve bu sohbeti istediği gibi sonuçlanıncaya dek tekrar ederdi. Tüm dürtülerim beni kaçmaya hazırlıyor, adrenalini hissi damarlarımda dolanıyordu. Ancak bir zaman yolcusundan kaçmanın imkanı yoktu. Onu yalnızca büyüleyebilirdim.

Öne doğru uzandım, içimdeki iğrenme hissini bastırdım ve her bir yanağına birer öpücük kondurdum, artık bir yetişkine ait o yanaklara. “O montüre dolgun bir mücevher koyduğun zaman seninle evlenirim.”

Dewey kahkaha atarken ışık sicimleri tutkuyla ışıldamaya başladı. “Mükemmelsin, biliyor musun? Yatırımımın en değerli parçasısın. Ve bana aitsin.”

Bir yatırım. Bir mülk.

Çenemi tutup kaldırdı. “Hayallerimi gerçekleştirmeye hazır mısın?”

“Bana bir mücevher vermeye hazır mısın?”

“Sana gerçekten ödeme yapmamı mı bekliyorsun?”

“Burası Eğlence Evi.” Sesimi neşeli tutmaya, omuriliğimde dolaşan ürpertiye yansıtılamaya dikkat ettim. O elmas hâlâ cebindeydi. “Revelle sihrini deneyimlemek istemiyor musun?”

“Ama ben patronum, öyle değil mi?”

Kalbim göğsümü dövüyordu. “Kış sahnesine sahip olabilirsin ama Büyük Çadır’a sahip değilsin.”

Bana sahip değilsin.

Elbisemin askısını koparacak kadar sertçe çekti. İnlemem onun yüzündeki gülümsemeyi daha da genişletti. “Zeki bir kızsın. Benimle evleneceksin.”

“Evlenecek miyim acaba?” Bir adım geri atınca dizlerim yatağın arkasına çarptı. Kapı yalnızca on adım ötemdeydi ama kaçamazdım, her şeyi baştan denemesi için zamanda geri gitmesi riskine giremezdim. Korkularım karnımı doldururken başımı dik tutmak ve odağımı onun ışık siciminden ayırmamak için elimden ne geliyorsa yaptım. Onu sakın tutmalıydım ama aynı zamanda zihninden geçenleri de bilmeliydim.

Bana güveniyorsun. Bana karşı dürüst olmayı diliyorsun.

“Evleneceksin. Çünkü karım olarak ailen yeniden Charmant’da kudret sahibi olacak. Onları seni tatmin eden her türlü göreve atayabilirim. Geri kalan Chronoslar seni rahat bırakacak çünkü yaptıkları işleri bozabilirim. Revellelerin peşinden gitmeleri, sihirlerini ziyan etmekten başka bir işe yaramaz. Bu yüzden benimle evleneceksin. Bu sohbeti yeniden yapmak, benden nefret etmemi sağlamak için zamanı ne kadar tekrar etmem gerekiyorsa bunu yaparım ama günün sonunda benim olacaksın.”

Ağzım açık şekilde ona, acımasız gülümsemesine ve alaycı bakışlarına baktım. Belki de ilk defa onu gördüm, onu *gerçekten* gördüm.

En kötüsü de haklı olmasıydı. Eğer onunla evlenirsem Revelle ailesi refaha erişecekti. Eğer evlenmezsem... ne yapabilirdi?

İçkiyi ve kış tiyatrosunu kontrol ediyordu. Onu kamusal alanda desteklediğimiz için sırtımıza astığımız hedef tahtalarını da düşünürsek güvenliğimizi de kontrol ediyordu. Bizi hakikaten avucunun içine almıştı.

Güldü. “Tatlım, ne kadar eğlenceli bir vakit geçirsek de bana *böyle* bakman için epey çok çalıştım.”

Hayır. Zamanda yolculuk yapmasına fırsat vermeden ona karşı koyamayacağı yoğun bir tahrik hissi akıttım. İnleyip yatağa devrildi. Tutkusunu abartmaya devam ederken üstüne uzandığımda sihrim yüzünden yumruklarımı sıktım. “Bana bu gecenin unutulmaz olduğunu söylemiştin.”

Hayatının en unutulmaz eğlencesini yaşıyorsun.

Aniden doğruldu ve benimden sıkıca yakaladı. “Ne istiyorum, biliyor musun? Bana yalvarmanı, diz çökmeni istiyorum.”

“Ne?”

Gülümsemesi gördüğüm en karanlık, en acımasız şekle dönüştü. “Bana beni istediğini söyle. Bana bensiz bir hiç olduğunu söyle.”

Elbette. Bir aşağılama fantezisi. “Bunun için bir mücevher vermek gerek.” Peşinden ayakta durduğum sürece istediği her şeyi yapacağıma dair onu sihirle ikna ettim.

“Öyle mi?” Koyu renkli kaşını kaldırdı. Beni sınıyordu.

İrademi kırmaya çalışıyor, ona ne kadar muhtaç olduğumuzu kanıtlamak için beni zorluyordu. “Gösterinin yıldızı benim,” diye ona hatırlattım. “Büyük bir mücevher versen iyi olur.”

İşaret parmağını çenemden boynumun kıvrımına doğru kaydırıldı. “Ben olmadan yıldız olabileceğini mi sanıyordun? Büyük Çadır ben olmadan ayakta kalır mı sanıyordun? Benim içkilerim olmadan?”

Bakışlarım ters bir ifadeyle onun bakışlarıyla kavuşunca Dewey’nin yüzündeki gülümseme yayıldı. Bana sahip olduğunu biliyordu. Ona ihtiyacımız olduğunu biliyordu.

İçimden asla bir Chronos’un önünde diz çökmek gelmese de zemine doğru eğildim.

“Seni istiyorum,” derken sesim ifadesiz, başım dikti.

“Bensiz bir hiçsin. Söyle.” Onun o boğuk sesini neredeyse tanıyamayacaktım.

“Asla olmaz,” diye tersledim.

Ancak onu reddedişim yalnızca daha çok heyecanlanmasına sebep olmuştu. Avını taciz eden bir kaplan misali etrafımda döndü. “Bana ihtiyacın olduğunu söyle yoksa bir sonraki sefere Colette’i daha büyük bir deliğe atarım.”

Şaşkınlıkla ona, bakışlarındaki yırtıcı parıltıya baktım. “O sen miydin?”

“Elbette bendim. Ben istemedikçe hiçbir şey olmaz.”

Tanrım. Kurtarıcıyı oynamak için ailemin canını yakmıştı. Şimdi de beni aşağılamak istiyordu çünkü onu *tahrik etmiştim*.

“Şimdi, söyle.”

Öfkeli gözyaşları gözlerimi yaksa da yaşların düşmesine asla izin vermeyecektim. “Sensiz bir hiçim.”

Sesim çatladı. Çaresizdim. Akşamın erken saatlerindeki Yaldızlı Yakut değildim artık.

Kimi kandırıyordum ki? Haftalarca Dewey hakkında dönen dedikoduları göz ardı etmiştim. Ortadan kaybolan diğer içki

kaçakçıları, otelleri kendine tamamen bağımlı hale getirmek için fiyatlarda yaptığı düzenbazlıklar... Kış tiyatrosu, kibar tavırları, ağzından çıkan her kelimeyi özenle seçmesi... Öyle tatlı bir pusuydu ki adeta dans ede ede içine düşmüştüm.

Daha da kötüsü tüm ailemi de yanımda sürüklemiştim.

Buna bir dakika daha dayanamayarak var gücümle sihriime asıldım, buz gibi acının içinde inledim. Dewey yatağa sırt üstü devrildi.

Mücevher olsun ya da olmasın bu geceyi hayatının en unutulmaz gecesi olarak hatırlamasını sağlayacaktım. O zaman zamanda geri gitmeyecek ve beni az önce öğrendiğim bilgiden mahrum bırakmayacaktı. O, sürünün içinde koyun rolü yapan bir kurttu.

Hayatının en güzel gecesini yaşıyorsun. Bu adeta bir uyuşturucu.

Ona dokunmamaya özen göstererek içini tutkuyla doldurdum. Kaşlarımın arasındaki bölge isyan edercesine zonkluyor, tuhaf sihrimi boşaltırken burun deliklerimden nemli bir his yayılıyordu. Dewey gözlerini kapadı, yüzüne yayılan aç gülümseme midemi adeta ters çevirdi. Bana yeniden uzanmasına fırsat vermeden ışık sicimine mümkün olan tüm yorgunluk ve bitkinlik hissini akıttım. *Hayal bile edemeyeceğinin ötesinde bir tatmin yaşıyorsun... ve çok uykulu hissediyorsun.*

Dewey'nin bedeni gevşedi. Hareketsizleşti.

Uzanıp nabzını kontrol etmek için kendimi zorladım. Hâlâ yaşıyordu.

Karım, demişti. Sonsuza dek.

Arkasındaki nevresimlere kayarak ondan olabildiğince uzak kalacak şekilde yerleştim.

Gördüğüm tüm alternatif evrenlerde bu sefer ilk defa kazandım.

Kaç alternatif evren görmüştü acaba? Üç saniye şuraya beş dakika buraya diyerek üstümdeki etkisini ince ince işlemişti. Ondan hoşlanmama, ona güvenmeme, onu *öpmeme* sebep olmuştu.

Ve dokuz gün içinde, benim de yardımımıla, Charmant'ın en güçlü adamı olacaktı.

Lanet olası gözyaşlarım hâlâ düşmekle beni tehdit etse de onlara izin vermedim. Eğer uyanır da beni mutsuz görürse tüm geceyi siler, ben de bu kibar maskenin ve durmaksızın temkinli davranan ışıık siciminin altında gizlenen şeyi unutturdum. Şu andan itibaren onu günün her saniyesi büyülemek zorundaydım.

Kapana kısılmıştım. Kaçacak yerim yoktu.

Tüm hayatım boyunca sahip olduğum sihre, güce inanmıştım. Bizler rüyaları gerçek kılıyorduk.

Ama asla kendi rüyalarımız olmuyordu bunlar.

ON YEDİ

✠
Jamison

Hava bir buğulama yemeğini ammsatacak kadar ağır ve nemliydi, içinde Büyük Çadır'ın neşesini taşıyordu. Charmant'daki herkes hayli keyifli vakit geçiriyordu, muhtemelen Luxe'ün kendisi de öyleydi.

Elmas Odası'nda. Dewey ile beraber.

Ailesine destek olduğu sürece Luxe, Dewey'nin yanından bir ömür ayrılmazdı. Hatta gerekirse bir yük treninin önüne dahi uzanır, tren sanki tesadüfen karşısına çıkmış gibi gülümseyebilirdi bile. Oyunculuğu öyle kusursuzdu ki tüm ailesinin başarısı için kendini ne kadar sorumlu hissettiğini hiç kimse fark etmiyordu. Kendilerine vakit ayıramayacak kadar meşgul olduğunu düşünen kuzenleri bunun farkında değildi. Dayıları ya da teyzeleri alay kisvesi altında yetim yeğenlerince yükledikleri sorumluluğu görmüyorlardı. Annesi olsaydı belki onu korurdu ama o da ölmüştü.

Belki bu düşündüklerim birer dilekten ibaretti. Dewey onun hayallerinin erkeği olabilirdi.

Kitabımı samanın üstüne fırlattım. Antik Yunan dilinde yazılmış gibi geliyordu zaten okuduklarım.

Ahırın içerisi kırk derece olmalıydı. Sahile gidebilirdim ama o zaman Eğlence Evi görüş alanımda olacaktı. Luxe’e fazla yakın olurdum. Dewey’ye de tabii.

Biri kapıya aceleyle vurdu. Ardından bir kere daha vurdu.

Yüreğim ağzıma gelerek derhal ayağa sıçradım ve ahırın kapılarını açtım.

Luxe karşımda duruyordu, burun deliklerinden çenesine doğru süzülen ince bir kan izi vardı. “Ne oldu?” diye feryat ettim. “Yaralandın mı?”

Eğer Dewey ona dokunduysa, eğer ona izni olmadan parmağını dahi sürdüyse...

Dalgın bir edayla yüzünü silen Luxe pencerenin yanındaki içki kasalarını karıştırmak için hiç beklemeden yanımdan geçip gitti. Attığı her adımda boncuklu elbisesi hışırdıyordu. “Roger cini nerede saklıyor?”

“Luxe?” diye ısrar ettim. “İyi misin?”

Çıplak ayaklarıyla zeminin üstünde koşturuyordu, ayak tabanları kirlenmişti. Aceleyle kasalardan uzaklaştı. “Cin olması şart değil. Herhangi bir şey de olur.”

Raftaki koyu yeşil renkli şişeye uzanıp ona uzattım. “Su.”

Şişenin mantarını dişiyle çeken Luxe büyük bir duyum aldı. Dudaklarının kenarındaki teni, çektiği acıyı anlatırcasına gerilmişti. Bakışları ahırın içinde dolanıyor, benimkilerle göz göze gelmeyi reddediyordu.

O şerefsizi öldürecektim.

“Gel.” Bir kovanın üstündeki tozları silkeleyerek ters çevirdim ve Luxe’e uzattım. “Otur.”

“Ben buraya davetsiz geldim, sen ise bana karşı nazik davranıyorsun. Neden her zaman bana karşı naziksin?” Sırtını ahırın duvarına yaslayıp yere varıncaya dek aşağı kaydı, çıplak bacaklarını göğsüne çekti.

Yanına çömeli bacaklarımı onun gibi kucakladım. Tıpa tıpa aynı oturuşumuzu görünce yüzünde ağır ama bir cam kadar kırılğan bir gülümseme canlandı. Ancak gözleri gözlerimle kavuşunca gülümsemesi titredi. Bakışlarını öte tarafa çevirdiğinde kızarmış yanaklarının üstüne yaşlar boşanmaya başladı.

Kendime hakim olamayarak kolumu ona doladım ve onu kendime çektim. “İyi mi böyle?”

Omzumun üstündeki başı onay verircesine hafifçe salladı. İçinde tuttukları her neyse nihayet onları boşaltırken tüm vücudu titriyordu.

Dewey şu dakikadan sonra artık ölü bir adamdı.

“Bana anlatabilirsin,” diye mırıldandım. “Ne zaman hazır hissedersen.”

Nemli yüzünü eliyle sildi. “Özür dilerim. Ben sadece... başka nereye gideceğimi bilemedim.”

Uzanıp yüzündeki gözyaşlarını kurulama isteğime direndim. “Colette ve Millie çalışıyor mu?”

“Dewey zamanda yolculuk yapmış,” diye söyleyiverdi. “Göreve başlama tarihinden bu akşama geri dönmüş.”

Olduğum yerde kalakaldım. Gösteri sırasında neden aniden ortadan kaybolduğuna şaşırmmamak gerekirdi. “Göreve başlama mı? Ama o—”

“Yedi hafta sonra. Bu da *yedi yüz hafta* yaşlandı demek oluyor.”

“Tanrım. Otuzlu yaşlarını aşmış olmalı.”

“Matematiğe kafanın basacağını biliyordum.” Zarif dudaklarında kırılğan bir gülümseme canlansa da çok uzun sürmeden kayboldu.

Sırtımı doğrulttum. Eğer buraya benimle konuşmak için geldiyse onu yüz üstü bırakmayacaktım. “Neden seyahat etmiş? Ailesi yeniden mi saldırmış?”

Onaylayarak başını saldı. “Erkek kardeşi, George, beni vurmuş. Anlaşılan Dewey’yi de vurmak üzereymiş. Dewey’nin seyahat etmek için sadece bir saniyesi varmış ve fazla geriye gitmiş.” Bir yudum su içerken elleri titriyordu.

Luxe cansız şekilde yerde yatıyor. Bu korkunç manzarayı başımı sallayarak zihnimden uzaklaştırdım. “George’un bunu neden yaptığını söyledi mi?”

“Çünkü Dewey kazandı. Ve ben de ona yardım ettim.” Luxe elleriyle yüzünü kapattı. “Asla bitmiyor. Chronoslar şimdi benim peşimdeler. Ve Dewey–”

“Sana zarar gelmesine izin vermez.” Bunu itiraf etmek dilimin üstünde acı bir tat bıraktı. O adama karşı ne hissedersen hissedeyim gücünü inkar edemezdin. “Anlaşılan seni korumak için epey uğraş vermiş.”

Luxe homurdanarak yüzünü iyicene avuçlarının arasına gömdü. “Bu daha büyük bir problem bile olabilir.”

Yani Dewey’ye görüldüğü kadar vurgun değildi. Yüzünü görebileyim diye nazıkçe çenesinden tutup kendimden tarafa çevirdim. “Luxe, canını mı yaktı?”

Luxe ağır ağır cevap verirken yüzündeki ifade anlaşılmaz görünüyordu. “Hayır,” dedi nihayet. “Sadece sandığım kişi olmadığı çıkarımında bulundum.”

Şaka yapmıyordu. “Dewey’nin olanlar hakkında yalan söyleme ihtimali var mı?”

Luxe başını iki yana salladı. “Yanımdan ayrılırken Trevor Edwardes ile konuştum. Hatırasının Dewey’nin zihninde kendini tekrar ettiğini söyledi. George, Dewey’yi öldürmeye çalıştı, Dewey de zamanda çok geriye gitti.”

Bunlar gerçekten karmaşık işlerdi. “Belki Dewey yanılıyor. Seni, şey, ölürken gördü mü?”

“Sahne arkasında yerde, kanlar içinde yattığımı söyledi. Trevor atladığı bir şeyler oldu mu diye Dewey’nin düşüncelerini yakından dinleyecek.” Kaşları çatıldı. Bu kadarlık mesafede kaşlarının arasında oluşan kırıksıklığı parmağımla düzeltebildim, sanki çektiği acıları dindirmek o kadar kolay olurmuş gibi.

“Belki başka bir şey oldu. Belki ölmüş gibi rol yaptın. Kurtulmak için.”

Bu cevabım onu güldürmüştü. “Neden böyle bir şey yapayım?”

“Belki dünyayı görmek istedin. Belki çok çalıştığını fark ettin ve bir tatile ihtiyacın oldu. Belki,” diye devam ederken o mükemmel dudaklardaki seğirti dikkatimi dağıttı, “yakışıklı bir yabancıyla kaçmak için ondan kurtulmak istedin.”

Cılız bir gülümseme ihtiyaç duyduğum ödül oldu bana. “Sana söyledim, büyüdüğüm zaman Charmant’dan ayrılmayı hayal etmeyi bıraktım.”

“Ben de sana buna inanmadığımı söyledim.”

Başını ahırın duvarına yasladı. “Kendimi kapana kısılmış gibi hissetmeye başlamış olabilirim.”

“Gördün mü? Şimdi bir yerlere varmaya başladık.”

“Dewey evlenmekten bahsetti.” Luxe bakışlarını kaçırınca gözleri yeniden yaşlarla dolmaya başladı.

Yeniden filizlenen umudum birdenbire kuruyuverdi. “Evlilik mi?”

Luxe onaylarcasına başını salladı.

“Onunla evlenmek *istiyor* musun?”

Soruma hemen cevap vermedi. Biraz daha bekledi. Nihayet başını iki yana salladı.

Tatlı, bencil bir rahatlama yaşadım. Ondan kendini bir an önce kurtarmalıydı – ama Dewey öyle kolay kolay vazgeçmeyecekti. Hayatından *on beş yılı* çoktan silip atmıştı bile. Dewey gibi adamların kumar masasında ne kadar çok bahsi varsa geri çekilmeleri de o kadar düşük bir ihtimal oluyordu.

“Tanrım,” diye mırıldanarak duvara doğru yaslandım. “Bu kötü.”

“Nasıl bir çıkmazda olduğumu anladın mı?” Sanki seçeneklerinin ağırlığını ölçüyormuş gibi ellerini öne doğru uzattı. “Mevcut plana sadık kalıp kötü adamın belediye başkanı olmasına yardım ederim. Ardından zaman yolculuğu yapabilen akrabaları beni öldürmeye çalışsa bile onunla evlenirim. Ya da...” Sağ eli havada kaldı. “Şey, başka bir seçeneğim yok, öyle değil mi? Ailemi yüz üstü bırakamam, bu yüzden tek seçeneğim hayatta kalmak ve ıstırap çekmek.”

“Mutlu olmayı hak ediyorsun. Tıpkı gösteride olduğu gibi.”

Kısacık da olsa yüzü aydınlanıverdi. “Onu göreceğini biliyordum. Ancak dikkatimin dağılmasına izin verdiğim an Dewey olgun bir Dewey oldu ve süreç içinde onun ışık sicimini yitirdiğimi bile fark etmedim.”

“Işık sicimi mi?”

Altın renkli gözlerinde telaşlı bir ifade canlansa da bileğini umursamazca kıvırdı. “Sihirle alakalı bir şey. Sen anlamazsın.”

Bu cümlesinin canımı nasıl acıttığını göz ardı ettim. “Onu sürekli büyülüyor musun?”

“Bana hiç mücevher vermedi,” diyerek bakışlarını yere eğip samanlığı tekmeledi.

“*Ben de sana bir mücevher vermedim.*”

Cümlem adeta ikimizin arasında asılı kalmıştı. Gerçeği inkar etmenin gereği yoktu – o ilk gece balkondan atlamaya yeltenip ona annemin broşunu verecek kadar beni bir şekilde büyülemişti. Eğlence Evi’nde ise ona öyle vurgundum ki doğru düzgün bir cümle bile kuramamıştım. Başparmaklarımı Luxe’ün gözlerinin köşesine, ardından ağzının kenarına yasladım. Gecenin dayanılmaz sıcaklığına rağmen teni adeta buz kesmişti. “Onu büyülediğinde yüzünü buruşturuyorsun. Sihri kullanmak canını yakıyor, öyle değil mi?”

“Revelle sihri mücevhere zarar verir, bize değil.” Bana bakmıyordu bile.

“Ama senin sihrin farklı,” dedim yavaşça. “Senin sihrin *senin* canını yakıyor.”

“Sakın... böyle şeyleri düşünmek bile çok tehlikeli.”

Kabul etmiyordu ama inkar ettiği de söylenemezdi. “Nasıl?”

“Eğer bir Edwardes düşüncelerini duyarsa gidip bir Chronos’a söyler. Eğer Chronoslar da sihrin olağan bedeli olmadan kullanabilmenin bir yolu olduğundan şüphelenirlerse onu bulmak için durmaksızın çalışırlar.”

Korkuyordu. Haklıydı da. Chronosların sahip olduğu çok kuvvetli bir sihirdi ve bu sihri kontrol atında tutan tek bedel, karşılığında ömürlerinden vermeleriydi. Trys sürekli yaşlanıp

grileşmeden zamanda yolculuk yapabilmeyi ne kadar çok istediğinden bahsederdi. Ama ya Chronoslar geçmişi istedikleri gibi değiştirmenin yolunu çoktan buldularsa?

Böyle bir güç için korkunç şeyler yaparlardı.

Luxe doğruldu. “Bu çok kötü, Jamison. Gerçekten, gerçekten kötü.”

“Burnumu sokmak istememiştim—”

“Kimseye söyleyemezsin. Bunu anlıyorsun, değil mi?”

Ellerimi kalbimin üstünde kavuşturdum. “Söz veriyorum.”

Luxe başının iki kenarını tutup tokayla sabitlenmiş buklelerini gevşetti. “Çok bencil davranıyorum.”

“Bencil mi? Eğer yanılmıyorsam ailen için uzun zamandır acı çekiyorsun. Bunu tüm hayatın boyunca mı yaptın?”

Umursamazca bir kere daha salladı elini. “Sadece birkaç yıl. On bir yaşımdayken fark etmiştim.”

“Nasıl?”

“Annem henüz ölmüştü.” Vücudu sanki bu kelimeleri söylemek yorucu bir işmiş gibi halsiz düştü. “Kuzenlerimle beraber dilenmek için Ana Cadde’ye gitmiştik. Daha önce hiçbirimiz böyle el açmamıştık ve oldukça da kötü bir iş çıkarıyorduk. Bir dondurma dükkanının önündeki kaldırımda oturmaktan yorgun düştük. Çocuklar içeriye anneleriyle beraber dans ederek giriyor, yüzleri çikolataya bulanmış şekilde çıkıyorlardı. Çok kıskanmıştım. İnanılmaz kıskanmıştım ve açtım. İçeriye zengin görünümlü bir adamın yalnız girdiğini görünce bize bir şeyler almak istesin diye ona odaklandım. Öyle çok odaklandım ki tüm dünya karardı. Sonra inanamadım. Adam dükkandan çıktığında aramızda paylaşalım diye bir kutu çikolata vermişti bize.”

“Bu inanılmaz.” İradesi öyle kuvvetliydi ki sihri bile ona boyun eğmişti. “Onlara söyledin mi?”

Luxe başını iki yana salladı. “Sadece Wolffe dayıya söyledim. Aslında Colette ve Millie bilsin istedim ama ne kadar çok kişi bilirse hepimiz için o kadar tehlikeli olurdu.”

Yine kendini geri çekiyor, adeta kağıttan bir bebek gibi ikiye katlanıyordu. “Yani bu yükü yalnız başına taşıdın.”

“Yük mü?” Manidar bir kahkaha attı. “Ben şanslı bir yıldızım. Sihrim bir armağan.”

“Kulağa pek öyle gelmiyor.”

“Bir önemi var mı?” Başını iki yana sallarken bakışları soldu. “Dewey olmazsa ailemin sahip olabileceği tek şey büyük, içkisiz, damı akan bir çadır olur. Sihir olsun ya da olmasın ona ihtiyacımız var.”

O lanet herif Luxe’ü köşeye sıkıştırdığına ikna etmişti. “Revelleler daha kötüsünü de atlattı.”

“Öyle ama bu sefer çok dibe battık, benim yüzümden.”

“Kendi içkinizi yapmaya ne dersin?” diye sordum.

“Denedik. Tadı akü asidine benziyor. Ayrıca talebe yetiştirmiyoruz.”

“Effigenler size yardım edemez mi?”

“Onların sihri her şeyin *daha fazlasını* gerektiriyor. Eğer sert içkiler ya da lezzetli içkiler istiyorsak birkaç farklı içkiyi bir araya getirmemiz lazım. Stoklarımızı günler içinde tüketmiş oluruz.”

“Dewey gerçekten Charmant’daki tek içki kaçakçısı mı?” diye ısrar ettim. “Buna inanmak güç geliyor.”

“Geriye kalan sonuncusu. Tüm rakipleri ortadan kayboldu.”

Bu uğursuz cümle havada asılı kaldı.

Fark ettiğimden daha büyük bir belanın içindeydi. “Dewey şu an senin nerede olduğunu sanıyor?”

“Onu uyuttum.”

“Bunu *yapabiliyor* musun?”

O parlak gözler kısıldı. “Bir canavar olduğumu düşünüyorsun.”

“Hayır. Hiç de değil! Yani, sihrinin çok kuvvetli olduğunu biliyorum, ayrıca etkisi haftalar sürüyor–”

“Ne demek haftalar sürüyor?”

Lanet olsun. Konuyu benim ondan hoşlanışıma çevirmenin gereği yoktu. “Konu bu değil. Konu, sen bir Revellesin ve inanılmaz bir yeteneğin var. Eğer Dewey’yi uykuya yatırebiliyorsan o zaman onu yenmenin de bir yolunu bulabilirsin. Seçimleri sabote etmek için hâlâ dokuz günün var.”

“Kazanıncaya dek zamanda geri döner. Eminim bunu daha önce yapmıştır. Ayrıca onu alt etme planımdan şüphelenirse bunu yine yapar.” Luxe şakaklarını ovaladı ve yüzünü ekşitti. Şu an bile canı yanıyordu. Ayrıca kabul etmese de korkmuştu.

“Sen de onu seviyormuş gibi rol yapıyorsun.” Kelimeler dilimin üstünde kor ateşe döndü. Dewey onu harap etse bile Luxe’ün onun yanında bir saniyeden fazla vakit geçirmek zorunda kalacağı – kaldırabileceğimden fazlaydı. “Neden sihrini arınıza biraz mesafe koymak için kullanmıyorsun? En azından daha iyi bir plan buluncaya dek.”

“Günün sonunda beni öldürmeyecek bir plan mı?” Gülümsemesi hüznünlüydü.

“Bunun olmasına izin vermeyeceğiz.” Dewey buna izin vermezdi. Bir Chronos’a okkalı bir yumruk indiremezdim ama Dewey onu güvende tutmayı başarırdı.

“Onun ışık sicimlerini bırakmadığım sürece sanırım onu kontrol edebilirim.” Kendi kendine başını sallarken olağan kuvveti tazelenmeye başlamıştı. “Onu birbirimize delicesine aşık olduğumuza ikna edebilirim. Ayrıca kimseye zarar vermesine ya da ailesinin aileme zarar vermesine izin vermem.”

“*Bize* vakit kazan.” Ona en ciddi ifademle baktım. “Bu işte yalnız değilsin. Artık değilsin.”

Bana yeniden baktığında yorgun gözlerinin altında gölgeler canlanmıştı. “Seni bu işe sürüklememeliydim.”

“Yaptığına memnun oldum. Wolffe’ye söyleyecek misin?”

“Henüz değil. Ne kadar az kişi bilirse hepimiz o kadar güvende oluruz. Dewey’nin öğrendiklerimi silmek için zamanda geri gidemeyeceği kadar vakit geçtikten sonra dayıma söylerim.”

Aramızı bir sessizlik kapladı.

“Yani, teknik olarak,” diye sesli düşündüm. “Yedi hafta yaşadık ama Dewey onları sildi.”

“Tuhaf, değil mi?”

“Hayatımızın en unutulmaz yazı olabilirdi.” Kemiklerimde tuhaf bir his canlandı, dejavudan farksız sayılmazdı. Bizden acaba tam olarak ne çalmıştı?

Sırtını ahırın duvarına yaslayan Luxe rahatlamış görünüyordu. “Belki kuzenlerimle aramı düzelttim. Belki rıhtımın yanındaki yaz karnavalına gittik, tıpkı eski günlerdeki gibi gün doğana dek orada kaldık.”

“Belki ailemi aradım.” *Belki onları buldum*, diye ekledim içimden. “Eğer yazın geri kalanının bir anlamı olmadığını ve istediğin her şeyi yapabileceğini bilseydin, ne yapardın?”

Luxe düşünceli bir edayla kaşlarını çatı. “Hiçbir sonucu olmaksızın mı? Hayal etmesi zor.”

“Dene.”

Bir parça saman ile oynuyordu. “Sanırım tatile çıkardım.”

Gülümsememe engel olamadım. “Biliyordum. Biz ne zaman Roger ile seyahatlerimizden bahsetsek yüzün Noel ağacı gibi ışıltılı oluyor.”

“Ama ben geri dönerdim!” diye ısrar etti. “Sadece orada ne var, diye azıcık bir şey bakardım. Sonra hemen eve geri dönerdim.”

Ev. Nasıl da kesin, nasıl da sessiz bir hararetle söylemişti.

“Peki ya sen?” diye sordu. “Annenle babanı bulmak dışında bu sayılmamış yedi hafta ile ne yapardın?”

“Ah, tüm hayatım boyunca yapmak istediğim şey haricinde diyorsun.”

Öyle bir kıkırdadı ki yüreğim sıkıştı. “Ciddiyim. Başka ne yapardın?”

“Son üç yılımı sanki onlar da silinmişlercesine yaşıyordum.”

“Kıskandırmaya çalışma, olur mu?”

“Kulağa geldiği kadar hoş değil. Ciddiyim!” Luxe bana gözlerini devirirken ona bir parça saman fırlattım. “Bir kere sinde, St. Douglas’tan ayrıldıktan kısa bir süre sonra, yanlış bir dönüş yaptım ve neredeyse bir uçurumdan aşağı düşecektim. O zaman anladım. Ölürsem benim için yas tutacak hiç kimsem yoktu. Kaybolduğumu fark edecek ya da ihbar edecek hiç kimse yoktu. Tüm kemiklerim yırtıcı hayvanlar tarafından temizleninceye dek o uçurumun dibinde kalabilirdim.” Bunu neşeli bir hikayeymiş gibi anlatmak istemiştım ama her kelimedede boğazım düğümlendi. Aslında bu durumu, beni bu dünyaya bağlayan hiçbir şeyimin olmamasını atlatamamıştım. Roger’a kadar tabii, bir de Trys vardı.

“Bu çok korkunç.” Alaycı ses tonundan eser yoktu.

“Sorun değil,” diye bakışlarımı kaçırdım. “Ama tek başıma gezindiğim bir yaza daha ihtiyacım yok. Köklenmek istiyorum. Kaybolduğumda fark edecek insanlar olsun istiyorum hayatımda.”

“Roger ve Trys fark ederlerdi,” dedi Luxe usulca.

“Yoldan çıkmış iki harika arkadaş. Senin doksan altı Revelleli ailenin yanında bir hiç.”

Luxe bana baktı. “Üç say.”

Nefesim kesildi. Benimle arkadaş mı oluyordu? Yoksa hâlâ o da o inanılmaz öpüşmenin etkisi altında mıydı? Kendime hakim olamadım, bakışlarım onun dudaklarına kaydı.

Luxe bana yaklaştığında ahırın içindeki mumun ışığı onu altın rengine çevirmişti. “Şu an da silinebilir. Dewey ya da başka bir Chronos yolculuk yaparsa bu an da yok olabilir.”

Nabzım hızlandı. “Sanki hiç yaşanmamış gibi.”

“Sanki hiç sayılmayacakmış gibi.” Bakışları dudaklarıma kaydı, çıplak kolu koluma sürtünüyordu.

Benim derdim neydi? Takıntılı bir zaman yolcusunun yatağından henüz çıkıp yalınayak buraya gelmiş bir kıızı öpmenin hayalini kuruyordum. Gözyaşları hâlâ kirpiklerinin üstünde birer mücevher gibi parlıyorlardı. Destek istiyordu, ona hayran başka bir aşık değil.

Durumu daha karmaşık hale getirmemek için ellerimi arkamda kavuşturdum.

Luxe ayağa kalktı. “Araştırman nasıl gidiyor?”

Nabzım kulaklarımda zonkluyordu. “Efendim?”

“Annenle babanı araştırıyordun.” Aceleci kelimelerine fazla geniş bir gülümseme eşlik ediyordu. “Nasıl gidiyor?”

“Araştırma? Evet, araştırma.” Kaşımda biriken ter damlasını sildim. “Karmaşık, aslında. Buradaki her şey tanıdık geliyor ama neden olduğunu bilmiyorum.”

Yanlış bir fikre takıldığımı, onun iyi niyetini fazla abarttığımı biliyordu. Şimdi bile parlak gözlerinde bir acıma belirtisi vardı. “Ailenin başına gelenlerin,” diye temkinle söze başladı, “kötü şeyler olduğunu bilseydin, yine de bilmek ister miydin?”

“Ebette,” dedim tereddüt etmeden. “İlerleyebilmek için her şeye razıyım.”

“O zaman büyükannemle yeniden konuşmalısın. Bir şeyler saklıyor.”

Düşen bir saman balyasına tekme atışını seyrettim. “Bunu sana o mu söyledi?”

“Bir nevi.” Dişleriyle alt dudağını kemirdi. “Bana ne olduğunu söylemedi ama fotoğraftakileri tanıdığını anladım.”

Lanet olsun. Annemle babamın hâlâ hayatta olmasının ihtimali yoktu o halde.

“Onunla yarın yeniden konuş,” dedim. “Öncesinde biraz yağ çekmen iyi olabilir.”

“O işte başarılı olduğumu sanmıyorum.”

“Bundan şüpheliyim.” Bakışları duvara takıldı. “Roger ve Trysta geliyor.”

“Nereden biliyorsun?”

Yalnızca hafifçe başına işaret etmekle yetindi. “Gitmemi istiyor musun?”

Gitmesini hiç istemiyordum. Ancak o kadar yorgun görünüyordu ki esen rüzgar bile onu devirebilirdi. “Dinlenmelisin.”

“Bundan sonra uyumayacağım. En azından Dewey hâlâ uyanıken.” Esnemesini bastırarak gerindi. “Ne gece geçirdik beraber.”

Beraber. Her şeye rağmen bunu duymak hoşuma gitmişti.

Roger'ın kükrercesine şarkı söyleyen sesi açık pencerelerden duyulunca Luxe kapıdan çıkıp gitti. Konuşulacak ne çok şey vardı daha, öyle değil mi? Cesaretlendirecek sözler, boş vaatler, onu yeniden öpmek üzere olmanın özrü.

“İyi geceler, Jamison.” Gecenin içinde kaybolup gitti, tıpkı bir rüya kadar zarıftı.

Pencerenin yanından geçerken acı çeken ifadesi yeniden canlandı. Dolgun dudakları bir kederle kasıldı, gözlerinin kenarları gerildi. Buraya geldiğinden beri Dewey'yi uzaktan da olsa büyülemeye devam ediyordu.

ON SEKİZ

✦
Jamison

Roger öğlene kadar büyükannesini ziyaret edemeyeceğimiz konusunda ısrarcı olunca tüm sabahı uyanık halde uzanarak, Revelleleri zaman yolcularının yarattığı arapsaçından kurtaracak planlar yapmaya çalışarak geçirdim.

Kış tiyatrosu olmadan da hayatta kalabilirlerdi. Biraz kaçak içkiyle kapılarını biraz daha açık tutmalarına yetecek kadar stoklarını esnetebilirlerdi. Başka bir Gece Mahallesi işletmesinden içki satın almaları bir seçenek değildi. Her gün Dewey'nin fahiş fiyatlarını karşılamadıkları için yeni bir dükkan daha kepenk kapatıyordu. Eğer Revelle ailesi Dewey'ye sırt çevirirlerse onun gazabıyla boy ölçüşebilirler miydi?

Daha bir zaman yolcusuna *yumruk* dahi atamazken onu zekamızla alt etmek zordu.

Öğleden biraz önce Roger beni ve Trys'i Büyük Çadır'ın arkasında duran uzun, barakaya benzer binaya götürdü. Tuzlu

hava ve güneş, binanın ahşabının rengini soldurmuş, kalaslarını gri ve cilasız bırakmıştı. Eğlence Evi bu binanın ikinci katındaydı ama ilk katı Revellelere aitti.

“Normalde bir yatak odasında üç kişi kalıyor, eğer şikayet edersen daha çok kişiyle beraber kalıyorsun,” dedi Roger gururla. Eski tiyatro afişlerinin, aile fotoğraflarının ve bazı bildirilerin duvara dizildiği dar bir koridordan geçirdi Roger bizi. *Caroline Revelle, 1876, tüm izleyicileri ayakta alkışlatacak bir opera söyledi! Arthur Revelle, 1893, on yedi ateş topuyla hokkabazlık yaptı!*

Bir grup küçük çocuk yanıımızdan koşarak geçerken Trys sırtını duvara yasladı. “Bizim evde tüm günümü Dewey ve öğretmenim dışında hiç kimseyi görmediğim zamanlar olurdu. Hafta sonlarında bile.”

“Hepimiz bir malikanede yaşayamayız, Trystacım canım.”

“Öyle demek istemedim.” Trapez ipinin üstünde poz veren güzel bir kadının afişini üstünde elini gezdirdi. “Böyle bir şey yapmamak için cinayet bile işlerdim.”

“Ben de.” Bir yanım hâlâ öyle hissediyordu.

Roger bu ip cambazının afişinin altında yazan isme işaret etti. *Ruth Revelle*. “Büyükanne mi gördün mü?”

“Vay canına. Büyükanne çok güzelmiş.” Trys afişin kıvrılan kenarlarını eliyle düzeltti.

“Bunu geçmi zaman kipinde söylediğini sakın duymasın,” diyen Roger kapıya vurdu. “Büyükanne? Müsait misin?”

“Ben asla müsait olmam,” diyen büyükannesinin boğuk sesi işitildi. “Ama misafire kapım her zaman açıktır.”

Roger kapıyı açtı – ve adeta yıldırım çarpmış gibi bir adım geriledi.

Büyükannesinin karşısındaki sandalyede yaşlı, beyaz bir kadın oturuyordu. Soluk saçlarının arasından görünen iki boynuz belli belirsizdi. Kadının iki yanında iki genç kız oturmaktaydı. Her ikisi de koyu renkli, dalgalı saçlarının arasından çıkan şeffaf fil dişi boynuzlara ve yaz çimlerini andıran yeşil gözlere sahip güzel kadınlardı. Bize yakın tarafta kalan kadın Roger’a sanki halüsinasyon görüyormuş gibi bakmıştı.

Roger’ın büyükannesi ise daha memnun görünemezdi herhalde. “Roger, Margaret’ı elbette hatırlıyorsunuzdur.”

Bakışlarımı Roger’dan tarafa çeviriverdim. Demek meşhur Margaret buydu. Yıllarca onu dinledikten sonra kulağıma mitolojik bir karakter gibi gelmeye başlamıştı artık. Ancak bize bakan genç kadın bir hayalet kadar solgun görünse de gerçek bir insandı.

Roger’ın daha önce dilinin tutulduğuna hiç şahit olmamıştım. Çaresizce Margaret’a bakıyor, sanki bakışlarını kaçırırsa ortadan kaybolacağını düşünüyor gibi davranıyordu. Roger ilişkilerinden ne zaman bahsetse bunu olağan bir sıradanlıkta anlatırdı ama ben onun rol yaptığını bilirdim. Margaret’ın onu kışkırttığını biliyordum. Oysa şimdi buraya gelmekten neden kaçındığının gerçeğiyle yüzleşiyordum.

Roger ona hâlâ sırılsıklam aşıktı.

Roger bakmaya ne kadar süre devam ederse Margaret’ın yanaklarına o kadar koyu bir kırmızılık yayılıyordu. Omzunu kuvvetle sıktıktan sonra kendimi Roger’ın önüne attım. “Adım Jamison, Roger’ın arkadaşıyım.”

Genç kadın ona uzattığım eli kibarca sıksa da bakışlarını Roger’dan ayırmıyordu. “Tanıştığıma memnun oldum. Ben, şey... bu büyükannem Lucy, bu da kız kardeşim Rose.”

“Sizi partiden hatırlıyorum,” diyen Rose gözlerini kardeşinden ayırmasa da teni bembeyaz olmuştu. O da sanki gündür uyumamış gibi gözlerinin altında canlanan koyu renkli halkalarla solgun görünüyordu.

“Ben de Trysta Chronos.” Margaret’ı sıkması için adeta zorlayan bir asabiyetle elini öne doğru uzattı. Trys sevdiklerine zarar veren insanları asla unutmazdı. “Seninle tanışmak için sabırsızlanıyordum.”

Effigen kadınlarının beti benzi attı. Lucy ayağa kalktı, Margaret ve Rose da büyükannelerinin ayakta durabilmesine destek oldular. “Gitsek iyi olur. Teşekkürler, Ruth.”

“Elbette,” diye sakince karşılık verdi Roger’ın büyükannesi. “Biz Gece Mahallesi aileleri birbirimizi korumalıyız.”

Trys’e temkinli bir bakış attıktan sonra oradan ayrıldılar.

Roger büyükannesinden tarafa dönüverdi. “Bu neydi şimdi?”

“Bana öyle bakma. Lucy eski bir dostum, biliyorsun. Effigenleri hayli üzen bazı gelişmelerden endişe duyduğu için geldi.” Büyükannesi elindeki fincanın üstünden Trys’e bakarken gözlerinin ıslak ve şişmiş olduğunu fark ettim. Böldüğümüz sohbet her ne ise keyifli olmadığı aşıkardı.

“Ona güvenebilirsin.” Roger bir elini Trys’in omzuna yerleştirdi.

Büyükannesi ikna olmuş gibi görünmese de elindeki fincanı indirdi. “Rose’un bir oğlu oldu, biliyor musun? Bir erkek, yaklaşık üç yaşında.”

“Hatırlıyorum. Ben giderken hamileydi.”

“Şey, o küçük çocuk ortadan kayboldu.”

Roger küfretti. “Bu korkunç. Polise ihbar ettiler mi?”

“Edwardeslere mi? Elbette. Ama Chronosların av köpekleri o kadar da araştırma yapıyor gibi görünmüyorlar. Yetmiyor-muş gibi bu çocuk bu ay kaybolan ikinci Effigen.” Her birimize tek tek baktı. “Herhangi bir şey duydunuz mu?”

“Strattori ailesi de birkaç kişinin kayıp olduğunu ihbar etti,” dedi Trys. “Dewey bundan bahsetmişti.”

Dewey. Dilimi öyle sert ısırđım ki kanadı. Bildiğim kadarıyla Trys onun son halini görmemişti. Onlara Luxe’un onlarla beraber geçirdiğı geceyi anlatmamıştım çünkü hem benim hikayem değildi hem de Trys’e erkek kardeşinin tam bir...

“Strattori ailesinin yerleşkelerini terk etmeyi reddettiklerini söyledi,” diye devam etti Trys. “Hizmetleri için onlara cömertçe bir ödeme yapmak zorunda kaldı ama o zaman bile hâlâ tereddütlü görünüyorlardı.”

“Bu *da* önemli. Teşekkürler, Trysta.” Roger’ın büyükannesi onun elini tutup sıkınca Trys’in yüzü adeta aydınlandı. “Siz üçünüz için ne yapabilirim?”

Roger bana cesaretlendiren bir edayla baş salladı. Boğazımı temizledim. “Aslında buraya size yeniden annemle babamı sormak için uğradık.”

Yaşlı kadının yüzündeki gülümseme silindi. “Sana zaten söyledim, hiçbir şey bilmiyorum.”

“Luxe biliyor olabileceğinizi düşünüyor.”

“Öyle mi?” İç geçirerek arkasını döndü, Margaret ve ailesinden kalan çay fincanlarını üst üste dizdi. “Bir an onları tanıyacak gibi oldum ama sonra tanımadım. Şimdi müsaade ederseniz biraz kestirmem gerekiyor.”

Roger duvardaki saate baktı. “Saat daha öğlen.”

“Benim yaşıma geldiğinde canın ne zaman isterse o zaman kestirirsin.” Abartılı bir edayla esniyormuş gibi yaptı ve bizleri aceleyle odasından kovaladı.

Kadın kapıyı kapattıktan sonra Roger’ın yanına koşturdum. “Eee? Gerçeği söylüyor mu?”

“Kim bilebilir? Büyükannem yıllardır ifadesiz bir yüz takınır.”

Kapalı kapıya baktım. Eğer büyükannesi herhangi bir şey saklıyorsa bunu bana söylemek zorundaydı. *Zorundaydı*. Gezerse söyleyinceye kadar bu kapıyı her gün çalardım.

“Üzgünüm, Jame-o.” Dar koridordan geri dönerken Roger sırtımı sıvazladı. “Gece Mahallesi’nde biraz daha dolaşmak ister misin? Belki aklına bir şey gelir.”

Başımı iki yana salladım. “Tüm adayı bir düzine kez gezindim.”

Trys beni olduğum yere sabitleyecek şekilde bastonunu uzattı. “Tüm adayı değil,” dedi dikkatle.

Elbette. “Gündüz Mahallesi.”

Roger kaşlarını çatı. “Bu iyi bir fikir mi gerçekten? Son üç hafta içinde Jamison’ın gözü iki kere morartıldı, ikisi de Chronosların lütfuydu.”

“Ben de gelirim,” dedi Trys. “Düşük bir ihtimal ama bakmış oluruz.”

Bana sadece eşlik etme teklifinde bulunmuyordu; bana beni güvende tutmayı, kendi sihrini de teklif ediyordu aslında. “Teşekkür ederim, Trys.”

“Ben katılmasam sorun olur mu?” Roger kapıyı bizim için tutarken her zamanki neşeli tonu kulağa biraz zorlama geliyordu şimdi. Margaret’ı görmek onu gerçekten sarsmıştı.

Trys ile birbirimize baktık. “Sen iyi misin?” diye sordu Trys.

“İyiyim! İyiden de öteyim, şahaneyim. Muhteşemim. Efsaneyim.” Sırtıma vurdu. “Git de diğer zaman yolcuları da sana bir güzel dayak atsın, Jame-o, sonra gelip bana anlatırsın.”

Onu sahil boyunca uzaklaştırırken seyrettiğimiz sırada Trys iç geçirdi. “İki zümrüdüne bahse girerim ki o ahırın çatısına oturup hüzünlü şarkılar söylemeyi planlıyordur.”

“Sonra onun moralini düzeltiriz,” diye ona katıldım. “Gündüz Mahallesi ne kadar uzaklıkta?”

“Epey.” Bastonunu çevirdi. “Tepeyi tırmanmaktan nefret ediyorum.”

“Bunu gerçekten yapmak istediğine emin misin?”

“Pek sayılmaz.” Dişlerinin arasından nefes verdi. “Hadi, gidelim.”

*

Gündüz Mahallesi’nin nerede başladığını işaret edecek herhangi bir tabelaya gerek yoktu. Sokaklar yukarı doğru uzuyor, temiz kaldırım taşları ve taze boyanmış siyah sokak lambalarının sıralandığı bambaşka bir dünyaya yükseliyorlardı. Tırmandıkça Gece Mahallesi ardımızda kalmaya başladı, birbiriyle uyuşmayan binalar giderek küçülüp ufaldı; sadece Büyük Çadır hâlâ heybetini koruyor, ufukta siyah ve mor renkli büyüleyici bir çürüğe benziyordu. Anakara ise ufuktaki puslu sisin arkasında bir yerlerdeydi ama milyonlarca kilometre uzaktaymış gibi görünüyordu.

Trys dinlenmek için bir banka oturdu. Arkasındaki bir dükkanın vitrinine sıra sıra rengarenk şekerler dizilmişti. Boneli ve kurdeleli çocuklar özlemle bu şekerlere bakmak için yavaşlıyorlardı.

“Gündüz Mahallesi’nde çocuk göreceğimi hiç düşünmemiştim,” diye itiraf ettim. “Sadece sinsi Chronoslar ve taş suratlı Edwardesler.”

Huzursuzluğuna rağmen Trys hafifçe gülümsedi. “Burada sihri olmayan pek çok aile de yaşıyor. Bazı varlıklı tacirler eğer karşılayabiliyorlarsa Gündüz Mahallesi’ne yerleşmeyi tercih ediyorlar.”

Annemle babam burada yaşamış olabilir miydi? Yenilenen merakımla sokakta etrafıma bakındım. “Tanıdık görünmeye başladı.”

Trys kaşının tekini kaldırdı. “Emin misin?”

“Değilim.” Trys ayak bileğini ovalarken onun yanına oturdum. “Ayağını kırıldığında beş yaşındaydın, öyle değil mi?”

“Binicilik dersinde atım yüzünden kırıldı. Buradan birkaç bina uzaklıktaydı aslında.”

“Ata mı biniyorsun?”

“Tüm zengin kızlar ata biner.”

Başımdaki şapkayı çıkarıp kaşlarımdaki teri sildim. “Hep merak ettim. Neden zamanda geriye gitmedin?”

Trys iç çekti. “Daha önce sihrimi hiç kullanmamıştım. Eğer acıdan bayılmasaydım deneyebilirdim ama uyandığım zaman çok geriye gidip antika birisine dönüşeceğimden korktum.”

Tıpkı Dewey gibi.

Trys ayak bileğini çevirince acıyla yüzünü ekşitti. “Babam benim için seyahat edecek bir akrabamızı bulmaktan annemi men etti. Onun yerine bir Strattori çağırdı ve hasarı alması için hizmetçilerimizden bir tanesine para ödedi. Chronos olmanın bir parçası bu, demişti. ‘En tepede olmanın rahatlığını öğren.’ Ama ben reddettim.”

Elbette öyle yapmıştı. “Beş yaşındayken bile prensiplerin varmış.”

“Beş yaşındayken bile inatçıydım.” Gülümsemesi silindi. “Niyetlenmişim aslında. İnsan ayağında yirmi altı kemik bulunurdu ve atım bunun on sekiz tanesini ezmişti. Yine de hizmetçinin canının yanmasını istemiyordum. Tüm gün ayakta çalışıyordu. Neredeyse hiç tanımadığım babamın aksine bana gizlice şeker getirirdi. Ona bunu yapamazdım.”

“Belediye başkanını kendi oyununda yendiğin için tebrikler.”

“Ben öyle demezdim.” Bileğini esnetmeyi bıraktı. “Atımı uyutturdu.”

Tanrım. Bu kadar acımasızlık içinde büyütülen Trys’in ben-den daha kibar birisine dönüşmesine hayret ediyordum.

“Hadi, gidelim.” Ayağa kalkarken beni de beraberinde çekti. “Bakalım herhangi bir şey hatırlayabilecek misin?”

“Trysta.”

George Chronos sokağın karşısındaki bir dükkanın eşiğinde duruyordu, yanında ise iki polis memuru vardı. Trys’in kolumu tutan eli kasıldı.

“Seni Dewey mi gönderdi?” Tıpkı donuk bakışları gibi sesi de Trys’e karşı şefkat göstermekten epey uzaktı.

“Ne? Hayır, ben sadece—”

George hızla karşıya geçti. “Beni takip etmeyi bırak. Dewey’ye de geri çekilmesini söyle. Yaptığım her hareketi takip ettirmesi ona seçimleri kazandırmayacak.”

Trys’in yüzüne acı dolu bir ifade bir şimşek misali hızla yayıldı ama konuşurken sesindeki ton mükemmel bir umursamazlıkta çıkmıştı. “Bilmiyorum, Georgie, belki Dewey’nin seçim kampanyası biraz fazla iyi gidiyordur. Belki onu Gece Mahallesi’nde öldürmek için bu yüzden bir adam tutmuşsundur.”

“*Sen de mi*, canım kardeşim? Suikast düzenleyebilecek yeteneğim olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten?” George bir adım geri attı. “Eğer Dewey’nin ölmesini isteseydim ölürdü zaten. Şimdi sana ve...” –George beni tepeden ayağa süzdü– “...arkadaşına buradan çekip gitmenizi tavsiye ediyorum. Tabii eve geri dönmek gibi bir planın yoksa. Varsa, seni babama kendi ellerimle götürmek isterim.”

“Tüm hayatımı bir grup yozlaşmış siyasetçi için mi harcayayım?” George’un ona uzattığı elden bir adım geriye uzaklaştı. “Hayır, teşekkürler.”

“*Ailemiz için Trysta*.” George iğrenerek başını iki yana salladı. “Git şimdi. Dewey’ye de köpeklerini geri çağırmasını söyle yoksa durum o ve onun Gece Sokağı’ndaki çöpleri için daha kötü olmaya başlayacak.”

“Ne dedin sen?” diye kükreyerek onu göğsünden ittirdim. “Seni–”

“Seni ne? Bir yumruk daha mı atarsın?” George gür bir kahkaha patlatıverdi. “Bir Chronos’a bulaşmaman gerektiğini öğrenemedin mi hâlâ? Biz *her zaman* kazanırız.”

George yanımdan uzaklaşırken Trys beni el bileğimden yakaladı. “Bırak gitsin. Buna değmez.”

Onun süslü takım elbisesinin arkasından dik dik baktım. Arkadan bakınca Dewey’ye benziyordu. “Erkek kardeşlerin birer şerefsiz.”

“Dewey de mi?” Trys başını yana eğdi. “Yine ‘sihirden’ aklının başından uçtuğunu görebiliyorum.”

Luxe’ün bana söylediklerini ona anlatmamak için kendimi zor tutuyordum – benim haddime düşmezdi, ayrıca Dewey çok geçmeden gerçek yüzünü gösterecekti. Canavarlar bunu her zaman yaparlardı.

Başımı çevirdiğimde bakışlarım George'un çıktığı dükkana takıldı. *Falcı* yazıyordu tabelasında. Tuğla dizili dış cephesi siyaha boyamıştı, pencereyi örten pofuduk şallarıyla daha çok Gece Sokağı'ndaki turist kandırmacalarını andırıyordu.

İçeri baktım... ve nefesim kesildi.

Vişne çürüğü rengi solgun bir kanepenin sırtı pencereye yaslanmıştı. Bu kanepede daha önce oturmuştum. Kadife kumaşı yerinde tutan demir döşeme çivilerini hatırlıyordum.

“İçeri girmeliyiz.”

Trys bakışlarımı takip etti. “Orası Kocakarı Mag'in yeri. Tüylerimi ürpertir ama George az önce oradaysa...” Homurdandı. “Gidelim.”

Kapı kilitliydi. Trys kapının yanındaki küçük kutuya işaret etti. “Ödemeyi yalnızca önden alır. Aksi takdirde müşteriler onun cevap vermek zorunda kalacağı sorular sorabilirler.”

“Edwardes?”

“Hem de *çok* yaşlı bir tanesi. Falcı sayılmaz, daha çok koca bir dedikoducu. Tüm adanın sırlarını bilir ve en yüksek fiyatı ödeyene bunları satar. Bu yüzden Gündüz Mahallesi'nde oturur, Gece Mahallesi'nde değil. Buradakilerin cüzdanları daha kabarık.” Trys cüzdanına uzandı ve son iki mücevherini çıkardı. İki küçük yakut. Bir tanesini kutunun içine yerleştirdi. Mücevher, kapının içindeki koyu renkli bir kaydırağın içinden aşağı düştü.

Kaydırağın yanındaki pencere açıldı ve kırışmış bir el mücevheri aldı.

“Diğeri de,” diye yaşlı bir kadının sesi yükseldi.

Trys huysuzlandı. “Revelle sihrini daha ucuza alabilirim.”

“Bana cimrilik etme, Trysta Chronos. Eğer erkek kardeşin hakkındaki soruları yanıtlamamı istiyorsan ödememi yapmak zorundasın.”

İç çeken Trys son mücevherini de içeri yerleştirdi. Mücevher metal kaydırağın içinde kayarken takırdadı.

Kapının kolunu yeniden denedim ama hâlâ kilitliydi.

“Hey! Trys kapıya vurdu. “Ödedim işte. Aç şimdi kapıyı!”

“Ama *arkadaşın* ödemedi.” Her bir kelimesi keyifle çınılıyordu.

“Mücevherim yok.” Mücevher olsun ya da olmasın, o odayı görmem ve bir şeyler biliyor mu diye o kadınla konuşmam ge-

“Bana soracak çok sorun var, Jamison Jones. Annenle baban hakkında.”

Gündüz Mahallesi adeta kayboluverdi. Trys kayboluverdi. Geriye tek kalan karşımdaki kapı ve kulaklarımdaki çınlamaydı. *Jones.*

Trys bana tuhaf şekilde baktı. “Senin soyadın Jones bile değil. Soyadın—”

“Port?” diye söze karıştı kadın. “Hayır, Port yalnızca bir kısaltma, Sport’un kısaltması. Çünkü baban sana böyle hitap ederdi. Fakat sen küçükken s harfini söyleyemediğin için kulağa ‘Port’ diye gelirdi. Seni saklamak için annenle baban soyadını sadece onların seni bulabileceği bir şeyle değiştirdiler.”

Burada kal, canım. Güvenli olduğunda seni bulacağız.

Telaşlanarak pantolonumun cebini boşalttım, paltomun cebini boşalttım ama hiçbir şeyim yoktu. Trys kendi cüzdanına da baktı. “Bende kalmadı.”

Boş cüzdanımda tanıdık bir kabarıklık hissettim.

“Jamison, sakın!” Fakat Trysta çok geç kalmıştı.

Annemin broşu kaydırdıktan aşağı kayıp Kocakarı Mag'in bekleyen eline düşmüştü bile.

Kapı açıldı.

Karanlık odayı, fazla tatlı kokulu tütsüyü, aşına olduğum o kırmızı koltuğu hiç fark etmedim bile. "Annemle babam hakkında ne biliyorsun?"

Gördüğüm en yaşlı kadındı. Gözleri gevşemiş, kırışmış teni yüzünden neredeyse kapanmak üzereydi. Kaçan birkaç tutam beyaz saç dışında tüm başı bir eşarp ile örtülüydü. Dişsiz ağzıyla gülümsedi. "Onlara ne olduğunu biliyorum."

Bir adım yaklaştım. "Söyle bana. *Lütfen.*"

Destek almak için masayı kullanarak bir sigara sehпасının yanma çömeldi, omzunun üstüne bir şal attı. "Kolay sorular ile başlayalım. Sor bakalım, Trysta Chronos."

Ağzımı açsam da Trysta bana uyaran bir bakış attı. "George buraya neden geldi?"

"Dewey'nin onu neden takip ettirdiğini sormak için geldi. Siz Chronos kardeşler gerçekten karmaşıksınız, öyle değil mi?"

Trys bu sataşmaya kulak asmadı. "Ona ne söyledin?"

"Bu sabah Edwardeslerin kafasındaki vızıltıları duyduğumu söyledim. Kardeşin Dewey zaman yolculuğu yüzünden yaşlanmış. Görünüşe bakılırsa George onu ve Yıldızlı Yakut'u öldürmek istemiş, Dewey de onları kurtarmak için zamanda sıçrama yapmış. Fazla geriye gitmiş ama. Söyle bakalım, bu sabah kardeşini gördün mü?"

Trys solgunlaştı. "Ne kadar geriye gitmiş?"

"Görölmekten korktuğu için kendini tüm gün malikanesine kitleyecek kadar." Mag'in anlamlı gözleri bana doğru kıpraştı. "Arkadaşına sor. O biliyor."

Şaşırın Trys benden tarafa döndü. Mahcup bir edayla başımı salladım. Böyle öğrenmesini istemezdim.

“Seçimlere sekiz gün kaldı, Charmant çok geçmeden öğrenecek.” Mag başını yana eğdi. “Başka sorun var mı?”

Trsy kollarını kendine doladı, parmakları solmuş kadife koltuğun kumaşına batıyordu. “Frank amcamın Dewey’ye saldırmasının arkasında George mu var?”

Mag iç çekti. “Ah, milyon karatlık soru. George, amcanı Dewey’nin peşinden gitmeye ikna etti mi, henüz etmedi... ve amcan öldüğü için asla etmeyecek. Peki George göreve başlama töreninde Dewey’yi vurdu mu? Bu da daha yaşanmadı, o halde yaşanacağını kim söyleyebilir? Bana sorarsan ailemin sihri çok karmaşık.”

Trys kendini koltuğa bıraktı.

“Dewey’ye neden saldırdığını bilen tek kişi amcandı, o da öldü.” Yaşlı kadın benden tarafa döndü. “Senin sıran.”

Titreyen ellerle cüzdanımdaki fotoğrafı çıkardım. “Bana annemle babam hakkında bildiklerini anlat.”

Trys beni dürttü. “Soru şeklinde sorman gerek, yoksa—”

“Yalan mı söylerim? Keşke?” Mag kıs kıs güldü, o iltihaplı hırıltı yerini bir öksürüğe bıraktı. Yeniden bana baktığında neşeli hali silinmişti. “Beni hatırlamıyorsun, öyle değil mi?”

Kalbim yavaşladı. “Bu odayı hatırlıyorum.”

“Ben de senin gözlerini hatırlıyorum. Bu parlak mavi rengi unutmak zor, özellikle de küçükken. Yüzünün yarısını kaplıyorlardı. Sahilde geçirdiğin uzun günler tenini bronzlaştırmıştı, gözlerinin maviliğini daha da öne çıkarmıştı.”

Yutkundum. “Kaç yaşındaydım?”

“Üç ya da dört. Annenle baban seni buraya iki kere getirdiler.”

“Neden? Neden seni görmek istediler?”

“Cevap bulmak için. Tıpkı senin gibi.”

Beni dikkatle seyrettikten sonra bakışları mutsuzlukla bulutlandı. Öne doğru eğildiğimde ona bakan gözlerini kırpmadım. “Lütfen.”

Ellerini birbirinin üstüne yerleştirdi. “Bana kızlarının kaybolduğu gün geldiler. Kız kardeşin. Henüz bebektir, birinci yaşına girmek üzereydi. Gecenin yarısında kundağında ortadan kayboldu. Bir cevap öğrenebilmek için cömert bir ödeme yaptılar... fakat hiçbir şey bulamadım. Ne bir şahit. Ne bir ipucu. Vaaz sırasında ailemden birisinin fısıldadığını dahi işitmedim ki güven bana evlat, ben her şeyi duyarım. İşin arkasında Chronoslar olduğundan korkuyorlardı çünkü annenle baban Revellelerin dostuydu. Belediye Başkanı Chronos’un polis soruşturması tatmin edici bile değildi ama delil olmaması da bunda etkiliydi.”

Yanımda oturan Trys bir santimetre bile kımıldamamıştı.

“Sonra ne oldu?”

Yaşlı kadın iç çekti. “Haftalar geçti. İki, belki de üç. Bana yeniden geldiler ve kaçırılan kişinin bir fidye istediğini söylediler. Kızlarını başına herhangi bir zarar gelmeden onlara iade edeceklerdi ama onun için korkunç bir şey yapmaları gerekiyordu. Her ikisinin de yapmak istemediği bir şey.”

Trys’in kolumu sıkan elini hissetmiyordum bile.

“Benden bu adamı onlar için bulmamı istediler. Yakalamaktan kaçınmak için zamanlamasını mükemmel şekilde ayarlayabilen bir Chronos olabilirdi, ancak bir Revelle’in sahnede giydiği maskeyi takıyordu. Dişleri olan bir kaplan maskesi.”

“Sonra ne oldu?” diye sordum.

“Bana bir ipucu bulabilmem için her şeylerini teklif ettiler – işlerini, birikimlerini, her şeylerini. Ancak adama dair hiçbir şey bulamadım. Sadece onlara musallat olmuş bir hayaletti. Adam yeniden geldi ve taleplerini yineleyerek son defa uyarıda bulundu. Onlar...” Mag duraksadı, ciddi sesi alçaldı. “Benim çalıştığım işte pek çok çaresiz insanla tanışırsın. Fakat öyle çaresizlik, öyle acı... seni bir kartal gibi takip ettiler. Kendimi beslemek için uzağa gitmeye çalıştın ama annen seni yakalayıp göğsüne sıkıca bastırdı. Onun düşüncelerini dinlemek cehenneme kulak misafiri olmak gibiydi.”

Kendimi kelimelerin ağırlığına bırakmamaya dikkat ederek duyduğum her şeyi zihnime not aldım. Buna henüz izin veremezdim. “Onlara ne oldu?”

“Adamın ondan istediklerini yapmaya razı olmadılar. Kız kardeşinin hayatta olduğuna dair bir kanıt bile sunmamıştı ve talepleri... fazla ağırdı. Seni korumak için ilk önce seni Gece Mahallesi’ndeki bir yetimhaneye bıraktılar. Ardından seni Charmant’dan epey uzak bir yere gönderdiler. Kendilerini diğer Gece Mahallesi ailelerinden, özellikle de sihir sahibi olanlardan izole ettiler. Hiç kimseye güvenmiyorlardı. Çocukları olmadan kalpleri paramparça olmuştu. Beni bundan yıllar önce yeniden ziyaret ettiler.”

Yutkundum. Güçlkle. “Ne zaman?”

“Yedi yıl önce.”

Yedi yıl. Annemle babam yedi yıl önce hâlâ hayattaydı. Ben on iki yaşında, o lanet olası yetimhanede yaşarken onlar burada, Charmant’daydılar. Beni eve getirmeye çalışıyorlardı.

Belki hâlâ buradaydılar.

“Baban bana güvenmiyordu, bu yüzden dükkanımın önünde

beklemeyi tercih etti. Ancak annen içeri girdi. Seni ve kız kardeşini sordu. İkiniz hakkında en ufak bir fısıltı bile duymamıştım. Bana ziyaretlerden bahsetti. Arada sırada maskeli adam dönüyor ve aynı teklifte bulunuyordu. Eğer onun dediğini yaparlarsa kızlarını yeniden görebileceklerdi.”

Mag duraksadı, kaşlarını bir mendil ile kuruladı. Trys hâlâ kolumu sıkı sıkı tutuyordu. “Sonra ne oldu?” diye sorabilmeyi nihayet başardım.

“Çok uzun zaman acı çektiler. Annenin düşüncelerinden bunu okuyabiliyordum. Çocukları yüzünden çok yılını kaybetmişti ve onları geri alabilmek için ne gerekiyorsa yapacaktı. Böylece adamın teklifini gerçekleştirdiler. Teknelerinden bir tanesini üç Revelle kadınına kiraladılar ve onları boğdular.”

Damarlarımdaki kan buz kesti.

Hayır.

“Adam onlardan buna bir kaza süsü vermelerini istemişti ama bir önemi yoktu. Ailem onların suçunu işitti, dalgıçlar ise balıkların yarısını yediği cesetleri buldu. Polis, kız kardeşini kaçıranı arasa bile annenle baban elektrikli sandalyede idama mahkum edildiler.”

Kalbim atmayı durdurdu.

Yanımdan bir sinek uçtu. Mag’ın çoktan boşalmış fincanının kenarına kondu.

“Halka açık bir infazdı. Ben katılmadım ama haftalarca o sahneyi insanların zihninde seyrettim. Ölmek için korkunç bir yöntemdi.” Ürperdi. “Annen Charmant’da böyle ölen ilk kadındı. Elizabeth Jones – eminim bir yerlerde adı geçiyordur.”

Vızıltı sesi kulaklarımı, kemiklerimi dolduruyor, feryat etmek için tüm kuvvetiyle beni sınıyordu.

“Teşekkür ederim,” dediğini duydum Trys’in. Ellerini sırtımda hissettim. Kapı kolçağının soğukluğunu ve güneş ışığının gözlerimi kör ettiğini hatırlıyordum.

Mag kapıyı kapatmadan önce kapının pervazını yakaladım. “Babamın adı?”

“James.” Küçük, solgun bir tebessümle baktı. “Bu yüzden adın Jamison.”

James’in oğlu.²

Merhametsiz, yakıcı güneş, sert kaldırım, kukalarımıdaki o uğultu Trys’in bana seslenen sesini bastırıyordu. Trys aceleci adımları bana yetişmeye çalışıyordu. Etraf dönüyor, dönüyor...

Midemdeki her şey bu tertemiz kaldırım taşına boşalıverdi. Seyredenlerin adeta akılları başlarından uçarken ben defalarca ama defalarca içimdekileri kusmaya devam ettim.

Annemle babam. Ölmüştü. Kız... kardeşim. Gitmişti. Çalınmıştı. Muhtemelen ölmüştü.

Üstelik annemle babam Luxe’ün annesini öldürmüştü. Millie’nin annesini. Roger’in annesini.

Trys beni omzumdan yakaladığında midem yine isyan etti.

“Onlara söylemek zorundayım,” dediğimi işittim. Defalarca.

“Söylersin.” Alnımdaki terli saçları kenara ittirdi. “Sadece nefes al, Jamison. Bunu şimdilik dert etme.”

Benden nefret edeceklerdi. Luxe. Colette ve Millie vc... ah Tanrım, Roger...

Hiçbir Revelle bir daha asla yüzüme bakamayacaktı.

² (Ing.) James’ son. (c.n.)

ON DOKUZ

✦
Luxe

Telaşla uyanıp hatıralarımı kontrol ettim. Hâlâ aklımdalardı. Dewey o korkunç sohbetimizden sonra zamanda yolculuk yapmamıştı, yoksa bunları kontrol etmek dahi aklıma gelmezdi.

Sırf inadımdan rüyalar alemine geri dönme dürtüme karşı koydum. Colette ve Millie yanı başımda usul usul uyuyorlardı ama Dewey erken kalkardı, benden önce uyanması riskine giremezdim.

Elmas Oda'daki gecemizin üstünden bir hafta geçmişti. Onu bir hafta boyunca her gün büyülemiş, yalnızca bayılmanın eşiğine geldiğim zaman uyuyabilmişim. Sihrim onu memnuniyet duygusuyla uyutmadığı sürece Dewey birisine zarar verebilirdi. Ona değer veriyormuşum gibi rol yaptığımı fark edebilir, onun gerçek karakterini bilmediğim zamana geri dönebilirdi. Ancak bir hafta, ona Elmas Oda'yı yeniden yaşamak için iki yıl kaybettirirdi. Beni cahil bırakmak için ödenmesi fazla yüksek bir bedel sayılır mıydı acaba?

Bunu öğrenme riskine giremezdim.

Küçük mürekkep hokkama uzanırken acı etrafımı sardığında dudaklarımdan sessiz bir çığlık yükseldi. Gözlerimi kapatarak rıhtımın kenarında bulunan Dewey'nin malikanesinden süzülen ışık sicimini takip ettim. Yaşlanması onun kendinde olan güvenini yıpratmıştı, ailesinin saldırıları ise onu parano-yaklaştırıyordu. Geçen hafta boyunca Chronos ailesinin ahlak kurallarını ihlal ederek bana birkaç defa onun malikanesinde kalmamı teklif etmişti. *Kendi güvenliğin için, tatlım. Seçimlere yalnızca birkaç gün kaldı, tatlım.* O sahiplenici tavırlarını sakinleştirmek için sihrimi kullansam da paranoyalarının derinleşmesine izin vermiştim. Eğer ailesi yeniden saldırırsa –ailesi gerçekten yeniden *saldırdığında*– bu zaman yolcusunun bekçi köpeğimiz olmasına ihtiyacımız vardı.

Diğer olumsuz duygular –güvensizlik, pişmanlık, yanından ayrıldığı zaman inceden yayılan kıskançlık hissi– işimize yaramazdı. Konu ben olunca Dewey'nin her daim mutlu hissetmesi gerekiyordu. Uyandığı dakikadan uykuya dalacağı ana kadar sihrim onu tüm endişelerden uzak tutuyor, kendini sevililiymiş gibi hissettiriyordu. Cesur hissettiriyordu. Aynada onu karşılayan yansımasının prestijli görüntüsünden memnun hissediyordu. Onun yaşlanmış yüzünü ilk defa gören insan sayısı yükseldikçe çaresizliğini sakinleştirmek için daha çok uğraşmam gerekmişti. Geri alamayacağı tek hatası buydu.

Yine de onu kendi haline asla bırakmazdım. Bu riske giremezdim.

Yoksa bir sonraki sefere Colette'i daha büyük bir deliğe atarım.

Seçim kampanyalarıyla geçecek yeni bir uzun güne başlamak için Dewey gelip beni almadan önce Trevor'ın bana gösterdiği teknikleri uygulayayım diye Wolffe dayının ofisine gittim. Düşüncelerimi kendime saklamaya hiç bu kadar ihtiyacım olmamıştı. Ancak daha on beş dakika bile geçmemişti ki Caroline teyze kapının eşiğinden başını içeri uzattı.

“Dewey, Luxe'ü görmeye geldi,” diyerek bana göz kırptı.

Koltuğa yığılmamak için kendimi zor tuttum. Her gün bir öncekinden biraz daha erken geliyor, beni beklerken şüpheli ailemle muhabbet ediyordu. Hareketlerinin her bir aşaması öyle prova edilmiş, takındığı her gülümseme öyle dikkatli ve ezberlenmişti ki nazik görünmek sanki onun için öğrenilmiş bir dertti.

Esnememi elimle kapayarak ayağa kalkarken Caroline teyze saçlarımı karıştırdı. “Güzellik uykunu alamadın mı, buzlar prensesi? Seni dün gece Eğlence Evi'nde de görmedim.”

“Seçimler iki gün sonra,” diye mızızlandım. “Topuklu ayakkabılarla seçim yürüyüşleri yapmak ayaklarımı acıtıyor.”

Ben yanından geçerken el bileğimden tutup yüzümü kendinden tarafa çevirdi. “Dinlendiğinden emin ol, Luxie kız. Bu kadar perişan görünürken seninle alay etmek hiç keyif vermiyor.”

“Endişelenme,” diye elinin üstüne usulca vurdum. “Seçimlerden sonra yine iyi ve tembel olacağım.”

“Ben ciddiym. Annen olmayabilir ama biz hâlâ seni gözetiyoruz. Hepimiz.”

Uzunca bir süre boğazımda düğümlenen yumru yüzünden konuşmaya cesaret edemedim. Wolffe dayı masasının üstündeki evrakları yeniden düzenlerken ışık siciminde saklamayı ustalıkla başardığı bir keder parıltısı vardı.

“Bu akşam biraz ara vereceğim,” diyebildim nihayet. “Colette ve Millie ile yaz karnavalına gideceğim.” Sonuçları olmayan bir yaz hayali kurduğumuz sırada bana bu fikri Jamison vermişti. Colette ve Millie onlara bu teklifle geldiğimde şoka uğrasalar da teklifimi kabul etmişlerdi.

“Güzel.” Teyzem elimi bıraktı. “Dewey yok mu?”

“Dewey yok.” Tabii bir kereliğine beni gözünün önünden ayırmayı kabul ederse.

Beni koridorda bekleyen Dewey’nin ışık sicimi beni görür görmez koyu bir bordo rengine büründü. Hay aksi! Tüm o hesaplanmış, sakın dış görünüşünün ötesinde, öfkesinin ve sahipleniciliğinin altında Dewey beni gerçekten önemsiyordu. “Hazır mısın, tatlım?”

Bana uzattığı koluna girdim. “Hazırım.”

Öğleden sonrasını kapıları çalıp el sıkışarak geçirdik. Yaşlanmış yüzü onun lehine oldu diyebilirdim. Onu tanımayanlar otuzlu yaşlarında olduğunu sanıyorlardı, tanıyanları ise Dewey hayatımı nasıl kurtardığını anlatırken etkilenmeleri için büyü-lüyordum. Charmant’ın en sevilen çifti oluvermiştik hemen. Rolümü de iyi oynuyordum. Çünkü Dewey’ye ne kadar güvenmesem de ailemin iyiliği için en azından çabalıyordu.

George gibi değildi, hani şu beni vuran adam.

Kış sahnesinde seçim gecesi performansı için provalar yapılırken Dewey en ön sırada oturuyordu. Saatler sonra trapez gösterim sırasında Trevor ile beraber locasında otururken üstünden öyle yoğun bir sahiplenicilik ışığı yükseliyordu ki tüylerim ürperdi.

Ara vermem gerekiyordu. Kendime alan tanımam gerekiyordu. Her şeyden önemlisi Trevor ile yalnız konuşmam ge-

rekiyordu. Eğer Dewey'nin maskesinin altında saklanan birisi varsa onu en iyi biricik zihin okuyucusu tanırdı.

Ancak Dewey gösteriden sonra beni sahne arkasında beklemişti. "Harikuladeydi, tatlım! Günü bitirmeye hazır mısın?"

Beni öpüşüne başımı dik, gülümsememi içten tutarak katlandım. "Aslında kuzenlerime onlarla beraber karnavala gideceğimi söyledim, unuttun mu?"

"Seçimler iki gün sonra. Dinlenmeliyiz."

"*Sen dinlenmelisin,*" diyerek elini sıktım. *Bugün bana alan tanımak istiyorsun. Kuzenlerimle ne kadar mutlu olduğumu görmek istiyorsun.* "Seni sabah görür müyüm?"

Dewey tereddüt ederken sihrim onun bencil dürtüleri ile mücadele ediyordu. "Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum."

"Trevor beni güvende tutar. Öyle değil mi, Trevor?"

Telaşlanan zavallı Edwardes yakasını çekti. "Evet, Bayan Revelle."

"Tamam o halde." Dewey'nin iki yanağına birer öpücük kondururken *Kendini çok yorgun hissediyorsun ve benim gittiğimi görmeyi diliyorsun,* diye fısıldadım. "Sen gardiyanlarını al ben de Trevor'ı."

"Sadece karnavala gideceksin, öyle değil mi? Sonra hemen eve döneceksin?"

Ona en tatlı gülümsememle baktım. "Kesinlikle."

*

Temmuzun son haftasında rıhtım ve denizin arasındaki dar çimenlik araziye çadırlar ve yiyecek arabaları doldururdu. Hâlâ Gece Mahallesi sınırları içerisinde olsak da Dewey'nin malikanesinden çok uzak değildik. Malikanenin hemen arkasında ise

Gündüz Mahallesi başlıyordu. Dönüp durduğu yatağına doğru yaklaşan her adım attığında kıvrılarak dönen Dewey'nin ışık sicimi kısılıyor, başımı ezen ağır bir nebze olsun rahatlıyordu.

Sihrim son günlerde gereken daimi bağlantının hayranı *değildi*.

“Dediğini yaptım,” dedi Trevor. “Bay Chronos’un düşüncelerini yakından dinledim. Haklısın. Benden çok şey saklıyor.”

“Biliyordum.”

“Ancak Charmant’da olmadığı birisiymiş gibi davranan tek kişi o değil.” Duraksayıp bana baktı. “Pek çok insan çirkin şeyler düşünür ama Dewey *gerçekten* iyi şeyler de yapıyor. İzin taleplerimi hiçbir zaman geri çevirmedi. Ben talep etmeden maaşıma zam yaptı. Dürüst olmak gerekirse daha iyi bir iş veren tanımıyorum.”

Bir hafta önce olsaydı ona katılırdım. “Colette’in canını yaktı,” diye ona hatırlattım. “Bunu asla unutamam.”

Trevor incinmiş gibi görünüyordu. “Biliyorum. Peki belediye başkanı için kimi seçerdin? Senin kahramanın olmak için kuzeninin bileğini burkan adamı mı yoksa güç uğruna kendi kardeşini öldürmek isteyen adamı mı?”

“İkisini de istemezdim.” Giriş kapısındaki balonlarla süslü kemere hızlı adımlarla yürüdüm.

Trevor bana yetişmek için acele etti. “Onunla evlenmek istemiyorsun. Bunu anlıyorum. Ama seni seviyor. Senin kalbini kazanmak için her şeyi yapabilir, buna aileni güvende tutmak da dahil.”

“Bana bir mücevher vermek dışında her şeyi.” Parmağım da iri bir mücevherle ikinci gücümü aylarca hatta belki yıllarca destekleyebilirdim. Eğer seçimleri kazanırsa Revellelerin

belediye başkanı üstündeki etkisi de garanti altına alınmış olacaktı. Tek ihtiyacım olan iri, dolgun bir mücevherdi.

Millie, Colette ile beraber durdukları giriş kapısından bize el salladı. Trevor'ın koluna girdi. "Bu güzel gecede nasıl hissediyorsunuz, Bay Edwardes?"

"Burada sizinle birlikte olduğum için çok mutluyum."

Millie neşeyle gülümserken ışık sicimi Trevor'a yaklaştığı her adımında parlak bir kırmızıyla ışıldamaya başladı. İlginçti.

"Dewey bu geceyi bizimle beraber geçirmeni dert etmiyor mu?" diye soran Colette'in sesi fısıltıyla çıkmıştı. "Seçimler bu kadar yakınken?"

Şahane. Beni ona bağlayan o acı dolu bağı görmese bile Colette kapana kısıldığımın farkındaydı. "Onun iznine ihtiyacım yok."

"Gitmeden önce takma dişlerini çıkarmasına yardım ettin mi?"

Dirseğimle ona vururken gülümsememe engel olmaya çalışıyordum. "Yaşlandığı için onunla alay etmemeliyiz."

"Bir sabah uyanıp otuz dört yaşında olduğunu hayal edebiliyor musun?" diye ürperdi.

"Annelerimizden bile daha büyük." *Öldükleri yaştan yani.*

Colette durumu sonradan kavramış gibi göründü. Eskiden annelerimiz hakkında sık sık konuşurduk ama şimdi o becerimizi yitirmiştik.

"Doğru," diye nihayet cevap verdiğinde sesi yumuşak çıkmıştı. "Ayrıca çok güzellerdi."

Annemin güzünü gözlerimin önünce canlandırmaya çalışsam da zaman ona dair ayrıntıları bulanıklaştırmıştı. Onu unuttuyordum.

Kibar keder ışıltıları Colette'in ışıık sicimini sararken Colette uzanıp koluma girdi. "Şey, büyükannem hâlâ taş gibi, yani önümüzde hâlâ güzel kalacağımız uzun yıllar var."

"Onunki gibi göğüslerim olsun isterdim."

"Rüyanda görürsün. Bak, oradalar." Roger, Jamison ve Trysta'nın bulunduğu tarafı işaret etti.

Kalabalıktan bir baş boyu uzun olan Jamison'ın gözden kaçması imkansızdı. Lacivert renkli düğmeli gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı. Dağınık saçlarının koyu bukleleri ise şapkasının altından kaçıyordu. Her zamanki olağan dürüstlüğünü anlatan altın renkli ışıltının yerinde bu sefer yıldızlar görünmeden önceki gecenin maviliğini hatırlatan alışıl gelmedik bir ton vardı. Canı yanıyordu ama bizi görünce neşelenmişti. *Beni* görünce.

Aptal kalbim çarpmaya başladı. Jamison günlerdir benimle irtibat kurmaktan kaçıyordu. Belki de kendimi üstüne atmaya çalıştığım için nihayet beni affetmişti.

Millie beni dirseğiyle dürttü. "Ona yürümen gerek, biliyorsun."

Yazlık elbisemin işlemeli kenarını elimle düzelttim. "Sana söyledim, sadece arkadaşız."

"Ah evet, *yıllar* sonra dışarı çıktığın ilk gecede yeni 'arkadaşının' da burada olacağı tuttu. Merhaba, millet."

"Dünyanın en güzel kadınlarına merhaba! Bir de Trevor var tabii." Roger şapkasını tutup başını eğdi.

Trys bana başını salladı. Bu da bir gelişmeydi. Ancak başını Colette'ten tarafa çevirdiğinde ışıık sicimleri adeta havai fişek gibi patlamaya başladı. Bu yeniydi işte. Etrafıma bakındım ama başka hiç kimse bunu göremiyordu elbette.

"Eee?" Roger kollarını arkadaşlarına doladı. "Planımız ne?"

“Neden tüm turist eğlencelerini denemiyoruz? Dönme dolap ile başlayalım elbette.” Annemin eskiden beni buraya getirmesi yaz mevsimimin en unutulmaz anı olurdu. “Sonra bir şeyler yeriz, oyunlar oynarız ve... Neden hepiniz bana öyle bakıyorsunuz?”

Millie masumca gözlerini kırıştırdı. “Nasıl öyle?”

“Sanki çok şarap içtikten sonra geveleyen büyükannemmişim gibi.” Esen serin melteme karşı kollarımı kendime doladım. “Karnavalı her zaman böyle kutluyoruz, öyle değil mi?”

“Sadece, uzun zamandır bizimle beraber değilsin,” dedi Colette dikkatle. “Eğlence anlayışımız biraz... Olgunlaştı.”

Elbette. On bir yaşındaki halimin karnaval gecesini tarif ediyordum. *Ben* onlara katılmayı bıraktım diye onlar buraya gelmekten vazgeçmemişlerdi. “Normalde nasıl yapıyorsunuz?”

Roger elini ceplerine soktu. “Ben gitmeden önce Effigienlerin büyüülü karışımları ile Rus ruleti oynuyorduk, sonra da kusmadan en çok kim kremalı tatlı çörek yiyecek yarışı yapıyorduk.”

“Büyülü karışımlar bütçemizin canına okur ama...” Colette bizlere baktıkça yüzündeki gülümseme giderek genişlemeye başladı. “Neden bu geceyi bir yarışmaya dönüştürmüyoruz?”

“Sen? Bir yarışmaya dönüştürmek?” Roger şaşırması gibi rol yaptı.

“Aah!” diye Millie heyecanla alkışladı. “Şapka oyununu oynayalım.”

Colette sırtıttı. “Aklımı okudun.”

“Ah, benim en sevdiğim oyun! Luxe’ün söylediklerini yine yapabiliriz ama bunları yaparken birisini size şapkasını vermeye ikna etmeyi deneyin.” Millie’nin bakışlarını küçük

grubumuzun etrafında gezdirdi. “Gecenin sonunda en güzel şapkayı bulan kazanır.”

Trysta kaşlarını çattı. “İnsanlardan bize şapkalarını vermelerini mi isteyeceğiz yani?”

“İsteyebilirsiniz. Ya da...” Abartılı flörtöz bir sırıtmayla Colette kolunu Trysta’nın omzuna doladı, başındaki şapkayı aşırıdı ve kendi başına taktı. “Böyle de yapabilirsiniz.”

Jamison tereddütlüydü. “Bunun benim için uygun olduğundan emin değilim.”

“O bebeksi yüzle bence başa çıkabilirsin.” Millie bana manidar bir edayla göz kırptı, ben de onun ayağına bastım.

“Bebek gibi bir yüzü yok mu ama?” Trys ise Jamison’ın yanağını sıktı. “Ben de ona hep öyle söylerim.”

“Kazanan geri kalanımıza istediği şekilde meydan okuyabilir. Kulağa nasıl geliyor?” Bu sefer Colette’in bana bakan gözlerinde parlayan bir yarışma tutkusu değildi. Çok daha narin bir duyguydu.

Umuttu.

Trysta’nın şapkasını Colette’in başından alıp kendi başıma yerleştirdim. “Umarım kaybetmekten hoşlanıyorsundur, Col.”

Colette kahkaha attı. “Ben asla kaybetmem. Görürsün.”

Roger içecek bir şeyler bulmak için öne geçti. Jamison geride oyalanınca ben de onun adımlarına uyma riskine girerek yavaşladım.

“Bunların olayı ne?” diye Colette ve Trys’e doğru başımı sallarken iki genç kadın başlarını bir araya getirmiş fısıldaşıyorlardı.

Jamison’ın dudakları yukarı doğru kıvrıldı. “Eğer bir şey *olsaydı*, ikisi de çenesini kapalı tutardı.”

En azından bilmeyen tek kişi ben değildim. “Colette bu yüzden mi sabaha karşı yatağından kaçıyor?”

“Trys’i kendi kendine gülerken yakaladım – sebepsiz yere. Kulağa çok büyük bir olaymış gibi gelmeyebilir ama onun için dama çıkıp aşkını haykırmak gibi bir şey.”

Colette, Trys’in kulağına bir şey fısıldadı, Trys güldü ve Colette’in koluna vurdu.

Jamison’a bakarken içimde canlanan kıskançlık hissini bastırdım. “Sen iyi misin?”

“Beni dert etme. Her şey tıkırında.”

Ona bir bakış attım. Bu gece ışık siciminin ne kadar solgun göründüğünü g rebildiğimi biliyordu.

şapkasım çıkarıp kenarıyla oynadı. “Annemle babama ne olduğunu öğrendim.”

“B y kannemden mi?” diye sorarken olduğum yerde kala-kaldım.

“Hayır, Gündüz Sokağı’ndaki bir Edwardes’ten. Mag.”

“Kocakarı Mag.” Elbette, o yaşlı Edwardes en ağız sulandırıcı sırları bir mücevher gibi toplardı.

Benimki gibi sırlardı bunlar.

Onu kolundan yakaladım. “Benden bahsettiniz mi?”

Jamison’un yüzü kızardı. “Ne? Hayır–”

“Beni hiç düşündün m ? Bir anlığına bile? Çünkü eğer benim... eğer biliyorsa mahvoldum. Hepimiz mahvolduk. Ve–”

“Luxe, sorun yok. Seni bir kere bile düşünmedim. Yemin ederim. Bir anlığına bile düşünmedim.”

Nedense sözleri teselli etmekten çok uzaktı. Jamison iyice telaşlanmaya başlamadan önce elimi çektim.

“ yle demek istemedim.” Elini saçlarının arasından geçirdi. “Benim sadece... dikkatim dağılmıştı.”

“Ebeveynlerini düşünüyordun, elbette.” Onunla göz göze gelmemeye özen göstererek yürümeye devam etsem de yanaklarımın kızarmasını bir türlü durduramıyordum. “Peki, ne öğrendin?”

Jamison’ın ışık sicimi öyle mavileşti ki neredeyse siyah rengine dönüştü. Her ne öğrendiyse bundan bahsetmek istemiyordu. “Şimdi sadece eğlenelim, gecenin sonunda sana her şeyi anlatacağım.”

“Sen kendini ne zaman hazır hissedersen,” dedim usulca. “Ayrıca bu gecenin tüm olayı eğlence. Ve şapkalar, anladığım kadarıyla.” Çalınmaya degecek bir şapka bulmak için kalabalığı inceledim.

Jamison bana doğru eğilip fısıltıyla konuşmaya başladı. “Onu büyülerken eğlenebilir misin?”

Bunu yaptığımı elbette ki fark ediyordu. Roger ile bu kadar samimi olmalarına şaşırmamalıyım, gamsız hallerinin arkasında iki koca yürek taşıyorlardı, herkesin ihtiyacına yetmeye çalışan yüreklerdi bunlar. Tek cesaret edebildiğim başımı onaylarca sallayabilmek oldu.

“Ama canın yanıyor.”

“İnsanın acıya ne kadar kolay alışabildiğini bilseydin şaşırdın.”

“Aslında şaşırmazdım.” Safır gözleri adeta içimi kesiyordu. “Şimdiki planın sihrini sürekli kullanmak mı yani?”

“Ve bir mücevher, tabii bana bir tane vermesi için onu ikna edebilirsem.” Dewey’nin ışık sicimini kontrol ettim. Dikkatimin dağıldığı dakikalarda o acımasız öz şüphe duygusu içini kemirmeye başlamıştı bile. Eğer uykuya bu şekilde dalmasına izin verirsem tüm gece boyunca yatağında dönecek,

göremediğim kabuslarla boğuşacaktı. Adımlarımı yavaşlatıp kafatasımın kökünden yayılan sıcak acı hissini göz ardı ederek mürekkep hokkamın derinliklerine daldım. *Güvendesin. Mutlusun. Uykun geldi. Çok uykun geldi.*

Sihrim mesafeyle cebelleşiyor, gözlerimin arkasından kafatasımı zorlayan baskı yüzünden mürekkep hokkam patlayacakmış gibi hissediyordum...

Jamison beni doğrulttu, bayılmamakta kararlı bir edayla ona yaslandım. Tek yapmam gereken bu küçük, sihirli halsizliğe direnmekti, böylece geçecekti.

Gececekti.

“Ne oldu?” Colette o kadar yakınımıdaydı ki şampuanının hindistancevizli kokusunu alabiliyordum.

Nihayet Dewey uykuya daldı. “İyiyim,” diyebildim. “Benim... sadece ayağım takıldı.”

Colette kaşlarını kaldırdı. Revellelerin ayağı takılmazdı.

“Benim koca ayağım yüzünden,” deyiverdi Jamison. “Onun önüne çıktım.”

Colette’in gözü Jamison’ın bileğimi tutan eline kaydı. Jamison da bilge bir edayla elini çekti.

Millie kolunu Colette’in boynuna doladı. “Büyük ayaklar için ne söylerler, bilir misin?”

Jamison’ın yanakları geçen her saniyeyle giderek daha kırmızı bir hale bürünmeye başladı. “Ben, şey, bilmiyorum...”

“Büyük çoraplar.” Sırıtan Millie, Colette’i de beraberinde sürükleyerek oradan uzaklaştı.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım Jamison’a.

Jamison bana mendilini uzattı. Yine burnum kanıyordu. “Hâlâ senin için tehlikeli, öyle değil mi? Sihrini kullanmasan bile bir Edwardes—”

“Sadece düşünürsek ki düşünmeyeceğiz çünkü düşüncelerimizi içkiyle bastıracağız.” Onu kolundan yakalarken cildinden yayılan sıcaklığı göz ardı etmeye çalışarak Jamison’ı diğerlerinin yanına çektim.

“Boynuzlarını sevdim.” Roger, Effigen barmen ile bakışırken intikam kesesine bir zümrüt atıyordu. Bize döndüğünde kollarının arasında çıplak insanlar gibi şekillendirilmiş hediye-lik bardakların içinde rengarenk içecekler taşıdığını gördük. “Umduğumdan daha ucuzdu.”

“Dewey bu hafta içkinin fiyatında indirim yaptı.” Seçim stratejisinin bir parçasıydı. İnsanlar öyle minnettar hissediyorlardı ki fiyatların bu kadar yüksek olmasının sebebinin Dewey olduğunu unutuyorlardı. Seçimlerden sonra fiyatları yeniden yükseltmesinin önünde hiçbir engel kalmayacaktı.

Trys, Roger’dan içkileri alıp dağıtmaya başladı. “Trevor’a bir Şaşkın Şerbet. Millie’ye Güneşli Sarısı. Colette’e bir Filozof. Jamison’a Doğrucu Davut. Roger’a Manda Lekesi ve...” Yüzüne yayılan fazla manidar bir sırıtma ile bana altın rengiyle ışıldayan bir kadeh uzattı. “Yaldızlı Yakut’a uzun bir kadeh Servet Avcısı.”

“Aman ne komik.” Yüzümdeki gülümsemeyi bozmadan kadehe uzandım. Trys’in bana sokuşturduğu laftan daha iyi bir tadı vardır, diye umuyordum.

İçkiyi yudumlamadan önce Jamison kadehi parmaklarımın arasından alıp yerine kendi yeşil renkli içkisini koydu. “Değiştirelim. Biraz daha altına ihtiyacım olduğunu hepimiz biliyoruz.”

Altın renkli kadehini benim kadehimle tokuşturduğu sırada Roger neredeyse ikimizi birden yere devirecekti. “Kadeh kaldıralım!”

Colette kadehini havaya kaldırdı. “Şerefe?”

“*Güzel* bir kadeh kaldıralım.”

“Ah! Büyükanneimin sürekli söylediği o söz neydi?” diyen Millie kaşlarını çatı.

“Hatırlıyorum.” Roger kadehini kaldırdı.

“Gündüz Mahallesi ahmakları cehenneme benzeyen yatak odalarında mücevherleriyle yapayalnız uyusun. Büyük Çadır evin olunca asla yalnız kalmazsın, o yüzden tüm kadehler Revellelere kalsın.”

Trys kadehini başına dikmeden önce boynunu kütürdeterek esnetti. Roger ona ıslık çalınca o da hemen onun peşinden kadehini başına dikti.

“Bunları fondipliyor muyuz?” diye mırıldanarak Millie’ye sordum.

“Normalde yudumlarız ama ortama uymak lazım, öyle değil mi?” Millie başını yana eğdi ve sarı renkli içeceği bardağın dibini görünceye dek içmeye başladı.

Jamison hâlâ içkisini elinde tutuyordu. “Senin işaretini bekliyorum,” diye itiraf etti.

Bir Effigen kokteyli içmeyeli yıllar olmuştu. Büyülü karışım beni zihin okuyuculardan korurdu ama içkinin ne kadar kuvvetli olduğunu kestirmek zordu. “Dibini görelim, Bay Port.”

İçkiyi yudumlamadan önce Jamison’ın gözlerindeki hisli parıltının ne anlama geldiğini çözememiştim. Kokteylim tahmin ettiğimden daha yoğundu. Kokusuz olsa da damağımda asılı kalan bir acı tat bırakmıştı. Sanki bir ağaç kütüğü kemirmiş gibi hissediyordum ama lezzetli bir ağaç kütüğüydü.

Kütük. Kütük kütük.

Roger boş kadehini içki arabasının üstüne sertçe bıraktı. “Gidip biraz şapka bulalım.”

Biz yiyecek arabalarının arasından yolumuzu bulurken etrafımdaki başların üstünde ışık sicimleri ışıldıyordu. Lezzetli, baharatlı etlerin kokusunu içime çekmek için durdum. Eriyen tereyağı az pişmiş hamurdan topların üstünü kaplıyordu. Pamuk şekerler en az Jamison’ın boyu kadar esneyerek uzamıştı. Ağaçlar kadar uzunlardı.

Tanrım, ağaçları seviyordum.

O güzel, neon yeşili renkleri hiç solmayan ağaçların kütükleri bir Revelle dansçısı kadar kabiliyetli bir edayla kalçalarını kıvrıyorlardı. Gözümü her kırptığımda bu ağaçlar yıldızlardan, ışık sicimlerinden bile daha parlak görünmeye başlamışlardı...

Millie kolumu sıktı. “Roger’ın bize bedava kızarmış çörek getirdiği, onları rıhtımda yediğimiz günü hatırlıyor musun?”

Sanki dilimdeki, ellerimdeki, kucağımızdaki pudra şekerini unutabilirmişim gibi. “O kadar şeyi ödemeyi nasıl başarmıştı?”

“Ah, kesinlikle çalmıştır.” Colette başını iki yana sallasa da gevşek gevşek gülmesine engel olamıyordu. “Muhtemelen intikam kesesinde hepimize istediği şeyi yaptırtacak bir şeyler vardır, öyle değil mi, Rog?”

Ancak Roger meyve tezgahının arkasındaki kadınla flört etmekle meşguldü. Kadının kibar, kahverengi tenli yüzünü çerçeveyen ve bulutları andıran saçlarının üstünde muz, ananas ve elmadan oluşan bir şapka yükseliyordu.

Millie ıslık çaldı. “İşte *buna* şapka derim.”

“Onu asla Roger’a vermez.” Roger’ın muzlardan bir tane-sini ovalaması üstüne kadın kahkaha atınca Colette kaşlarını çattı. Sihir kullansın ya da kullanmasın, Roger kadını avcunun içine almıştı.

“İlk gören sen olmadığın için kıskanıyorsun.” Trys, Colette’i kolundan çekti. “Hadi, çikolata kaplı tuzlu çöreklerden istiyorum.”

“Sen iyi misin?” diye bana soran Jamison’ın gözlerinde keyifli bir bakış vardı.

“Bir ağaç gibisin, biliyor musun?” diye ona doğru başımı kaldırdım. “Gülünç derecede uzun bir ağaç.”

“Ağaç mı?” Muhteşem yüzü tüm gece boyunca belki de ilk defa samimi bir kahkaha ile aydınlandı, ağzından altın renkli ışıklar döküldü. Elimi bu ışıkların arasında dalgalandırıp, ışıkların kırılarak parmaklarımın üstünde yeniden şekil almasını seyrettim.

“İçkin işe yarıyor mu?” diye sorarken Jamison bir çöreği ortadan ikiye ayırıp bana büyük olan parçayı verdi.

“Sanırım. Tabii saçını altın rengine boyamadıysan.”

“Öhö!” Roger aramızdan geçtiği sırada başının üstünde gerçek meyvelerden adeta bir piramit gibi yükselen devasa bir şapka vardı. Jamison takdirle ıslık çalmak istese de kahkahalarına son verememişti.

Bu akşam başka ne olursa olsun o kahkaha bu gecenin başarısıydı.

Sihirbazlar ve onların hileli oyunları arasında gezinirken ağaç kütüğüm yanımdan hiç ayrılmamıştı. “Çöreğin nasıl?” diye sordu.

“Çok lezzetli,” dedim heyecanla. “Tıpkı yaprak gibi.”

“Yaprak mı?”

“Yaprak ve dal ve – ah! Dönme dolap!” Dönen ışıklara doğru onu çekiştirdim. “Şimdi binebilir miyiz? Çok lütfen?”

“Elbette.” Jamison yüzü devasa meyve şapkasından ötürü neredeyse görünmeyen Roger’a doğru başını salladı. Yedimiz birden sıranın en sonuna yürüdük.

Millie yanıma sokuldu. “Eğer Jamison ile beraber bir kabine binmek istersen binme vakti geldiğinde onun yanında olduğundan emin ol.”

“Herkesle binebilirim,” diye ısrar ettim.

“Eminim öyledir.” Kuyrukta onlara katılırken Millie bilmiş bir edayla sırttı.

Dönme dolaba bakarken Roger iki eliyle ağır şapkasını düzeltilti. “Chicago’dakini hatırlıyor musun? Yoksa Kalifornia’da mıydı?”

Jamison omuz silkti. “Lanet şeyi sallayıp durmuştun. Hepimizi öldüreceğinden emindim.”

Chicago. California. Kanatlarını açıp dünyayı görmüşlerdi. Oysa ben bir kavanozun içindeki ateşböceğinden ibarettim. İzlemesi eğlenceliydi ama yavaş yavaş boğuluyordu.

Sıradaki insanlar yeniden hareket etti ve makinist, Trys ve Colette’in kabine binmesine yardım etti. Millie yanımda oyalanıyor, Jamison ile arasındaki mesafenin giderek açılmasına imkan tanıyordu. Dudaklarını kımıldatarak bana *Son şansın*, dedi.

Binmemeliydim. Dewey yaptığımız her şeyi Trevor’ın ona anlatmasını söyleyebilirdi.

Dönme dolap makinisti, bir sonraki kabine binmesi için Jamison’a işaret etti. Roger bir adım geri çekilip ikimizden bir tanesine boş koltuğu teklif etti. Millie bir adımını diğerinin önüne ağır ağır atıyor, onun bu hali Trevor’ı kahkahayla gülmeye itiyordu. Effigen içkisi olsun ya da olmasın, Trevor aşık olmuştu.

Ağaçların işaret etmesiyle öne doğru bir adım attım ve Millie’yi de keyiflendirerek Jamison’ın yanına oturdum.

YİRMİ

Jamison

Dönme dolap makinisti Luxe'ün konforunun üstüne benimkinden daha fazla titredi. Adamın fazla hevesli ellerine Luxe'ün bir tokat çarpmamış olması bir mucize sayılırdı ama sanırım Luxe bu türlü ilgiye alışkın birisiydi.

Nihayet adam ellerini çekip bir sonraki kabine Millie, Trevor ve Roger binsin diye kontrol düğmeleriyle bizi yukarı doğru gönderdi. Luxe ile yalnız kalınca onun kişisel alanını ihlal etmemek için kımıldandım. Ancak kabin o kadar ufaktı ki dizlerim onun dizlerine çarpıp duruyordu.

Başını benden tarafa çevirdiğinde gözlerinde heyecanlı bir parıltı vardı. İçtiğim büyümlü karışımın etkisi biraz geçse, ona söylemek zorunda olduğum şeylerin yükü koca dönme dolabı kırabilecek kadar ağır olsa da onun yüzünde gördüğüm şu gülümseme benim şahsi iksirimdi.

“Eğleniyorsun,” derken kendi halinden memnun görünüyordu.

“Sen de öyle.” Dönme dolap döndü, bizi makinistin başının çok daha üstünde bir yere taşıdı. “İlk defa.”

“Ben hep eğleniyorum.”

“Yalancı.” Güzel, çok güzel bir yalancıydı.

Esen rüzgar yukarıda serindi. Luxe kazağını çekiştirirken ona yardımcı olsam da kolumu onun etrafına dolama dürtüme zor hakim oluyordum.

“Seni bu hafta pek görmedim.” Luxe bakışlarını ağaçların tepesinden ayırmamıştı.

Korkunç bir arkadaşım. İlk önce onu neredeyse öpecek samimiyete gelmiş, bana güvenip sırrını paylaştığında da ortadan kaybolmuştum.

Ha, bir de annemle babam onun annesini öldürmüştü.

Bunu ona daha sonra anlatacaktım. Kuzenleriyle buraya gelmek Luxe’ün Dewey’nin bize istemeden verdiği yazı telafi edecek şeyler listesindeydi ve bunu onun için berbat etmek istemiyordum. Henüz yapamazdım.

“Özür dilerim,” dedim. “Her şeyi çok geçmeden açıklayacağım, sadece tuhaf bir haftaydı.”

“Öyleydi doğrusu.” Millie ve Trevor’ın kabine binişini seyreliyordu. “Roger nasıl? Margaret’in büyükanne mi ziyaret ettiğini duydum.”

“Söylemek zor. O günden bu yana tek kelime konuşmadı. Ama ona bakışını düşününce,” diyerek başımı iki yana salladım. “Daha önce kimseye böyle baktığını görmemiştim.”

Luxe’ün yüzünde mutsuz bir tebessüm canlandı. “Birlikte çok mükemmellerdi. Roger’ı kendini ciddiye alan birisi hali-

ne getirmişti, Roger da onu hep güldürüyordu. Margaret Gece Mahallesi'nde büyüdüğü için Eğlence Evi işlerinden de rahatsız olmuyordu. Ta ki bir müşteri her gece Roger'ı istemeye, Roger'dan canlandırmasını istediği değişik fanteziler talep etmeye başlayıncaya dek. Margaret endişelenmeye, muhtemelen kıskanmaya başlamıştı. Bu yüzden kavga ettiler, ta ki... biliyorsundur zaten."

Yumruklarımı sıktım. "Ta ki o kıskanç piç, Roger'ı köşeye sıkıştırıp yüzüne benzin emdirilmiş ateşten bir mendil fırlatıncaya dek."

Roger koca bir ayı hastanede iyileşerek geçirmiş, ardında da tüm sezon boyunca ailesini iflasa sürükleyebilecek kadar korkunç bir borç yükü bırakmıştı. O günden sonra Eğlence Evi'nde çalışmayı midesi kaldırmaz olmuştu, özellikle de bazı müşteriler onun bu yaralarını, *acılarını* kendi fantezilerine dahil etmek istediklerinde.

Gecenin neşesi Luxe'ün buğulu gözlerinden solup gitti. "Sana böyle mi anlattı?"

"Roger bana müşterinin onu rezil etmek istediğini söyledi. Bir daha Margaret ya da herhangi başka biri onu beğenmesin diye. Elbette bu durum geri tepti, barlarda kızların o yaraları okşadığına kendim şahit oldum."

Luxe'ün yüzündeki tüm renkler soluverdi. "Böyle olmadı."

"Ama yaralar..." Onlar yanık iziydi, bunu St. Douglas'tan biliyordum. Ateşle cezalandırmak rahipler için bile nadirdi ama bir keresinde orucun henüz beşinci gününde küçük bir çocuk yiyecek bulmak adına dumanı tüten bir tencereye uzanmıştı. Onun yaraları Roger'inkinden farklıydı.

Tabii eğer... Strattori sihri olmasaydı.

Elimle ağzımı kapadı. “O piç aslında Margaret’a saldırdı.”
Luxe kederle başını salladı.

“Aman Tanrım.” Margaret’ı acı çekerken gördüğü an ve sonrasında bu acıları kendine aktardığı zaman Roger’ın çektiklerini düşünemedim. “Strattori sihri bir lanet olabilir, öyle değil mi?”

Luxe kaşlarını çattı. “Roger’ın müşterisini pastanenin önünde yanan gazlı bez ile bekleyip ardından bu bezi Margaret’ın yüzüne fırlatacak kadar kıskançlıkla kudurtan şey Strattori sihri değildi. Ayrıca Strattori sihri Margaret’ı kendi dayanılmaz acısını Roger’ın almasına izin verdiği için bir ömür boyu sürecektir pişmanlıkla da lanetlemedi. Artık hiç birimizin yüzüne bakamıyor.”

Tanrım. Böyle bir pişmanlık yüzünden ilişkilerinin süremeye-
yişine şaşırmamak gerekirdi.

“Aşktır lanet olan,” dedi Luxe. “Sihir değil.”

Ona tuhaf bir edayla baktım. “Aşk suçlayamazsın.”

“Neden?” diyerek bir kaşını kaldırdı. “Aşk bir işe yaramaz.”

“Bir işe yaramaz! Bunu demek istemedin.”

“Aşk normalde akılları başında olan insanları zehirler. En kötü uyuşturucu şeklidir.”

“Aileni seviyorsun,” dedim.

Luxe bileğini savurdu. “O farklı. *Romantik* sevgi bir yalan. Güven bana. Her gece satıyorum.”

Bilerek böyle konuşuyordu. “O aşk değil, şehvet.”

“Yine de müşteriler buna *bayılıyor*.”

Şaşkınlıkla ona bakışımı görünce yüzündeki gülümseme genişledi. Beni tartışmaya teşvik ediyor olsa da bunu bırakmaz, Luxe Revelle’in sevgisiz bir hayata razı gelmesine izin veremezdim.

Yalnızca içtiğim büyümlü karışımın bana kazandırabileceği bir cesaretle onun yanına oturuverdim. Kabini salladığım sırada ona öyle yaklaştım ki alıp verdiği her nefeste asılı kalan nane aromasının kokusunu alabiliyordum. “Yani şimdi sen bana diyorsun ki o kadar da fena görünmeyen genç bir adamla dönme dolaba yalnız başına binmene rağmen *hiçbir şey* hissetmiyorsun, öyle mi?”

Nefesi kesilirken belli belirsiz bir ses yükseldi dudaklarından. “Kesinlikle hiçbir şey.”

Kımıldamıyordu. Abartıp iki parmağımla onun ince bileğini kavradım, hızla atan nabzını hissettim. “Yalancı.”

Dönmedolap daha yukarıya tırmanır, bizi oyuncağın en tepesine taşırken Charmant’ın titreşen ışıkları tüm adanın etrafına uzanıyordu. Sağ tarafımızdaki okyanus gecenin siyah sisinin içinde kayboluyordu.

“Bir şey... hissetsem bile...” Boğuk sesi havada öylece asılı kalmış, bana doğru yaklaştığı sırada omuriliğimden aşağı adeta bir ürperti hissettirmişti. “Dewey bunu onaylamazdı.”

Dişlerimi gıcırdattım. “Sana sahip değil.”

“Biliyorum. Sadece paylaşımcı birisi olduğunu düşünmüyorum.”

“Peki ya *sen* ne istiyorsun?”

İşte sormuştum, bu denklemin en önemli değişkeniydi. Yine de ailemin onun ailesine yaptıklarını öğrenmeden önce gerçekten cevabı verebilir miydi?

Luxe ise söyleyeceklerini bastırmak istercesine alt dudağını kemiriyordu. Onu öpmeyi istememeliydim. İkimiz de büyümlü karışımların etkisi altındaydık, etrafımız gece semasının ışıldayan yıldızlarıyla çevrelenmişti, o mükemmel dudaklarından

onun adı dökülmüştü daha az önce. Sırf beni neşelendirmeye çalışarak kibar olmaya çalışırken bunu yapamazdım.

Kimi kandırıyordum ki? O bana yalnızca acımıyordu, ben onu sadece arzulamıyordum. Aramızda bir şeyler vardı ve artık ikimiz de bu şeyi inkar edemezdik.

Ancak bu şey çiçek açmaya dahi fırsat bulamadan geçmişim onun mahvedebilirdi.

Rüzgarın savurduğu bir buklesini mücevher dizili saç tarağının altına sıkıştırdım. Parmaklarımın altındaki nabızı giderek daha çok hızlandı, hırçınlaştı ve dizginlerinden kurtuldu. “Ne istiyorsun?” diye bu sefer daha usulca tekrarladım.

“Onu alaşağı etmek.” Gözlerindeki alev tüm adayı ateşe verebilirdi. “Bana ya da sevdiklerime bir daha zarar veremeyecek uysal bir belediye başkanına çevirmek istiyorum onu sihirle. Ailesinin ailemi hedef almasını, George’un bize eziyet etmesini, tüm Chronos ailesinin ailemin refahına engel olmasını artık durdurmak istiyorum. Hepsini alaşağı etmek istiyorum.”

“O zaman yapalım.”

Parmakları parmaklarımın arasında kaydığında iliklerime kadar ürperdim. İlk öpüşmemiz öyle akıl almazdı ki o zamanlar ailesini güvende tutmak için ne kadar çok çalıştığını, onları ne kadar çok sevdiğini bilmiyordum bile.

Trevor yakımlarımızdayken Luxe’ü öpmek tedbirsiz bir davranış olurdu. Düşüncesizce olurdu. Yine de ikimiz de bakışlarımızı kaçırmadık, aramızdaki çekim giderek kuvvetlendi.

Dönme dolap tepeye doğru çıkıp bizi aniden durdurunca kabinin kenarındaki demirlere tutunduğum an yavru bir köpek gibi inledim. Luxe’ün ciğerlerinden öyle derin bir kahkaha yükseldi ki durdurmak için çaba göstermesi gerekti.

Ah, ne kadar da tatlıydım.

“Bana yüksekten korktuğunu söylemedin.”

“Şey, konusu açılmadı.” Oturduğum yerde ağır ağır rahat-larken o neredeyse gerçekleşecek öpüşmenin heyecanı öyle kuvvetliydi ki zeminden ne kadar yukarıda olduğumuzu hiç fark etmemiştim.

*

Ufkun okyanusla kavuştuğu noktada güneş yüzünü göster-meye başlamıştı. Tam gündüz değildi ama artık gece de sayıl-mazdı. Dört Revelle el arabalarını dalgalanan denize taşıırken cılız ışık onların gölgelerine vuruyordu. Yaptıkları jimnastik hareketleri giderek daha absürtleşirken alkol ve kibirleri iyice-ne öne çıkmıştı.

Trys ile birlikte kumların üstünde beraber oturuyor, dalga-ları birbirlerine sıçratmalarını seyrediyorduk. Trevor ise aya-kucumuzda yüksek sesle horluyordu, başındaki bebek bonesi-nin ipleri çenesinin üstünde tuhaf bir şekilde bağlanmıştı.

“Al.” Trys bana neredeyse bitmek üzere olan şarap şişesini uzatırken başındaki denizci şapkası yamuk duruyordu. Bu şap-kayı almak için bir bahriyeliyi ikna etmeyi başarmış, yarışmayı beşinci sırada bitirmişti. Luxe ve dönme dolap makinistine ait şapka dördüncü olmuştu ki Luxe buna hiddetle karşı çıkmıştı. Trevor başında dantel işli bir bebek bonesiyle geri döndüğün-de Millie attığı kahkahalar yüzünden kaburgalarını kırabilirdi. Millie kendisine çok uzun, beyaz bir şapka bulurken ben ken-di fötr şapkamı başka bir anakaralının çiçekli bonesiyle takas etmiştim. Yine de hiçbirimiz Roger ve onun inanılmaz meyve kulesini alt edememiştik.

Roger'ın bizlerden istediği şey basit oldu; sahilde gün doğumunu seyretmek.

Rüzgar, dalgaları sıyırıp onların kahkahasını bizlere taşıırken ürperdim. Luxe'ün eteği dizlerine kadar ıslanmıştı. Roger ise arka üstü öyle bir düşmüştü ki tepeden ayağa sıırılsıklam olmuştu. “Belki de ahırdan battaniye getirsem iyi olur.”

“İkimiz de biliyoruz ki hiçbir yere gitmeyeceksin.” Trys başıyla dalga boyunca koşan Luxe'e işaret etmişti. Luxe, denizin suyunu Roger'a doğru tekmeledi. Yüzündeki bu gülümsemeyi daha önce hiç görmemiştim. Sadece acıdan özgürleşmiş değildi, ayrıca... gerçekten özgürdü. “Betty'den daha kötü, öyle değil mi?”

Betty ile tanıştığımda dünya hakkında ne kadar da az şey biliyordum. Onun özellikleri delirtecek kadar basitti: Bana ilgi göstermişti. Oysa Luxe? İnanılmazdı... ve kesinlikle imkansızdı. “Betty de kim?”

“Ah, Jame-o.” Trys bana yaslandı. “Ben seninle ne yapacağım?”

“Onu umursamadığını biliyorum–”

“Bu doğru değil.” Trys kumlarla oynayıp, avcuna doldurduğu kumların parmaklarının arasından akıp gitmesine izin verdi. “Biraz huysuz olması hoşuma gidiyordu. Ayrıca ailesine sadıktı ki buna da saygı duyuyordum. Sadece senin kalbini kırmış olmasını istemezdim.”

Revelleler çığlık çığlığa kahkahalar atarken Colette ellerinin üstüne yürüyor, dalgalar yüzüne çarparken dik durmaya çalışıyordu. Yanımdaki Trys'in omuzları ise sessiz bir keyifle sallandı.

“Sen sanki çok farklısın,” diye işaret ettim. “Colette'e nasıl baktığını görüyorum.”

Trys yüzündeki gülümsemeyi örttü. “Yorum yok. Yani Luxe ve kardeşim – ilişkileri gerçek değil, öyle mi?”

Tehlikeli topraklara girsek de Dewey’nin içki karşılığında seçimlerde Luxe’ün desteğini aldığı bir sır değildi.

“Luxe ailesi için her şeyi yapar ve içkiye gerçekten ihtiyaçları vardı.”

“Dewey’nin bu seçim ve Luxe için feda ettiklerinden sonra onun ciddi düşündüğünü söyleyebilirim.” Başını eğik tutan Trys kumun üstüne bir yuvarlak çizdi. İlk defa kardeşinin yaşlanmasından bahsediyordu.

Ciddi düşünüyordu, doğru. Hatta evlenme teklif edecek kadar ciddiydi.

“Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim,” dedim. “Benim haddime düşmez sandım, yine de özür dilerim.”

Trys omuz silkti. “Onlara annenle babandan ne zaman bahsedeceksin?”

Aslında bu gece bunu Luxe’e söylemeyi planlamıştım ama şimdi kuzenleriyle beraber gülüp eğlendiğini seyrediyorken bu anı bozmaya gönlüm razı olmamıştı. Tam onlarla arasını düzelttiği sırada bunu yapamazdım. “Yarın. Önce Roger’a söylemeliyim.”

Trys başını omzuma yasladı. “Ne olursa olsun feribota planladığımızdan daha önce binebilir, bir sonraki maceramıza atılabiliriz. Tamam mı?”

Oysa ben onun söylemediği kelimeleri de duyuyordum. *Hiç iyi gitmeyecek.* Sanki kendim de bilmiyormuşum gibi.

“Al.” Trys cebine uzandı. “Elini uzat.”

Trys’in dediğini yaptığımda avcumun içinde soğuk bir şey bıraktı.

Annemin broşu.

“Bunu nereden?.. *Nasıl?*..”

“Geri dönüp Mag ile bir anlaşma yaptım.” Meraklı gözleri-me bakmaktan kaçındı.

“Ama nasıl? Ona ne verdin?”

Trys omzunu silkti. “Önemli bir şey değil.”

“Trys.” Bana bakıncaya dek bekledim. “Söyle bana.”

Trys dişlerinin arasından nefes verdi. “Tamam, peki. Annemle babamın evine uğradım ve bana çıktıkları uzun nasihatleri dinledim. Ama onlardan tek bir mücevher dahi almadım,” diye ekledi gecikmeden. “Eski mücevher kutuma baktım ve o yaşlı kadının reddedemeyeceği bir şey buldum.”

İnanamayarak oturduğum yerde broşu seyrediyordum. “Benim için bunu yaptığına inanamıyorum.”

Aslında inanıyordum. Benim için yolculuk yapmıştı. Benim için geçmişi ile yüzleşmişti. Bana direnmesine izin vermeden onu sıkıca kucakladım. “Teşekkür ederim.”

Trys huysuzca homurdansa da beni kendinden uzaklaştırmadı.

Millie boş bir şarap şişesini mikrofon gibi kullanarak müstehcen bir şarkı söylüyordu.

“Bizden daha fazla mı içtiler?” diye sordum.

“Öyle olmalı.”

İlk dönen Colette oldu, saçlarından ve kıyafetlerinden deniz suyu damlıyordu. “Tanrım, çok soğuk! Bana sarılmayacak mısın?”

“Hayır,” diyen Trys onu kendinden uzak tutuyordu. “İslanmayı siz ahmaklar istediniz, biz değil.”

Trys'in şikayetlerine kulak asmayan Colette su damlayan kollarını Trys'in boynuna doladı. "Birazcık sudan mı korkuyorsun?"

"Korkuyorum demedim." Colette ona yaklaşırken Trys adeta mükemmel bir edayla kımıldamadan durdu. "Gördün mü?"

"Emin misin? Titriyor gibi görünüyorsun."

"Çünkü burası buz gibi." Trys, Colette'in ateşli gözlerine baktı.

Adeta bir yıldırım hızıyla Colette onu öpüverdi. Trys'in dudaklarına kısaca değdiği bu öpücük adeta bir cüret, bir sınavdı.

Başımı Roger'a çevirdiğimde Roger'ın yüzündeki sırıtmının adeta kulaklarına kadar yayıldığını gördüm.

Onlara biraz mahremiyet tanımak için arkamı döndüğümde Trys kollarını Colette'in boynuna dolayıp onu şehvetle öpüyordu. Millie ve Roger ise ıslık çalıp tezahürat ettiler. Luxe benimle göz göze geldiğinde yüzündeki yorgun gülümseme benimkini yansıtıyor gibiydi. Kendisi de aynı şeyleri hissetse de onu asla, arkadaşlarımızın gözleri önünde böyle öpme fırsatım olmayacaktı. Dewey varken olmazdı.

Öpüşmeyi bırakan Colette kollarını Trys'e doladı. "Gördün mü? O kadar da soğuk değilmiş."

"Bizim için değil. Biz Revelleler okyanusta büyüdüğümüzde yalan olmaz." Roger kendini yere bırakıp kollarını sallayarak kumda bir melek izi bıraktı. Islak kumlar Roger'ın üstüne tavuk şinitzelini saran ekmek kırıntıları gibi yapışmıştı.

Millie de onun yanına uzandı. "Annelerimizin bir kalıp sabun getirerek bizi burada nasıl yıkadığını hatırlıyor musun?"

Kımıldamadım. Nefes dahi almadım.

“Bir kalıp sabun ve bir şişe şarap.” Kendini Trys’in kollarından ayıran Colette, Millie’nin yanına yere kayıp düşecek kadar çömeldi. “Sanırım on yaşıma kadar doğru düzgün düşmedim.”

Üçü de yerde yatarken Luxe sanki onlara katılıp katılmaması konusunda tereddüt yaşıyormuşçasına ayakta duruyordu. Benimle göz göze gelince göğsüm sıkıştı. *Hadi*, diyerek dudaklarımı kımıldattım.

Luxe dikkatle kumda yanlarına oturdu.

Millie yıldızları seyrediyordu. “O yaz geceleri hayatımın en güzel günleriydi.”

“*Onlar* en güzelleriydi.” İlk defa Roger sesindeki özlemi bastırmamıştı.

Sahil sessizleşmiş, Trevor’ın yumuşak horlamalarıyla dalgaların sesi sahile birlikte vurmaya başlamışlardı. Alacakaranlığın cılız ışığı altında kuzenlerin kederli yüzü gözüme daha genç geliyorlardı.

“Onları özledim,” diyen Colette’in sesi yürek dağlayacak kadar cılız çıkmıştı.

Roger içini çekti. “Ben de.”

“Ben de,” diye fısıldadı Millie.

Luxe gözlerini sıkı sıkı yumarken kendi kederiyle boğuşuyordu.

Ona aşığım.

Bunu fark etmek adeta Eros’un okunu tam göğsümden yemişçesine vurdu beni. Lanet olsun, bu doğruydu – çaresiz bir durumdu ama doğruydu. Onu sahnedeki cesaretiyle sevmiştim, sahnede olmadığı zamanlardaki cesaretiyle de sevmiştim. Ama en çok şimdi, ailesiyle beraberken seviyordum. Gerçek-

ten onların *yanında* olabildiği, sırlarını kendine kalkan etmediği zaman da seviyordum.

Onu seviyordum ve bunu ona asla söyleyemeyecektim. Özellikle de bana karşı bir şeyler hissetmek için kendisine izin vermediği sürece. Çok geçmeden annesinin katillerini düşünmeden bana bir daha *bakamayacaktı* bile.

Luxe kımıldamadan gökyüzündeki yıldızlara bakarken uzanıp serçe parmağını Colette'in serçe parmağında doladı.

YİRMİ BİR

✦
Luxe

“Luxe?”

Birisi yatağımdaki nevresimi üstümden çekmeye cüret etti. Homurdanarak nevresimi kavga dövüş bir kere daha üstüme çektim.

“Kalk, tatlım. Uyanma vakti.”

Dewey’nin sesi her ne kadar kulak tırmalayıcı gelse de yapmak istediğim son şey ne uyanmak ne de kalkmaktı.

Lanet olsun. *Dewey*.

Çok zengin, çok sinirli sponsozumu darmadağın yatak odamın içinde bulmak için nevresimleri üstümden fırlatıverdim. Kaşlarını çatarak bana bakması, daha yaşlı görünmesine sebep olmuştu. Onun bu yüzüne hiç alışabilecek miydim acaba?

“Gece geç bitmiş, gördüğüm kadarıyla.” Dudaklarının kenarında zoraki bir gülümseme belirdi.

Masumca gözlerini kırptırdım. “Kuzenlerimle beraber *azıcık* fazla eğlenmiş olabiliriz.”

“Sadece kuzenlerin mi?”

Lanet olsun. Uyuyakalmıştım ve Dewey yeniden bir kiskançlık abidesine dönüşmüştü. Eğer şimdi mürekkep hokkama başvurursam acının vücuduma nasıl yerleştiğini kendi gözleriyle seyredecekti. Şüphecililiği daha da yükselebilirdi.

“Sadece biz vardık. Bir de Trevor, elbette.” Utangaç bir edayla gülümserken çarşafı çeneme doğru çektim. “Kendime gelmem için bana biraz izin verir misin?”

Yere düşmüş bir parça kıyafeti tekmeledi. “Jamison da orada mıydı?”

“Ah, doğru. Roger ile o kadar beraber ki onu kuzenden saydım.”

Çatılan kaşları yalnızca derinleşmekle yetindi.

Doğrudum. Saçlarım dağınık, geceliğim ise yıkanmamıştı. Yine de işe yaramalıydı. Kendi nefesimin ağır tadını yutkunarak güçlkle tebessüm ettim. “Seni özledim. Bana hazırlanmam için biraz izin ver, sonra kahvaltı yapalım.”

“Kahvaltı saatler önceydi. Gündüz boyunca uyudun, bizim için ayarladığım üç görüşmeyi de kaçırdın. Öğleden sonraki elbise proven yarım saat içinde başlayacak. Seçimlerin yarın olduğunu unutmadın, öyle değil mi?” Kolundaki saate bakınca dudakları ince bir çizgi haline büründü. “Dışarıda bekleyeceğim.”

Kapı kapanır kapanmaz mürekkep hokkamı kucaklamak için yatağın başlığına sıkı sıkı tutundum.

Hem acı hem de akşamdan kalma hissi bir araya gelince yatağa iyice eğildim. Şişiren, eziyet eden sihri bırakma dürtümle kavga ederken başımı sıkıyor, ezen ve inleten baskıyla savaşıyordum.

Nihayet gözlerimi açtığımda zihnim etrafımı saran tellere alışmaya çalışıyordu. Dewey'nin ışık sicimini bulmak kolaydı. Kapımın önündeki koyu renkli, kıskanç bir parıltıydı onunkisi. Lanet olsun. Onu daha yakından takip etmeliydim, eve gelip uyumamalıydim.

Dün gece gerçekten inanılmazdı ama bedeli *bu* olmuştu.

Yatağın başlığına sırtımı yasladım. Dewey'nin her bir olumsuz düşüncesini teker teker temizlerken başım dönüyordu. *Bana güveniyorsun. Benimle mutlusun ve ben de seninle mutluyum.*

Yalanlar, yalanlar, daha çok yalan. Sonsuza dek onun ışık sicimlerine bu yalanları fısıldayacaktım.

Birinci adım, Dewey'yi bana lanet bir mücevher vermesi için ikna et. İkinci adım, gerisine sonra bakarsın.

Dewey'nin ışık sicimi sakınleyince gösteri provası için gereken akrobasi elbisemi giydim ve saçımı büyük, kabarık bir topuzla tepemde topladım. Esnek kumaş yıkanırken gevşemiş olmalıydı çünkü kalçalarımnda gevşek bir görüntü bırakıyordu. *Beni çekici buluyorsun*, diye Dewey'nin ışık sicimine fısıldadım. Uyandığım zaman bana bakan gözlerini düşününce bu da bir yalandı.

Kapının arkasında asılı duran boy aynasında kendimi kontrol ettim. Burnumun altında koyu bir kan izi vardı. Bunu hissetmemiştim bile. O mücevheri alır almaz vücudumu dinlendirecektim.

Yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladıktan sonra kapıyı açtım ve Dewey'yi büyük bir gülümseme ile karşıladım. "Gidelim mi?"

Ben memnuniyet hisleri saçarken Dewey'nin ışık sicimi de rahatladı. Koridorlar hazırlanmakla meşgul Revelleler ile

doluydu ama Dewey onların bize dik dik baktığının neredeyse farkında bile değildi. Özel alanlarımıza asla girmemeliydi. Yatak odama bile. Giderek daha cüretkar olmaya başlamıştı.

“Provalara kalacak mısın?” diye sordum olağan bir tavırla.

Işık siciminde öfkeli bir parıltı canlandı. “Feribot gezim var, unuttun mu?”

Off. Dewey seçim kampanyasının sondan bir önceki gününde ısıtıcıları yeni feribot filosunun reklamını yapmak için bir yol bulmuştu. Manhattan’a gidip dönerken en cömert destekçilerinin ekmeğine yağ sürmüştü. Bunlar, Charmant’da yazlıkları olan New Yorklu büyük zenginlerdi ve bu içki kaçakçısının iyi yanına yüklü yatırım yapmışlardı. Yüz adet şanslı seçmenle beraber basın da davetliydi elbette.

“Tabii.” Onun kolunu sıktım. “Sonrasında sahildeki etkinlik için buluşacağız, değil mi?”

Takvimimiz benim önceliğim. Sen benim önceliğimsin.

“Şimdiden dört gözle bekliyorum.” Bana sokuldu. “Teklifi mi düşünme fırsatı buldun mu?”

Işık siciminde şehvetli bir bordo renk ışıldasa da aslında kararlılığını anlatan çelik gibi gri bir renkteydi. Gülümsememi genişlettim. “O yüzüğü bir elmasla doldurmayı düşündün mü?”

“Eğer insanlar benim üstümde bir kontrolün olduğunu düşünürlerse benim adalet yeteneğime inançlarını yitirirler.” Saatine baktı. “Gitmeliyim. Roger ile feribotun orada buluşacağız.”

“Roger seninle mi geliyor?” Şaşkınlığımı gizleyememiştim.

“Revelleleri temsilen onun gelmesini istedim, sen provalarla meşgul olacaksın.”

Roger’a zarar vermezdi, öyle değil mi? Onu New York’a kadar büyülemem mümkün değildi. “Ne kadar düşüncelisin.”

Hafifçe koluma vurdu. “Eğer evleneceksek aileni daha yakından tanımalıyım. Roger da birkaç güne ayrılacakmış zaten.”

Merdivenin en tepesinde kalakaldım. “Ayrılacak mıymış?”

“O ve Jamison’ın her sonbaharda yaptıkları bir bahçe işi varmış. Trysta da öyle, gerçi tarla işi bir Chronos’a uygun değil.” Dewey kaşlarını çatarak beni inceledi.

Gidiyorlardı. Üçü de. Hem de çok yakında.

Gitmeleri beni ilgilendirmiyor. Benim odağım sensin.

“Gitmem gerekiyor, tatlım. Seni bu geceki gösteriden sonra görürüm.” Dudaklarını sanki yüzlerce defa yapmış gibi dudaklarına sürttü. Bir yabancının ağzından tanıdık bir öpücüktü bu.

Dağınık yemek salonunda Millie başını masaya yaslamıştı. Avuçlarım aşınmış ahşabı kavrarken masada onun yanma tünedim. “Lezzetli kokuyor.”

Birdenbire irkilen Millie kahvesini döktü. Kahveyi emdirmek için bir beze uzandım.

“Güzel, ilk defa benden fazla uyumuşsun.” Gözlerini ovaladı. “Bu halde trapez gösterisi yapmak zorunda olduğumuza inanamıyorum.”

“Roger’ın bizi tüm gece ayakta kalmaya ikna edişine inanamıyorum.”

“Gece sorun değil, erkek arkadaşın Dewey’nin gündüz prova yapmayı zorunlu kılması beni mahvediyor.”

“O benim erkek arkadaşım *değil*,” diye biraz fazla sertçe tepki verdim.

Millie’nin dudaklarına gevşek bir gülümseme yerleşti. “Biliyorum. Senin de bildiğinden emin olmak istedim.”

Onun yanındaki sandalyeye uzanırken tüm vücudum ağrıyordu. Dewey’nin ışık sicimi Büyük Çadır’dan uzaklaşan her

bir adımında tatminsiz bir hal alıyor, ben de ona mutluluk gönderiyordum.

“Sen benim gösteri elbisemi mi giydin? Üstüne çok büyük gelmiş.”

Gevşek kumaşı çekiştirdim. “Sanırım sadece eskimiş.”

Millie esnemesini bastırdı. “Dün gece çok eğleneliydi.”

“Trevor ile güzel vakit geçirmiş gibiydiniz,” dedim olağan bir şekilde.

Millie’nin gülümsemesi yumuşadı. “Bana ‘Görüşebilir miyiz?’ diye sordu. Ne kadar tatlı.”

“Mildred Revelle, sen kızarıyor musun?” Elimin tersini onun yanağma yasladım. “Sanırım evet!”

“Bir Edwardes ile çıkmam delilik mi olur?”

“Benim yaptığımdan daha akıllıca. Ya da Colette’in.”

Millie kahvesini yudumladı. “Trys yakında gideceğinden, Colette bunu eğlenmek için yaptığını söyleyip duruyor. Ama öyle olmadığını biliyorum.”

Görünüşe göre onların gitme planını en son duyan bendim. “Tam olarak ne zaman gidecekler?”

“Neden Jamison’a kendin sormuyorsun?”

“Burada mı?” Sanki onun o uzun boyu bir şekilde gözüm-den kaçmış olabilirmiş gibi boş yemekhaneye baktım.

“Başka kim pastaneden iyi kahve getirebilir sence?” Başını salona doğru salladı. “En son gördüğümde büyükannemi ziyaret ediyordu.”

Bahse girerim annesiyle babasını sormak içindi. Millie’nin kolunu nazikçe sıktım. “Seninle tepede buluşuruz.”

Homurdanan Millie başını yeniden masaya yasladı. “Hatırlatma.”

Jamison yemekhanenin öteki ucunda büyükannemle beraber ayakta duruyordu. Her ikisinden de Büyük Çadır'ın mor çizgili kumaşı kadar koyu birer mor ışık sicimi yükseliyordu. Kederdi bu.

Onlara yaklaşırken büyükannem gözlerini sildi. "Günaydın, benim uykucu kuzum. Provalar yirmi dakikaya başlayacak."

"Sen iyi misin?"

"Harikuladeyim. Dewey nerede?" Sırtı Jamison'a dönük olduğundan büyükannem onun solan gülümsemesini göremiyordu. Jamison da onun gözlerindeki yaşları fark edemiyordu.

Büyükannemin bana daha fazla sorun çıkarmasını istemiyordum. "Wolffe dayı seni arıyor," diye yalan söyledim.

Bana bilmiş bir edayla baksa da dönüp Jamison'a samimiyetle gülümsedi. "Beni gelip istediğin zaman ziyaret edebilirsin, duydun mu?"

"Teşekkür ederim, Bayan Revelle. Benim için anlamı büyük."

"Lütfen bana büyükanne de." Büyükannem kollarını kucaklamak için iki yana açtığı anda Jamison boyu sorun olmasın diye hafifçe çömelerek kendini bu kollara bıraktı. Sarılışındaki eda bile ne kadar düşünceli olduğunu gösteriyordu. Devasa ailemin etrafındayken ışık siciminde inceden yeşil renkli bir kıskançlık tonu canlansa da çok nazikti. Bir anlığına durup büyükannem yaşlanırken ona nasıl kibarca sarılacağını hayal ettim. Onu tüm bunların kalıcı bir parçası olarak canlandırdım gözümde. Büyük Çadır'ın. Hayatlarımızın.

Büyükannem yanımdan giderken bana göz kırptı. Köşeden döndüğü sırada başımı Jamison'a çevirdim. "Siz ikiniz ne konuşuyordunuz?"

“Annemle babamı.” Ellerini saçlarının arasından geçirip sabah düzeltmek için uğraştığı buklelerini darmadağın etti. “Bana onlardan bahsetmedi diye kendini kötü hissetmesini istemedim.”

“Büyükannem on yıllardır hiçbir şey için kendini kötü hissetmez.”

Jamison gülümsemedi bile. “Konuşmak için başka yere gidebilir miyiz?”

Provam vardı ama Jamison’ı da nihayet kendini konuşmaya hazır hissettiği anda bekletemezdim. Canı yanarken onu ihmal edemezdim. “Beni takip et.”

Jamison bir sonraki salona geçerken alnını vurmamak için başını kapının pervazının altından eğdi. “Elbise provasını izlemeye kalacak mısınız?” diye sorarken neşeli bir tonla konuşmaya çalışıyordum. Ahmakça da olsa ziyaretinin kısa sürmesini istememiştim. Özellikle de Deweysiz nadir bir günde.

“Büyükannen beni davet etti. Bu sonuncu, değil mi?”

“Buradaki sonuncu. Yarın yeni sahnede son bir prova daha yapacağız. Sonra da gösteri zamanı.” Ona bir bakış attım. “Gideceğini duydum.”

Adımları duraksadı. “Trys seçime kadar kalmak istiyor ama sonrasında ayrılacağız. En azından plan böyle.”

Gitmek istemiyordu. Daha da kötüsü ben de onun gitmesini istemiyordum. “Demek iki gün daha var.”

Yürümeyi bıraktı, parlak gözlerinde meraklı bir bakış vardı. “Doğru.”

Gitme. Boş salonda birbirimize bakarken bu bencil düşüncemi kendime saklamak için neyim var neyim yoksa uğraşmam gerekti. Büyük Çadır’ın nemli havası geçen her saniyede daha da ısınıyordu.

Yapmacık bir gülümseme takındım. “Seni bekleyen bir işin var. Girişinde adım yazan bir kış sahnem var. İkimiz de mücevhherler içinde yüzeceğiz! Ya da kağıt paralar, sanırım.”

Jamison tek kelime etmeye fırsat bulamadan yatak odamın kapısını itip açtım.

Colette yatakta oturuyordu. Sıkı bukleleri her zamanki şık topuzundan kaçmışlardı. Eteği beline kadar yükselmişti. Sehpanın üstünde ruj iziyle lekelenmiş iki fincan duruyordu.

“Ne oldu?” diye sordu arkamda kalan Jamison.

“Şşt!” diye parmak uçlarımda geri çekildim.

Colette’in zarif adımları yer parkesini gıcırdattı. “Trys?”

Jamison’ı kolundan yakaladım ve onu küçük nevresim dolabının bulunduğu diğer kapıya doğru çektim. Jamison ağzını açtı ama avcumu onun dudaklarının üstüne kapadım.

Colette’in ayağı henüz dışarı çıkmıştı ki ikimiz de donakaldık.

Jamison avucumun içine nefes alıp veriyordu, soluğu sıcaktı. Dar dolabın içinde bedenlerimizin birbirlerine temas ettiği her noktadan sıcaklık yükseliyordu. Dizleri üst baldırıma yaslanmıştı. Dudakları avcumun içindeydi.

Öp onu, diye her bir hücrem adeta sayıklıyordu. Zaten yapmıştık. Bir kere daha yapmaktan ne zarar gelirdi?

Birkaç gün içinde gidecekti. Çok daha büyük sırları daha uzun süre saklamışlığım vardı.

Elimi Jamison’ın ağzından çekip yanağı boyunca gezdirdim. Yüzünde dolanan elimi dehşete düşmüş gözlerle takip etti.

İkimiz de kımıldamaya cesaret edemiyorduk.

Işık sicimindeki karanlık gitmiş, yerine daha parlak bir ışık gelmişti. İçin için yanan bir parlaklıktı bu. Elleri belime doğru kayınca kalp atışlarım hızlanmaya başladı.

İlk öpüşmemizde birbirimizi tanımıyorduk. Oysa şimdi onu *taniyordum*. İçki içtikleri zaman su yudumlayan Roger ile nasıl alay ettiğini biliyordum, kavga ne kadar nafle olursa olsun birisi bir arkadaşını incittiğinde ona yumruk atabileceğini biliyordum. Limonlardan temizlik deterjanı yapabildiğini, trapezi elimizden bıraktığımızda yüreğinin nasıl ağzına geldiğini biliyordum.

Kendime hakim olamadım – ellerim saçlarının arasından geçti. Yumuşak ve gürdü, tıpkı hatırladığım gibi.

Jamison'ın bakışları dudaklarıma, sonra gözlerime kaydı. Bu sefer geri çekilmiyordu. İkimiz de kendimizi korumaktan acizdik.

Yer çekimi kadar doğal bir güç beni ona çekti. Kollarımı onun boynuna dolarken parmak uçlarımda yükseldim. Dudaklarımla dudakları arasında eziyet verici bir santimetrelik bir mesafe kalmıştı. Öylece kalmış, aramızdaki boşluğu doldurmak isteyen bencil dürtüme yenik düşmemeye çalışıyordum.

Trevor bilirdi. Eğer Dewey ona sorarsa Trevor cevap vermek zorunda kalırdı. Dewey'nin kıskançlığı onun o kırılgan öz benliğini iyicene parçalar, özenle sergilediği vitrininin altında saklanan o acımasız yüzü gün yüzüne çıkardı. Dewey kendine rakip olan diğer kaçakçıların ortadan kaybolmasını sağlamıştı. Jamison'ı *benim* uğruma kendine bir rakip olarak görürse ne yapardı?

Bunu bir sır olarak saklasak bile Jamison beni Dewey'nin üstüne titrerken seyredecekti. Dewey'ye dokunurken, ona tıpkı şu an Jamison'a baktığım gibi bakarken görecekti. Gözümde bir güneş, ay ya da yıldızmış gibi bakacaktım ona da. Dewey bana bir mücevher versin diye her şeyi yapardım.

“Bir iş ayarlayabildiğine sevindim,” derken samimiymişim gibi konuşmaya çalıştım.

Göğsüme yaslanan kalbi hızla çarpmaya başladı. “Başka işler de var. Burada, Charmant’da.”

Kal, demeyi arzuluyordum. Onu kendime daha fazla çekmemek için nasıl da uğraşıyordum. “Peki ya Roger ve Trys?”

“Kabul etmeseler de bence ikisi de gitmeye hazır değil.”

Kal.

Ama... Dewey. Seçim.

Elimdeki tüm gücü kullanarak kendimi koridorun merhamet dolu kimsesizliğine ittirdim. Jamison da dolaptan çıkarken başımı ona çevirmiştim, ışık sicimindeki kalp kırıklığını görmek istemiyordum. Jamison bundan daha iyisini hak ediyordu.

“Bu Trys’in saati.” Eğilip saati yerden alırken kırılmış cam yüzeyini gösterdi. Platin kayışının kenarında bir not sallanıyordu.

Saati onun elinden kapıp aldım. Kalın, krem rengi kağıdın üstüne siyah bir balmumu ile bir sembol mühürlenmişti. Bir saatti bu.

Adeta kanım dondu.

BİZ HER ZAMAN KAZANIRIZ.

“Yangın! Yangın!” diye bir çocuğun sesi yükseldi.

Jamison bir şey bağırdı ama farklı bir dilde konuşuyor gibi geliyordu kulağıma.

Chronoslar yine saldırmışlardı.

YİRMİ İKİ

✠
LUXE

Chronoslar buradaydı, benim evimdelerdi, aileme saldırıyorlardı...

“Luxe.” Jamison omuzlarımdan beni sarstı. “Gitmek zorundayız.”

Beni salon boyunca çekerken yanından geçtiğimiz her odaya başını sokuyordu. “Yangın var!” diye bağıırıyordu.

Bunlar gerçek olamazdı. Roger bir çeşit şaka yapıyor olmalıydı. Ya da dayılarım yine eski eşyalarını çıkarmışlardı.

Ancak çanlar çalıyor ve yoğun, isli bir koku havayı zehirliyordu.

Colette koridorda koşarken elbisesinin eteğı yüzünden çile çekmekteydi. Jamison onu kolundan yakaladı. “Trys nerede?”

“Mutfağa gitti ama geri dönmedi.” Colette koridora bakındı. “Belki çoktan çıkmıştır?”

Jamison'ın yüzü asıldı. Arkasını dönmek istedi ama üstümüze gelen bir yığın Revelle yüzünden mutfaktan iyicene uzaklaştık. Jamison kalabalığın bizi ayırmasına izin vermeyecek şekilde elimi tuttu. “Hadi!”

Üçümüz birlikte salonun sonundan sahile açılan kapıya koştursak da ailem geri adım atmaya başladı. “Kapı sıkışmış!” diye bağırdı birisi.

Onların başlarının üstünden tavana doğru sinsi sinsi yayılan alevleri gördüm.

Alevler, hem de evimizdeydiler. Yanması hayli kolay, bezden evimizde.

Salona geri dönerken kalabalık bizi yavaşlatıyordu. Herkes provalar için gelmişti – çok fazla insan vardı, fazla ağır hareket ediyorlardı...

Tiyatro salonuna yaklaştığımızda duman daha da yoğunlaştı. Camlar çatlıyor, çığlıklar patlıyordu. Adeta bir kabusun sesiydi duyduklarım. İzleyicilerin dizildiği boşluğa ilerlerken arkamdan gelen kalabalık ailem beni neredeyse yere düşürecekti. Yukarı bakma riskine girdim...

Alevler tavanın tepesine doğru tırmanmış, üstümüze kül ve hafriyat yağdırıyordu.

“Bu gecikme niye?” Jamison ön kapıları ittirdi, burası müşteri girişiydi.

“*Derhal* çıkmalıyız!” diye bağırdı Wolffe dayı.

“Kapılar kilitlenmiş!” diye çığlık attı Millie. Büyükannem de yanındaydı. Hemen ayakucunda küçük Clara duruyordu, kolunu erkek kardeşinin omzuna siper etmişti. Gözyaşları ile dolu gözleri benim gözlerimle buluşunca cesur bir ifade takınamamıştım.

Sevdiğim herkes bu çadırın içindeydi.

“O kapı kilitlenmiyor!” diye tersledi Colette. Turistleri, rüzgarı, kumları, yağmuru ya da lanet ayyaşları dışarıda tutmak için ne kadar çok uğraşmıştık ama hiçbir işe yaramamıştı.

“Geçmeme izin verin.” Caroline teyze etraflarındakileri ittirerek kapıya ilerledi. Kapının yanındaki kumaşı tutup kenara çekmeye çalıştı.

Kapı açılmadı.

“Nasıl?!” Kapıyı yumruklamayı denedi ama yumruğu ses bile çıkaramamıştı.

Alevler ahşap sahneyi çıtırdayıp kükreyerek yutuyor, açılmayan kapının önünde kalmış bizlere doğru ilerliyordu. Jamison beni eğdi ve atletinden bir parça yırttı. “Dumanlar yükseldi, aşağıda kalman gerek. Bunu ağzına ve burnuna kapa. Eğer ısınırsa ıslatmak için bir çaresini buluruz, olur mu?”

“Yeniden dene!” diye feryat etti büyükannem.

Caroline teyze kendini kapıya yükledi. Kapı kımıldamadı.

Bez kumaşın üstünde hayli kolaylıkla bir delik açılacağını bildiğimden şarkılarımı çadırın içinde azıcık bir mum ile söylemiştim. Ancak bu alevden duvarlar sanki ağır ağır yaksın ama hemen yayılsın, bizleri on hikayelik bir korku masalında kapana kısırsın diye büyülenmişlerdi adeta.

Bir tane güçlü ateş yaratabilmek için birden fazla ateşi birleştirme kudreti yalnızca Effigenlere aitti ama onlar bizim müttefikimizdi, bunu yapmazlardı.

“Kapana kısıldık!” Colette’in alnından, kaşlarından ter damlıyordu. Daha yanamadan canlı canlı kaynayacaktık.

Gözlerimi kapatıp mürekkep hokkamı çağırdım, Dewey’nin ışık sicimini aradım. Feribotu henüz ayrılmamış olmalıydı ve

eğer onu acele ettirecek duygu kombinasyonunu yaratabilirim...

Işık sicimini hiçbir yerde bulamıyordum. Erişimimin dışındaydı.

Hepimiz ölecektik. Canlı canlı yanacaktık...

Hayır. Dewey duyar duymaz bunu geri çevirecekti.

Ama bize yardım etmek için zamanda yolculuk edecekse *zaten burada olmalıydı.*

Jamison ve dayılarım kapıyı iki yandan açmaya, sert ahşabı omuzlarıyla kırmaya çalışıyorlardı ama kapı sallanmıyordu bile.

“Kapıyı engelleyen bir şey var!”

Alevler Effigen işi olabilirdi ama çıkışları engellemeyi yalnızca bir Chronos öngörebilirdi.

Kapıları kilitlemişlerdi.

Alevi yelliyorlardı.

Bizi öldürmek istiyorlardı.

Cehenneme benzer alandan öksürük sesleri yükselmeye başladı. Öksürüyorduk – yaklaşan alevler salona yayılıyor, bize yaklaşıyordu. İnsan kalabalığı giderek daha sıkılaşmaya başlamıştı.

Wolffe dayı dizinin üstünde ahşap bir sandalyeyi kırdı ve sandalyenin ayağını çadırın yanından sokmayı denedi. En büyük kuzenlerim bezden duvarları aradılar, on yıllar boyunca üstüne sayısız yama diktiğimiz kumaşı yumruklayıp tekmelediler. Hiçbir şey işe yaramıyordu.

Bir bebek ağladı. Annesi onu sıkıca kucaklayıp ona şarkı söylerken sesi çatlıyordu.

Yanımda duran Colette elbisesinin eteğinin ucunu yırttı ve ağzına kapattı. “Keskin bir şey bulacağım.”

“Bekle!” Colette daha sesimi duyamadan öksürüğüm konuşmamı bastırdı.

“Luxe?”

Duman fazla yoğundu; bizleri alevlerden önce öldürebilirdi –

“Luxe,” diye tekrarladı Jamison. Düğmeli gömleğini çıkarmıştı, yırtık atletinin yakasından terler süzülüyordu. “Luxe, Trys burada değil.”

“Kimse yardıma gelmeyecek,” diye fısıldadım.

“Trys’i bulmam gerek. Belki çoktan yolculuk yapmıştır. Bir şeyler yanlış gidiyor.”

“Onlar *her zaman* kazanırlar.” Annem. Teyzem ve yengem. Dibe çöktükleri zaman onlar da böyle hissetmişler miydi? Birbirlerinin ölüşlerini seyretmek zorunda kaldıklarını biliyorlar mıydı? Sevdikleri kız kardeşlerinin gözlerindeki ışığın yok oluşuna şahitlik ederken onlara yardım edemeyeceklerini, onları kurtaramayacaklarını, *bizler* için hayatta kalamayacaklarını bilerek ciğerlerini dolduran tuzlu suyla boğulmuşlardı.

“Odaklan, Luxe.” Jamison beni omuzlarımdan yakaladı. “Güçsüz değilsin. Hiç değilsin.”

Gözlerimi kırpıştırarak ona, sesindeki telaşa baktım.

Annemin sahip olmadığı avantaj *bendim*, terazileri dengeye getirecek sihrimizin garip rastlantısı bana aitti.

Ağır ağır başımı onaylayarak salladım.

Jamison dumanların arasında kaybolmadan önce beni alımdan öptü.

Mürekkep hokkama daldığım sırada gelen acı hissini, kafatasıma inen baskıyı neredeyse hissetmemiştim. İnlemeye vakit yoktu, sadece nefesimi dengeye getirebilirdim. Charmant’ın ünlü Büyük Çadır’ı alevler içindeydi. Dışarıda insanlar vardı.

Seyrediyorlardı. Turistler korkmuş halde oldukları yere çivilenmişlerdi, Chronoslara bulaşma riskine girmek istemeyen ada sakinleri de dizilmişlerdi.

Onların ılık sicimlerini yakaladım.

Büyük çoğunluğu korkudan dona kalmıştı. Çok azı harekete geçmeye gönüllüydü ama onları ne görebiliyor ne de işitebiliyordum. Bu yüzden hepsine fazlasıyla empati, kararlılık ve metanet hissi akıttım.

Bize yardım etmek istiyorsunuz. Keskin bir şey bulup çadırda bir delik açmak istiyorsunuz.

Isık sicimlerini tutup her bir endişeyi, her bir umutsuzluk hissini birer birer dağıttım. Yerine yalnızca şefkat yerleştirdim. Yalnızca harekete geçme dürtüsü ekledim.

Ulaşabildiğim insan sayısını artırdıkça zihnim kararmaya başladı. Birkaç sokak ötedeki Effigenlere ailem adına harekete geçmeleri hissini verdim. Chronosların kullandıklarına çare olacak bir şeyler getirmelerini istedim.

Gece Mahallesi'nde gördüğüm her lanet ılık sicimini yakaladım ve bizleri kurtarma hissi haricinde hepsinin tüm duygularını söküp attım. *İçeride çocuklar var!*

Başımı fazlasıyla sıcak ahşap zemine vurdum, sihrim kafatasımı kırıp açmakla tehdit ediyordu beni. Yine de var gücümle o ılık sicimlerine tutundum. Etrafımdaki karanlık artsa, çadırın kumaşından güneş, mavi gökyüzü görünse bile...

YİRMİ ÜÇ

✦
Jamison

Revelle çadırı duman ve alevlerden oluşan bir labirentti adeta.

Ne mutfağı bulabiliyordum ne de kendi ayaklarımı görebiliyordum. Bırakın nereye gittiğimi, nerede olduğum hakkında dahi en ufak bir fikrim yoktu.

Mutfakların fırınları olurdu. Fırınların havalandırmaya ihtiyacı olurdu. O halde mutfak dış duvar boyunca bir yerde olmalıydı. Bezden duvar.

Emekleyerek karanlığın içinde ilerledim.

“Trys!” diye haykırdım. Çığlıklar uzaktan duyuluyordu. Telaşlı çığlıklardı bunlar, hayatın sonuna gelme çığlığı değildi. Revelle ailesi hâlâ kapana sıkışık haldeydi.

Yine bir çıkmaz yola geldim. Bir sonrakini denedim. Ve bir sonrakini.

Koridorlar düz değildi ve zihnimdeki harita istikrarsızdı. Eğer Luxe’ün sihrine sahip olsaydım Trys’in ışık sicimini bu-

labilirdim. Bir Edwardes olsaydım onun düşüncelerini duyabilirdim. Lanet olası bir zaman yolcusu olsaydım hepimizin güvende –bir arada– olduğu sahilde günün doğduğu ana geri dönerdim.

Ama ne sihrim vardı ne de yeteneğim.

“Trys!” Hâlâ cevap gelmiyordu.

Ellerim nihayet dış çadırın aba kumaşına erişti. Çok sıcaktı ama geçit vermiyordu.

Mutfak burada bir yerlerde olmalıydı.

Dakikalar saatler gibi geçmeye başladı. Çığlıklar sustu. İyi bir işaret sayılabilirdi.

Ya da burada bile olmayan bir arkadaşımı arayacağım diye çoktan öldüm. Ailemi benden koparak eski bir kan davasının içine sürüklendim. Kız kardeşimi de... Ancak Trys artık benim ailemdi ve o lanet olası tehdidin yanında onun kol saati duruyordu. Onu da benden almalarına izin veremezdim.

“Trys!” Emekleyerek hafifçe döndüm ve bez duvardan öte tarafta kalan başka bir dar koridora saptım.

Daha çok alevle karşılaştım. Yüzümü yalayan sıcaklıktan geriye çektim kendimi.

“İmdat!”

Donakalmıştım. Bir kadının sesiydi bu. Trys değildi.

“Neredesin?” Ellerim ve dizlerimin üstünde salona benzeyen bir yerde ilerlemeye başladım.

“Bu tarafta.”

Sesin geldiği tarafa cüret edebildiğim hızla ilerlerken kırık camlar ve sıyrılmış ahşap avuçlarımı deliyordu. Duman öyle yoğun ve ağırdı ki önümdeki iki ayağı zor görüyordum.

“Acele et!”

Sese çok yaklaşmışım. Boşta kalan elim duvar boyunca ilerlerken bir yer tıpkı açılan bir kapı gibi hareket etti.

Mutfak kapısıydı.

“Orada mısın?” Duman burada daha ince olsa da açılan kapıdan içeriye aceleyle süzülüyordu. Ayağa kalktım. Başımın üstünde tencere ve tavalar sallanıyordu. Birkaç buzdolabı vardı. Dolaplar emekle kazanılmış yiyeceklerle doluydu.

Mutfağın ortasındaki küçük adanın üstüne kıvrılmış iki kişi gözüme ilişti, kımıldamıyorlardı.

Trys ve...

Dewey.

Trys’in üstüne kendimi siper ettim. Alevlerin acımasız sıcaklığına rağmen teni soğuktu. Hatta nemliydi.

“Trys?” Onu salladım ama cevap vermiyordu.

Solgundu. Dewey’nin de tuhaf şekilde daha da yaşlanmış yüzü cansızdı.

Ayağımın altında camlar eziliyordu. Kımıldayıp bakınca bir kadının bana bir tabanca doğrulttuğunu fark ettim.

Tabancanın namlusunu çekiverdi.

Omzumda dağlayıcı bir acı peyda oldu. Kadın bana bir daha ateş etmeye fırsat bulamadan acıyla kendimi mutfak adasının öte tarafına attım.

Trys ve Dewey, kadınla aramda kalan tezgahın üstündeydi.

“Ne yapıyorsun?” diye haykırdım. “Eğer buradan çıkmazsak hepimiz öleceğiz!”

Kadının gözlerinden yaşlar süzülüyordu. “Özür dilerim.”

Tabancayı tekrar ateşlediği sırada elleri titredi.

Eğildim. Tabancadan çıkan mermi tavandan sarkan tencere-lerden bir tanesine çarpıp sekti.

Mutfağın dışındaki yangınlar adeta kükrüyordu. Camlar patlıyordu, uzaktan bir yerden siren sesleri işitildi.

Kadının hıçkırıklarını duyunca nerede olduğunu kestirdim. Tezgahın üstünden ona bakma riskine girdim. Şeffaf, fil dişi renkli boynuzları alevlerin ışığını yansıtıyordu.

“Dur,” diye yalvarırken kendimi mutfak adasına yasladım. “Eğer durursan ikimiz de hayatta kalırız!”

Kadın bir adım yaklaşıncı ayağının altındaki camlar çatırdadı. “Onları kurtarmaya kim gelirse gelsin öldürmem gerektiğini söyledi. Oğluma ancak böyle kavuşabilirim.”

Oğlu. Boynuzları şimdi tanımıştım. “Bir dakika. Sen Margaret’in kardeşisin.”

Kırılan camların sesi kesildi.

“Roger’ın büyükannesinin odasında tanışmıştık. Ben Roger’ın arkadaşı Jamison’ım. Hatırladın mı?” Tezgahın üstünden bakma riskine girdim. Siyah renkli saçlarında beyaz tutamlar belirmeye başlamıştı. Yaşlanıyordu, hem de hızla.

Mümkün olamazdı bu. O bir Effigen’di, Chronos değildi.

“Oğlun kayıp.” O gün de buraya bunun için gelmişlerdi, kayıp oğlu hakkında ipucu bulmaya çalışıyordu. “Onu bir Chronos mu aldı?”

Uzaktan bir yerden cam kırılması sesi duyuldu, mutfak kapısının altından kaçan dumanlar ağırlaşmaya başlamıştı. Çok geçmeden hepimiz ölecektik.

Rose’un gözlerinden yaşlar süzülüyordu. “Eğer bunu yaparsam oğlumu bana geri getirecek.”

“George mu?” O lanet herif Trys ve Dewey’yi de haftalar önce tehdit etmişti.

Elini namludan çekmeden başını iki yana salladı. “Bir maske takıyordu. Revellerin sahnede giydiği bir maske, kaplan gibi. Daha bir dakika önce buradaydı.”

Kolumdaki tüm tüyler diken diken oldu. Ağır ağır ayağa kalktım. Kollarımı havada tutarken etrafıma bakındım. “Bir Chronos da benim annemle babama aynı şeyi yaptı. Eğer küçük kız kardeşimi yeniden görmek istiyorlarsa Reveller korkunç bir şey yapmak zorundaydılar. Ancak onları sadece kullandı, annemle babam kardeşimi göremeden öldüler. Aynı-
sının sana da olmasını istemiyorum. Buradan çıkalım ve oğlunu bulmanın bir yolunu arayalım.”

Tabanca kadının titreyen elleri arasında dengesiz görünüyordu. Geçen her saniyede gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünde daha fazla kırıksıklık belirmeye başlamıştı.

“Rose? Adın buydu, öyle değil mi?”

Sertçe başını sallayarak onayladı ve burnunu çekti. Dumanlar birikerek baş hizasına gelmişti.

“Roger bana en iyi çörekleri senin yaptığını anlatırdı. Onunla tanıştığımndan beri durmaksızın bununla övünüyor.”

Kadından bir hıçkırık sesi yükseldi. Eliyle ağzını kapatırken ağır tabanca diğer elinde sallanıyordu.

“Tabancayı bırakabilir misin, Rose? Seni bir Strattori’ye götürmemiz gerekiyor.”

Rose nihayet tabancayı yere bıraktı ve geçen her saniyede giderek derinleşen kırıksıklıklarla dolu kollarını inceledi. “Bana ne oluyor?”

Yaşadığım rahatlık yüzünden ağlayabilirdim ama iki bilincini yitirmiş bedeni ve hızla yaşılanan bir kadını yangından kurtarmam gerekiyordu. “Buradan çıkmamız gerekiyor.”

“Yangını ben başlattım,” diye inledi. “Sihrimi yarısı kadar benzin ile iki katı hızla yayılan bir ateş yapmak için kullandım.”

“Tamam. Bu ne anlama geliyor?”

“Saatlerce yanacak demek.” Kırışmaya başlamış yüzünün üstünde titreyen ellerini gezdirdi. Bir büyükanneden bile daha yaşlıydı şimdi. “Panzehri kullanmalıyız. İki Chronos’u da dışarı çıkarmam gerekiyor.”

“Nasıl?” Bu aşamada duman ikimizi de kaçırmaya fırsat bulamadan öldürürdü.

Rose ceplerini karıştırdı ve küçük bir şişe çıkardı. Tanrım, şimdi öyle yaşlıydı ki beyaz saçları giderek inceliyordu. Bir öksürük onu ele geçirince Rose’u yoğun dumanın uzağında kalan yere doğru eğdim. Atletimi çıkarıp şeritler halinde yırtarken ellerim delicesine titriyordu.

“Al.” Kumaşı kadının ağzına ve burnuna kapatırken teni tıpkı bir üzüm gibi kurumaya başlamıştı. “Bana panzehiri ver. Acele et!”

Kadın yaşlanmış, titreyen elini kaldırıncı küçük şişe parmaklarının arasından kayıverdi.

Ve kırıldı.

“Hayır!” diye haykırdığım sırada parmaklarımla uzanıp yalamaya çalıştım fakat boşunaydı. “Başka var mı?”

Cevap vermedi.

“Rose?”

Yanına doğru devrildiğinde korkmuş gözleri iri, cam gibi parlak ve kımıldamaz olmuştu. Canını teslim etmiş olsa da bedeni yaşlanmaya devam ettikçe teni kül gibi dağılmaya başladı.

Ölmüştü, oğlunu göremeden.

Durumun korkunçluğunu yutkundum. Bir çıkış yolu bulmam gerekiyordu. Derhal.

Mutfağın arka kapısı fermuarlı bir çadır girişinden başka bir şey değildi. Tekme attığımda esnememişti.

Fermuarı çekiştirdim ama kımıldamamıştı bile.

Kırık camlar dizlerimi keserken Dewey ve Trys'in yanına döndüm. Trys'i kucakladım ve Dewey'yi uyandırmaya çalıştım. Fakat cevap vermiyordu. "Hadi, lanet herif, uyan."

Dewey beklemek zorundaydı. Kucağıma aldığım Trys kımıldamamıştı bile, içeri girdiğim kapıya doğru koşturdum ve...

Kapıyı tekmeleyerek açtığım sırada alevler kükredi. Yüzüme çarpan sıcaklık öyle yoğundu ki inledim. Odanın içindeki oksijene aşeren alevler bizim peşimizden oyalanmadan içeri girdi, çadırdan tavan boyunca yayıldı.

Kapana kısılmıştık.

Yere doğru eğildiğimde kapıdan en uzakta kalan dolaba yaslandım. Alevler yaklaşmaya devam ediyordu.

"Uyan, Trys." Arkadaşımı salladım ama tepki vermedi.

"Trys? Lütfen, uyan."

Bizi buradan çıkarabilirdi. Sihir olsun olmasın, ne yapacağınızı bilirdi.

Ama Trys kımıldamadı. Sarstığım Dewey de öyle.

Kendi başımaydım.

Bunu yapabilirdim. Sadece biraz düşünmem gerekiyordu.

Eğer Roger hem beni hem de Trys'i aynı anda kaybederse...

Hayır. Bunu yapabilirim. Hepimizi dışarı çıkarmalıydım.

Kalın kumaştan duvarın yanına Trys'i yatırdım ve Rose'un yanına geri döndüm. Kadının yüzüne sardığım atletimi geri aldığım sırada çürüyen teninden görünen elmacık kemiklerine bakmamaya çalıştım. Panzehrini döküldüğü kırık camın üstüne

atletimin parçasını serip mümkün olan tüm panzehri emdirmeye çalıştım. Alevler rafları ele geçirince seramik kaplar çatlamaya, devrilerek yere düşmeye başlamışlardı.

Çadırın çıkışına doğru koşup fermuarın kavuştuğu yakanın üstüne atleti sürdüm. Ardından tezgahdaki bıçağa uzanıp kumaşa sapladım. Bıçak geri sekti ve işe yaramaz bir şekilde yere düştü.

Büyük Çadır titredi, bu devasa canavar yıkılmak üzereydi.

YIRMI DÖRT

✠
Luxe

Gün ışığı gözlerimi kamaştırıyor, dumanlar gözlerimi yakıyordu.

“Luxe, bana cevap ver! İyi misin?” Millie beni sertçe sallıyordu. “Kanaması var. Bir Strattori gerek.”

Başımı kaldırdım. Her yere kaos hakimdi. Büyük Çadır’dan yoğun, siyah bir duman yayılıyor, mavi renkli saten kumaşın üstüne dökülen bir mürekkep gibi gökyüzünü boyuyordu. Şaşkın ailem sokağa dağılmış ağlarken turistler uzaktan onları seyrediyordu. Onları eğlendirecek yeni bir manzara çıkmıştı.

“Herkes iyi mi?” Boğazım sanki ömrüm boyunca bir damla su içmemişim gibi yanıyordu. Göğsümde ise ya dumandan ya sihrimden ya da her ikisinden kaynaklanan tarifsiz bir acı vardı.

Millie’nin is lekeli yanaklarından göz yaşları süzülüyor, artlarında temiz lekeler bırakıyorlardı. “Bilmiyorum. Wolffe dayı saymaya çalışıyor.” Millie başını iki yana salladı. “Bayıldın. Dumanlar—”

Dirseklerimin üstünde doğruldum. “Colette nerede?”

“Güvende ama...” Gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. “Trys hâlâ kayıp.”

Trys 'i bulmam gerek, demişti Jamison. Kalbim adeta durdu. “Peki ya Jamison?”

“Onu görmedim.”

Ayağa fırlayıverdiğimde dünya dönmeye, adımlarımı boşa atmama sebep oldu.

“Nereye gidiyorsun?” diye Millie beni doğrultsa da onun ellerinden kaçıp kurtuldum. Gözlerimi ön giriş kapısına odakladım, itfaiyeciler buraya toplanmışlardı.

Jamison, Trys için geri dönmüştü. Onu durdurmaya çalışmamıştım, alevlerle örülü duvara doğru koşarken ona veda edecek sözler bile söylememiştim.

Babası ile kavga eden Colette’in kolları hiddetle sağa sola savruluyordu. Alevlerin kükremesi ve itfaiyecilerin bağırdığı emirler arasından Colette’in söylediği yalnızca birkaç kelimeyi işitebiliyordum. *Trys. Ölür. İşbilmezler.*

Onu yakaladım. “Ne oluyor?”

“Trys hâlâ içeride ve bu lanet herifler,” derken itfaiyecilere adeta tükürmüştü, “Onu kurtarmayı reddediyorlar.”

“Söylediğimiz gibi, hanımefendi, çadır yıkılmak üzere.” İtfaiyeci ağır üniformasının yakasını çekiştirdi. “Adamlarımı bir kişi için bir intihara sürükleyemem.”

“İki kişi!” diye feryat ettim.

Wolffe dayımın ciddi yüzü adeta dondu. “Kim?”

“Jamison.” Korkuya yenik düşmeye başlayan Colette’in kolunu sıktım. “Trys için geri döndü.”

“İçeride mahsur kalmış bir düzine insan bile olsa zamanımız kalmadı,” diyen adam yüzünü ekşitti. “Özür dilerim. Ya-

pabileceğimiz en iyi şey tüm mahalleye yayılmaması için dışarıdan sulamak. Ancak çadır kısa sürede yıkılacaktır.”

Ne düşündüğümü duyabiliyordum ne de nefes alabiliyordum. “*Hayır.*”

Colette alevlere doğru atıldı ama Wolffe dayı onu yakaladı. “Kendini öldürmene izin veremem, hem de bir–”

“Chronos için mi? Eğer birer Revelle olsaydı ölmelerine asla izin vermezdin.”

“Onlar çoktan öldü.” Wolffe dayının kızını saran kolları daha da sıkı tutmaya başladı. “Üzgünüm.”

Öldü.

Dünya döner, gözlerimin önünde kara lekeler belirirken it-faiyeci beni tuttu.

Jamison ölemezdi. Söylemediğimiz, yapmadığımız onca şey vardı daha.

Güçsüz değilsin. Hiç değilsin.

Colette ve beni oradan uzaklaştırdıkları sırada Dr. Strattori’ye haykıran ailemi duyamıyordum. Boşalmış mürekkep hokkamın derinliklerine dalarken yanan evimi göremiyordum. Birazcık da olsa gücüme ulaşırken göğsüm yanıyor, kafam çatlıyordu...

Işık sicimleri görünür oldular. Acı, tarifsiz bir keder, Revellelerin aurasından yayılan mutsuz mavi renk alevlerin dumanı kadar koyu renkliydi. Sessiz bir şekilde yüzüme doğru haykıran Dr. Strattori’den gözlerimi çevirirken ailemin acılarını öylece bıraktım. Odağımı hiddetle yanan Büyük Çadır’a yönelttiğimde içeride olmak zorunda kalan iki ışık sicimini aramaya başladım.

Yalnızca bir tanesini bulabildim. Çok iyi tanıdığım dürüst parıltıydı bu, olağan altın rengi kedere bulanmıştı.

Umudunu yitiriyordu.

“Yere uzan!” diye bağırdı büyükannem. “Kanamam var! Neden kanaması var?”

Dr. Strattori bana bakarken göğsümü incelemeye çalışıyordu ama onun soğuk ellerini kendimden uzağa ittirdim. “Yaşıyor,” dedim boğuk bir sesle.

“Ne?” dedi Colette kolumu tutarak. “Nasıl emin olabiliyorsunuz?”

“Jamison mutfakta. Ona yardım etmeliyiz, öylece—”

“Biliyorum. *Biliyorum.*” Dr. Strattori’nin itirazlarına kulak asmayan Colette ayağa kalkmama yardımcı oldu. “Peki ya Trys?”

“Bilmiyorum. Onu göremiyorum.”

“Sen nasıl—” Colette başını iki yana salladı. “Boş ver.”

Millie ellerimizi tuttu. “Ne bekliyoruz?”

“Siz üçünüz nereye gidiyorsunuz?” diye büyükannem arkamızdan seslendi.

Bizi bırakmasına yetecek kadar sihrim kalmamıştı. Bunun yerine başımı öne eğip perişan görünmek için elimden geleni yaptım. “Burada biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var.”

“Benim de,” diye mırıldandı Colette.

Millie başını eğdi. “Benim de öyle.”

Büyükannem bize doğru yumruğunu savurdu. “Eğer o çadıra bir adım yaklaşırsanız büyükbabanızın mezarı üstüne yemin ederim ki hiçbiriniz bir daha gün yüzü göremezsiniz.”

“Peki, büyükanne,” dedik hep beraber.

Şüpheli gözleri sırtlarımızdan ayrılmazken beraber sokak boyunca yürümeye başladık. Ağır ağır, fazlasıyla ağır adımlarla ilerliyorduk, yanımızdaki çadır çökmek üzereydi...

Köşeye gelir gelmez koşmaya başladım.

YİRMİ BEŞ

Jamison

Kapının yanındaki kalın kumaşın sağ tarafını bıçakladığım zaman alevler ayaklarıma ulaşmıştı. Sol tarafını ya da tepesini bıçakladığımda da. Cesaret edebildiğim kadar alevlerin yanına yaklaşmaya çalışıyordum.

Panzehir emdirilmiş bezi alıp çadırın kumaşına var gücümse sürttüm, ardından bıçağı sapladım. Bez. Bıçak. Nihayet, *nihayet*, bıçak kumaştan içeri girdi.

Vaktim yoktu; alevler yaklaşıyordu ve duman dayanılır gibi değildi...

Deliği genişletecek şekilde çadırın kumaşına bıçakla saldırdım. Taze oksijenle cesaretlenen alevler duvarlara sıçradı.

“İmdat!” Etrafımdaki yıkım umutsuz feryatlarımı bastırırken çadırı bıçaklamaya devam ediyor, kumaşın üstünde büyük bir X çiziyordum. Her iki yanı biraz daha genişletebilirimsem Trys’i arasından geçirebilirdim—

Sırtıma bir şey düştü. Acıyla bağırırsam da yangının sesi benim sesimi bastırıyordu. Vaktimiz kalmamıştı.

Trys'i belinden yakalayıp önce ayaklarını kendimden tarafta tutacak şekilde delikten geçirdim. Açı yanılttı, vücudu fazla gevşetti. Dışarıdan çekilmesi gerekiyordu; yardıma ihtiyacı vardı.

O sırada Trys'in bacakları kayboldu, kumaşın arasından geçen dar kalçaları deliği biraz daha esnetmişti.

Birisi dışarıdan yardım ediyordu.

Trys'in ayakları da gözden kaybolunca dönüp Dewey'yi tezgahdan kaldırdım, ardından onu deliğin önünde bıraktım. Eğer bu lanet herifi kurtardığım için ölürsem...

Ayaklarını kendime doğru çevirdim, delikten geçen Dewey kumaşı daha da esnetmişti. Onun peşinden elimden geldiğince hızlı bir şekilde delikten geçtim ancak omuzlarım sıkıştı. Kurşun yarası, bacağıma yağın enkazın acısıyla daha beter acır olmuştu. Çatıdan korkunç bir ses yükseldi, dolap kapakları açıldı içlerindeki tabaklar yere saçıldı—

Birisi elimi tuttu. İçi trapez tutmaktan nasır bağlamış yumuşak avuçlardı bunlar.

Luxe'ün güçlü elleri beni çekti. Kuvvetle.

Delikten geçmeye çalışırken başka eller de beni kollarımdan yakalayarak yardım ediyordu. Bacaklarım yanıyordu, omuzlarım acıyordu, vücudum delik için fazla iriydi.

Yumuşak toprağın üstüne düşüverdim.

“Acele et! Çadır yıkılıyor!”

Büyük Çadır ölüleri bile uyandırabilecek yükseklikteki bir sesle inledi.

Colette ve Millie sokak boyunca koşarken aralarında dikkatle Trys'i taşıyorlardı. Luxe ise beni sallanan çadırın arkasın-

daki çitlere doğru çekti. Yarı koşar yarı emekler halde toprağın çimden çok çamura döndüğü bir yere vardık. Ayak bileklerim deniz suyuyla kavuşana dek durmadım.

Tuzlu hava tadını aldığım en lezzetli şeydi, iştahla içime çektim. Kavrulmuş boğazımı, küle dönmüş ciğerlerimi rahatlattı. Nefesimi dengelerken Luxe kendini üstüme atıverdi. Hayattaydı. Saçları perişan olmuştu, cildi yanıyordu ama hayattaydı.

Büyük Çadır yeniden inlerken omzumdaki kurşun yarasını umursamadan onu sıkı sıkı göğsüme bastırdım. “Bakma,” diye saçlarımın arasından mırıldadım.

Evinin yıkılışına şahitlik ederken yüzü acıyla buruştu.

Mürdüm ve siyah renkli çizgiler içe doğru kıvrıldı, şimşegi andıran çatırtılı bir gürültü ile yüksek direkler birbirlerine çarptılar. Tıpkı rüzgara dayanamayan iskambil kağıtlarından bir kule gibi öylece... yıkıldı. Charmant'ın Büyük Çadır'ı, Revelle ailesinin evi, sahnesi, her şeyi.

Böylece yok oldu.

Havayı çığlıklar doldurdu. Kederli, inleyen çığlıklar. Luxe'ün kulaklarını kapatıp mürdüm renkli yığından onu uzaklaştırdım. Kumlar tenimizi dağlıyordu ama bu yaşananlardan Luxe'ü koruyabilmemin hiçbir yolu yoktu.

Çadır tamamen yıkıldığında martılar başımızın üstünde çığlıklar attı.

Şaşkınlık içinde bir zamanlar Büyük Çadır'ın durduğu çıplak gökyüzüne bakıyorduk.

Sanki şimdi hatırlamış gibi Luxe çıplak göğsümü her iki eliyle de öyle sert ittirdi ki geriye doğru sendeledim. “Sen tam bir ahmaksın!”

“Ben mi? Niye?”

Küller doluşmuş buklelerini eliyle yüzünden geriye ittirdi. “Ateşlerin *içine* yürüdün!”

“Trys içindi!”

“Ölebilirdin! İkiniz de ölebilirdiniz!”

Çılgınlar gibi titremeye başlamıştı. Ona uzandım, onu dolabın içindeki gibi kucaklamak istedim ki kısacık bir anlığına da olsa Luxe’ün de benimle aynı şeyleri hissettiğini düşünmüştüm. “Onu bırakamazdım.”

“Elbette bırakma, ben sadece... senin *öldüğünü* sandım.”

Duruşunu dik tutabilmek için çaba gösteren Luxe kollarını kendine doladı. Kollarında, ellerinde, elbisesinin üstünde kan lekeleri vardı.

“Luxe,” dedim usulca.

Luxe ise gözlerini sıkı sıkı yummuştı ama ağlamıyordu. Henüz.

“Luxe,” diye tekrarlarlarken daha da uysal bir ton takındım. Çaresizce orada durmuş yanma gitme arzumu bastırmaya çalışıyordum.

Luxe kendini bana bıraktı, başını yaralanmış omzuma gömerek kollarını sıkıca boynuma doladı. Ona sarıldım; solumak, kontrolünü kaybetmemek için alıp verdiği her nefesi dinledim.

Hissettiği acı, korku, kayıplar; onun bu kadar harap olduğunu görmeye katlanamıyordum. Roger’ın acılarını vermesi için Margaret’ı nasıl ikna ettiğine şaşırmamalıydım.

Geniz yakan dumanın kokusu, dağılmış topuzuna burnumu yasladığım saçlarındaki şampuanın tatlı kokusunu bastırıyordu. “Kokuyorsun.”

Neşesiz bir kahkaha ile omuzları sallandı. “Sen de öyle.”

“Beni bulduğun için teşekkür ederim.” Roger’ın New York’ta, Trys’in baygın olduğu bir ortamda kimse çok geç olmadan kaybolduğumu fark etmezdi.

“Söylediğim gibi,” diye mırıldandı kollarımın arasından. “Artık seni düşünen üç kişi var.”

Ona daha sıkı sarıldığım sırada titreyen kolları da aynı şekilde bana tutundu. “Sen iyi bir dostsun.”

“Ondan fazlası olduğunu biliyorsun.” Luxe geri çekilse de küle bulanmış kolları hâlâ boynumdaydı. “Sorun da bu ya. Her yerde seni arıyorum. Her kalabalıkta, her gösteride tam olarak nerede olduğunu biliyorum. Bilmemek için uğraşsam bile.”

“Gerçekten mi?” Dudaklarından dökülen her imkansız sözde kalbim adeta büyüyüp şişiyordu.

Gözleri gözlerime bakarken hislerimde şüpheyeye yer var mı diye kontrol eder gibiydi. “Gerçekten.”

Başımı eğip alnımı nazikçe alnına yasladım. “Ben de seni düşünmeyi bırakamadım. Hem de ilk gecedan beri.”

Sallanarak parmak uçlarında yükseldi. “Bana bulaşmak kötü bir fikirdi.”

“*Harikulade* bir fikirdi.” Yanaklarındaki is lekesini elimle sildim. Bana yaslanırken gülümsemesi yorgunlukla ağırlaşmıştı, umursamıyormuş gibi rol yapmıyordu artık.

Burnu burnuma sürtününce baştan ayağa alev almış gibi hissettim. “Gerçekten yapmamalıyım.”

Ellerim dağınık buklelerine karışmıştı. “Eğer gitmemi istersen,” diye fısıldarken dudaklarım dudaklarından yalnızca birkaç milimetre uzaklıktaydı, “giderim.”

Kollarımı tutan elleri daha sıkı kavradı, beni olduğum yere adeta çiviledi.

Uzanıp çenesini kaldırdım, aramızdaki mesafeyi kapatıyordum.

“Öhm.”

İkimizin de kafası sesin geldiği yere dönüverdi.

Dewey yangın ve sahil arasında duruyordu, siyah takım elbisesi çamur ve kül yüzünden tanınmaz olmuştu. Bacakları titriyordu ve kısık gözlerinin altında kara çürükler vardı.

Bakışları Luxe’ü çıplak tenime bastırarak sardığım yere odaklanmıştı. “Anlıyorum.”

Luxe donakaldı. “Dewey, ben—”

Dewey bir öksürük nöbetine tutuldu. Luxe ona doğru bir adım atsa da Dewey elini öne doğru uzattı. Sessiz bir emirdi adeta. “Ne zamandır?”

“Göründüğü gibi değil—”

“Ne. Zamandır. Dedim.”

“Hiçbir şey yaşanmadı, yemin ederim—”

Dewey başını iki yana sallarken yumruklarını sıktı. “Bir Strattori bulmam gerek.”

“Dewey, bekle!” Luxe onun peşinden gitti. Omzunun üstünden son bir defa daha bakarken yüzünde pişmanlık dolu bir ifade vardı.

Ve acı. Dudaklarının kenarlarındaki o gerginlik. Bitmek bilmeyen o fedakarlığı yine başlamıştı.

Düzenleme
Ny.ozlem

YİRMİ ALTı

✦
Luxe

İçime dönerken sihrim teklemeye, tırnaklarım boş mürekkep hokkamın duvarlarını tırmalamaya başladı. Göğsüm, lanetli bir şimşek misali bir acıyla sızlasa da hiçbir şey olmadı.

“Dewey!” Onun peşinden koşarken Jamison’ın yüzüne yayılan yürek acısını yeniden görmek için geri dönüp bakmaya cesaret edememiştim. Ona sonuçlarını hiç düşünmeden ne hissettiğimi söyleyerek ne kadar da bencil davranmışım.

Seçimlerimizin her zaman bir sonucu olurdu.

“Bekle!” Kaldırıma takıldığım sırada geniz yakan dumanın kokusu beni rahatsız ediyordu. *Her şeyi* kaybetmiştik. Evimizi. İşimizi. Sahip olduğumuz her şeyi.

Dewey’yi de kaybedemezdik!

Ellerimi dizlerime yaslayıp sihrimi daha derinlerde bulabilmek için kendimi adeta ortadan ikiye ayırdım. Acı başımın içine ve omuriliğime sirayet ediyor, alevler kadar sıcak bir sızı göğsüme dağılıyordu...

İşte. Son kalan damlalar. Bunları iyi değerlendirmeliydim.

Göğüs kafesim yaşadığım gerilme yüzünden patlayıp açılacak gibi hissettiriyordu. Gece karanlığı etrafıma toplanmış beni aşağı çekmeye uğraşırken ışık sicimleri birer birer belir-meye başladı. Dewey'nin ışık sicimi hayli hararettiymi ama duygularını birer birer ayıklamak yerine doğruca kıskançlığına yöneldim.

Jamison benim için bir şey ifade etmiyor.

“Lütfen!” Sesim acıdan, yorgunluktan, sahip olamadığımız o öpücükten ötürü çatladı. Dewey topuklarının üstünde geri dönerken yüzü bir duvar kadar ifadesiz görünüyordu.

“Nasıl görüldüğünün farkındayım—”

“Farkında mısın?” Uzun adımlarla bana doğru ilerledi. “Hatırladığım son şey bir Effigen tarafından bayıltıldığım. Uyan-dığım sırada Büyük Çadır neredeyse başıma devriliyordu. Kımıldayacak kuvveti bulduğum zaman *seni* bulmaya, güvende olduğundan emin olmaya çalıştım. Peki sen neredeydin? *Onun* kollarında. Adamın üstünde gömlek bile yoktu!”

“Seni çadırdan o çıkardı—”

“Sana hayli pahalı içkiler verdim. Sana Charmant'ın en güzel tiyatrosunu verdim. Sana *kalbimi* verdim ben.” Son cümle-sinde onun da sesi çatlamıştı. “Peki *o* sana ne verdi?”

“Hiçbir şey. Ben sadece—”

“Kesinlikle: Hiçbir şey.” Işık sicimi, derinliklerinden gelen bir karartı ile zehirlendi. “Sana annesiyle babasının kim olduğunu söyledi mi?”

“Annesiyle... Babası mı?”

“James ve Elizabeth Jones. Bu isimler sana tanıdık geliyor-dur, öyle değil mi?”

Gözlerimi kırptırdım, bu nefret dolu isimler yedi yıl sonra bile hâlâ şaşırtıcı derecede acı veriyordu.

“Anladığım kadarıyla bahsetmemiş.” Dewey yeniden öksürdüğünde kesilmeyen boğuk bir titreme sesi yükseldi boğazlarından.

Jamison’ın annesiyle babası Jones ailesi miydi? Annem ve diğerlerini boğanlar hani?

Dewey’nin bir başka oyunuydu, öyle olmalıydı.

“Cebimde,” diye hırıltılı şekilde konuşan Dewey ceketine vurdu. Elimi onun cebine soktuğumda gazeteden kesilmiş bir kupür buldum.

CHARMANTLI ÇİFT ÜÇ KİŞİNİN CİNAYETİYLE SUÇLANIYOR.

EDWARDES POLİSLERİ ÇİFTİN REVELLELERİ BOĞDUKLARINI TEYİT ETTİ.

JAMES VE ELIZABETH JONES, 30 VE 28, ELEKTRİKLİ SANDALYEYLE İNFAZ EDİLEN İLK CHARMANTLILAR OLDU.

Gazete kupürünü Dewey’nin eline geri sıkıptırdım. “Bunu görmeme gerek yok.”

Dewey ise onları bana yeniden uzattı. “Daha yakından incele.”

Kısa makaleyi katlı yerlerinden açarken boğazımda mide bulandırıcı bir yanma hissi vardı, olduğum yerde kalakaldım.

Makalenin ortasında sahilde duran bir çiftin fotoğrafı duruyordu. Oymalı rıhtımdan kadının taktığı broşa kadar Jamison’ın elindeki fotoğrafla bire bir aynıydı. Jamison’ın broşuydu bu.

Jamison'ın *ailesi*.

Fotoğrafın altında *küçük kızları ile beraber Jones ailesi, 1905 yazıyordu. Fotoğraf, kızlarının kaybolmasından haftalar önce çekildi. Fotoğrafta görünmeyen oğulları Jamison'a mahallede yıllardır rastlayan olmadı.*

“Sana yalan söyledi, Luxe. Şimdi bunu görebiliyorsun, öyle değil mi?”

Kül kaplı ellerimin arasında duran gazete yazısı titriyordu. Jamison bir *Jones* muydu? Annem ve diğerlerini öldüren, sihirden nefret eden aileden miydi?

Fotoğraflar uyuşuyordu. Başka bir açıklaması olamazdı.

“O bir bela. Onun aramıza girmesini istemiyorum.” Dewey bir adım yaklaştı. “Beni anlıyor musun?”

Evim hemen yanı başımda hâlâ cayır cayır yanarken Dewey bana bunu söylüyordu. Gerçek bile olsa tarif edilemeyecek kadar acımasızcaydı.

Büyükannemin de söylediği gibi bir insan gerçek rengini stres altında gösterirdi. Dewey baştan ayağa lanet olası bir Chronos'tu ve benim zayıf olduğumu düşündüğü an beni manipüle etmeye çalışıyordu. Konu sadece ben olsaydım o pahalı takım elbisesine tükürür, anlaşılmaya vardığımız güne lanet okurdum.

Oysa Büyük Çadır gitmişti. Eğlence Evi de öyle. Gösteri yoktu. Müşteri yoktu. *Evimiz* yoktu.

Dewey ailemin son umuduydu, özellikle de bunu bize yapan *onun* ailesiyken.

Mürekkep hokkamın derinlerine daha fazla dalarken göğsümdeki o tuhaf baskı hissi omuriliğimin üstünde bir lades kemiği misali kırılmıştı. Sihrimi desteklemek için bir mücevhere

şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı. Eğer buna sahip olabilmemin tek yolu teklife evet demekse, öyle olacaktı.

Bana güveniyorsun. Beni kaybetmek istemiyorsun. Benim seni ne kadar çok sevdiğimi hissediyorsun ve beni seviyorsun.

Onun ellerini tutarken çaresizliğimi görmesine izin verdim. “Onun adına üzülüyorum. Ne parası var ne bir ailesi ne de hayattan bir kazancı. Ona nazik davranıyordum ama bana tutuldu. Büyük Çadır yıkıldığında beni teselli ediyordu ama bir anlamı yoktu, yemin ederim.”

Dewey’nin ışık siciminde belki de dünyanın en cılız rahatlama ışığı canlandı. “Yani siz ikiniz hiç?..”

“Elbette hayır.” *Bana güveniyorsun. Sana tamamen aşığım.* “Eğer daha iyi hissetmene yardım edecekse Trevor’ın önünde yemin edebilirim. Ona sadece acıyorum, o kadar.”

Bu kelimeler dilimin üstünde bozuk bir sütü andıran bir tat bıraktı ama Dewey buna inandı. Ceketinin yakasını çekiştirdi. “Dostlarım var, biliyorsun. Bir sözümle onu ortadan kaldırebilirler.”

Tıpkı diğer içki kaçakçıları gibi demek istemişti. “Trys ve Roger’ın en yakın arkadaşı. Ondan daha nazikçe kurtulmanın bir yolunu bulurum.”

Dewey’nin ışık sicimi, onu kışkırtan bir şiddet arzusuyla karardı. Elimde kalan son sihir gücümle bu hissini sakinleştirmeye çalıştığımda dilimde tektik bir demir tadı hissettim.

“Gitmesi gerek,” dedi nihayet.” Eğer reddederse işleri benim usulüme göre yapacağız.”

Durumun oraya gelmesine izin vermeyecektim, *veremezdim.* “Teşekkürler, Dewey.” *Benim tarafımdan sevildiğini hissediyorsun. Benimle mutlusun.*

Ellerimi ağzına götürüp parmak eklemlerimi öptü. “Bana taşın.”

“*Ne?*”

“Evin gitti. Görgü kurallarını unut. İstersen hemen şimdi bizi evlendirmesi için bir rahip tutabilirim. Güvende olmana ihtiyacım var.”

Geceyi orada geçirmeme engel olacak herhangi bir sebep bulabilmek için düşündüm. Sadece bu gece için değil her zamandı. Geri dönüşü yoktu.

Başka ne seçeneğim vardı?

Bu gece ailemle olmamı istiyorsun. Ancak avcumdaki ışık sicimi kımıldamadı bile.

Kalan gücümü bulabilmek için dibe doğru indikçe göğsümü adeta bıçaklar kesiyordu. Daha fazla kuvvetim olmalıydı ama ne kadar derine inersem başımdaki baskı o kadar artıyor, boş mürekkep hokkam patlamaya hazır hale geliyordu.

“Kanaman var.” Dewey bir adım yaklaşırken mendilini burnuma bastırdı. “Seni bir Strattori’ye gösterelim.”

Onun ışık sicimlerini tutan elimi gevşettim. Sihrimin zamana ihtiyacı vardı. *Benim* zamana ihtiyacım vardı.

Daha da önemlisi büyük, tombul bir mücevhere ihtiyacım vardı.

“İyiym,” diyerek mendilini aldım ve burnuma bastırdım. “Çok duman var.”

“Eve gidelim. Oraya bir Strattori çağırırım.”

“Ailem ne olacak?” Otele paramız yetse bile tüm odalar yarınki seçim eğlenceleri yüzünden dolmuştu. Ailemin gidecek hiçbir yeri yoktu.

“Kış sahnesine battaniye aldirtirim. Şimdilik orada kalabilirler. Ancak kraliçemin bir kaleye ihtiyacı var.” Elini hafifçe yanağıma yasladı.

Etrafıma bakındım. Büyük Çadır’ın yıkımından kalan yığının üstünde hâlâ alevler vardı. Reveller sokakta ağlıyorlardı ve Jamison... O, bir açıklamayı hak ediyordu. “Herkes yangından kurtulabildi mi, onu bile bilmiyorum. Önce ailemi kontrol edeyim.”

Işık siciminde kapkaranlık bir öfke patlaması yaşandı. Ben bu öfkeyi sakinleştirirken dünya dönmeye başlamıştı.

“İki saat.” Omuzlarımdan tutup dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Sertçe. “O çocuğu gönder, aileni kontrol et ve eve dön. Trevor o vakte kadar yanından ayrılmayacak. Anladın mı?”

Jamison. Gidecekti.

Çenemi kaldırdım. “Anladım.”

YİRMİ YEDİ

Jamison

Trys'i karyolaya yatırdık ve bekledik.

Ciğerleri hava ile dolmak için savaşıırken koyu renkli bluzu yukarı aşağı iniyordu. Verdiği her soluğa eşlik eden ince ısıklık sesi gök gürültüsünü andıran horlamalarından pek uzaktı. Fazla sessizdi.

Dr. Strattori'ye göre önümüzdeki yirmi dört saat kritikti. Eğer yarın akşama –seçim gecesine– kadar uyanmazsa bir daha hiç uyanamayabilirdi.

“Sırası değil, biliyorum ama,” diye fısıldadı Millie, Colette'e. “Üstündeki pantolon ceket takım elbise *muhteşem*.”

Trys'in elini okşayan Colette'in yüzünde buruk bir tebessüm canlansa da gözlerini Trys'ten ayırmadı.

“Çizgili kumaştan olmalı,” diye devam etti Millie. “Çizgili kumaş bana yakışmıyor. Beni daha–”

“Kıvrımlı mı gösteriyor?” diye hırıldayan Roger’ın sesi zımpara kağıdı gibi geliyordu kulağa. Yangını ve içeride hapsolmuş Revelleri duyduğunda Dewey’nin yeni feribotlarından bir tanesine binmek üzereydi. Bizleri bulduğunda gömleği terden sıırıslam olmuş, ses telleri ise bağırmaktan harap düşmüştü.

“Hah. Ben ‘şahane’ diyecektim.”

Dikiş atılmış omzum samanlığa uzandıkça berbat bir şekilde acıyordu. Dr. Strattori yaranın temiz olduğunu, kurşun sadece sıyırdığı için şanslı olduğumu söylemişti. Bunu da pek bir hevessiz söylemişti sanki ölü bir anakaralı günün en kötü sonucu olmamış gibi.

“Şanslı” bugün yaşananları tarif etmek için seçeceğim kelime olmazdı.

Millie bir teneke bardağa su doldurdu ve Colette’e uzattı. Suyu dalgınlıkla içen Colette “Bastonu yangında yandı,” dedi.

“Kayıp eşyalardan bir tane çalarım.” Roger başını ovalarken özenle şekillendirdiği saçlarını korumak için olağan gayretinden eser yoktu.

“Hangi kayıp eşya?” diye sordu Colette. “Gitti. Büyük Çadır’ın her bir köşesi gitti.”

Kelimeleri adeta havada ağır bir şekilde asılı kaldı.

“Sence yolculuk yapar mı?” diye usulca sordu Millie.

Eğer Trys yolculuk yaparsa bugün yok olurdu. O hariç hepimiz için başlarımıza değen yoğun, sinsi dumanın hatırası, yüreğimiz çarptıran korkunun hissi diye bir şey kalmazdı. Luxe ile sahilde yaşadıklarımız da silinirdi. *Her yerde seni arıyorum. Her kalabalıkta, her gösteride tam olarak nerede olduğunu biliyorum.*

“Yolculuk yapmayacak,” dedim. “Ailesinin bugün yaptıklarını silmek istemeyecektir. Hatırlamamız gerek. Hepimiz hatırlamalıyız.”

“Şey, ben aslında bir yangında her şeyimi kaybetmek yerine Trys’in tüm olaydan bizi haberdar etmesini tercih ederdim.” İç çeken Millie ahırın duvarına yaslandı.

Colette, Trys’in yüzüne düşen koyu renkli saçlarını geriye ittirdi. “Yangın dört saat önce başladı. Eğer şimdi uyanıp yolculuk yaparsa hayatından dört yüz saat silinecek, bu da...”

“On altı gün.” Yüzümü ekşittim. “Geçen her saat ek dört gün daha demek.”

Millie şaşkınlıkla baktı. “Böyle söyleyince kendi sihrimizi tercih eder oldum.”

“Benim anlamadığım da bu ya.” Roger öne doğru eğilip uzun kollarını dizlerine yasladı. “Neden Rose *Effigen* o kadar hızlı yaşlandı? Bunu gördüğünden emin misin?”

Sanki orada öylece yatışını, saçlarının beyazlayıp teninin grileşerek parçalanışını unutabilirdim. “Tıpkı o sokaktaki Frank Chronos gibi görünüyordu.”

Millie ürperdi. “Ne kadar da korkunç.”

“Ne kadar da *tuhaf*,” dedi Colette. “Başın sağ olsun, Rog. Rose’u tanıdığını biliyorum.”

“Margaret ile yakınlar. *Yakınlardı*.” İnleyen Roger ayağa kalktı. “Gidip *Effigen*lerin bir şeye ihtiyacı olup olmadığına bakacağım. Ya da George’u bulan var mı, diye bakarım.”

Margaret’in acı çektiğini bilirken Roger yerinde duramazdı. Karşılaşmalarının üstünden üç gün geçse bile ondan uzak kalmak Roger için çok zor olmuştu. “Eşlik etmemi ister misin?”

Roger başını iki yana salladı. “Trys’le kal. Uyanırsa beni bul.”

Roger ahırdan çıkarken soğuk bir rüzgar ahırını titretti. Samanların üstünde tuttuğumuz battaniyelerden bir tanesini silkeleyip Trys'in üstüne serdim, diğerlerini ise Millie ve Colette'e uzattım.

Millie kaşındıran yün kumaşı kendi ve Colette'in omzunun üstüne attı. "Yangın sırasında Luxe'un yine burnu kanadı. Bir de yüzünde o tuhaf acı dolu ifade vardı, tıpkı sahneye çıkmadan önce yaptığı gibi. Tanrı'ya yemin ederim ki sihrini kullanıyor... ama nasıl?"

Colette'in alını kırıştı. "Gözlerini kapayıp Jamison'ın tam olarak nerede olduğunu söyledi. Nasıl oluyor bu?"

İki çift parlak göz benden tarafa çevrildi. Yaralı omzumu test etmek için kolumu çevirmekle kendimi meşgul ederken hiçbir şey bilmiyormuş gibi görünmeye çalışıyordum.

Colette'in gözleri kısıldı. "Bir şey biliyorsun, değil mi?"

"Ben mi?"

"Aman Tanrım, gerçekten bir şeyler biliyor!" Millie ayağa sıçrayarak beni duvarın önünde sıkıştırdı. "Bir sırrı var, değil mi? Sihri ile alakalı."

"Ne demek istediğini bilm—"

"Gerçeği söyleyesin diye sana büyü yapabileceğimizi biliyorsun," diye söze karıştı Colette.

"Size bir mücevher vermem gerekmez mi?"

Colette avcunu açtı ve parmaklarını esnetti. "Eğer gerçeği söylüyorsan saklayacak bir şeyin yok demektir. O halde ver bir mücevher."

Bir yanımla onlara gerçekleri söylemek için can atıyordu. Luxe'ün yardıma ihtiyacı vardı. Ailesinin yükünü kendi başına taşımaya devam edemezdi.

Ancak bu karar bana ait değildi. “Bu, benimle yapacağınız bir konuşma değil.”

Colette isyan etti. “Bize asla söylemez. Biz sormayı bırakmaya dek babamın ofisinde saklanır sadece.”

“Lüften, Jamison,” diye yalvardı Millie. “Sadece iyi olup olmadığını bilmek istiyoruz. Doğru düzgün uyumuyor. Kilo verdi. Kostümleri bile üstüne büyük geliyor artık.”

“Başı beladaysa bize söyledin, öyle değil mi?”

Luxe’ün başı *belada* mıydı?

Yapayalınızdı. Bundan eminim. Kuzenlerini ve onlarla kurduğu ilişkiyi özliyordu ama sırrı aralarında bir mesafe açmıştı.

“Sessizliğin hiç teselli etmiyor,” dedi Colette memnuniyetsizce.

“Hadi, Jamison.” Millie bakışlarını benden ayırmıyordu. “İzin ver ona yardım edelim.”

Birbirlerini kardeşçesine yorulmadan, birer yakın arkadaşmışçasına bağlılıkla seviyorlardı. Kuzen olmanın kendi içinde özel bir sihri vardı.

“Özür dilerim,” dedim nihayet. “Onunla konuşmanız gerek.”

Aralarında ağır bir bakışma geçti, sessiz bir sohbete dalmışlardı.

Millie burnumun ucuna bir fiske vurdu. “Ona iyi davran, Jamison Port. Eğer onun kalbini kırarsan biz de senin o yakışıklı yüzünü dağıtırız.”

“Ben mi? *Onun* kalbini kırmak mı?”

“Senin öldüğünü sandığı zaman kendinden geçti,” diyen Colette, Trys’in elini okşadı. “Kalbi adeta paramparça oldu.”

“Ayrıca seninle konuşuyor,” diye ekledi Millie. “Bizimle konuştuğundan kat be kat fazla hem de.”

“Öyle olduğunu sanmıyorum. Ben sadece... ben aslında hiç ne zaman susacağımı bilmem, o kadar.”

“Bu da iyi bir şey,” dedi Colette. “Ona karşı ne hissettiğini söylemelisin. Belki bize karşı mesafeli durmasına sebep olan son buzları sen eritirsin.”

“Dewey ona bakar.” Vücudum bu gerçeğin ağırlığı altında ezildi. Dewey muhtemelen onu şu an kaşmir battaniyelerle sarmalamıştı, duman dolmuş ciğerleri ise artık başkasının problemiydi. “Hepinize bakabilir. Oysa benim cebimde sabah gazetesini alabilecek kadar mücevher bile yok.”

Colette umursamazca elini salladı. “Biz Revellelerin çok şeye ihtiyacı olmaz. Ayrıca Dewey onun sevgilisi değil. Sanırım... müşterisi.”

“Daha doğrusu işvereni,” dedi Millie.

“İşveren. Kesinlikle.”

Ondan daha kötüydü. Büyük Çadır ortadan kalktığı için Revelle ailesinin hayatta kalabilmesi Dewey’nin cömertliğine –ve yarın belediye başkanı olarak seçilmesine– bağlıydı. “Bir önemi var mı?”

“Elbette var!” Colette’in çenesi öne doğru kalktı. “Eğer onlara eşlik etmemiz için bize ödeme yapanlar üstümüzde hak sahibi olsaydı hiçbir şeyi kalmamış boş birer kabuğa dönerdik.”

Kapılar ardına kadar açılınca içeri rüzgar doldu.

Luxe. Acaba ne kadarını işitmişti?

Gergin bir şekilde içeri girdiğinde dudakları sessiz bir acıyla kırıışmıştı. Saçları hâlâ darmadağındı, üstündeki akrobasi elbisesi yırtılmıştı, uzun bacaklarında ise Trys’in ciğerlerini dolduran ölümcül is lekeleri vardı. Yüzünde, mumum ışıyla parlayan hafif bir ısıltı vardı.

“Geldin demek!” Millie kollarını ona doladı. Kuzeninin başının üstünden görünen Luxe’ün rol yapan maskesi düşmüş, iliklerine sirayet eden yorgunluğu ortaya çıkmıştı. Bugün fazlasıyla çok şey yaşamıştı.

Ve *hâlâ* onu büyülüyordu.

“Trysta nasıl?” diye soran Luxe benimle göz göze gelmekten kaçınıyordu.

“Bizi merakta bırakıyor.” Colette kuzenini incelemek için dönerken bile Trys’in elini bırakmamıştı. “Yine bayılacakmış gibi görünüyorsun. Otur.”

“Yakında dinlenirim.”

“Bu gece nerede uyuyacaksın? Ahırda sana her zaman yerimiz var, öyle değil mi, Jamison?” Millie beni dirseğiyle dürtirken yüzüne muzır bir gülümseme yayılmıştı.

Luxe utançtan kızardığımı göremiyordu çünkü usta bir edayla benim yüzüme bakmaktan kaçınıyordu. “Wolffe dayım yetimhaneye mümkün olduğunca çok kişiyi sığdırmaya çalışıyor. Dewey de geri kalanların kış sahnesinde uyumasına izin verdi.”

“Ne cömert,” dedi Colette ifadesizce. “Yerde uyuyacağız.”

“Sokakta kalmaktan iyidir.”

Colette kaşını kaldırdı. “*Yıldızını* orada uyutacağına inanmıyorum.”

“Aslında ben onda kalacağım.” Luxe yerdeki bir çatlağı incelerken kül kaplamış yanakları kıpkırmızı kesildi.

Sessizlik oldu. Rüzgar bile sanki ahırın etrafında öttürdüğü ıslıkları kesmişti.

Elbette Dewey bu yangını Luxe’ü daha fazla kapana kısırmak için kullanacaktı. Charmant’daki olayların doğal akışı bu

yöndeydi: Effigen ve Revelle aileleri acı çeker, Edwardesler gözlemler, Strattoriler uzak durur, Chronoslar zenginleşir.

Colette'in gözleri kısıldı. "Bunu yapamazsın."

"Burası anakara değil, Col. Kimse ahlak değerlerini umursamıyor."

"Konu ahlak değerleri değil, konu ailenin yanında olman."

"Dinlenmen gerek!" diye haykırdı Millie. "Yangında bayıldın, bir şifacı bile görmedin daha. *Bizim* yanımızda olman gerek."

Luxe kımıldandı. "Dewey de zor bir gün geçirdi."

Colette kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ah, zavallı Dewey! O tuhaf yaşlı adamın *evi* yanarak yerle bir oldu mu? Kız arkadaşı *onun* ailesi tarafından neredeyse öldürülüyor muydu?"

"Ailesi onu da öldürmeye çalıştı." Luxe burnunun kemerini tuttu. "O da epey dumana maruz kaldı."

"Eminim ki şu an başka birisinin derdidir. Ciğerlerini mahvedebilecek kadar paraya muhtaç kalan birisinin."

Birbirlerine baktılar. İki inatçı Revelle, bir diğerini korumaya çalışıyordu.

Nihayet Luxe bakışlarını kaçırdı. "Trevor dışarıda. İçeri girmesi için müsait olduğunuzdan emin olmak istiyor."

Aslında onlara ihtiyaç duydukları mahremiyeti tanıyordu. Dewey için çalışıyor olsa da Trevor benim gözümde dürüst bir adamdı.

"Elbette." Millie aynada saçını kontrol etti.

Trevor kendinden emin olmayan bir edayla içeri girip ahırda etrafına bakındı. Bakışları Millie'ye eriştiğinde yüzü düştü. "Bayan Revelle, iyi olduğunuza çok memnun oldum. Haberleri duyduğumda gerçekten endişelenmiştim."

“Bunda gerçekten samimisin.” Millie’nin gözleri yaşlarla ışıldadı.

“Elbette öyleyim.”

Millie’nin göz yaşları dökülmeye başlamadan önce Trevor ahırın öteki ucuna yürüyüp Millie’nin yanında diz çöktü.

Millie başını onun boynunun çukuruna yaslarken Luxe nihayet benden tarafa bakıp kapıya doğru başını salladı.

Ceketimle bir battaniyeye uzanıp Luxe’ün peşinden gecenin karanlığına çıktım.

Esen rüzgar adeta okyanusu kamçılıyordu ama Luxe kumlardan kaçınmayı reddetmiş, bunun yerine sahilin ilerisine doğru dönmüştü. Ağır ağır ilerliyor, her bir adımını güçlükle atıyordu. Ona kolumu uzatsam da Luxe başını iki yana salladı.

“Sen iyi misin?” diye sordum. “Dewey ile ne oldu?”

“Burada olmaz,” diye mırıldandı. “Trevor’dan kurtulmak yeterince zor.”

Attığı her adımda Ana Cadde’nin coşkulu müziği dindi, yerine çalıların hışırtısı ile okyanusun sessizliği geldi. Luxe düşüncelerinin arasında öyle kaybolmuştu ki medeniyetten bizi bu kadar uzağa götürürken onu incelediğimin bile farkında değildi. Dolunay Luxe’ün üzerinde gümüşü ışıklar yayıyor, gözlerinin altındaki ince morlukları ve yanaklarının çökmüş avutlarını saklıyordu. Gün boyunca –tüm yaz boyunca– kendini harap etmişti ve durmak gibi bir niyeti yoktu.

Şu an bile Dewey’yi büyülemeye devam ediyordu.

Uzaktaki dalgaların arasından bir rıhtım yükseliyordu. Luxe yavaşladı. “Eğer şunun altına oturursak belki o kadar soğuk olmaz.”

“Battaniye iş görür.”

Luxe yıpranmış ahşabın kumlarla buluştuğu noktanın çok yakınında bir yer seçti. Rüzgara karşı siperimiz olsa da ince battaniyenin altındaki ıslak kumlardan içeri serin hava süzülüyordu. Luxe titredi, omuzlarını ceketimle örttüm. Parmak uçlarıma değen teni adeta buz gibiydi. Gözleri nihayet gözlerimle kavuştuğunda dudaklarına bir itiraz ifadesi yerleşti.

“Morarmaya başladın.” Nedense onu böyle görmek bile heyecan verici bir şeydi.

Karanlık okyanusu seyrediyordu. “Annem burasının Charmant’ın en sessiz yeri olduğunu söylerdi. Yedi kardeşi olunca saklanacak yere ihtiyacı olurdu.”

Gece Mahallesi’nin cümbüşü ya da Büyük Çadır’ın sahile vuran müziği olmadan burası bambaşka bir dünya gibi geliyordu. “Huzurlu.”

“Jamison...”

O temkinli bakan gözlerin ardında dönen çarkları adeta görebiliyordum. Söylemek üzere olduğu şey bana hiç iyi gelmeyecekti.

“Dewey bana annenle babandan, onların ne yaptığından bahsetti.”

Kalbim söndü adeta. İşte bu kadardı.

“Bana söylemeliydin.”

“Biliyorum.” Ona bakamıyordum bile. “Söyleyecektim ama—”

“Tüm hafta boyunca tuhaf davranıyordun. O zamandan beri biliyorsun, öyle değil mi?”

Elbette fark etmişti. Charmant’ta Luxe’ün fark etmediği tek bir duygu yaşanmazdı. “Sana geçen gece söyleyecektim ama çok eğleniyordun. Ve bana şimdiki gibi bakacağının düşüncesi...”

“Nasıl bakıyormuşum?”

“Anneni senden alanların çocuğuymuşum gibi.” Boğazımdaki düğüm genzimi yaksa da yüzüne bakabilmek için kendimi zorladım.

Luxe üzümlere yüzünü ekşitti. İnkâr etmiyordu. “Bence gitme vaktin geldi.”

“Sahilden mi?” diye ona bakakaldım. “Yoksa Charmant’tan mı?”

Sessizliği, ihtiyaç duyduğum tüm cevaplarla eşdeğerdi.

“Luxe, bana bak.” Luxe çenesini benden tarafa çevirdiğinde sesimdeki çaresizliği saklayamıyordum. “Özür dilerim, tamam mı? Öğrendiğimde sana doğruca söylemem gerekirdi. Sadece... Annemle babam çok fazla acıya sebep oldular. Yalnızca sana değil Millie’ye, Colette’e ve Roger’a da.”

Yangın ve Margaret’in ailesi arasında kalan Roger’ın kederi zaten dolup taşmıştı. Bu gerçeği onun omzuna yüklemek için daha kötü bir zamanlama olamazdı.

“Bana söylemeliydin. *Bana*.” İşaret parmağıyla göğsümü dürttü. “Ben sana tüm sırlarımı söyledim.”

“Haklısın. Bir gerekçem yok. Ben sadece... ne zaman Büyük Çadır’a yürüsem ailen beni kendilerinden birisiymişim gibi karşılardı. Benimle alay eder, bana iş verirlerdi tıpkı Roger’a yaptıkları gibi.” Kelimelerimin gerçekliği üstüme bir balta gibi iniverdi. Revelleri seviyordum. Tüm yaz boyunca bana onlardan birisiymişim gibi davranmışlardı ve ben de bu büyüğü bozmak istememiştim.

Luxe’ün acı ile parlayan gözlerinin tam içine bakmaya zorladım kendimi. “Bencilce konuşmak gerekirse bundan vazgeçmeye hazır değildim. İnsanlar öğrendikleri an bir daha asla

Roger'ın yetim yakın arkadaşı olamam. Sevdikleri insanları öldürenlerin çocuğu olurum ve bana bir daha asla bunu düşünmeden bakamazlar." Luxe de bakamayacaktı.

Okyanus kendini kumlara bırakıyor, gelgit ise onu kendine çekiyordu. Durmaksızın.

"Bunu benden sakladığın için seni suçluyorum," dedi Luxe nihayet. "Ama annenle babanın yaptıkları için seni suçlamıyorum. Her zaman bir şekilde Chronosların bu işe dahil olduklarına inanmışımdır."

"Dewey sana o kısmı anlatmadı mı?" Elbette anlatmamıştı.

Luxe kaşlarını çatı. "Hangi kısmı?"

Ona Mag'den öğrendiğim kadarıyla kız kardeşimi ve onu kaçıran Chronos'u anlattım. Annemle babamın beni, korumak için adadan nasıl gönderdiklerini söyledim. Chronosların taleplerine boyun eğmek zorunda kaldıkları yıllardan bahsettim – tam yedi yıl, hayattaydılar ve beni delicesine özlüyorlardı. Ben ise o lanet yetimhanede sıkışıp kalmıştım ve ben de *onları* özlüyordum.

"Bu korkunç," diye fısıldadı Luxe.

"Yine de annemle babam bir seçim yaptılar."

"Bir seçim denilemez." Soğuk ellerini ellerimin arasına kaydırduğunda yüreğim bir balon gibi şişiverdi. "Demek Chronoslar yakalanmaktan böyle kurtuluyorlar. Kendi kirli işlerini yapmak için çaresiz insanları zorluyorlar."

Rose Effigen gibi, onun tek istediği küçük çocuğunu yeniden görmektir. Ölmesi hiç adil olmamıştı. Oğlunun hâlâ kayıp olması adil değildi.

Bunların hiçbiri adil değildi. "George Chronos yangın sırasında neredeymiş, biliyor muyuz?"

“Wolffe uğraşıyor. Ama söylediklerimde samimiyim, Jami-son. Yine de buradan gitmelisin.”

Elleri ellerimi bırakmıyordu. Gitmemi isteyen birisi için aramıza mesafe koymak gibi bir hevesi varmış gibi görünmüyordu.

“Dewey yüzünden mi?”

“Bir önemi var mı?”

“Elbette bir önemi var.” Çünkü sebebi Dewey olmalıydı. Başka sebeplerden gitmemi istediğini, sahilde söylediklerinden pişmanlık duyduğunu düşünmek... işte *bunu* kaldıramazdım.

“Birkaç gün içinde zaten gidecektin. Bu gece git ve bahçe işine erken başla.”

“Trys’i *birakamam.*” *Ya da seni.*

Luxe’ten ayrılamazdım, hele ki her zamankinden daha çok kapana sıkışmış haldeyken. Sanki bir sihrim olmadan ona yardım edebilirmişim gibi. Kendini Dewey’ye teslim etmesine şaşırmıyordum.

Ayağa kalkıp onun yüzüne baktım. “O zaman planın ne? Günün her saniyesinde onu büyülemek mi?”

Savunmacı bir edayla omuz silkti. “İşe yarayan eğer buysa.”

“İlk gecede olduğu gibi düşeceksin. Ya da bir gün Dewey, Trevor’a doğru soruyu soracak ve ne yaptığını öğrenecek. O zaman ne olacak?”

“İkincil sihrimi sonsuza dek kullanmayacağım. Sadece bana bir mücevher vermesine yetecek kadar kullansam yeter. Ardından nüfuzuyla ailemi güvende tutmak için elinden gelen her şeyi yaptığından emin olacağım.”

Her şeye bir cevabı vardı. Her zaman her şeyin cevabı *kendisiydi*. “Yani sırf sen istiyorsun diye eline iri, tombul bir yakut tutuşturacak, öyle mi?”

“Pırlanta bir yüzük diyelim.”

Ağzım açık şekilde ona bakarken solgun yanaklarına pembelikler yükseldi. “Onunla *evlenecek* misin?”

“Bunu uzun bir nişanlılık süreci gibi düşünmek istiyorum.” Avcuna aldığı kumların dökülüşünü seyretti.

Tanrım, ateşle oynuyordu. Önüne doğru çömeldim. “Gitmene asla izin vermeyecek.”

Luxe hâlâ bana bakamıyordu. “Toparlanmaya ihtiyacım olduğunda mücevheri kullanacağım ve aileme verdiği sözleri tutması için onu büyüleyeceğim. Ailesi ilerleyişimizi geri alamayacağı kadar yeterince vakit geçtiğinde yavaş yavaş benden sıkılması için onu büyüleyeceğim.”

Her şeyi planlamıştı. İtiraf etmek istemesem de planı işe yarayabilirdi; elbette Dewey ona bir mücevher verdiği sürece. Lanet bir yüzük taktığı sürece.”

“Bu yüzden gitmemi istiyorsun. Müstakbel belediye başkanını ile mutlu bir nişanın olsun, ben ayak bağı olmayayım diye.”

“Gitmeni *o* istiyor.” Bakışlarını kaçırırken sesinde incecik bir duygu hali saklıydı. “Muhtemelen böylesi en iyisi.”

Onun ellerini tuttuğumda Luxe uzun kirpikleri yanaklarına degecek şekilde gözlerini kapattı. “Benim gitmemi kendin istediğini söyle, o zaman giderim. Bana sadece *sen* ne istiyorsun, onu söyle. Dewey ne istiyor ya da ailenin neye ihtiyacı olduğunu değil. Sen ne istiyorsun, Luxe?”

Mühim olan tek şey buydu.

Buğulu gözleri bana bakarken adeta yalvarıyordu. Söylemek istemiyordu.

“Sen ne istiyorsun?” diye tekrarlarken bu sefer daha usulca sormuştum.

“Bir önemi yok,” diye fısıldadı. “Çünkü sahip olamam.”

Damarlarımdaki nabzım atıyordu. “Benim için önemi var.”

Luxe’ün yüzünde korku dolu bir ifade canlandı. Bir kalabalığın üstünde on kat yukarıdan atlamak sorun değildi ama *bu durum* onu korkutuyordu.

“Başka bir hayat istiyorum, ailemi korumak için birisini seviyormuş gibi yapmak zorunda kalmadığım bir hayat. Dewey’den, Chronoslardan kurtulmak istiyorum. Senin için yeterli olabilmek istiyorum.”

Ona bakarken kımıldamaya cüret edemedim. “*Benim için yeterli olmadığını mı düşünüyorsun?*”

“Daha önce senin gibi birisiyle hiç tanışmadım. Naziksin, Jamison. Her zaman. Zekisin. Mütevazısın. Eğlence Evi’ndeki o ilk geceden beri seni düşünmeyi hiç bırakamadım. Ama ben senin gibi değilim,” diye eklerken sesi çatlıyordu. “Dewey ile olmak zorundayım. Senin canını yakmak istemiyorum ama...”

“Benim canımı yakamazsın.”

“Ben bir Revelle’im.” Ayın aydınlattığı gözleri mutsuzlukla ısıldıyordu. “Senin canın yanmadan buna bir son vermemizin mümkün değil. İşte bu yüzden gitmelisin. Hayatım çok karışık. *Ben çok karışığım.*”

“Sen de mi benim gibi hissediyorsun?” Nefesim kesilmişti. Uçuyor gibiydim.

Usluca cevap verirken yüzünde hiçbir maske kalmamıştı. “Elbette öyle hissediyorum. O lanet öpücükten beri.”

Serbest kalmış elimi onun yanağına yasladım. Alınlarımız bir araya geldi.”

“O sayılmaz,” diye mırıldandım. O zaman benim kim olduğumu bile bilmiyordu, o gece riske atmak zorunda olduğu şeyleri de ben bilmiyordum. “Baştan almayı hak ediyoruz.”

Kelimeler dudaklarımdan daha yeni dökülmüştü ki öpmeye başladık.

Dudakları damarlarımdan içini ateşe verebilecek bir nezaketsizlikle dudaklarımdan üstünde eriyordu. Yine de onu sakince öpmeye, dudaklarının dudaklarıma sürtmesinden kaynaklanan heyecanın tadını çıkarmaya devam ettim. Yaz boyunca kalbim avuçlarının arasındaydı, buna rağmen söyleyemediğimiz çok şey, hissetmesine izin vermediği pek çok duygu vardı. Yine de her bir nazik öpücük adeta sesli olarak ifade etmeye cüret edemediğimiz bir itirafla, bir fısıltılı vaatle süslüyordu. İhtimallerin dansıydı bu; Dewey'siz, ailelerimizin kaderlerimize karışmadığı bir hayata aitti.

Onu kendime doğru çektiğimde gecenin soğuttuğu kollarını boynuma dolayarak öpüşmemizi iştahlandırdı. Ellerim saçlarının bukleleri arasında kaybolmuştu, nefesimi ise yumuşak dudakları benden çalmıştı. Dudakları dudaklarımdan üstünde gidecek daha cesur hareket etmeye başlarken bir araya geldiğimiz her an dudaklarındaki o daimi acıdan eser kalmamıştı. Ortadan kaybolabilirmiş gibi onu kucaklasam da Luxe bana iyicene sokularak adeta eridi, aramızdaki her bir milimetrelik boşluğu dahi kapattı. Elleri hırçınca saçlarımdan arasında gezinirken dudaklarımdan dudaklarından ayrıldığı her saniye beni bir sonrakinin çaresizliğine sürüklüyordu. Altımızdaki nemli kum nadiren hissettiğim bir serinlikten ibaretti, ellerimi Luxe'ün gergin sırt kaslarının üstünde gezdirirken beni kavrayan vücuduyla adeta alev almıştım. Tamamen ona aittim.

Artık geri dönüş yoktu.

Dudakları çenemin kenarını okşarken inlememi onun boyununun eğimine gömdüm, kül, is, şeker ve kum tadının ötesini

öptüm. Bacakları bacaklarıma dolanırken kalbim öyle hızlı atmaya başlamıştı ki bunu o da hissediyor olmalıydı. Gömleğimin düğmelerini yırtarak söktü, elleri göğsümün üstünde buz gibi hissettiriyordu. Öpüşmeyi bırakıp avuçlarını avuçlarımin arasına aldım, alnımı alnına yasladım.

“Donuyorsun.” Ellerimi ürpermiş tüylerle dolu çıplak kollarının üstünde yukarı aşağı sıvazlayarak gezdirdim. “Belki de—”

“Hayır. Beklemek yok.” Şişmiş dudaklarında kararlı bir ifade belirdi. “Evim gitti. Zaman yolcuları peşimizde. Yarının ne getireceğini kim bilebilir?”

Büyük Çadır’ın külleri hâlâ üstümüzdeydi. Mükemmel zaman ya da mükemmel mekandan çok uzaktaydık ama mükemmel kızı bulmuştum. Sihir olsun ya da olmasın o ilk gece haklıydım. Luxe Revelle benim kaderimdi.

Kendimi ona doğru eğerken dağınık buklelerinin arasından ellerimi geçirdim. “Seninim,” diye fısıldadım. “Sonsuza dek.”

YIRMİ SEKİZ

✦
Luxe

İskelenin altında birbirimize dolanmış uzanıyorduk. Terlemiştik, titriyorduk ve hareket etmekten acızdık.

Mükemmeldi. *Jamison* mükemmeldi. O güçlü eller, zeki dudaklar ile yapabildiklerini düşündükçe heyecandan ayak parmaklarım kıvrılıyordu.

“Titriyorsun.” Beni kendine çekerken ben de onun kollarında erimek için kendime izin verdim. Onunla burada uzanmak Büyük Çadır’ın harabeye döndüğü gerçeğini unutturmaya neredeyse yetecekti. Chronoslar hâlâ dışarıda bir yerlerde, hepimizi öldürmedikleri için hayal kırıklığı yaşıyorlardı. Bir de Dewey’nin tehditleri vardı. Ve seçim... sandıklar saatler içinde açılacaktı.

Büyük Çadır artık yoktu. Kısa süre sonra Jamison da gidecekti.

Gerçekler aramızı keskin ve davetsiz bir edayla doldurmayaya başladı. Dewey'nin ruh hali geçen her dakika daha huzursuz olmaya başlamıştı. Karanlık bir ağa dönüşmüş ışık siciminden öfke yükseliyordu ve o ağı çözmek için daha fazla sihre ihtiyacım vardı. O lanet mücevhere ihtiyacım vardı. *Dinlenmeye* ihtiyacım vardı.

Yine de bu büyülü dakikaları bozmaya hazır hissetmiyordum kendimi.

Jamison baş parmağıyla akrobasi kostümümün gevşek askısı ile oynuyordu. "Sihir olsun ya da olmasın, bence seni ilk gördüğüm an vuruldum."

Burnumdan bir kahkaha attım. "Kesinlikle sihirden."

"Senin için neredeyse balkondan atlayacaktım, unuttun mu?"

Onun küpeşteye tırmanışını hatırlamak beni gülümsetti. "Fark ettim."

Jamison battaniyeye biraz daha sarıldı. "Eğlence Evi daha beterd. Ağzından dökülen her kelimeyi sanırım zihnimde binlerce defa tekrarladım. En azından beni pencereden *atmandan* öncesini."

Yüreğim sıkıştı. "Gösteriden sonra sihrimi kullanmıyordum."

"Gerçekten mi?"

Çene kemiği boyunca parmağımı gezdirdim. "Mürekkep hokkam boştu."

Jamison yana doğru dönüp kabarmış buklelerimden bir tanesini kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Daha önce hiç tanıştık mı, diye merak ediyorum," dedi usulca. "Belki küçükken sahilde beraber oyun oynadık."

Jamison Charmantlıydı, Gece Mahallesi'ndendi. Annesiyle babasının Büyük Çadır'ın birkaç sokak uzağında bir kiralık tekne işletmesi vardı. "Sence," diye söze başladım, "Chronoslar araya girmeseydi ve Gece Mahallesi'nde büyümüş olsaydın, yine bu sahilde böyle olur muyduk?"

"Bundan eminim." Sesinde ne bir şüphe he de tereddüt vardı. "Sen beni fark edene kadar sana gülünç derecede platonik bir sevgi besliyor olurdum."

"Ben de gösterinin yıldızı olmazdım," diye açıkladım. "Adeline teyzem tacını Colette'e devrederdi."

Sıcak elleri yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Luxe, gösterinin yıldızı olman umurumda bile değil. İtiraf edeyim, arka plandaki göstericilerden bir tanesi olsaydın her şey daha kolay olabilirdi."

İkimiz de Jamison'ın söyleyemediği kelimeleri duymuştuk: *Dewey de başkasının sorunu olurdu.*

"Annemle babam hâlâ hayatta olsaydılar bile burada olurduk." Dudaklarımın üstünde yumuşak, uysal bir öpücük bıraktı. "Çok güzelsin, bunu biliyorsun, değil mi?"

Hâlâ o korkunç yangın gibi koktuğumu, ifade edilemez yerlerime kumların kaçtığını ve bir martı gelip saçıma yuva yapsa bile bunu hissedemeyeceğimi söyleme dürtüme engel oldum.

"Ve bu..." Alnına düşen dağınık dalgalı saçlarını parmaklarımınla geriye doğru taradım "...beni tüm yaz boyunca çılgına çevirdi."

"Biliyorum, biliyorum. Saçlarımı kestirmem gerek."

"Sakın." Bu geceden sonra saçlarının uzun mu yoksa kısa mı kaldığını asla öğrenemeyecektim.

Dewey'nin ışık sicimi yeniden avuçlarımın arasından kaydı. Gerçeklerle yüzleşmenin vakti gelmişti.

Yorgunluğum kurşundan kaldıramadığım bir battaniye gibi üstüme yapışmıştı. Ayakta durabilmek bile gayret isterken dik durmak adeta eziyetti. Jamison dağılmış kostümümü toparlamam için bana yardımcı olduktan sonra ceketini omuzlarımın üstüne yerleştirdi. Kokusunu, dokunuşunu hatırlamak için bu ceket bir hatıra olarak sonsuza dek saklayabilirdim.

Ama nereye koyacaktım? Artık bir yatak odam yoktu. Evim yoktu.

Isıtmak için kollarımı ovaladı. “Ahıra dönmek ister misin?”

Huysuzca inleyerek ona yaslandım. “Bir sonraki feribota binip bir daha asla geri dönmek istemiyorum.”

“O zaman yapalım.”

Ona baktım.

“Ben ciddiym,” derken gözleri parlıyordu. “Kimsenin Chronosları ya da Revelleleri umursamadığı ıssız bir yer bulalım. Ben kilometrelerce ötedeki bir okulda öğretmen olurum, sen de bir dans stüdyosu açarsın. Ya da şarkı söylersin. Ya da canın ne istiyorsa onu yaparsın.”

Kahkaha attım, Jamison’ın gülümsemesi ise öyle tatlıydı ki bir şişeye koyup sonsuza dek saklamak istedim. “Evlenmeden ana karada beraber mi yaşayacağız? Ne büyük skandal.”

“Eğer ahlak değerleri seni endişelendiriyorsa, Bayan Revelle, teknenin kaptanı bizim nikahımızı kıyabilir. Charmant’dan ayrılır ayrılmaz.”

“Peki senin bu fantezinin içinde çocuklarımız da var mı?”

“Elbette, hem de pek çok.”

Gözlerim irileşti.

“Yani, çok az! Bir ya da iki.”

Gülümsememi sürdüremedim, Dewey'nin cılız ılık sicimi hâlâ Jamison'ın omzunun üstünde dalgalanıyordu. Beni ona çeken bir tasma gibiydi adeta.

Jamison kaşlarını çatı. "Ne oldu?"

Gökyüzüne baktım, Büyük Çadır'ın dumanı yıldızlara doğru kıvrılıyordu. "Ben küçükken Charmant'ın dışındaki dünya hakkında susmak bilmeksizin konuştuğum için annemi deli ederdim. Babam gibi sonsuza dek ortadan kaybolacağımdan endişelenirdi. Charmant'ın her zaman geri döneceğim yuvam olduğunu anlamazdı. Ama senin bu hayalinin içinde bir daha buraya asla adım atamayız. Ailemi bir daha asla göremem."

Rüzgarda savrulan bir sim tanesi gibi rüyalarımız da yok oluverdi.

"Eğer sonsuza dek Charmant'da yaşamak istiyorsan o zaman ben de kalırım." Alnıma bir öpücük kondurdu. "Bu karmaşanın içinde artık yalnız değilsin. Beraber bir çıkış yolu buluruz."

"Keşke kalabilseydin," dedim samimiyetle. "Keşke bu bir veda olmasaydı."

"Ne demek veda?"

"Gidiyorsun," diye ona hatırlatırken kelimedenden nefret etmişim.

İki yanağımı da nazikçe öptü. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Bunu konuştuk." Sesimi sakın tutmaya, burada kalmasını ne kadar çok istediğimi yansıtmamaya çalıştım. "Gitmen gerek. Derhal."

"Evet, ama bu senin de benimle aynı şeyleri hissettiğini bilmeden önceydi. Artık seni bırakamam."

Bu durumda bile hâlâ çok inatçı, hâlâ çok iyimserdi. “Bu geceyi yaşadığımız için memnunum, Jamison. Gerçekten öyleyim. Ama hiçbir şeyi değiştiremez. Ailem hâlâ Dewey’yi mutlu etmeme muhtaç.”

Jamison’ın kaşları çatıldı. “Bana onunla gerçekten evleneceğini söyleyemezsin.”

“Eğer ondan bir mücevher almam ve ailemi güvende tutmam buna bağlıysa, o zaman evet.” Jamison’ı bıraktım ve arkamı döndüm. “Aslına bakarsan geç kaldım.”

Aramızdaki sessizlik dalgaların sesiyle beraber daha da ağırlaştı. Saçımdaki kumları silkeledim, kostümümü düzelttim ve buradan nihayet ayrılabilmek için tüm gücümü topladım.

“Yapamazsın.” Çarpan dalgaların üstünde sesi bir fısıltı bile sayılmazdı. Ona bakamıyordum, onun ışık sicimini görmeyi kaldıramazdım.

“Sana söyledim,” diye fısıldadım. “Bunun bir veda olduğunu söyledim.”

“Daha iyi bir yol olmalı. Yapamazsın, onun *karısı* olamazsın.” Kelimeler adeta Jamison’ın boğazına dizilmişti. “Wolffe ile konuşurum. Hatta Dewey ile bile—”

“Hayır.” Jamison’ın canının yandığını, Jamison’ın *öldüğünü* düşünmek bile istemiyordum. “Bu geceyi yaşadığımız için inan çok memnunum ama durumum değişmedi.”

“Ama bunlar nasıl hissettiğini bilmemden önceydi. Öpüşmemizden önceydi.” Yanağıma avcunu yasladı. “Luxe, ben sanırım sana—”

Ondan geri çekilerek ellerimi kulaklarıma kapattım. “Sakın söyleme.”

“Aşık mı demeyeyim? Ama Luxe, ben—”

“*Sakin* söyleme.” Yeterince bencil olmuştum. O kelimeleri Jamison’dan duymayı hak etmiyordum.

Cesur bir ifade takınan Jamison başını sallasa da ışık siciminde acı dolu bir parıltıyla aydınlandı.

“Sorun sen değilsin,” dedim usulca. “Söyledim sana. Ben kimseyi sevemem.” Şimdi bile cılız, bencil bir ses aileme sırt çevirmemi, yüzleştığımız tehlikelere göğüs germemi ve Jamison ile beraber Charmant’dan kaçmamı öğütlüyordu bana.

Sanki Dewey zamanda yolculuk yapıp buradan asla ayrılmamış olmamı garanti altına almazmış gibi.

Ben geri dönerken Jamison beni bileklerimden yakaladı. “Vazgeçme. Mücadeleye devam etmeliyiz.”

Dewey’nin ışık siciminde evimin üstünde tüten duman kadar koyu renkli bir öfke parladı. Uzanıp bu ışık sicimine daha sıkı tutundum. “*Böyle* mücadele ediyorum. Mücevheri al, canavarı ehlileştir.” Ki o canavar, yarın akşama kadar belediye başkanı olabilirdi.

Ceketinin sıcaklığını üstümden çıkarışımı seyretti. “Senin gibi duyguları göremiyor olabilirim ama kemik gören bir köpeği her yerden tanırım. Gitmene asla izin vermeyecek. Senden alabileceği hiçbir şey kalmayıncaya dek.”

Dewey’nin ışık sicimlerini bir kere daha yakaladığımda vücudumdaki tüm kaslar gerildi. Her şey çok ağır olmaya başlamıştı; acı, Büyük Çadır, önümdeki uzun gece. “Elveda, Jamison. Umarım Trysta iyi olur ama her halükarda gitmen gerek.”

Trys dahil hepsinin Charmant’dan uzaklaşması daha güvenli olacaktır. Ayrıca Trys, Jamison’a bir şey olmasına izin vermezdi. Onun için bir kere yolculuk etmişti. Bunu yine yapardı.

“Gitme,” diye arkamdan seslendi. “Lütfen, Luxe, kendini canlı bir yeme çevirme.”

Ondan uzaklaşan her ağır adımda rüzgar dalgaları kamçılardı, itirazlarını giderek bastırdı. Dewey'nin ışık sicimi parlak kırmızı renkte yanarken sihrimin acınası son damlalarının verdiği acıyla çığlık atmak üzereydim.

*

Dewey'nin ışık sicimi malikanesinin dışındaki aşınmış demir parmaklıklara varıncaya dek en az bir düzine kez elimden kaçtı. Sihrim gidip gelen sinyaller haricinde görünürken bana adeta kafatasımı yaran bir baş ağrısı ile iliklerime kadar işlemiş bir yorgunluk bırakmıştı. Eğer açılış gecesi yarın olmasaydı daha tasarruflu hareket ederdim.

Uzun bir banyo ve biraz uykudan sonra kendimi toparlardım.

Trevor uzun garaj yolunun en ucunda bekliyordu. Sokak lambasının altına adım attığım zaman neredeyse rahatlamaktan yere düşecekti. “Ah, şükürler olsun! Neredeyse başımdan olacaktım.”

“Özür dilerim. Ben sadece—”

“Bana söylemesen iyi olur.” Kolunu bana doğru uzattı. “Bu kadar mesafeden onun düşüncelerini okuyamıyorum ama keyifsiz.”

İkimiz de garaj yolu boyunca ilerlemeye başladık. “Ne kadar sinirli?”

“Tarifsiz, ikimize de.”

“Gerçekten çok özür dilerim.” Aldığım her kararın sonucu beni aşıyordu. Bunu hatırlamalıydım. “Bir daha seni böyle bir duruma sokmayacağım.”

Trevor kolumu sıktı. “Seçimlerden sonra gittiğim kilisede bir bağış etkinliği düzenleyeceğim. Kıyafet ya da ev eşyası kermesi. Revellelerin neye ihtiyacı varsa.”

“Bizim için bunu yapar mısın?” Trevor’ı, arkadaşım diye kabullenirken gözlerim yaşlarla doldu.

“Elbette. Ailelerimizin bir arada çalışmasının vakti geldi. Ayrıca ikimiz de Dewey için çalışıyoruz.”

“Ben onun için çalışmıyorum,” desem de itirazlarım boş bir yankıdan ibaretti.

Büyük Çadır yoktu. Eğlence Evi yoktu. Yeniden kendimize gelmemiz için tek umudumuz, istesek de istemesek de, Dewey’nin kış tiyatrosuydu.

Dewey girişi çerçeveleyen uzun sütunlara yaslanmış beklerken kollarım gergince önünde kavuşturmuştu. Sihrim onun yüzüne yayılan öfkeyi silemeyecek kadar güçsüzdü.

Jamison’ın öpücüklerinden şişmiş dudaklarımla Dewey’nin yanağını okşadım. “Beklemen gerekmiyordu.”

Dewey kolundaki saate baktı. “Buraya yaklaşık iki saat önce gelmeliydin. Endişeden hasta olacaktım.”

“Ailemden ayrılmak kolay olmadı.” Cilalanmış mermer zemine baktım. “İlgilenilecek çok şey vardı.”

“Peki ya seninle kim ilgilenecek, tatlım?” Elini sırtıma yaslayıp beni devasa antre boyunca ilerletti. “Çalışma odamda seni bekleyen bir Strattori var. Önce üst kata çıkıp temizlen.”

Çalışma odasının Fransız tipi cam kapılarının ardından Strattori’nin mumlarının sıcak ışıltısı görünüyordu. “Strattoriler mağaralarından çıkmıyor sanıyordum.” Haftalardır yalnızca Helen’i görmüştüm.

“Doğru ücrete herkese her şeyi yaptırabilirim.” Dewey durup yüzüne bakmam için beni kendinden tarafa çevirdi. “Epey bir duman soludun. Ve bayıldın. Yine. Yıldızımın yarınki seçimleri kazanmam için bana yardımcı olmaya hazır olduğundan emin olmalıyım.”

Bırakın tüm gün boyunca onun peşinde dolaşıp akşamına da vereceği partide trapez gösterisi yapmayı, engin merdivenlerini tırmanacak halim bile yoktu. Yine de gülümsememi sabitledim, onun elini sıktım ve iki güzel hizmetçiyi takip ederek merdivenin tırabzanlarına tutundum.

En azından banyo hayli seçkindi. Su, cildimi pembe ve yumuşak yapacak kadar sıcaktı. Sıcaklık zonklayan başımı ve sızlayan kaslarımı rahatlattı. Uykuya dalmamak için göz kaplarımı birden fazla kez çimdiklemem gerekti. Aslan ayaklı küvetten çıktığım zaman su, evimin hatırası olan küllerle kap-kara olmuştu.

Uyuşuk bir edayla suyun giderden dönerek akışını seyrettim.

Dolaplar benim ölçülerime göre dikilmiş elbiselerle doluydu. Günüz Mahallesi elbiseleri ağır etekleri ve içlikleri ile kuzenlerimle beraber alay ettiğimiz fırfırlardan oluşurdu. Dewey bu gece için gereğinden fazla elbise sipariş etmişti. Tuvalet masasının çekmecesinde evimdekine benzer bir tarak vardı ama bu yeniydi. Colette'in buklelerimi şekillendirmek için kullandığı saç serumum da buradaydı. Serum ıslak saçlarıma sürüp tararken buklelerin şekil alışını oval aynadan seyrettim.

Bana bu ıvır zıvırları almak için seyahate çıkmamıştı, öyle değil mi? Bu çok çılgınca olurdu.

Nemli saçlarımı yüzümden geriye tokaladıktan sonra beyaz, fırfırlı bir gecelik içinde merdivenlerden aşağı indim. Küçük bir kız olduğumdan beri bu kadar masum bir şey giymemiştim.

Dewey'nin hizmetçisinin peşinden çalışma odasına ilerlerken Dewey ve Strattori'nin boğuk sesleri avlu boyunca yayılıyordu. Hizmetçi, cam kapıları benim ardından kapattı. Neden-se kapıları kilitlemesini beklemiştim.

Geleneksel şifa seremonisine ait fil dişi renkli mumlar duvarların üstünde uzun gölgeler yaratıyorlardı. Mumlar seslerin yankılandığı koridorlardan, kulakları sağır eden sessizlikten, üstüme göre dikilmiş elbiselerle dolu tüyler ürpertici dolaptan bile daha çok huzursuzluk yaratıyorlardı.

Bu Strattori ailemin her zaman başvurduğu ayyaş, gelenekleri hiçe sayan değildi. Burası da benim evim değildi.

Yine de her şey bir zamanlar istediğim gibiydi, öyle değil miydi? Charmant'ın içki kaçakçısı kendini aileme adamıştı. Eğer yarın seçimleri kazanırsa tamamen bize ait olacak şık bir kış tiyatromuz olacaktı.

Ailem korunmuştu. Hayattaydı.

Odanın etrafında dolanırken dikişleri hiç bozulmamış deri ciltli kitapların üstünde parmağımı gezdirdim.

Çalışma masasının bir çekmecesine vardı. Çekmecenin kulpuna uzandığım an Revelle kanım titreyerek hayat buldu. İçinde bir mücevher vardı. Kocamandı.

Çekmeceyi açmaya çalıştım. Kilitliydi.

Omzumun üstünden bir bakış atıp saçımdan bir tel toka çıkardım. Kilit, olabilecek en basit formdaydı, doğru yere saç telini ittirip çevirdiğim an kilidi açıldı. Büyükanneimin zulasından şeker yemek isteyen her Revelle çocuğu kilit nasıl açılır bilirdi.

Çekmece hiç ses çıkarmadan açıldı.

Bir dosyanın üstünde siyah, kadife bir mücevher kutusu duruyordu. Titreyen ellerle kutuyu açınca hayretten nefesim kesildi.

Yüzük inanılmaz derecede güzeldi. Art Deco tarzını yansıtan o parlak montürün etrafındaki platin kenarlara birer sıra

parlak elmas işlemiştii. Zarif pırlantalar, ortadaki baget kesim pırlantanın etrafındaki çerçevevii kalınlaştırıyordı. Ortadaki taş hava kadar berrak, tırnağım kadar iriydi. Sayamayacağım kadar çok karat değeriindeydi.

Bu yüzük ile taşların eridiğini fark edinceye dek aylarca belki yıllarca büyü yapabilirdim. Elimden geldiğince aceleci davranarak çekmecedeki diğer eşyaları karıştırdım. Derli topluydu: bir fatura dosyası, şifresini bilmediğim bir hesap defteri ve neredeyse gözden kaçıracağım, çekmecenin en arkasına ittilmiş deri kaplı bir not defteri vardı. Bir günlüktü bu.

Kapıya temkinli bir bakış atarak defteri açtım.

Diyagramlar. Sayılar. Tarih listesi, kimilerinin üstü çizilmişti, kimilerinin ise etrafına yuvarlar çizilmişti. Dewey vücudunun ne kadar yaşlandığının kaydım bu şekilde mi tutuyordu? Bunlar yaptığı yolculuklar mıydı?

Sayfayı çevirdim – nefesim kesildi. Annemin adını gördüm. Hem de defalarca.

1. ~~Catherine Revelle yaşıyor, Jamison Jones öldü.~~ Colette gösterinin yıldızı ama Luxe'un sihri güçsüz ve Catherine beni ondan uzak tutuyor. George kazandı.
2. ~~Catherine öldü, Jamison öldü.~~ Luxe gösterinin yıldızı ama sihri güçsüz. Benden nefret ediyor.
3. ~~Catherine öldü, Jamison yaşıyor.~~ Luxe gösterinin yıldızı, sihri kuvvetli ama hâlâ Jamison'ı tercih ediyor. Jamison gibi davran?
4. ~~Catherine öldü, Jamison yaşıyor~~ ama Charmant'dan gitti. Luxe gösterinin yıldızı, sihri güçlü ama Jamison geri dönüyor ve Luxe'ü bana düşman ediyor. Revelleleri kendine muhtaç kıl?

Dünya yeniden bulanıklaşmaya başladı. Liste uzadıkça uzuyordu. Jamison, annem, Colette, sihrim – hiçbirisi bir anlam ifade etmiyordu.

Kapının hemen dışından ayak sesleri geldi. Günlüğü çekmeceye geri koydum, mücevher kutusunu üstüne yerleştirdim ve kilitleyemeden çekmeceyi kapattım.

Strattori içeri yalnız girdi. Beyaz, sade cübbesi malikane-nin şatafatıyla tezatlık yaratıyordu. Odanın etrafında dönerek mumlarını kontrol ederken çalışma masasına yaslanmış bana neredeyse bakmamıştı bile.

“Kanepeye uzanın, Bayan Revelle.” Sesi soğuktu ama şüpheli değildi.

Bir Edwardes olmadığına memnun olarak itaat ettim. “Ben iyiyim, sadece yorgunum. Bu akşam kimseye yaralarımı transfer etmeyeceğim.”

“Önce bakalım neyiniz varmış.” Ellerini üstüme kaldırıp geleneksel Strattorilerin tercih ettiği uzun büyümlü sözleri mırıldandı. Onların sihrinin çok gereksiz kuralları vardı. Dr. Strattori’nin elinde bir şişe konyak ile kırık kemikleri transfer ettiğini bilirdim.

Diğer ailelerin sihirleri hakkında ne kadar bilgi sahibiydim gerçekten?

Trevor, Dewey’nin notlarının ne anlama geldiğini bilirdi. Buradan kurtulur kurtulmaz ona soracaktım. Belki de Revelleler gibi Strattoriler de diğerlerinden daha kuvvetliydi. Belki de mumlar ve dualar sadece dekordan ibaretti, tıpkı Eğlence Evi’ni süsleyen sahte mücevherler gibi.

Oysa Eğlence Evi artık yoktu.

Strattori’nin gözleri ardına kadar açıldı. Nefesi içine kaçtı.

Başımı kaldırıp baktım. “Ne oldu?”

“Şşş.” Gidip çalışma odasının kapısını kapatırken sesindeki telaş beni olduğum yere çivileyivermişti. Yanıma geri döndüğünde gözlerini açık tutarak ellerini üstümde dolaştırmaya devam etti.

Elleri göğsümün üstünde asılı kaldı. Kalbimin üstünde.

Tuhaf sihrimi *görüyor* olamazdı, öyle değil mi?

“İnanamıyorum,” diye tısladı.

Ondan uzağa doğru yattığım yerde döndüm. “Bence bu muayene sona erdi.”

“Sen ne yaptın, kızım?”

Her yanımla sakinleşti. “Ne? Hiçbir şey.”

Kadının yüzündeki tüm kan adeta çekildi. “Kan büyü. Sen... sen kan büyü yapmanın bir yolunu bulmuşsun.”

“Bu çok saçma. Kan büyü gerçek değil.” Helen Strattori sarhoş ve acımasız olabilirdi ama en azından *mantıklıydı*.

“Yaşam pınarın neredeyse boşalmış.” Boş baktığımı görünce ellerini iki yana açtı. “Uzun, parlak ışıklar? Sihrimizin kaynağı. Hayatımızın kaynağı.”

Ona bakakaldım. “Işık sicimlerini mi söylüyorsun? Duyguları?”

“Seni ahmak çocuk.” Kadın geri çekildi. “Eğer ışıkları görürörsen kan büyü yapıyorsun demektir. Bu duyulursa ne olur biliyor musun? Sadece senin ailene değil, *hepimize*?”

“Kan büyü gerçek değil,” diye ciddiyetle tekrarladım. “Gerçek olsa bile ben kimseye zarar vermedim.”

“Kimseye değil.” Titreyen parmağıyla bana işaret etti. “*Kendine*. Kan büyüünü kullanarak kendi yaşam pınarını bir şekilde kurutmuşsun. Hâlâ nasıl hayattasın anlayamıyorum bile.”

Kadının konuşması yavaşladığında gözlerimi bir kere kırptım. Ve bir kere daha.

Mümkün değildi.

Sesli konuşmuş olmalıydım ki kadının öfkesi sakinledi. “Üzgünüm ki kısıtlı vaktin var. Bir ya da iki gün. En fazla bir hafta.”

Zorla kahkaha attım. Sihrim acı veriyordu ama bir kan büyüğü değildi. Olamazdı.

Ölemezdim.

“Yanıliyorsun.” Dünyanın dönüşüne, başımda, göğsümde sihrim olmadan canlanan acıya rağmen ayağa kalktım. “Ben yaşam pınarları görmüyorum; ben insanların duygularını görüyorum. Bunun bir zararı yok.”

Burun kanamaları. Kilo kaybı. Bayılmalar.

Acılar.

Zihnim bir çamur kadar koyu ve ağırlaşmış bir haldeyken Strattori mumlarını üfledi ve onları mumun soğumasını beklemeden aceleyle doktor çantasının içine doldurdu. “Hiç kimseye söyleyemezsin,” diye beni terslediği sırada kapıya uzanıyordu. “Eğer bunu bir Chronos öğrenirse...”

Kadının soluğu kesiliverdi.

Karnından içeri giren bir bıçağın ucu göründü, parlak beyaz tünığının etrafına kan lekesi yayılmaya başladı.

Kalbim durmaksızın çarpıyordu.

Dewey kadının sırtına sapladığı bıçağı geri çekerken bıçağın gümüş renkli ucu bir kum gibi kolaylıkla kaymıştı. Kadın yere doğru kıvrılırken ağzı açılıp kapanıyor, bakışları irileşiyordu. Gözleri korku doluydu.

Kaç, diye ağzıyla bana işaret etti. Bacakları çaresizce sağı solu tekmeledi, birkaç defa seğirdi.

Kımıldamaz oldu.

Geri adımlarla Dewey'den uzaklaşırken mürekkep hokkama geç, çok geç uzanabilmişim...

Bıçağı işaret parmağının üstünde temizleyen Dewey yüzünü ekşitti. "Sihirli kana yazık oldu. Sence?"

Kalçalarımın arkası tenimin çürümesine sebep olacak kadar sert bir şekilde Dewey'nin çalışma masasına çarptı. "Sen ne yaptın?"

"Endişelenme, tatlım." Yüzündeki gülümseme, zeminin parkesine yayılan kan kadar sıcaktı. "Şimdi hiç kimsenin sırtımızı öğrenmesine izin veremeyiz, öyle değil mi?"

YİRMİ DOKUZ

Jamison

Ahıra geri geldiğimde Roger, Trys'in yanına çoktan geri dönmüştü. Trys hâlâ kımıldamadan karyolanın üstünde yatıyor, ağırlaşmış nefeslerini düzenlemeye çalışıyordu. Colette ise hâlâ onun elini okşarken Millie, Luxe ile aramda yaşananların her bir detayını öğrenmek istercesine sırtıyordu.

Kapıyı ardımdan sertçe kapadım.

Millie'nin gülümsemesi kesildi. "Luxe nerede?"

"Dewey'de." Roger'ın içki şişesine işaret ettim. Roger beni uzunca bir süre inceledikten sonra temkinle şişeyi bana uzattı.

"Ne?" diye ayağa sıçrayıverdi Millie. "Ona ne hissettiğini söylemedin mi?"

"Söyledim." Şişeyi sonuna kadar içtikten sonra raftaki içki kasamızı indirdim, her bir boş şişenin içini mum ışığına doğru tutarak kontrol ettim. Elbette bu gece elimizde hiç içkinin kalmadığı gece olmak zorundaydı.

Daha fazla içki alabilmemizin tek yolu da Dewey'ydi. Lanet Dewey.

“Eee, ne söyledi?” diye sordu Roger.

Kaçak içkimiz hâlâ vardı. Şişenin mantarını dişimle çekip açtım. “Her zamanki lafları etti. ‘Teşekkürler ama olmaz. Sen iyi bir çocuksun, Jamison. Keşke sana verecek bir şeyim olseydi.’”

Colette’ün yüzü asıldı. “Böyle söylemedi, öyle değil mi?”

“Elbette söylemedi ama Dewey ile evlenecek.”

“Ne?!”

Millie ayağa sıçradı. “Dewey ile mi evlenecek? Ciddi olmazsın.”

“Keşke.”

En kötü tarafı da hâlâ bizi korumaya çalışmasıydı. Luxe’ün tek yaptığı buydu aslında, sevdiklerini korumak.

Ancak aynısını benim onun için yapmama izin vermiyordu. Hem neden izin vermeliydi ki? Sihrim yoktu, param yoktu, onu bu karmaşadan çıkarabilecek hiçbir şeyim yoktu. Dewey’ye ihtiyacı vardı. Dewey’nin ona sarılmasına, onu öpmesine, bir rahibin önünde durup onunla *evlenmesine* izin verecekti.

Tadı aside benzeyen kaçak içki yüzünden öksürük nöbetine tutuldum. Roger kaşını kaldırsa da hiçbir şey söylemedi.

Millie yanıma çömeldi. “Ama seni önemsiyor! Önemsemediğini biliyorum.”

“Bir önemi var mı?”

“Üzgünsün...”

“İyiyim.” Bir yudum daha aldım ve dişlerimin arasından gülümsedim. “İlk defa bir genç kız, çulsuz bir yetim ile bir geleceğinin olmayacağını düşünmüyor. Öyle değil mi, Roger?”

“Luxe, Betty değil,” diye temkinle karşılık verdi Roger. “Luxe sabrının sonuna geldi. Hepimiz geldik.”

“Ne berbat bir gün.” Colette kaçak içkiye doğru elini uzattı. İsteksizce şişeyi ona verdim.

“Rose Effigen’i öldürdüler. Oğlunu kaçırdılar.” Roger dönüp Trys’e baktığında yüzü asıldı. “Bundan kurtulmaya devam edemezler.”

Tıpkı ebeveynlerime, kız kardeşime yaptıkları gibi.

“George, Trys’i de öldürmeye çalıştı,” diye başını iki yana salladı Millie. “*Ve Dewey’yi*, kendi öz kardeşini.”

“Bizim yanımızda olan tek zaman yolcuları onlar,” diye ifade etti Roger. “Eğer Jamison onları bulmasaydı onlar ölmüş biz de savunmasız kalmış olurduk.”

“Eğer George onların ölmesini isteseydi ölürlerdi,” diye mırıldandım.

Colette kaşını kaldırdı. “Onları bayıltıp Büyük Çadır’ı ateşe verdi. Chronosların ‘Seni seviyorum’ deme biçiminin bu olmadığı düşünüyorum.”

Yine de hayattaydık. “George Chronos, Rose’dan onları vurmasını isteyebilirdi. Bu yüzden Trys’in kol saatiyle beraber o küçük notu bıraktı.”

Biz her zaman kazanırız. O lanet herifin bana yumruk atmasının hemen ardından söylediği sözlerle bire bir aynıydı.

“Bize bunu neden yapıyorlar?” Millie’nin yüzü ifadesizdi, mağlup görünüyordu. “Sanki belediye başkanlığına *biz* aday olduk.”

“Bir önemi yok.” Colette gözlerini Trys’ten ayırmıyordu, boşta kalan eliyle Trys’in yüzüne dökülen bukleleri kenara it-tirmenin nafile bir çabası içindeydi. “Dewey’yi kamusal alanda desteklemek darbe yapmak gibi bir şey. Bize ders veriyorlar.”

“Bizi rahat bırakmayacaklar mı hiç?” diye sordu Millie usulca. “Yeterince şeyimizi elimizden almadılar mı?”

Roger mücevherlerle dolu küçük kesesini salladı. “Neden cesur küçük arkadaşımıza sormuyoruz. Bence onu uyandırmanın vakti geldi.”

Aniden başımı ondan tarafa çevirdim. “Bunu yapabilir misin?”

Roger gücenmiş gibi görünmeye çalıştı. “Jamison, sen de bana *Ah, Luxe bu ailenin en güçlü Revelle’i* saçmalığına inandığını söyleme. Tek yapmam gereken biricik Trystamızın bana verdiği mücevheri bulmak ve onu uyanmış, ayılmış hissedecek şekilde büyülemek.”

Colette oturduğu yerde doğruldu. “Peki ya uyanmaya hazır değilse?”

“Saçını düzeltmeni beklememi ister misin?” diye alay etti Roger.

“Isıtıcılı tarağım küllere gömüldü,” diye mırıldanan Colette, Tyrs’in elini ovaladı. “Ya onu daha kötü edersen?”

“O zaman yaşlı Dewey’den hatamı düzeltmesini isteriz.”

Dewey kelimenin tam anlamıyla ölümden geri dönebiliyordu. Luxe kaybettiği onca insandan sonra bu gerçeği göz ardı edemezdi.

“Şimdi mücevheri bulma zamanı.” Roger aşınmış deri kesenin içinde parmağını gezdirdi.

Millie onun omzunun üstünden bakıyordu. “Hâlâ küçük intikam keseni taşıdığına inanamıyorum.”

“Bir intikam kesesi değil sadece *tedbir* kesesi ve... evet, elbette taşıyorum.”

“Trysta sana bir mücevheri isteyerek mi verdi?” diye sordu Colette.

Roger'ın gülümsemesi alaydan öte değildi. "Sanırım *sana* daha vermemiş."

"*Ben istemedim.*"

Millie mücevherlere bakmak için Roger'ın kolunu çekiştir-di. "Benim de mücevherim var mı?"

"Hepinizin mücevheri var. İşte Trys'e ait olan bu. Şimdi biraz sihre ihtiyacım var." Bana yan bir bakış atan Roger'ın gülümsemesi gerildi. "Hadi bakalım."

Siyah opal taşını avcunun içine alarak gözlerini yumdu.

Sihir bedelini çekerken Roger'ın parmakları arasında beliren ışıltılı titreşim dışında hiçbir şey olmadı.

"İşe yaramıyor." Colette'in çelik gibi soğuk sesine telaşlı bir ton yükselmişti. "Neden işe yaramıyor?"

İşıltılı siyah bir toz zemine aksa da Roger gözlerini hâlâ kapalı tutuyordu.

Trys iyi olmak zorundaydı. Bize gerçekten güvenmeye başlaması, beraber iki yıl boyunca seyahat ettikten sonra mümkün olmuştu. Trys olmadan bir hayat hayal etmezdim, *edemezdim*.

Zemine akan toz birikintisi giderek büyüyordu.

"Lanet olsun." Roger sihrine biraz daha kuvvetle sarılırken kaşları çatıldı, avucundaki taş parçalanıyordu.

Trys aniden olduğu yerde doğruldu, nefes almaya çalışarak elleriyle göğsünü tuttu.

Onu omuzlarından yakalayıp yastıkların üstünde rahatlamasını sağladım. Öksürüğü çok kuru, aman vermeyen cinstendi. Colette hemen su getirmek için ayağa kalktı. Roger onu hayata bu kadar çabuk döndürmekle belki bir hata yapmıştı.

"Jamison!" Trys boğuk bir şekilde konuşurken sesi adeta zımpara gibiydi.

Onun buz kesmiş elini tuttum. “Buradayım, Trys. İkimiz de buradayız.”

Roger da onun diğer elini tuttu. “Hep yanındayız.”

Deli gibi bakan gözlerle yüzümü inceliyordu. Yeniden konuşmaya çalışsa da öksürük onu ele geçirmişti. Colette onun eline su dolu bardağı tutuşturunca Trys suyu iştahla midesine indirdi.

“Rose Effigen,” diyebildi. “Yangın...”

“Biliyoruz.” Roger’ın yüzünü bir keder kaplasa da sesini alçak ve teselli eden bir tonda tutmaya devam etti. “Dr. Strattori öldürülmesi güç birisi olduğunu söyledi. Ailenin bir sonraki sefere daha çok çabalaması gerekecek.”

Öksürük onu yine ele geçirirken nefes almasına yardımcı olabilmek için sırtını doğrulttuk. Su işe yarasa da suyu içerken bile gözleri gözlerime adeta yapışmıştı.

“Dr. Strattori’yi çağırmalı mıyız?” diye sordum.

Trys başını iki yana sallarken gözleri kocaman olmuştu. Telaşla bakınıyordu.

Sesini yükseltmek zorunda kalmasın diye onun yanına yaklaştım. “Ne oldu?”

“Hedef ben değildim,” dedi boğuk bir sesle.

“Biliyorum. Dewey...”

“Dewey de değildi,” diye hırladı. “Reveller de değildi.” Omzumu yakaladı, panik dolu gözleri adeta gözlerimi yakıyordu. “Hedef *sendin*.”

OTUZ

✦
Luxe

“Çayı beğendin mi?” diye sordu Dewey.

Sanki sıcak bir içecek az önce bir insanı bıçakla kestiğini unutturabilecekmiş gibi sormuştu.

“Çok güzel kokuyor,” diye ifadesizce cevap verdim.

Kan büyüsü. Demek mücevher olmadan böyle büyü yapılabiliyordum. Eğer Dewey de kan büyüsü kullanabiliyorsa... O halde yaşlanmadan seyahat edebiliyor muydu?

Ama *yaşlanmıştı*. Yüzündeki ince çizgiler bunun kanıtıydı.

Beni, kaçmaya hazırlanan köşeye sıkıştırılmış bir hayvanmışım gibi seyrediyordu. Bana güvenmek istemişti. Tüm o üstü çizilmiş zaman çizgilerinde benim onu seçmemi istemişti.

Kendisine bir kraliçe arıyordu.

Ilık çayımdan dikkatle yeni bir yudum daha alırken fincanımın kenarından Dewey’yi inceledim. Strattori’nin söylediklerinden sonra onun ışık sicimine bakma riskine giremezdim,

yine de bu ani şiddetine gösterdiğim tepki yüzünden incinmiş görünüyordu. Bunu neden yaptığımı anlamamı bekliyordu.

Düşün, Luxe. Ailem bana birisinin ruh halini gevşetmemin çeşitli yollarını öğretmişti. O gergin dudakları gevşetebilirdim.

Masadan kalktım, gösterişsiz geceliğimin dekoltesini biraz indirmek için çekiştirdim. Elini bile sürmediği çayından bakışlarını kaldırmayan Dewey kımıldamıyordu. Kucağına oturdum, kollarımı omzuna yasladım ve onu öptüm. *Yanlış dudaklar, yanlış dudaklar, yanlış dudaklar* diye içimde huysuz bir ses adeta şarkı söylüyordu. Sesi susturdum. “Konuş benimle Dewey.”

Beni inceleyen bakışlarında hâlâ mesafeli bir ifade vardı. “Trevor, Luxe sihrini kullanıyor mu?”

Biliyordu. Sihrimin mücevher gerektirmediğini biliyordu.

Cevap verirken Trevor’ın sesi titremişti “Hayır, efendim.”

“Peki, beni öptüğü sırada kullandı mı?”

“Hayır, efendim.”

“Enteresan.” Dewey kolunu sırtıma doladı. “Aslında seninle bu konuşmayı pek çok defa yaptık ama daha önce hiç böyle yapmamıştın.”

Her hücrem kendimi onun kucağından atmak istiyordu. Zamanı kaç kere geri çevirmişti? İki? On? Belki de daha fazla? Hatırlayamadığım o zamanlarda neler olmuştu?

Sakinlik maskesi takınmak için yüzümü eğitmiştim. “Seni hâlâ şaşırtabiliyor olduğuma sevindim.”

“Soruların olmalı,” derken başparmağıyla belimin aşağısında daireler çiziyordu.

“Var.”

“Sor bakalım.”

Ondan tiksiniyormuşum gibi dokunuşlarına teslim oldum.

“Benim yapabildiğimi mi yapıyorsun?”

“İkimiz de aynıyız, tatlım.” Kolları beni daha sıkı sardı.

“Nasıl?”

Tereddüt ediyordu. Güvensiz hissettiği yanlarına yön veren sihrim olmadan bana güvenmiyordu.

Bacaklarımı ona dolayabileyim diye kucağında yer değiştirdim. Gözleri irileşti, başımı göğsüne yaslariken dudakları aralandı. “Anlat bana.”

“Abartılacak bir şey yok.” Elleri omuzlarımda geziniyordu. “Sihrinin bedelini dönüştürebiliyorsun. Ben de aynısını yapıyorum.”

Telaşlandım; beynime yükselen kan başımı döndürüyor, kulaklarımı adeta sağır ediyordu. Yaşlanmadan zamanda yolculuk yapabiliyordu, durdurulamazdı. Sonsuza dek her şeyi tekrar edebilir, sonsuz fırsatlar yaratabilirdi...

“Ama yaşlandın sen!” diye aniden tepki verdim.

Dewey yüzünü ekşitince neredeyse yüzündeki iğrenmeyi bastırabilmek için sihrime uzanacaktım. “Gerçi bu yeni olgun halini beğenmiyor da değilim,” diye eklerken ellerimi saçlarının arasından geçirdim.

“Bu zaman çizgisinde nihayet başardığımdan emin olunca düzelteceğim bir hata. Söylediğim gibi, erkek kardeşim ikimizi de öldürmeye çalıştı.” Yüzü kasıldı. “Kan büyüsünü kullanmaya vakit bulamadım. Hazırlıklı değildim ama bir sonraki sefere daha geriye gidip tetiği bile çekmesinden önce onu durduracağım. Bu kırıksıklı halim de yok olacak.”

Telaşlanmamak, çılgınlıklar atarak kaçmamak gayret istiyordu ama kaçacak bir yer yoktu.

Sihrin her zaman bir bedeli olurdu. Acılar geçiciydi, hatta yaptığım şey karşılığında ucuz bir bedel bile sayılırdı. Ancak acı gerçekten kan büyüsüyse...

Hayır. Bir sınırı olmak *zorundaydı*. Suistimal edebileceğim bir şey olmalıydı.

“Senin için nasıl işliyor?”

Dewey tereddüt etti. “Benim de soracağım sorular var.”

“Bir soruya bir soru?”

Elleriyle beni hâlâ okşarken onayladı. “Trevor, eğer ikimizden birisi yalan söylerse araya gir. Anlaşıldı mı?”

Trevor’ın beti benzi attı. “Evet, efendim.”

“İlk önce senin sorunu cevaplayayım,” dedi Dewey. “Senin gibi ben de ailemin sihrine ve, senin tabirinle, *diğer* sihre sahibim. Diğer sihrime erişebilmek için sihirli kana sahip birisinin yardımına ihtiyacım var. Kanı doğru olarak çektiğimde bir ışık sicimi görünüyor.”

Doğru olarak mı? Bir tür ritüeli mi vardı? Kurbanları acı çekiyor muydu?

Yutkundum. Güçlkle.

“Sanırım sende, bir Revelle olduğun için, daha farklı çalışıyor olabilir, bu ışık sicimleri yardım aldığım kişilerin geçmişlerine götürüyor beni. Hangi kapılardan geçtilerse onlar arasında dolaşıyor ve doğdukları güne kadar uzanıyor. Onların ışık sicimi ile zamanda geriye gidip orada kalabiliyorum ve bağlantı... Kopunca günümüze dönüyorum.”

Bir güçsüzlük arayarak her kelimenin altını araştırdım. “Peki, geçmişte istediğini yapmakta özgür müsün?”

“Onların ışık sicimine yakın olduğum sürece istediğim her şeyi yapabilirim. Zaman, bana kan bağıışı yapan donörün hayatından siliniyor, benimkinden değil.”

Kan donörü. Işık sicimleri. Başım dönüyordu. “Yani ailenin sihrini kullandığında eski seni yok ediyorsun çünkü senden yalnızca bir tane olabilir. Peki, senin eski halin bir ışık sicimini takip ederse ne oluyor?”

“Bu kadar detaycı oluşuna bayılıyorum. Hem de her seferinde.” Çayından bir yudum alırken fincanının kenarından beni seyretti. “İster Chronos sihrini kullanayım ister kan büyüsünü kullanayım asla aynı kişiden iki tane olmuyor. Chronos sihri ile ‘geçmiş’ halim yok oluyor çünkü yeni bir zaman çizgisi başlamış oluyor. Ama kan sihrimle ne zaman bir donörün geçmişine insem eski halim bilinçsizleşiyor. Bayılıyorum, tıpkı senin gibi. Hatta kendimi orada öylece yatarken bile görüyorum, ki dürüst olmak gerekirse çok tuhaf bir his. Günümüze döndüğümde geçmiş devam ediyor ama benim değiştirdiğim şekliyle.”

Sokakta bilinçsiz yatan Dewey’yi, Frank Chronos’un aniden yaşlanmasını hatırladım. Yangın sırasında bilinçsiz olan Dewey, Rose Effigen’in tıpkı Chronos gibi yaşlanması da böyleydi demek.

Bunca zamandır kan büyüsü yapıyordu.

Bana yaklaştıkça gözleri birer kor ateş gibi parlamaya başladı. “Tüm hayatım boyunca ailem bu bayılmalarımın bir güçsüzlük olduğunu düşündü – ama aslında onların en çılgın rüyalarından bile öte bir güçten geliyordu.”

Dewey o yangını çıkarması için Rose’u ikna etmişti. Bir şekilde amcasını sokakta Jamison’a saldırmaya ikna etmişti. “Neden...”

Soğuk eli ile ağzımı kapattı. “Sana üç soru hakkı verdim. Benim sıram.”

Giderek şiddetlenen mide bulantımı yutkunurken dudaklarıma değen parmaklarını, kalçalarımın altındaki bacaklarını düşünmemeye çalışıyordum. “Dinliyorum.”

“Sihrin seni de bayıltıyor.”

Bir soru değildi ama onaylayarak başımı salladım.

“Neden?”

Tereddüt ettim. Yıllarca sihrim çok özel, bahsedilemez bir şey olmuştu ve bunu bilmesini isteyeceğim son kişi Dewey’di. Yine de onun bana güvenmesine ihtiyacım vardı. “Benim sihrimin sınırı yok. Eğer kendimi çok zorlayıp tüketirsem bayılıyorum.”

Dewey bunu düşündü. “Mücevher olmadan ne zamandır büyü yapabiliyorsun?”

“On bir yaşımdan beri. Annem öldükten sonra.” En azından kolay sayılan dürüst bir cevap olmuştu.

“On bir mi?” diye soran Dewey, Trevor’a baktı, Trevor da onaylayarak başını salladı. “İlginç. Kederin muhtemelen yardımcı oldu. Sihrin gerçek bir çaresizlikten doğduğuna inanıyorum. Peki ya kanı nasıl çekiyorsun?”

Strattori’nin kelimeleri zihnimde yankılandı. *Kan büyüünü kullanarak kendi yaşam pınarını bir şekilde kurutmuşsun. Hâlâ nasıl hayattasın anlayamıyorum bile.*

Keyifle onun burnuna hafif bir fiske attım. “Bir soruya bir soru, unuttun mu?”

Parmakları boynumun çıplak teni üstünde dolanıyordu. “Sor bakalım.”

“Sana bu sihri kullanmayı kim öğretti?”

“Sen öğrettin, tatlım.” Şaşırdığımı görünce kahkaha attı. “Detaylarını değil elbette, sen sadece bana ilham verdin. O zaman çizgisi artık yok, bu yüzden hatırlamıyorsun. Elbise

provalarında bayıldın. Uyandığın zaman neşeyle doluğumu fark ettim. Sen bilinçsizken kendimi inanılmaz berbat hissediyordum. Sana hiç mücevher vermeden epey uzun bir yol kat etsem de nihayet beni büyülediğini itiraf etmen için seni ikna ettim. Sen başka bir yol buldun. Biraz deneme yanılmayla ben de buldum.”

Onun bu sakın, alaycı tonlaması omuriliğimden aşağı ürpermeme sebep oldu. İkna mı edilmişim? Ona istediklerini gönüllü olarak söylememin imkanı yoktu. “Yapmam gerekiyordu,” dedim aceleyle. “Emin olmam gerekiyordu–”

“Elindeki her fırsatı değerlendirecek kadar bilgeydin.” Bir bukleyi alnıma doğru ittirirken nezaketi o kadar Jamison’ı andırıyordu ki içime dolan duyguları kontrol etmek için nefesimi tutmak zorunda kaldım. “*Benim* kanımı kullandın mı?”

Başımı iki yana salladım. Dewey, Trevor’dan tarafa döndü, Trevor da onaylarcasına başını salladı.

“Bundan nasıl kurtulduğunu çözemiyorum. Benim donörlerim haricinde kimse ortadan kaybolmuşa benzemiyor.”

Ortadan kaybolan Effigen çocukları. Strattoriler. “Onların, şey, vadelerinin geçmemesine çok özen gösteriyorum. Hâlâ kendim de çözemedim.”

Dewey’nin kaşları kalktı. “Belki bana öğretirsin.”

“Bu hoşuma gider.” Telaşımı bastırarak ona gülümsemeye zorladım kendimi.

“Sen ve ben benzersiziz,” diye mırıldanırken başımı elleriyle kavradı. “Belediye başkanlığını aldığımızda ne kadar durdurulamaz olacağımızı bir düşün. Seçimleri yenilemek için zamanı geri çevirebilirim, sen de insanların yüreklerini kontrol edersin. Herkes bizi sever. Ailen bile. *Benim* ailem bile.”

Chronosları büyülemek onun ailesiyle içinde olduğumuz savaşı daha da körüklemek demektir.

“Çocuklarımızın neler başaracağını düşün,” diye devam etti. “Ne yaşlanmaya ne de mücevhere ihtiyaç duyan büyüleyici zaman yolcuları. Hayatı istedikleri gibi şekillendirebilirler.”

Çocuklar. Hem de ondan.

Catherine öldü, Jamison yaşıyor. Luxe gösterinin yıldızı, sihri güçlü ama hâlâ Jamison’ı seçiyor. Jamison gibi davran?

O karalamalar zaman çizgileriydi. Artık var olmayan zaman çizgileri.

Dewey istediği hayata sahip olmak için uygun kombinasyonu bulmaya çalışıyordu. Defalarca zamanda geri giderdi – defalarca öldürürdü– sırf istediği güce sahip olabilmek için. Paraya sahip olabilmek için.

Bana sahip olmak için.

Başparmağıyla elimin üstünde daireler çizdiği sırada beni tam olarak istediği kıvama getirebilmek için acım, kederim, kayıplarım, hayatımla oynayan bu korkunç adamı düşünemeye çalışarak geri çekilme dürtümle savaştım.

“Bir sorum daha var.”

Şatafatlı yemek odasının duvarları adeta üstüme geliyor, Dewey’nin kelimeleri yankılanıyordu.

Nazik ellerle Dewey beni kucağından indirdi ve koltuğundan ayağa kalkıp bir dizinin üstüne çömeldi.

Bunun olmasını istesem –hayır, buna *ihtiyaç duysam*– bile Jamison’ın tenimdeki dokunuşunu hâlâ seyrediyordum. Hâlâ onun uzun dağınık saçlarını, boynundaki dağılmış ipek kravatını, bir zaman yolcusuyla kapışmaya çalıştığı için moraran gözünü hayal ediyordum. Sırtı duvara sıkışmış dahi olsa mücadelesine devam etmişti.

İçimde bir şeyler parçalandı.

“Trevor? Yüzük?”

Trevor’ın taşıdığı kadife kutuyu fark etmeme kalmadan Revelle kanım kaynamaya başladı. Mücevher sihri dualarımın cevabıydı.

Dewey kutuyu açtı.

Karşımda şimdiye dek gördüğüm en büyük elmas vardı, avizenin ışığı altında ışıldıyordu.

“Evlen benimle, Luxe Revelle. Benim tek dengim sensin. Kraliçemsin.”

Bir soru değildi. Belki de o da bunun bir emir olduğunu biliyordu.

İkimiz de biliyorduk.

Evlilik Dewey’nin gazabının yanlış tarafında olmaktan ailemi korurdu. Jamison’ı ise harap ederdi.

Ancak sihrim altındaki Dewey ile hepimiz güvende olurduk.

Kalbimin attığı yerdeki keskin bıçak yaralarını hiçe sayarak cevap verdim. “Evet.”

Dewey’nin gözleri irileşti. “Gerçekten mi?”

“Seninle evlenirim. Hatta istersen seninle hemen şimdi evlenirim.” Sesimdeki eminlik beni bile şaşırtmıştı.

“Trevor, Bayan Revelle söylediklerinde samimi mi?”

“Evet, efendim.”

Hayret dolu bir ifadeyle Dewey beni kendine çekti. “Bayan Revelle sihrini kullanıyor mu?”

“Hayır, efendim.”

“Yani bu gerçek?”

Elimi nazikçe onun yanağına yasladım. “Bu gerçek.”

Yüzüne yayılan sırıtış öyle çocuksuydu ki neredeyse sevimli bulacaktım. Neredeyse. “Şaşırmamı mazur gör, daha önce hiç evet dememiştin.”

“İşte şimdi diyorum.”

“Benimle evleneceksin,” diye tekrarladı. “Yarın akşam, zafer kutlamam sırasında, tüm Charmant ve New Yorklu destekçilerimin önünde.”

Kadife yatağındaki elmas beni çağırıyordu. Çok yakındım. “Yarın kulağa mükemmel geliyor.”

Dewey kollarını bana doladı. Onun Jamison olduğunu hayal ederek tüm kalbimle onu öptüm. Onu dudaklarımda hayal ettim, sahilde yaşamamız gereken vedayı verdim ona. Dudaklarımız çaresizce birbirine tutunuyordu, kalplerimiz kırıktı, ikimiz de bunun en iyisi olduğunu biliyorduk. Onu Dewey’nin günlüğündeki gibi silinmiş onca zaman çizgisinde öpmüş olabileceğim gibi öptüm. Katil bir zaman yolcusu bizi her seferinde ayırmıştı ama Jamison bunu asla bilmeyecekti.

Onu sanki son defa görüyormuşum gibi öptüm. Sanki gitmesine ihtiyacım varmış gibi öptüm.

Öpüşmemiz sonlanınca Dewey alnını alnıma yasladı. O devasa elmas hâlâ birkaç santimetre uzağımda beni bekliyordu. Her an parmağımda olabilirdi ve Dewey bir daha kimseye zarar vermezdi.

“Trevor,” diye seslendi soluk soluğa. “Öpüşmemiz sırasında Bayan Revelle sihrini kullandı mı?”

“Hayır, efendim.”

Dewey’nin yüzüne bir rahatlık yerleşti. “Peki beni mi düşünüyordu?”

Damarlarımdaki kan adeta dondu.

Trevor huzursuz görünüyordu. Dudakları sanki kelimeleri tutmak istercesine kıvrıldı ama sihrinin merhameti yoktu. “Hayır.”

O soğuk gözler öfkeyle parlarken Dewey beni iterek kendinden uzaklaştırdı. Riskine rağmen sihrime *ihtiyacım* vardı, Jamison’ın feribotu uzaklaşınca dek onun öfkesini sakinleştirmek zorundaydım.

“*Kimi düşünüyordu?*”

Çok yavaşım, çok geç kalmışım –

“Onu düşünüyordu, efendim. Jamison.”

“Çünkü ona üzülüyorum!” diye haykırdığım sırada acınası gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başladı. “Gösteriye basın mensupları gelecek ve New York’taki tüm gazeteler evliliğimi yazacak. Bu da onun kalbini kıracak.”

“Gerçeği söylüyor, efendim,” diye söze karıştı Trevor. Jamison’ı düşünmemin diğer nedenlerinden bahsetmemiştir.

Hayır. Şimdi onu düşünemezdim. Hatta eğer hayatta kalmasını istiyorsam bir daha asla düşünemezdim.

Dewey beni dikkatle inceledi. “Küçük düşürülemez. Eğer beni kandırmaya çalışıyorsan...”

“Gidecek. Trys yola çıkabilecek kadar iyi olur olmaz gidecek.”

“Trys günlerce uyanmayacak.” Ne kadar da emin konuşmuştu.

Dehşet yüzünden olduğum yerde donakaldım. Bunu daha önce yapmıştı – yangına engel olamasın diye kendi kız kardeşinin canını yakmıştı. Eğer bunu tekrarlamak için zamanda geri dönerse bu sefer Jamison’ın sağ kurtulamadığından emin olurdu.

“Ondan nasıl kurtulacağımı biliyorum. Hem de sonsuza dek.” Cüret edebildiğim kadar ona yaklaşıp elini tuttum, bu-

runlarımız birbirlerine srtyordu. “imdi lütfen Charmant’ı beraber ynettigiimiz ana geri dönebilir miyiz?”

Uzunca bir süre aramızdaki sessizliği yalnızca salondaki saatin ritmik sesi bozdu. Bakışlarımı kaçırmadım, sözlerimi değerlendirirken gözlerimi bile kırpmamıştım.

“Eğer onu bir daha görürsem,” dedi nihayet, “lr.”

“Sorun olmayacak.”

Dewey, Trevor’a baktı, Trevor başını salladı. “Bir planı var, efendim.”

Seni küçük bir köpek yavrusuna çevirecek bir plan.

“Güzel.” Dewey kutusundaki yüzüğü çıkardığı an nefesim kesildi. Eşsiz pırlantadan bir kudret yayılıyordu ve Revelle sihrim beklenti içinde titreşiyordu.

Lanet herif yüzüğü Trevor’a uzattı.

Ah, hayır.

“Trevor, bunu benim için Bayan Revelle’a takar mısın?”

Hayır!

Nişan yüzüğünü parmağıma yanlış adam takmıştı.

OTUZ BİR

Jamison

“Bunun hâlâ berbat bir fikir olduğunu düşünüyorum,” diye konuştu Roger.

Yanmış ahşap bir kirişi daha yığının üstüne atarken alnımdan ter damlıyordu. “Ailen her şeyi kaybetti. Yapabileceğimiz tek şey durup yardımcı olmak.”

“*Ben* durup yardımcı olurum; *sen* ise şimdiye dek New York’a giden yolun yarısını geçmiş olmalıydın.”

Huysuzca homurdanarak ağır kirişin bir yanından kaldırdım ve bekledim. “Niye, bu benim ailem değil diye mi?”

“Hayır, ahmak, zaman yolculuğu yapan psikopat bir aile ölmeni istiyor diye.”

Trys yangından önceki dakikaları bizlere anlatmıştı. Ağlayan Rose Effigen’in etrafı mumlarla çevriliymiş. Yangın saniyeler içinde yayılmış. Rose Trys’e bana seslensin diye yalvarmış. Trys ise tabancayı görünce bunu reddetmiş. Rose onun

yüzünü mide bulandırıcı, etere bulanmış bir bezle örtmüş. Bundan sonra Trys'in tek hatırladığı nefes almak için çabalararak ahırda uyandığı an olmuş.

Roger ile beraber kirişi taşıyacağımız el arabasının içindeki yığının üstüne yükledik, ardından dinlenmek için durduk.

“Jamison.” Roger ona bakmamı bekledi.

“Biliyorum. George Chronos, sadece iki saniyedir tanıdığım adam ölmemi istiyor.”

“Ona yumruk attın.”

“Sağlam bir yumruk olmalı.” Gömleğimin alt kısmıyla yüzümü sildim. “Ya da bir gün Charmant’da epey büyük birisi olacağım. Belki kendi gösteri merkezimi açıp baskı altında okuyabildiğim İncil ayetleri ile turistleri büyüleyeceğim.”

Roger tebessüm bile etmemiştii. “Chronoslar ölmeni istiyor. Bizim için gitme vakti geldi.”

Ailesinden ayrılmanın ona ne kadar acı verdiğini görmek için Luxe’ün sihrine ihtiyacım yoktu. Revelle ailesi gerçekten kötü durumdaydı. Günün erken saatlerinde büyükanneleri Büyük Çadır’ın yıkıntıları arasından geçerken sinir krizi geçirerek yığılmıştı, onu kucaklayıp yetimhaneye taşımaları gerekmişti. Colette ve Millie’nin gözüne uyku girmiyordu – ve bu gece, Dewey’nin seçim partisinde hayli tehlikeli bir akrobasi cümbüşü sunacaklardı.

Gösteri devam etmeli, demişti Colette bu sabah hayli ciddi bir edayla. Paraya, kaygısız müşterilerine onları eğlendirmek için burada olduklarını kanıtlamaya ihtiyaçları vardı. Eğlence Evi işletmesi perdeler kapandıktan sonra bu gece devam edecekti. Dewey’nin bu amaç için rezerve ettiği odaları vardı. Bir komisyon karşılığında elbette.

Dewey, Revellelerin dualarına gelen cevaptı.

“Onu bırakamam,” dedim Roger’a. “Dewey gerçekten kötü, Roger. Asla Luxe’ün gitmesine izin vermeyecek.”

Roger ağır ağır nefes verdi. “Biliyorum.”

“Ne zaman o feribota bindiğimi hayal etsem dizinin üstüne çöküp evlenme teklif eden Dewey geliyor gözlerimin önüne. Luxe o sahte gülücüklerinden birisini takınırken Dewey ona dokunuyor, onu öpüyor, kendisini memnun edecek şeyler yapıyor...” Ellerimle yüzümü ovaladım sanki bu lanet sahneyi aklımdan silebilirmişim gibi. “Yapamam, Rog.”

Roger uzanıp omzumu tuttu. “Anlıyorum. Güven bana, anlıyorum. Ama hayatını onun için mahvetmene izin veremem. Eğer Dewey’nin yanında kalmaya karar vermişse senin önüne bakman gerek.”

Oysa Roger, Luxe’ün *neden* bu kadar acınası bir hayata razı geldiğini bilmiyordu. Onun tuhaf sihrini, Dewey’nin ılık siccimini bırakma korkusundan kendisine uyumak için bile izin vermediğini bilmiyordu. Her gün ne kadar çile çektiğini bilmiyordu.

Kirli ellerimi pantolonuma sildim. “Gururluyumdur, bilirsin.”

“İyi.” Roger yüzünü astı. “Çünkü az önce buraya geldiler.”

Başımı işaret ettiği yere çevirdim. En son duyduğumda oy verme arazilerinin etrafında boy gösteriyorlardı. Peşlerinde ise bir caz bandosu geziyordu. Yüksek ritimli müzik Büyük Çadır’ın yıkıntılarının üstüne iltihaplı yaramıza ekilen tuz gibi gelmişti. *Benim* yaralarım da – Revellelerin geri kalanı çalışmalarını dönüşümlü olarak bırakıp Dewey’ye oy vermeye gitmişlerdi.

Onu fark etmek zor değildi, göğsünü gururlu bir boksör gibi şişirmişti. Kolunu ise parlak kupasına, Luxe'e dolamıştı.

Roger yüzünü astı. "O ne giymiş öyle?"

Bir oyuncak bebeğe daha çok yakışacak toz mavisi firfırlı bir elbisesi vardı. "Sanırım Dewey ona yeni bir gardırop vermiş."

"Pastel renkli bir marşmelova benziyor."

Gülünç bir marşmelov. Bu elbise o değildi; oynamak zorunda olduğu rolün bir parçasıydı ve bu rolü ömrünün sonuna kadar oynamaya kararlıydı.

Bakışları bakışlarıma buluşunca gözleri kocaman oldu. Dewey'nin de öyle. "Beni gördüğüne sevinmişe *benzemiyor*."

"Senin defolup gitmeni istemişti," diye hayli gereksizce hatırlattı Roger. "Belki yeniden gömleğini çıkarmalısın. Dün işe yaramışa benziyordu."

Dewey hızlı adımlarla bize doğru gelirken hedefine boyunuzlarını geçirmeye hazırlanan bir boğa gibi başını eğdi.

Bıraktım gelsin. Bıraktım o bir yetmiş beşlik boyuyla ne yapacaksa yapsın.

Yüzü moraran Dewey bir yandan Luxe'ü kolundan çekiyordu, Luxe'ün gülünç elbisesi yıkıntılara takılmıştı. Luxe aceleyle onunla konuşurken yavaşlamasını sağlamaya çalışıyordu ama Dewey'ye kimse engel olamazdı.

Sonra tüm öfkesi öylece... Yok oluverdi. Sanki buharlaşmış gibi.

Luxe'ün sihri bedelini alırken yüzüne acı dolu bir ifade yayıldı. Onu yakalamak için bir iki adım atsam da Luxe doğruldu, o olağan maskesi yerine geri oturdu. Ellerini Dewey'nin ellerinin arasından geçirdi, kulağına bir şey fısıldadı, dudakları yanağına sürtüldü. Gözlerini benden ayırmadan bu öpüşün sa-

mimiyetini gördüğümünden emin oldu. Kalbimi Büyük Çadır'ın kıymıklarla dolu harabelerine fırlatıp atmak sanki geri çekilmeme yetecekti. Yine de bakışlarımı başka yöne çeviremiyor-
dum. Dudaklarını Dewey'nin dudaklarında gezdirip insanların onlara bakmasına yetecek kadar oylanmasını seyretmeme engel olamıyordum.

Dişlerimi öyle sıktım ki çenemden aşağı bir acı yayılmaya başladı.

Dewey'yi koluna takan Luxe, Wolffe ve diğer dayılarının kalıntıları yüklendiği yerdeki enkaz boyunca ilerledi. Uzakta onlarla konuşurken tatlı dudakları kımıldıyordu.

Luxe'ün başı eğildi. Her ne söylediyse dayılarının ağzı açık kaldı.

Wolffe'nin başı bizim bulunduğumuz tarafa doğru dönüverdi. Bana bakıyordu.

“O-oh.” Roger sırtını babasından tarafa çevirse de Wolffe ve kardeşleri dehşet verici bir hızla bize doğru ilerliyorlardı. “Bu iyi değil.”

“Ne söylemiş olabilir?” Peşlerinden ilerleyen Luxe ile göz göze gelmeye çalışıyordum ama o, bakışlarını enkazdan kaldırmıyordu.

“Hiç yavaşlamıyor.” Roger bir adım geri atarken neredeyse enkaza takılıp düşecekti. “Belki de—”

Wolffe'nin iri yumruğu mideme indi.

Ciğerlerimden tüm hava çekilirken sırt üstü devrildiğimde kömür olmuş ahşap parçaları altımda ezilmişti. Nefes alamıyordum, tek bir kasımı dahi kımıldatamıyordum...

“Seni evimize aldık!” Wolffe'nin tekmesi tam kaburgalarımın biraz üstüne denk geldi.

“Seni hayatımıza aldık!” Bir tekme daha. İnlemek için bile nefes alamaz olmuştum.

“*Ailemizden* saydık.” Bir sonraki tekmesini savurdu...

Roger kendini benim önüme atarken ellerini havaya kaldırmıştı. “Ne yapıyorsun sen?”

Wolffe hiddetle ona bakıyordu. “Yine ailene sırt çevirme, evlat. Bu işten uzak dur.”

“Onu rahat bırakana kadar olmaz!”

Wolffe bana parmağıyla işaret ederken öfkeden titriyordu. “Yangını o çıkarmış.”

“Ne?” diyebildim hırıltıyla. Ayağa kalkmaya çalışırken Wolffe’nin kardeşlerinden biri beni geri ittirdi. “Ben öyle bir şey yapmadım. Yemin ederim!”

“Luxe öncesinde onu özel odalarımıza sızarken görmüş. Onu mutfakta Rose Effigen ile görmüş.”

Lanet olsun. Luxe gerçekten kalleslik etmekten korkmuyordu.

Onlardan birkaç adım geride duran Luxe, başını Dewey’nin omzuna gömmüştü. Dewey onu teselli edercesine kucaklarken tüm bunlar sırasında zafer dolu bir sırıtmayla bana gülümsüyordu. O sırıtmasını yüzünden koparmak istiyordum.

Roger bir kahkaha attı. “Bu çok saçma. Tüm süreç boyunca benimleydi.”

“*Sen* orada değildin,” diye tersledi Wolffe.

“Ama Jamison insanları *kurtarmak* için kendi hayatını riske attı. O—”

“Trysta ve Dewey Chronos’u kurtardı,” diye tükürdü Wolffe’nin kardeşlerinden biri. “Düşününce biraz şüpheli aslında.”

Onların arkasındaki Dewey gözlerini kıssa da Luxe kolunu onun koluna yasladığında itiraz etmekten vazgeçmiş gibi göründü.

Elini gördüm. Parmağında devasa pırlanta bir yüzük vardı.

Hava yine ciğerlerimden söküp alındı sanki. “Teklif etti mi?”

Kalabalık sessizleşiverdi. Görünüşe göre bilmeyen yalnızca ben değildim.

“Dün gece.” Luxe hayranlıkla yüzüğünü incelemek için Dewey’ye yaslandı. “Bu gece, Dewey’nin kazandığı ilan edildikten sonra evleneceğiz.”

Bırakın bu geceyi onunla *asla* evlenmemeliydi. Onu uzun süreli bir nişanlılık fikriyle büyüleyecekti. Onun karısı olduktan sonra bu işin geri dönüşü olmazdı.

Ondan istediği mücevheri almıştı; yine de beni uzaklaştırıyordu.

“Biraz durup sakinleşebilir miyiz hepimiz?” Roger hâlâ benim önümde duruyordu, saldırmaya hazırmış gibi elleri havadaydı. Ağır ağır ayağa kalktım.

“Evimize bir hain getirmişsin,” diye gürledi Wolffe.

“Jamison bir hain olacak son insan. Ona ömrümü emanet ederim.”

Colette öne bir adım attı. “Ona ben de kefilim, baba.”

“Ben de. O, iyilerden biri.” Millie manidar bir ifadeyle Luxe’e bakarken Luxe kuzenleri ya da ben hariç her yere bakmakla meşguldü.

Bana bak, diye yalvardım. *Sadece bana bak.*

Luxe tereddüt etti. “Bunu yapmak zorunda kalmak istemedim...”

“Herkes için en iyisi, tatlım.” Dewey onun kolunu okşadı. “Hadi, göster onlara.”

“Jamison Charmant’a geldiğinden beri sahte bir isim kullanıyor.” Luxe dayısına bir gazete kupürü uzattı. “Resme bak. Jamison’ın cüzdanındaki resimle birebir aynı. Gerçek soyadı Jones.”

Kalbim duracak kadar yavaşladı, adrenalin hissim çekili-verdi.

“Bu imkansız!” Roger, Luxe’ün ona uzattığı gazeteyi almamış, onun haklı olabilme ihtimalini bile düşünmemişti. “Söyle onlara, Jamison.”

Roger’a bakamıyordum. Tek kelime bile konuşamıyordum.

“Onun ebeveynleri James ve Elizabeth Jones.” Gözleri nihayet benim gözlerime buluştuğunda narin yüzünde gerçek bir acı canlandı. “Ebeveynleri annemi öldürdü. *Annelerimizi.*”

Colette onu kolundan yakaladı. “Ne saçmalıyorsun, Luxe? Neden böyle bir şey söyledin?”

Bağrıışmalar kesildi, Revelleler öne doğru yürümeye başladı. Roger onları ittiriyordu. “Yalan söylüyor!”

“Ona sor.” Dökülemeyen gözyaşları Luxe’ün gözlerini koyu renkli bir kehribara çevirmişti adeta. “Hatta bunu doğrulaması için bir Edwardes’e sorun.”

Colette ve Millie bana döndü. Roger da sanki dünyanın en saçma şeyini işitmiş gibi gözlerini devirerek bana baktı. En yakın arkadaşım. Kardeşim.

Başımı dik tutamıyordum, konuşurken onunla göz göze bile gelememiştim. “Doğru.”

Roger geriye sendelerken yüzündeki ihanet ifadesi Wolfe’nin yumruklarından daha ağır gelmişti.

Kalabalık yeniden üstüme yürüdü. Birisi beni yakaladı ama ondan silkelenebildim. “Ama yangını ben çıkarmadım!” diye feryat etsem de kalabalığın üstünden sesimin işitilmesi zordu.

“İmkansız.” Roger bana bir yabancıymışım gibi bakıyordu.

“Tutuklayın onu!” diye bağırdı birisi.

“Edwardesleri çağırın!”

“Hayır, bu işi kendimiz halledebiliriz!”

Etrafımızdaki kalabalık büyüdü. Yaşlısı genci güzel Revelleler karşımdaydı. Daha geçen gün bana bir papyon nasıl doğru şekilde bağlanır diye öğreten Caroline teyze. Tüm yaz boyunca sırtıma bir şaplak atarak beni karşılayan Thomas amca. Colette ve Millie bile sanki annelerini bizzat boğmuşum gibi bakıyordu.

Revelleler aile olabilmeye en çok yaklaştığım insanlardı. Şimdi beni parçalara ayırmak istiyorlardı.

“Onlara söylemek zorundaydım.” Luxe’ün yüzünden yaşlar dökülürken nihayet, nihayet bana bakabilmişti. “Başka seçeneğim yoktu.”

Bunda samimiydi. Ailesi için ikimizin de kalbini kırmıştı. Paramparça etmişti. Tamir edilemezdi. Yüzündeki maske öyle özenle yerleşmişti ki kimse ne kadar çok şeyden fedakarlık ettiğini görmüyordu.

Caroline teyze yeğenine sarılırken dik dik bana baktı. “Doğru şeyi yaptın.”

Yine de Luxe sanki bu an zihnime kazınsın istercesine gözlerini gözlerine odaklamıştı. “Bizi rahat bırak, Jamison. Benim dengim Dewey. Hem sihirde hem hayatta.”

Ben Luxe’ün acımasız sözlerinden doğan yumruklarla boğuşurken Luxe etrafını saran kalabalıkla oradan uzaklaştı. Birisi beni arkamdan ittirdi. Bir diğeri ayak bileğimden yakaladı. Dengemi kaybedip enkazın üstüne devrildiğim sırada yaralı omzum itiraz edercesine sızladı.

“Yalan söylüyor!” diye bağırsam da kimse duymuyordu.

“Sadece beni korumaya çalışıyormuş gibi yapıyor. Hepinizi korumaya çalışıyor!”

Kimse duymuyordu. Duysalar bile bana inanmazlardı. Onların yıldızı Luxe’tü. Kurtarıcıları oydu. Ben dışarıdan gelen yabancıydım.

“Onunla evlenmek istemiyor – *dinleyin* beni!”

Roger beni ayağa kalkmam için çekti. Gözlerindeki acı dolu ifade geçmemişti ama Revellelerden oluşan kalabalıkla yüzleşmek için beni bırakmamıştı da. “Eğer onu haklamak istiyorsanız önce beni geçmeniz gerek.”

Parmak eklemlerini kütürdeten kalabalık duraksadı.

“Roger, ben–”

“Şimdi değil.” Arkama baktı. “Hemen kaçıyoruz.”

OTUZ İKİ

Luxe

Jamison bir ahmaktı. Koca yürekli, parlak gözlü ve ona verdiğim tüm uyarıları ihmal etmiş bir ahmak. Şimdiye dek binebileceği on bir feribota rağmen burada kalan bir ahmak.

Daha hızlı koşmak zorunda kalan bir ahmak.

Kalabalık o ve Roger'ın peşinden gidiyorlardı. Hızlıydılar ama Jamison sürekli arkasına dönüp beni arıyordu.

Revelleler senden nefret ediyor. Seni bir daha asla görmek istemiyorlar Ben seni bir daha asla görmek istemiyorum.

Jamison'ın ışık sicimi giderek soldu, olağan altın renkli ışıltısı derin bir reddedilişe dönüştü. Yine de sihriye tutunup beni aşağı çekmeye çalışan iliklerime kadar işlemiş yorgunluğa direndim. Elimden geldiğince daha çok Revelle'in ışık sicimine uzanıp Jamison'ın yangındaki rolüne yönelik şüphelerini sildim. Acılarına, öfkelerine odaklandım. Suçlayacak birisine ihtiyaçları vardı.

Ne kadar zaman geçerse geçsin, yaşamak için günler, haftalar belki yıllarım kalmış olsa bile Jamison'ın canını böyle yaktığım için kendimi asla affetmeyecektim.

Ama yaşayacaktı. Ailem de öyle.

Yanımdaki Dewey keyifle gülüyordu. "Onu öldürecekler."
"Trys buna izin vermez."

Dewey duyduğundan hoşnut kalmamışçasına burnunu buruşturdu. "Bu yüzden ondan kurtulmak daha zor oluyor."

Catherine Revelle yaşıyor, Jamison Jones öldü, yazıyordu Dewey'nin günlüğünde. Colette gösterinin yıldızı ama Luxe'ün sihri güçsüz ve Catherine onu benden uzak tutuyor. George kazanıyor.

Bu yazılar yüzünden tüm gece gözümde uyku girmemişti. Dewey adeta Tanrıçılık oynuyor, gücü elinde tutabilmek için ölüm ve yaşam arasındaki doğru kombinasyonu bulmaya çalışıyordu. Ve benim sayemde belediye başkanlığı ofisine sahip olacaktı. Tüm sabah beni bir oy sandığından diğerine sürüklemiş, herkesi ona oy versinler diye büyülememi istemişti. Her seferinde onun söylediğini yapıp yapmadığımı teyit etmek için Trevor'a sormuştu.

Ben de yapmıştım.

Kısıtlı zamanın var, demişti Strattori. Yine de buradaydım.

"İyi iş çıkardın, tatlım." Dewey yanağıma hafifçe vurdu.
"Kitabımdan bir oyun oynadın."

"Anlamadım?"

"Seni seviyor," diye Dewey terslerken ben de onun yüzündekiyle uyumlu olsun diye yüzüme acımasız bir gülümseme yerleştirdim. "Sevgi en büyük zayıflıktır. Birinin kimi sevdiğini keşfettiğin an onlara istediğini yaptırabilirsin."

Tıpkı Rose Effigen ve oğlu gibi. Frank Chronos ve ardında kalan oğlu gibi.

Keşke çıplak ellerimle Dewey'nin yüzündeki o gülümsemeyi söküp alabilseydim.

"Bak." Mahallenin aşağısına işaret eden Dewey keyifle güldü. "Onları köşeye sıkıştırdılar."

Kalabalık öne doğru yürüyor, Jamison ve Roger'ı bir duvara sıkıştırıyorlardı. Bir kavga çıktı, birisinin yumruğu bu yaz üçüncü defa Jamison'm o yakışıklı yüzüne indi. Jamison karşı koymaya bile çalışmıyordu.

Lanet olsun. Tek yapmaları gereken onu korkutmaktı, gerçekten canını yakmalarını istememiştim.

Yorgunluğumu hiçe sayıp onların ışık sicimlerini daha fazla kavramaya çalışırken Strattori'nin uyarısı zihnimde yankılanıyordu. Ancak çabam kalabalığı daha da kamçılarmıştı. Daha çok sihre ihtiyacım vardı.

Bedeli ne olursa olsun, Jamison buradan gitmek zorundaydı.

Sihrime daha fazla uzanırken hissettiklerim donmuş bir göle balıklama atlamaktan farksızdı. Sert buz ve korkunç acıdan başka hiçbir şey kalmamıştı. Basınç hissi başıma, göğsüme yayıldı. Sendeledim, başımı tutarken beyaz ışıklar görüşümü engelliyorlardı. Dewey'nin bana adımla seslendiğini duyduğumu sandım ama şimdi duramazdım, sihrimin son damlalarını bulana kadar olmazdı. Buralarda bir yerde...

Mürekkep hokkam parçalandı.

Çılgılık attığım sırada göğsüme keskin bir acı saplandı, ciğerlerimi doldurup beni boğmaya başladı...

"Luxe?"

Ciğerlerim buz kesti, öksürdüğüm sırada şaşırtıcı derecede ılık bir sıvı çenemden akıp ellerime döküldü.

“Luxe, ne oluyor? Sen iyi misin?”

Kalabalığın ışık sicimleri hâlâ zihnimdeki avcumun arasındaydı. *Ona zarar vermek istemiyorsunuz. Gitmesine izin vermek istiyorsunuz.*

“Luxe, lanet olsun, konuş benimle!”

Dewey’nin kararmış ışık sicimi elimde yağ gibi kaygan bir his bırakmıştı. *Endişelenmiyorsun. Şiddet göstermiyorsun. Mutlusun, memnunsun ve meşgulsün.*

Böylece Dewey’nin telaşı ve öfkesi dindi.

“İyiyim.” Aldığım her nefes göğsüme hızla yeni bir cam keşiğinin saplanmasına sebep oluyor gibiydi. Ancak kalabalık geri çekilmeye başlamıştı. Jamison ise topallayarak uzaklaşıyordu, yanında ise Roger vardı.

Kuru, boğuk bir öksürük nöbetine tutuldum. Dewey sırtımı sıvazlarken onun dokunuşu yüzünden iğrenmemek için kendimi zorluyordum.

“Bir Strattori çağıralım mı? Bu gece böyle öksüremezsin.”

“Küllerin kokusu yüzünden. Kaldıramıyorum.” *Beni rahat bırakmak istiyorsun.*

Dewey saatine baktı. “Basından birisini çağırıp Wolffe ile beraber yıkıntıların üstünde fotoğrafımızı çekmelerini isteyeceğim. Manşetleri şimdiden görebiliyorum: *Dewey Chronos Gece Mahallesi’ni Yeniden İnşa Edecek.*

Yeniden mi? Başım ondan tarafa öyle hızlı döndü ki dünya sarsıldı. “Bunda samimi misin?”

“Ne önemi var?” Uzanıp yanağıma dokundu. “Artık Büyük Çadır’a ihtiyacın yok.”

Öfkemi yutkundum. Saldırmanın da zamanı gelecekti. Şimdi sırası değildi.

“Temizlen, olur mu?” Bana mendilini attı. “Biraz sonra yeniden sandıklara gideriz, sen de böylece birkaç kişiyi daha bana oy vermeleri için büyölürsün. Çok olmaz tabii. Ailemin ne yapabildiğinden şüphe etmesini istemeyiz.”

Sanki her şey bundan daha kötü gidebilirmiş gibi konuşmuştu.

Dewey yanımdan ayrılınca öksürükler beni yeniden ele geçirdi. Ağzımı onun mendiliyle kapattım. Pahalı parfümünün kokusu burun deliklerimi adeta istila ediyordu.

Öksürüğüm nihayet sakinlediğinde mendili ağzımdan çektim.

Kırmızıydı.

Nar çiçeği gibi, yakut gibi kırmızıydı.

Çok vaktin kalmadı.

Kaşları endişeyle kırısan Trevor koşarak yanıma geldi. “Sihirini kullanmayı bırakman gerek.”

“Yapamam.” Ayağa kalkmama yardımcı olmasına izin verdiğimde bacaklarımdaki her bir kas adeta çılgılık atarcasına bana itiraz ediyordu. “Dewey’nin düşüncelerini okuyor musun?”

“Evet ama onları saklamakta tahmin ettiğimden daha becerikli. Şimdi seçimlerle takıntılı. Bir de Jamison ile.” Yüzünde acı dolu bir ifadeyle biraz daha yakınıma değildi. “Hiç bilmiyordum, Luxe, yemin ederim. Onun gerçekten iyi birisi olduğuna inandım.”

Trevor gerçekten sarsılmıştı. Bir zihin okuyucusunun bir başkasının karakteri hakkında yanılması ne kadar sıklıkla gerçekleşiyordu acaba? “İkimizi de kandırdı,” diye fısıldadım.

“Kaybolan Strattoriler, Rose Effigen’in oğlu...” Trevor’ın benzi soldu. “Hepsini o yaptı.”

Çok az müttefiki olan, üyelerinin Charmant’dan ayrılmaya hevesli olduğu aileleri avlamıştı. “Bir plana ihtiyacımız var.”

Trevor ailemin evinin küllerinin üstünde poz veren Dewey’nin, Wolffe dayı ile el sıkışmasını seyretti. “Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

Tereddüt ettim. Eğer Dewey ona ne konuştuğumuzu sorarsa planlarım suya düşerdi. Ancak Edwardes ailesi Chronosların en yakın müttefikiydi. Soracağım soruyu bilen olursa onlardan başkası olmazdı bu. “Bir zaman yolcusunu nasıl öldürürsün?”

Trevor’ın dudakları titredi. Dewey’ye gerçekten değer vermişti. Ona ihanet etmek kolay değildi; yine de bir soru sormuştum.

“Uykularında. Acısız ve öldürücü bir şey kullanmak gerek ki bir saniyeliğine dahi olsa uyanmasınlar. Eğer yolculuk yapma fırsatı yakalarlarsa öldün demektir.”

Zaten ölmüş sayılırdım.

Hayır. Buna inanmayı reddediyordum. Kalbim atmaya devam ettiği sürece Dewey’yi indirebilme şansım olurdu. Gerisine sonra bakardım.

Effigenlerin bu işi görececek bir zehri mutlaka olmalıydı ama yangında ölen Rose’dan sonra hangi Effigen bana yardım ederdi ki? Ayrıca birinin düşüncelerinde geçmesi bile yeterdi, müstakbel belediye başkanına suikast düzenlemekten hüküm giyerlerdi.

Ancak eskiden beni çok iyi tanıyan bir Effigen vardı. Bana güvenebilirdi.

Acımasız öksürük, sanki bir avuç kül yemişim gibi beni ye-

niden ele geçirdi. Trevor'ın elini tuttum ve hiç bırakmadım, tüm bu süre boyunca bacaklarıma dik durmaları için yalvarıyordum.

“Onu büyülemeyi bırak,” diye yalvardı Trevor. “Kendinle ilgilen.”

İrademi toparlayıp omuzlarımı dikleştirdim. “İlgileneceğim.” Herkes güvende olduğu zaman.

*

Gösteri vakti geldiğinden Jamison çoktan gitmişti. Ona ait ışık sicimi Charmant'dan ayrılan feribotla beraber hiçliğin içinde yok olup gitti. Çok koyu, adeta kara bir mavi renkteydi.

Sağlam bir kalple öleceğine kırık bir kalple hayatta olmasını yeğlerdim.

Trysta da onunla beraber gitmişti. Roger da öyle. Menzirimden çıkmak üzerelerken Trysta ve Roger'ın ışık sicimlerine son bir his ilettim. *Onu korumak istiyorsunuz.*

Ve böylece gittiler.

Bir şeyler hissetmeliydim. Güvende olduğu için rahatlama-lıydım. Dewey'nin elini sağlamlaştırmak için yaptıklarım-dan utanmalıydim. Göğsümde zonklayan dayanılmaz acı haricinde bir şeyler hissetmeliydim. Kırılan mürekkep hokkam yüzün-den sihrimi sonlandıramaz olmuştum. Yaptığımın uğursuz bir hatırası gibi ışık sicimleri etrafımda adeta dans ediyorlardı.

Kısıtlı zamanın var.

Wolffe dayı soyunma odamın kapısına vurdu ve başını kapıdan içeri uzattı. “İyi misin?”

“Şahaneyim.” Aldığım her nefes ciğerlerime saplanan bir şarapnel parçası gibiydi. Sırf saçımı düzeltirken bile başım dönüyordu ama gülümsemeyi başardım. “Oy sayımı bitti mi?”

“Neredeyse. Ancak kaynaklarım Dewey’nin açık ara önde olduğunu söylüyor. Gece yarısında kazanan olarak ilan edilecek.”

Kan büyüğü yapabilen bir Chronos adadaki en kuvvetli insandı. Ve bu benim hatamdı.

“Ben kazananı ilan etmeden önce Dewey izleyicilerin keyifli bir ruh halinde olmalarını istiyor. Plana göre önce gösteri yapacaksın, sonra da sahnede ona katılacaksın.”

Sahnede ona katılacağım... Evlenmek için.

Wolffe dayının kaşları kırıştığında yüzündeki kalın beyaz toz buruştu. “İyi görünmüyorsun.”

“İyiyim. Sadece enerjimi topluyorum,” diyerek mide bulantımı yutkundum.

Salona doğru kaçamak bir bakış attıktan sonra fısıltıyla konuşmaya başladı. “Onunla evlenmek zorunda değilsin. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Gözyaşları gözlerimi yakıyordu. Dökülmesinler diye nefesimi tuttum. “Biliyorum.”

“Beklemeye hevesli olması için büyü yap. Acele etmene gerek yok.”

Keşke bu söyledikleri doğru olabilseydi. Ancak Dewey dünyadaki tüm zamana sahipti ama o zavallı Strattori’ye göre ben değildim. “Bunu yapmak istiyorum, Wolffe dayı. Güven bana.”

“Annemi düşünüp duruyorum. Ne söylerdi diye merak ediyorum.” Ağır ağır nefes veren dayımın kaşlarındaki çatık ifade neşeli, palyaço makyajlı yüzünde hayli garip duruyordu. “Gösteri on dakika sonra başlıyor ama fikrini değiştirmek için koca bir gece var önünde.”

Dayımın ayak sesleri salonda gümlerken ailemin ani kahkahalarının arasında kayboluverdiler. Bu gece onlar için bir kutla-

ma, yangının mutsuzluğunu atacak bir bahaneydi. Büyük Çadır gitmişti ama hâlâ gösteri yapabiliyorduk. Hepimiz hayattaydık.

Kapım yeniden çaldı, o kadar usul bir vuruştı ki neredeyse fark etmeyecektim bile.

Margaret kapıyı arkasından hemencecik kapatıverdi, siyah saçları ve fildişi renkli boynuzlarının üstüne bağladığı eşarbını çıkardı. Gözleri kan çanağına dönmüştü, yüzü solgun ama pürüzsüzdü. Ona yapılan saldırıdan sonra Margaret'ı kısa süreliğine görmüştüm ama kesilmiş yaralar ve kabaran cildinin hatırası unutulacak gibi değildi.

“Geldin,” dedim soluğum kesilircesine. “Teşekkür ederim.”

“Üç yıldır ilk defa yazdın,” dedi Margaret. “Önemli olduğunu düşündüm.”

Yas sürecini benim için geride bırakabilecek, onun hayatını da riske atabilecek kadar önemliydi.

Gösterilerimizin arka sahnesinin müdavimi olan on altı yaşındaki kızın bir gölgesiymiş adeta. Bakışlarındaki o neşe, gülümsemesindeki o gamsızlık kalmamıştı. Yine de mektubuna cevap vermiş, ailemin ona ihtiyacı olduğunda gelmişti. “Sen iyi misin, Luxe?” diye sordu.

Neredeyse gülecektim. İyi olmanın yakınından bile geçmiyordum. “Bilmesen daha iyi.”

“Haklısın. Al.” Bana serçe parmağımdan çok büyük sayılmayan şeffaf bir şişe uzattı.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Zehir.

Boş soyunma odasında etrafına bakınan Margaret fısıltıyla “Diline birkaç damla değse yeter. O kadar kuvvetli ki neredeyse aniden etkisini gösterecektir. Ancak kendine bulaştırmadığından emin olmalısın. Ve eğer yakalanırsan—”

“Seni asla tanımıyorum.” Küçük şişeyi avucumun arasına aldım. “Yemin ederim.”

“Biliyorum. Sadakatsizlik asla bir Revelle özelliği olmamıştır.” Margaret pek gülümsemiş olmasa bile gözlerindeki bakış yumuşamıştı. “Ancak tedbirsizlik...”

“Dikkatli olacağım. Söz veriyorum.”

Eşarbını yeniden bağlarken odada etrafına bakındı. “Kimse beni görmeden buradan çıkmam gerek. Roger’ı üzmem istemiyorum.”

Kapıyı açtım. Koridor boştu ama Revellelerin sesleri arka sahnayı hâlâ dolduruyordu. “Dert etmen gerekenler Dewey’nin gardiyanları. Roger bu sabah gitti.”

Ben sebep oldum, dememek için zor tuttum kendimi. Roger en az babası ve kız kardeşi kadar inatçıydı ama evde olmak ve Margaret’ı görmemek onun için adeta bir işkenceydi. Roger er ya da geç Margaret’ın yanına giderdi ama ben bunu mahvetmişim.

“Teşekkür ederim.” Margaret gitmek için döndüğünde uzanıp onun kolunu sıktım. “Ayrıca Rose için çok üzgünüm.”

Margaret kapının eşiğinde durduğunda gözleri dökülmemiş yaşlar yüzünden parlıyordu. “Bedelini onlara ödet,” diye fısıldadı. “Ve dikkatli ol, Luxie kız. Her ne iş peşindeysen hepimiz senin arkadayız.”

Bana şaşırtıcı bir kuvvetle sarıldıktan sonra gitti.

Arka sahnenin ışıkları yanıp sönmeye başlayınca zehir şişesini tuvalet masamın çekmecesine yerleştirdim, müstakbel kocama küçük bir düğün hediyesi olacaktı. Onunla evlenecektim. Zaferini onunla beraber kutlayacaktım. Tüm gece mükemmel bir eş olacaktım ona. Onu yatağa götürüp sihrimle uyutacaktım.

Derin uykudayken de bu kabusu sonlandırmak için ona zehri içirtecektim.

Ölüm bizi ayırıncaya dek yani.

Tek başıma başlangıç noktama yürüdüm.

Tüm yaz boyunca hayalini kurduğum yerdeydim. Yepyeni bir sahne. Pahalı kostümler ve yağmurlu gecelerde sızdırmayan duvarlar. Ön orta sırada oturan zengin bir sponsor ve kucağında iki düzine uzun saplı, mor renkli gelin çiçeği vardı. Tiyatro bizim değildi, Büyük Çadır artık yoktu ve o mor renkli çiçeklere ne zaman baksam Büyük Çadır'ın yamalı kumaşı aklıma geliyordu.

Dedikodu, ailemin kederinin ilacıydı ve fısıltılı mırıltılar beni trapez merdivenine kadar takip etti. Tüm öğleden sonrası boyunca bir Chronos ile nasıl evlenebileceğimi, Roger'ın zavallı arkadaşı hakkında nasıl yanıldığımı konuşup durmuşlardı. Hakkımda konuşmalarına izin verdim. Canımızın ipin ucunda olduğu ağır gerçeklik yerine bana odaklanmalarına izin verdim.

Evimiz yoktu, yedek planımız yoktu, ikinci şansımız yoktu.

Büyükannem beni iki yanağımdan öptü ve meraklı gözlerle başımı iki avcunun arasında tuttu. "Uzun bir nişanlılık sürecinde ısrarcı olur, başka bir yol bulabiliriz."

Oysa başka bir yol yoktu. Kabullenmeye hazır olmasa bile büyükannem bile Dewey'ye ihtiyacımız olduğunu biliyordu. Konuşmalarımıza kulak kabartan tüm akrabalarım görsün diye kocaman gülümsedim. "Onunla evlenmek *istiyorum*."

Büyükannem bana biraz daha yaklaştığında sıcak elleri yüzümden çekilmemişti. "O kibar gülümsemelerinin ardına benim yanımdayken saklanma, evlat. O adamı sevmediğini biliyorum. Jamison'ın yangını çıkarmadığını da biliyorum."

Merdivenin ilk basamaklarını tırmanırken omzumun üstünden göz kırptım. “Kimin sevgiye ihtiyacı var? Ben belediye başkanının karısı olacağım.”

Trapez platformuna tırmanan merdiven soğuk, yanmaz çelikten yapılmıştı. En yukarıda Colette ve Millie oturuyor, kenardan bacaklarını sallayarak kalabalığı seyrediyorlardı.

Beni inceleyen Colette’in gözleri kısıldı. “Seni hortlağa çevirmişler.”

Tüm hayatım boyunca ister sahne için ister dışarı için olsun makyajımı hep Colette yapmıştı. Dışarıdan yardım almak onun becerisine, bize bir hakaretti.

“Gündüz Mahallesi ahmakları,” diye olağanca cevap verdim. “Ne yaptıklarını bilmiyorlardı.”

Takma kirpiklerinin altından beni seyretti. Bir kere gözlerini kırptı. İkinci defa daha kırptı. “Gel,” diye nihayet konuştuğunda ahşap kirişin arkasına sakladığı küçük bir çantaya uzandı. Rujuna uzanıp yanaklarıma değdirmeye başladı. “Seçkin yıldızımızın bir hayalet gibi sahneye çıkmasına izin veremeyiz.”

Millie ağır yüzüğümü incelemek için elimi tuttu. “Vay canına. Sence bunun bedeli nedir?”

Yanaklarım yanıyordu. “Ben, ah, sormadım.”

“Fiyatından bahsetmiyorum.”

Colette’in fırçası yanağımda duraksadı. Bekliyordu.

Eğer Strattori haklıysa son günlerimi sırlarımla beraber yapayalnız geçirir miydim? Tıpkı geçen onca yıl gibi?

“Yangını Jamison çıkarmadı,” dedi Millie ciddiyetle. “Bunu sen de bizim kadar iyi biliyorsun.”

Colette’in ışık sicimine bir mutsuzluk yerleşti. Benim yüzünden Trysta iyileşmeye fırsat bulamadan, birbirlerine veda

edemeden gitmek zorunda kalmıştı. Colette'in beni affetmesi uzun sürecekti.

"Özür dilerim." Sesim o kadar cılızdı ki müzik yüzünden beni duyabildiklerini düşünmüyordum. "Trys gittiği için üzgünüm. Jamison'a o korkunç şeyleri söylediğim için üzgünüm. En önemlisi birbirimizden ayrı düştüğümüz için üzgünüm."

"Hey." Colette bana uzandı. "Hâlâ buradayız, tamam mı? Hıyar gibi davransan da sen bizim ailemizsin. Sadece bize bunu neden yaptığını söyle."

"Bize gerçeği söyle," diye ısrar etti Millie. "Tek istediğimiz bu."

Temkinli parmaklarla gözümde kaçan bir yaşı sildim. Yalan söylemekten çok yorulmuştum. Dewey yüzünden kaybettikleri onca şeyden sonra, onlara ortasında bıraktığım onca olaydan sonra gerçekleri duymayı hak ediyorlardı.

"Dewey yolculuk yaptı. Hem de çokça. Zamanı seçimleri kazanacağı şekilde defalarca yeniden tekrarlattı. Jamison ile *değil* onunla olmam için de. Onun ya ölmesini ya da gitmesini istiyordu, ben de bu yüzden gitmesini seçtim."

Millie'nin eli ağma yükseldi. "Ne? Nasıl o kadar yolculuk yapabilmiş?"

Koruma dürtüm öne çıkıyordu ama söylediğim onca yalana rağmen yine buradaydım. Yapayalnızdım.

"Kan büyüsü," dedim nihayet. Bilmeyi hak ediyorlardı. Ve eğer bana bir şey olursa aileme gerçekleri aktarmaları en iyisiydi.

İkisinin de gözleri birer opal taşı gibi kocaman oldu. "İmkansız."

"Gerçek. Bunu tam olarak nasıl yapıyor bilmiyorum ama Dewey sihirli kanı olan insanlara zarar veriyor – böylece zamanda yolculuk yapıyor ve kendi yerine *onlar* yaşıyorlar."

Millie'nin yüzündeki tüm kan çekiliverdi. "Ama o *da* yaşlandı!"

"Biliyorum ama yolculuk yaptığı kadar değil."

Colette ağzını kapattı. "Sokaktaki Frank Chronos. Bu yüzden bu kadar çabuk yaşlandı."

"Ve Jamison dakikalar içinde Rose'un da yaşlanıp çürüdüğünü söylemişti."

Jamison. Bir hançer kalbimin derinlerine batıverdi adeta.

"Ah, Luxie, ağlama!" Millie beni sıkıca kucaklamak için kendine çekti. "Jamison'ı buradan uzaklaştırarak fedakarlık ettin. Dewey ile olan bu iş de... Beraber bir yolunu buluruz. Trevor bize yardım eder."

"Dewey'yi alt etmemiz gerek." Plan yapmaya çoktan başlayan Colette ön sırada oturan Dewey'ye dik dik bakıyordu.

"Sana bu kocaman pırlantayı vermiş," diye açıkladı Millie. "Sana biraz zaman kazandırır."

Keşke o kadar kolay olsaydı. "Bana taksın diye Trevor'ı kullandı."

"Ah." Millie yüzünü buruşturdu. "Ne kadar romantik."

Zor da olsa tebessüm ettim. "Sorun değil."

"Hayır, sorun," dedi Colette ciddiyetle.

"Tamam, belki de sorun," diye kabul ettim. "Ancak Dewey artık bizim ev sahibimiz. Onun mülkünde kalıyoruz, onun sahnesinde gösteri yapıyoruz, otelinde müşterileri büyülüyoruz."

Tesadüf değildi. Yaşadığımız her felaket bizi onun kucağına atmıştı adeta.

Çenemi kaldırdım, tıpkı hayli tehlikeli bir sıçrayış yapmadan önce annemin bana öğrettiği gibi. *Rol yapmanın verdiği bir kuvvet vardır, Luxie kız.* "Eğer Dewey bize sırtını dönerse

hiçbir şeyimiz kalmaz. Gerçekten kalmaz. Ama bir planım var. Size neden daha fazlasını anlatamadığımı anlarsınız. Henüz olmaz.”

Colette beni incelerken ışık siciminde endişeli bir ifade vardı. “Biz sana nasıl yardımcı olabiliriz?”

Yüreğim sıkışmıştı. Beni ne kolay affetmişlerdi; bana yardım etmeye ne kadar hevesliydi. “Dewey onunla evlenmek istemediğinden şüphelenmemeli. Bu yüzden ikinizin tüm nikah töreni boyunca yanımda olmasına ihtiyacım var çünkü tek başıma midemin kaldıracağını sanmıyorum. Olur mu?”

“Sakin bana sahne arkasına çirkin nedime elbiseleri sakladığını söyleme,” diye omuz silkti Millie. “Pembe üstümde korkunç duruyor.”

Dudaklarım titredi. “Ne istersen onu giy.”

“Güzel. Trevor’a ne kadar güzel göründüğümü soracağım.”

“Ben de resepsiyon sırasında şampanyamı ‘yanlışlıkla’ Dewey’nin üstüne dökeceğim.” Colette’in ışık sicimindeki öfke duygusu tüten bir duman gibi yükseliyordu. Dewey’nin annelerimizin ölümündeki rolünü daha ona anlatmamıştım.

Catherine Revelle yaşıyor, Jamison Jones öldü. Colette gösterinin yıldızı ama Luxe’ün sihri güçsüz ve Catherine onu benden uzak tutuyor.

“Sen fırsatını bulamadan zamanda yolculuk yapar.”

“Bu da onu öldürmeyi zorlaştırıyor, değil mi?”

Hem de çok zorlaştırıyordu. Tek bir yanlış hamleyle zamanda geri gider ve başarısız olmuş planımdan beni bihaber ederdi. Başarılı olsam bile Gündüz Mahallesi, Revelle ailesini cezalandırmak için kendilerine bahane arayan zaman yolcularıyla doluydu. Kendilerine karşı gelmiş de olsa ölü bir Chronos onların saldırması için yeterli olabilirdi.

Bir zaman yolcusunu öldürmek planının en zor kısmıydı. Onunla evlenmek ise en kolayıydı.

Saksafonların arsız notaları giderek yükseliyor, izleyicileri adeta heyecanla kırbaçlıyorlardı. Gösteri zamanı gelmişti.

Colette ayağa kalkmama yardımcı oldu. “Hazır mısın?”

Merdivene tırmanırken bile sersem gibi olmuştum. Ancak ben bir Revelle’dim. Acımı, sinsi sihrin ciğerlerime yaptıklarını, kırılmış kalbimden kalan parçaları gömecektim ve bunu da kusursuz bir gülümseme ile yapacaktım.

Bir gece daha. Dewey uykuya daldığı an buna bir son verecektim, hem de sonsuza dek. Eğer kader bana birazcık zaman daha verirse, onu da kuzenlerimle beraber geçirecektim. Ve belki, bir mucize olursa o da beni affederdi... Jamison.

Millie trapez salıncağı ile sıçrayıp taklalar atmadan önce uzanıp beni kucakladı. Colette de onun peşinden gitti. Güzel kuzenlerim bir ahenk ile hareket eden zarif kuşlar gibi taklalar atarken hayran kalmış kalabalık onları seyretmek için boyunlarını öne doğru uzatmışlardı.

“Bayanlar ve baylar, işte beklediğiniz an geldi!” diye gürledi Wolffe dayı.

Kalabalık benim için tezahürat ediyordu. Luxe Revelle için, Gece Mahallesi’nin Yıldızlı Yakut’u için. Colette karşı salıncaktan bana işaret etti. Aşağıda duran Dewey ise avcı gururuyla sırtıyordu.

Davullardan *rat-a-tat-tat* sesi yükseldi. Giderek hızlanan ritim mümkün olan en yüksek kreşendo ile çalıyordu. Salıncağı kavrayarak kenardan atladım.

Heyecan yaratma vakti gelmişti.

OTUZ ÜÇ

Jamison

Sis perdeleri Charmant'ın parlak ışıklarının üstüne örtüldü. Büyülü ada tıpkı hayal ettiğim gibi gözden kayboluverdi.

Hayal etmeye düşkündüm.

Roger içki şişesini elime tutuşturdu. Başımı iki yana salladım.

“Emin misin? Anakarada içki bulmamız çok daha zor olacak.”

“Onun alkolünden bir yudum daha içmek istemiyorum.”

Onun feribotunda seyahat etmemiz yeterince kötü değilmiş gibi.

Dewey, Luxe'ün tedarikçisiydi. Ev sahibiydi. *Nişanlısıydı.*

Ben ise annesini öldürenlerin çocuğuydum.

Roger şişeyi baş aşağı çevirip son damla içkiyi de okyanusa döktü. “Ne telaşlı bir ziyaret oldu.”

Söylediği az bile kalırdı.

Trys şakaklarını ovalıyordu. Geceye bakarken fildişi renkli tenini siyah gölgeler lekelemişti. Onu feribotu beklerken bulmuştuk. Solgun ve sersem gibiydi ama yola çıkmaya hazırdı.

New York'a ulaştığımız zaman dinlenebilmesi için bir otele ödeme yapmak zorunda kalacaktık.

"Adadan ayrılmamalıydık," dedim milyonuncu defa.

"Bitti artık." Roger küpeştenin üstüne yerleşti, ayın ışığı Roger'ın arkasında kalan deniz köpüklerini aydınlatıyordu. "Eğer aşağıya bir kere daha atlamak istersen bu sefer sana engel olmayabilirim."

Geri yüzemeyecek kadar uzaklaşmıştık, üstelik deniz çok dalgalıydı.

Roger, küpeşteden geri çekilişimi inceledi. Bizi kovalayan ailesiyle yüzleşmek zorunda kalması onu çok sarsmıştı.

"Sana annemle babamdan bahsetmeliydim," diyebilirdim nihayet.

"E anlat hadi şimdi."

Ben de anlattım. Ona Charmant'ı görür görmez yaşadığım dejavu hissinden, Gece Mahallesi'ndeki yetimhane ve lastik salıncağından tutun Kocakarı Mag'in beni sonsuza dek lanetlediği hikayeye kadar her şeyi anlattım.

Hikayem bittiğinde Charmant artık görülmeyecek kadar uzaktaydı.

"Vay canına," diyen Roger başını iki yana salladı. "Çok üzgünüm, Jame-o. Gerçekten öyleyim."

"Hayır, *ben* üzgünüm. Annemle babamın yaptıkları için ve sana bunu hemen söylemediğim için."

"Nasıl Chronosların yaptıkları Trysta'nın sorumluluğu değilse annenle babanın yaptıkları da senin sorumluluğun değil. Ayrıca kulağa pek de seçim şansları varmış gibi gelmiyor."

"Her zaman bir seçim şansı vardır." Bir bankın kenarına tutundum ve ayın aydınlattığı dalgaları seyrettim. Annemle

babamı gözümde idealize etmek, özellikle hâlâ St. Douglas'ta kalırken kolaydı. Ama onlar Chronosların taleplerine boyun eğmişlerdi. Üç masum, aileleri tarafından çok sevilen kadını öldürmüşlerdi. Benim için.

“Oğlunun hayatını kurtarmak için seni öldürmeye çalışan Rose Effigen'i suçluyor musun?” Roger'ın alnı kırıştı. “Düşününce ne garip bir benzerlik; ebeveynlere kendi kirli işlerini yaptırmak için çocuklarını kaçırmak. Ailenin tercih ettiği strateji bu mu?”

Trys ona ters bir bakış attı. “Biz canavar değiliz.”

“Ama George öyle.”

“Dewey de.” Tüm Revelleler bana sırt çevirdiklerinde Dewey'nin yüzüne yayılan neşeli sırıtışı hatırlayınca kanım kaynadı. Luxe'ü nasıl da sahiplenircesine tutuyordu.

“Dewey'yi bu işin dışında bırak,” diye uyardı Trys. “Luxe sana kendi isteğiyle sırt çevirdi.”

“Luxe bana sırt *çevirmedi*. Dewey beni tehdit etti, Luxe de beni göndermenin beni güvende tutacağını düşündü.” Ayrılmakla, onun beni adadan kovalatmasına direnmemekle hata etmiştim. “Geri dönmek zorundayız.”

“Öfkeli kalabalığı unuttun mu? Ya da Luxe'ün Dewey ile evleneceği gerçeğini?” Trys gözlerini kaçırmadan bana baktı. “Dewey ona elmas bir yüzük takmış. Hem de kocaman. Eğer Luxe'ün derdi seni güvende tutmak olsaydı Dewey'yi bu konuda büyüleyebilirdi.”

Trys'in sözleri beni bir bıçak gibi kesse de haklıydı.

Mücevher sihri Luxe için kolay olurdu. Canını da yakmazdı. Birbirimizi görmeye devam bile edebilirdik ve Dewey'nin ruhu bile duymazdı.

Ama beni göndermeyi seçti.

Benim dengim Dewey, demişti Luxe. *Hem sihirde hem hayatta*. Günün sonunda bu durum aramızda yaşanan her ne ise ondan daha mı önemliydi?

Trys yanan siyah renkli pürüzsüz bastonu yerine Roger'ın ona bulduğu ahşap bastonu avcunun arasında döndürdü. "Düşmüşken sana bir tekme de ben vurmak istemedim, ben sadece... adadan ayrılmamalıydım."

"Bizimle rıhtımda buluşacağını nereden biliyordun?" diye sordu Roger.

"Bilmiyorum. Sizi bulmam ve iyi olduğunuzdan emin olmam gerekiyormuş gibi hissettim. Ailemi suçlamak istemesem de birisi Jamison'ı öldürmesi için Rose'a şantaj yaptı. Dewey olamaz çünkü o da baygındı."

Bankta onun yanına kendimi bıraktım. Sadece Luxe'ü koruyamamakla kalmamıştım, sihirli arkadaşlarımla benimle ilgilenmelerini de gerektirmiştım.

Charmant'ın etrafını saran huysuz dalgalar gitmiş, yerine bizi içkinin yasak, sihrin ise gizli ve güçsüz olduğu New York'a taşıyan feribotu düz, tembel dalgalarla sallayan deniz gelmişti. Orası üç saat ve dünyalar kadar uzaktı.

Roger küpeşeden kayıp indi ve Trys'in diğer yanına oturdu. "Colette ile gerçekten bir şeyler yaşadınız mı?"

"Ters Adım sırasında beni yakalayışını hatırlıyor musun?" Trys'in dudaklarında ağır ağır bir gülümseme belirdi. "Her nasıl olduysa pantolon askılarımdan bir tanesini çözdü. Neredeyse pantolonsuz kalacaktım."

"Kız kardeşimden seni *soymaya* çalıştığı için mi hoşlandın?"

"Ondan hoşlandım çünkü gülünç bir yarışmayı kazanmak bile olsa yaptığı her işe kalbini koyuyor. Ama ona veda bile

edemedim.” Trys’in sesi yavan, bakışları ifadesizdi. “Anlamıyorum. Daha uzun süre kalmak için hayli hevesliydim, sizi birkaç hafta sonra yakalamayı düşünüyordum ama ben sadece... Gidiverdim.”

İkisi de adadan ayrılmaya henüz hazır değildi. Charmant’a ayak bastığımız andan beri oradan ayrılma konusunda kendilerine yalan söylüyorlardı.

Ayağa sıçrayıverdim. “Hadi, geri dönelim. Trys, sen ve Colette mutlu bir sonu hak ediyorsunuz. Sen de öyle, Roger. Margaret ile konuşma fırsatı bulamadın, öyle değil mi?”

Roger’ın yüzü düştü. Nihayet Margaret’i görmeye, Rose’un kaderi hakkında öğrendiklerini onun ailesine anlatmaya hazır hissetmeye başlamıştı. “Fırsat bulamadan ayrıldık.”

“O zaman tamam. New York’a vardığımızda feribottan inmeyeceğiz ve Charmant’a geri döneceğiz.”

Oysa çok geç kalmıştık. Sabaha kalmadan Luxe çoktan Bayan Chronos olacaktı. Çok geçmeden yeni tiyatronun sahnesinde el ele tutuşarak herkese aşklarını ilan edeceklerdi. Onları beraber görmek beni öldürmezse Revelleler bu işi hallederdi zaten.

Wolffe’nin karnıma atacağı bir başka yumruk canımı daha az yakardı.

Roger kaşının birisini kaldırdı. “Sana o öfkeli kalabalığı yeniden hatırlatabilir miyim?”

Umursamazca elimi salladım. “Luxe’ün işiydi. Dewey peşimden gelmesin diye olay yarattı.” Tek açıklaması bu olmalıydı – beni umursamadığını kabul etmek, Dewey’yi isteyerek tercih ettiğini görmek... Buna katlanamazdım.

Trys bana sertçe baktı. “Eğer bir zaman yolcusu ölmeni isteseydi zaten ölürdün.”

“Öldün de,” diye alay etti Roger. Boş bakışlarımı görünce omuz silkti. “İskeledeki içki kasasını unuttun mu? Teknik olarak seni öldürdü, hayatını da Trys kurtardı.”

Kalbim duracak kadar yavaşladı.

“Charmant sana nazik davranmadı, Jame-o.”

Kulaklarımda yoğunlaşan uğultu Roger’ın sesini, feribota çarpan dalgaları, her şeyi boğuklaştırıyordu. “Geldiğimizden beri kaç defa ölmeye yaklaştım?”

Roger kaşlarını çatı. “Aslına bakarsan birkaç defa.”

Olanları parmaklarımla teker teker saydım. “İskeledeki içki kasası, ki Dewey’nin feribotundan düştü. Bir Chronos beni o sokakta öldürmeye çalıştı ama işini bitiremeden bir cesede dönüştü. Sonra bir de yangın var...”

“...ki o yangında birisi seni vurması için Rose’a şantaj yapmıştı.” Roger eliyle ağzını kapattı. “Tüm yaz boyunca peşinde bir zaman yolcusu vardı.”

“Tüm yaz boyunca peşimde olan *Dewey*’di. Başka hiçbir Chronos’un ölmemi isteyecek bir nedeni yok.”

“Erkek kardeşimi her şey için suçlamak kolay gelse de o bir katil değil,” diyen Trys ikimize de ters ters baktı. “Belki tüm politikacılar gibi biraz yozlaşmış olabilir ama ahlaki açıdan çökmedi.”

“Beni tehdit etti,” diye hatırlattım ona. “Luxe’e benim gitmemi istediğini söyledi.”

“Şu haline bir bak! Onun nişanlısına kafayı takmışsın. Onu, iradesi haricinde Dewey ile evlenen masum bir kızmış gibi gösteriyorsun. İşin aslı, tüm yaz boyunca Dewey’yi parmağına dolayan Luxe’tü ve böyle olması hoşuma gidiyordu.

Kuru bir öksürük Trys’i ele geçirince kontrolünü yeniden

toparlamaya çalışırken omuzları titredi. Roger'ın uzattığı suyu eliyle reddetti. Boğuk bir sesle “Dewey olamaz,” dedi. “Eğer yaz boyunca seyahat etmiş olsaydı şimdiye çok yaşlanmış olurdu.”

“Yaşlı zaten!” diye feryat ettim.

Trys gözlerini devirdi. “Otuzlu yaşlarında görünüyor, ölmedi ya.”

O yılan herif tüm yaz mümkün olduğunca herkese cömert bir sponsormuş gibi görünmeye çabalamıştı. Tıpkı Luxe ilk gece sahneden düşerken onu yakalaması gibiydi. Revellelerin evi yanarak yerle yeksan olurken onun yepyeni bir tiyatro sahnesi olacağı tuttu. *Dewey* orayı yaktığında Revelleler ona daha muhtaç olmuşlardı.

Dewey tehlikeliydi ve Luxe geri dönülmez şekilde kendini ona bağlamak üzereydi.

“Biraz şüpheli görünüyor,” diye yorum yaptı Roger. “Yine de Trevor Edwardes, Dewey'nin yedi haftalık bir yolculuk yaptığı için yaşlandığını teyit etti. Trevor'a kendim sordum.”

“Gördün mü? Her şeyi o yapmış olamaz,” dedi Trys. “Sihrin katı, dönüştürülemez kuralları var.”

“Sihir her zaman kurallara uymuyor,” diye ifade ettim. “Rose Effigen'in ölmeden önce yaşlı bir kadına dönüşmesine ne diyorsun?”

“Belki çok duman soludun ve halüsinasyon görmeye başladın. Belki annesi bir Chronos ile beraber oldu. Tuhaf ama erkek kardeşimi bir katil yapmaz.”

Roger küpeşteye yaslandı. “Trys haklı; sihrin kanunları değişmiyor. Güven bana. Denedim.”

“*Hepimiz* denedik,” diye ekledi Trys. “Charmant'da bunu denemeyen tek bir sihir sahibi yoktur. Mümkün değil.”

Yine de Luxe o kuralları *değiştirebilmişti*. Kelimeler boğazıma takılarak arkadaşlarıma baktım. Bu, onun sırrıydı. Ancak Dewey bunu keşfettiyse Luxe'ün başı belada olabilirdi. Herkesin başı belada olabilirdi.

“Luxe'ün sihri kurallara uymuyor.” Kelimeler dudaklarımdan uyumsuz bir ahenkle dökülüyordu. “Mücevher olmadan büyü yapabiliyor.”

Roger olduğu yerde kalakaldı. “Ne dedin sen?”

“Mücevher olmadan büyü yapabiliyor.” Bana inanmaları gerekiyordu, anlamak zorundaydılar.

“Nasıl?”

“Tek bildiğim canını çok yaktığı. Çok yoğun bir acı yaşıyor, sonra istediği gibi büyü yapabiliyor.”

“Mümkün değil,” diyen Trys umursamazca elini savurdu. “Sihrin bir bilançosu vardır. Acı dediğin çok geçici.”

“Dewey’yi tüm yaz böyle büyüledi. Dewey ona bugüne kadar tek mücevher vermedi.”

Trys en azından buna inanacak kadar erkek kardeşini tanıyordu.

Benim dengim Dewey, demişti Luxe, sanki bu kelimeleri kırık kalbime dağlamak istercesine gözlerini gözlerimden ayırmadan. Hem sihirde hem hayatta.

Öne doğru eğildim, başım dönüyordu. “Ya Dewey de sihrin kurallarını değiştirebiliyorsa? Sihrinin bedelini bir başkasına aktarabiliyorsa? Frank Chronos ya da Rose Effigen gibi.”

Roger’ın beti benzi attı.

Trys ayağa sıçrayıverdi. “Daha az önce onun on yıl yaşlandığını kendin söyledin!”

“Kulağa nasıl geldiğini biliyorum—”

“Delice.” Trys başını iki yana salladı. “Seni sevdiğim biliyorsun, Jamison, ama gerçeklerle yüzleşmenin vakti geldi. Güzel, pahalı şeyler seven bir kıza aşık oldun. Senden biraz hoşlandı ama ona güzel, pahalı şeyler verebilecek birisiyle evleniyor. Aynı şeyi Betty ile de yaşadın. Yalnız başına geçen onca yıldan sonra birisi sana azıcık sevgi gösterince onlara yapışıp kalıyorsun.”

Söylediklerinin gerçekliği adeta bir yumruk gibi inmişti.

Ama Luxe öyle değildi, değil mi? Bu onun takındığı maskelerden bir tanesiydi.

Hem sihirde hem hayatta. O buğulu gözleri bu sözlerle içimi yakmıştı. Oysa onun gücü eşsizdi. Sihri bambaşkaydı.

Elbette Dewey’nin sihrinin de *tıpkı kendisinininki gibi* olduğunu söylemeye çalışmıyorsa.

Onun en büyük korkusu bir Chronos’un onun sihrini keşfetmesiydi. Eğer onun ne yapabildiğini Dewey fark ettiyse, kendi sihrinin bedelinden kurtulacak bir yol bulduysa Revellerler büyük bir bela içindeydiler. Hepimiz öyleydik.

Dewey yalnızca kıskanç değildi; tarif edilemez seviyede tehlikeliydi de. Luxe bu yüzden kendisini ona bağlıyordu. Beni Charmant’dan bu yüzden kovalatmıştı.

O lanet herifle evlenmeden önce geri dönme arzusuyla tüm vücudum zonkluyordu. “Geri dönmek zorundayız. Bu feribotu *şimdi* geri çevirmek zorundayız.”

“Ne? Hayır!” Roger anlayışla başını iki yana salladı. “Eğer söylediklerin doğruysa ve Dewey kendisi yerine başkalarının yaşlanmasına sebep olan bir yol bulduysa seni oradan uzak tutmamız için daha çok gerekçemiz var demektir.”

“Ama Luxe—”

“Jamison.” Volta atışıma engel olmak için iki omzumu da yakaladı. “Eğer bir zaman yolcusu seni alt etmeye çalışırsa ve alt edilişen, alt edilmiş olarak kalırsın. Geri dönmezsin.”

“Onunla *evlenecek*.” Defalarca ne yaptığını bilmeme rağmen beni öylece kovalamasına izin vermiştim. Feragat ediyordu kendinden.

“Biz bu feribottan inip bir diğerine bininceye kadar tören çoktan bitmiş olacak.”

“Bir şey yapmak zorundayız!”

Roger’ın omzumu bırakışını, Trys’in “Ciddi olamazsın,” diye şikayet edişini zar zor fark etmiştim.

“Şuna bir bak, Trys. Binlerce zaman yolcusu bile ona engel olamaz.” Roger kaptan kamarasına baktı. “Gidip... kaptanı ikna edebilir miyim, diye bir bakayım.”

“Ne bekliyorsun?” diye onu merdivenlere doğru ittirdim.

Roger aynı anda ikişer basamağı tırmandı.

Trys dik dik bana bakıyordu. “Beni bu işe bulaştırma.”

“Gülünç davrandığımı düşünüyorsun, biliyorum...”

“Gülünç davrandığını *gerçekten* düşünüyorum ama ben de geri dönmek istiyorum. Erkek kardeşim katil bir kundakçı olduğu için değil oradan en başından beri ayrılmamam gerektiği için.”

“Luxe’ün sihri olabilir,” dedim dikkatle, “Adadan gitmeni isteyecek şekilde seni büyülemiştir.” Beni korumak içindi. Luxe’ün yaptığı her şey onun için değerli olan insanları korumak içindi.

Onun için *değerliydim*. Ve ben bile onun yaptığı role kanmıştım, tıpkı diğerleri gibi.

Roger nefes nefese merdivenin trabzanından aşağı kaydı. “Kötü haber, bu kaptanla daha önce tanıştım ve kesinlikle kindar biri. Bana bir mücevher vermesinin imkanı yok.”

Kalbim kırıldı. “İyi haber ne?”

“İyi haber yok. Vaktinde Charmant’a geri dönmemizin imkanı yok.” Yüzü ekşidi. “Üzgünüm, Jame-o.”

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip başımı ovalarken mağlubiyetin ağır hissini göz ardı ediyordum. Keşke zamanda yolculuk edebilen *ben* olsaydım. Ya da insanlara istediklerimi yaptıracak sihre sahip olsaydım. Annemin broşu ve kelimelerim dışında hiçbir değerim yoktu.

Bir de Trys’in bana hatırlatmayı çok sevdiği masum yüzüm vardı.

Kaptanın kamarasına hızla ilerledim. İlerlerken de omzumun üstünden Roger’a seslendim. “Arkamda kal, seni görmesine izin verme.”

Davetsiz şekilde içeri girince kaptan yüzünü astı. Tayfası da ayağa sıçrayıverdi.

Ellerimi kaldırdım. “Efendim, sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim ama bu feribotu derhal geri götürmelisiniz.”

“Bir gecede iki tane mi? Çıkarın şunu buradan.”

Tayfa bana doğru atılsa da yana doğru çekilip onları atlattım. “Sevdiğim kız tehlikede, umursamanızı gerektirecek bir durum olmadığını biliyorum ama tek yapmanız gereken feribotu geri çevirmek, böylece ona yardım edebilirim.”

Adamın yüzündeki ciddi ifade değişmese de parmağındaki altın alyans ile oynadı. “Eğer seferlerin zaman çizelgesiyle oynarsam Dewey Chronos kellemini alır. İki saat içinde New York’ta olacağız. İsterseniz feribottan inmez, geri dönersiniz.”

“İki saatim yok. En fazla bir saat içinde Charmant’a geri dönmem gerek. Lütfen, efendim.” Cebime uzandığımda tayfa yine gerildi, ancak ben annemin broşunu çıkarmıştım. “Sahip

olduğum en değerli şey bu. Bunu size vermek isterim. Girdiğiniz zahmet için.”

Broşu ona doğru havaya attım. Kaşlarını çatan kaptan broşu geri vermek için dümeni elinden bırakıverdi.

“Ben Revelle değilim,” diye aceleyle ekledim.

“Öyle olsaydın bunu geri isterdin.”

“Sizin olsun, efendim. Lütfen, onu sonsuza dek kaybetmeden beni geri götürün. Neler yaşadığını düşününce nefesim ke-siliyor. Gezegendeki en tatlı kız, efendim. Tanıştığım en fedakar, en inatçı kız. Bırakın onu güvende tutayım. Feribotu geri çevirin.” Kapıya doğru dönerken ağır ağır hareket ettim.

Kaptan iç çekti. “Adı ne?”

Şaşırmıştım. “Efendim?”

“Adı ne? Sevdiğin kızın.”

Cevap verirken bakışlarımı mümkün olduğunca dik tuttum. “Luxe Revelle.”

Adamın yuvarlak göbeğinden okkalı bir kahkaha yükseldi. Yüzlerinden neşe akan tayfasından tarafa döndü. “Duydunuz mu? Yıldızlı Yakut’un ta kendisi. Şimdi bile geri dönsek nikaha vaktinde yetişebilmenin imkanı yok. Ayrıca gücenme ama yeni belediye başkanıyla kapışabilecek kadar dolu bir kesen de yok.”

Başımı eğerek geri çekilmeye devam ettim.

“Sana bir tavsiye vereyim, evlat. Paranı anakaradaki güzel bir kıza sakla. Bir Revelle sana beladan başka bir şey getirmez.”

Kapıdan çıkmak üzereydim ki kaptan bana broşu geri fırlattı. Tam vaktinde kenara çekildim.

Roger’ın bekleyen eli uzandı ve broşu yakaladı.

OTUZ DÖRT

✦
Luxe

Sihrimi kullanmayı öğrenirken bir tane ışık sicimini birkaç saniyeden uzun tuttuğum zaman görüşüm kararlıydı. Zaman içinde pratikle beraber acıya tolere etmeyi öğrendim. Bayılmalar isteyerek olmuyordu ama beni rahatlattığını inkar edemezdim. Görünüşe göre ben de fedakarlık ediyordum.

Bu gece acım beni durdurmayacaktı. Sağlığım beni durdurmayacaktı. Bu gösteri yalnızca Dewey'ye yağ çekmek için değildi. Evlerimizi ve çadırlarımızı bile yaksalar Revellelerin asla yıkılmayacağını dünyaya kanıtlamak içindi aynı zamanda. Gösterimiz devam ederdi. Hem de her zaman.

Jamison'ın kalbini kırmıştım. Kan büyüsü kullanmıştım. Kötü adamlar soyundan gelen kötü bir adamla evlenecektim, böylece ailemin uğruna mücadele edebilecekleri bir gelecek şansları olacaktı. Sonra da onu zehirleyecektim.

Bu akşam olağanüstü olacaktı. Bundan emindim.

Dön, takla at, dans et. Daha çok ışık sicimi yakala, biraz daha dans et, sonra da trapeze geri uzan. Baş yukarıda, sırt dik, ayakparmakları birbirine değsin.

Acı olabilecek en yüksek notasına erişirken gözlerim karardığında bir seçeneğim vardı. Ya karanlığa teslim olacaktım ya da düşmeyi reddedecektim. Acıyla mücadele edecek, kendimi koruma dürtümü ezip geçecektim.

Nefes almaya devam ettiğim sürece ailem için her mücevheri toplamaya niyetliydim. Yarının getirecekleriyle yüzleşebilmek için onlara ihtiyacımız olacaktı.

İzleyiciler ayağa kalkmışlardı, perdeler ara için kapanırken yükselen alkışlar kulağımı adeta sağır ediyordu. Sahne arkasını aydınlatan ışıklar avcumdan uzaklaşan ışık sicimleri kadar göz alıcı parlaklıktaydı. Işık sicimlerini hâlâ görebiliyordum ama aldığım her nefeste göğsüme saplanan bıçak hissi olmadan onlara uzanmaya cesaret edemiyordum. Mürekkep hokkam çoktan gimmişti ama sihrimin bir zamanlar yaşadığı boşluğun yerinde farklı bir güç asılı kalmıştı şimid.

Sahne arkasına sendeleyerek dönerken ailemin heyecanını güç bela duyuyordum, koyu renkli bulutlar görüş açımı örtüyordu. Sevgi dolu eller sırtıma vuruyor, teselli ve övgülerini sunuyorlardı. Yılların pratiği, soyunma odamın mahremiyetine ulaşıncaya dek gülümsememi yüzümde tutabilmeme yardımcı olmuştu.

Kapı ardından kapanır kapanmaz kanepeye yığıldım. Ellerim daha önce hiç böyle titremememişti.

Nefes al.

Sihrim gösterinin ikinci perdesi için bir sorundu. Önümdeki on dakika boyunca Dewey'nin ışık sicimini bırakmam sorun

olmazdı. İzleyicilerin ruh hali inanılmaz yüksekti, Dewey'nin de öyle. Bir saat içinde Wolffe onu Charmant'ın yeni belediye başkanı olarak ilan edecekti. Ruh halinin düzelmesi için bana ihtiyacı olmazdı.

Nefes alamıyordum, soluk borum adeta bir pipet kadar daralmıştı. Boğuluyordum, kırılıyordum...

Nefes al.

Jamison burada olsaydı bana su içmemi söylerdi. Titreyen ellerle kendime bir bardak su doldurduktan sonra Jamison'ı zihnimden uzaklaştırdım. Fikirlerimi kendime odaklamam gerekirken şimdi Jamison'ı gerçekten düşünemezdim. Gösteri arası kısaydı, çok fazla vaktim yoktu. İzleyiciler beni bekliyordu ve ailemin bana ihtiyacı vardı...

Kapı aniden açılıverdi.

"İşte burada!" Millie kendini kanepeye attı, yanakları parlak ve kırmızıydı. "Muhteşemdin. Vay canına, Luxe, daha önce hiç böyle bir şey görmedim."

Burnumdan soğuk bir şey damladı. Onlar fark etmeden burnumdan süzülen kanı havlumla kuruladım.

Şahinden farksız Colette yanıma yaklaştı. "İyi görünmüyorsun."

"Onu rahat bırak. Muhteşem değil miydi?"

Colette bardağıma biraz daha su doldurup bardağı elime tutuşturdu. "Üçüncü sıçrayışta biraz geç kaldın."

"Col—" diye uyardı Millie.

"Onun dışında inanılmazdın. Seni daha önce hiç bu kadar odaklanmış görmedim."

"Ve seksiydin." Millie'nin gözleri ışıldıyordu. "Bahse girerim bu gece birkaç fantezinin yıldızı olacaksın."

Öksürme refleksim yüzünden neredeyse içtiğim suyla boğulacaktım. İkisi de kıkırdıyordu.

Öksürüğüm beni o demir yumruğu ile kavramaya devam ediyor, nefes almama izin vermiyordu.

Olağan bayılmalarımın birisini yaşamıyordum – bu seferki yavaş ve ağırdı, tıpkı göğsüme dökülen bir çimento gibi sertleşiyordu. O zavallı Strattori hiçbir şey söylememiş olsaydı bile bir şeylerin doğru gitmediğini anlardım.

Nefes almaya ihtiyacım vardı, hem de tarifsizce.

Colette öksürmeye devam ettiğimi görünce ağzımı kapatan parmaklarımı çekti. Bardağı dudağıma bastırarak birkaç ufak yudum su içmeye zorladı beni. Soğuk sıvı, tahriş olmuş boğazımdan aşağı kaydı.

“Teşekkür ederim,” diye boğuk bir sesle karşılık verirken bardağı tuvalet masamın üstüne bastırdım.

Kuzenlerim beni göz ardı ettiler. Bakışları bardaktaydı.

Suyun içinde kırmızı renkli bulutlar dolanıyor, tıpkı ışık siccimleri gibi uzun şeritler halinde yükselip kıvrılıyorlardı. Eğer gördüğümüz şey kan olmayasaydı, güzel bile göründüğünü söyleyebilirdim.

“Luxe?” Millie’nin sesindeki tüm o neşe sönüvermişti.

Ağzımı açtım –bir açıklama yapacaktım, bir yalan söyleyecektim ama ne diyeceğimden kendim bile emin değildim– ve öksürük beni yeniden ele geçirdi. Soğuk bir uyuşukluk ellerimde ve ayaklarımda can bulmaya başladı.

Şimdi olmaz. Bir gösterim daha varken olmazdı. İzleyicilerin cepleri gösterinin sonundaki şarkıyla beraber üstümüze atılacak mücevherlerle doluyken olmazdı.

Dewey hâlâ hayattayken olmazdı.

Colette mendilini ağzıma bastırdı. Tıpkı onun gibi Hindistan cevizi kokuyordu. Kuzenimin tatlı kokusunu içime çekmeye çalışırken öksürüğüm hafifledi.

Mendili dudaklarımdan tekrar geri çektiğimde üstünde kan lekesi vardı.

Colette ayağa fırladı. “Dr. Strattori’yi çağıracağım.”

“Yapma.”

Millie kaşlarını çattı. “Luxe, bu çok ciddi. İhmal edemezsin.”

“Biliyorum!” diye cıyaktım. Derin bir nefes aldım. “Biliyorum. Sadece zahmet etme, olur mu? O bana yardım edemez.”

Colette kanlanmış mendilini elimden aldı ve mendili açtı. “Neler oluyor?”

Yalan söylemenin o tanıdık dürtüsü yüzeye çıkıverdi. Onları endişelendirmek ya da Dewey’nin ölümüne suç ortağı etmek istemiyordum.

Ancak rol yapmaktan, yalan söylemekten çok yorulmuştum. Çok ama çok yorgundum.

“Anlaşılan, sihrim değişikmiş. İyi anlamda değil, gerçi uzun süre boyunca öyle sanmıştım.”

“Sana bunu *sihir* mi yapıyor?”

Gözlerimi kırparken zaman yavaşladı. Annelerimiz beraber hamile kalmışlardı. Saçları kurdaleli üç küçük kız sahne arkasında saklanırdı. Onlar boğulduktan sonra yemeklerimizi birbirimizle paylaşır olmuştuk. Birimiz geceleri ağladığında, desteğimizi sessizce göstermek için serçe parmaklarımızı kavuştururduk. Onların şefkatine kendimi ne kadar uzun süre muhtaç bırakmıştım; bensiz güldükleri zamanları, bensiz yaşadıkları şeyleri nasıl da uzun zaman boyunca seyretmekle yetinmiştim. Ben geri çekildiğim için canları yanmıştı. Beni yeniden aralarına almak için nasıl da hevesliydi.

“Kan büyüü,” diyebildim nihayet. “Yıllardır kazara kan büyüü yapıyorum. Ancak Dewey’nin aksine ben kimseye zarar vermedim. Sadece kendime zarar verdim.”

Gülümsememi, tüm bunların birer şakadan ibaret olduğunu söylememi beklerlermişçesine yüzüme boş boş baktılar. Ancak öksürük nöbeti yeniden başladı. Colette bardağı dudaklarıma götürürken nazikçe elini sırtıma yasladı.

Öksürüğüm sakinlediğinde Millie önümde çömeldi. “Bırak, Luxe. Kan büyüü yapmayı ya da her ne yapıyorsan onu yapmayı bırak.”

“Deniyorum.” Keşke o kadar kolay olsaydı. Şimdi sihrimi çağırıyor olsam bile korku dolu ışık sicimleri kuzenlerimin başlarının etrafında dans ediyordu.

Elindeki kanlı bardağı tutmaya devam eden Colette beni inceledi. “Jamison’ı yangında böyle buldun.”

Başımı onaylayarak salladım. Kavga edecek gücüm yoktu.

“Ne? Nasıl?” diye directti Millie.

“Bayılmalar,” dedi Colette.

Yine başımı salladım.

“Ve kilo kaybı.”

Başımı salladım.

“Babam bu yüzden gösterinin yıldızı olarak seni seçti.” Boğazı titreyeren Colette bakışlarını kaçırdı. Yıllarca benim gerimden gelmek ona kendinden, yeteneğinden şüphe ettirmişti.

“Sen olmalıydın.” Nedense bu kelimeleri paylaştığım diğer her şeyden daha zor ifade etmişim. “İzleyicileri mücevher olmadan büyüleyebildiğimi, onlara hayatlarının en güzel dakikalarını yaşattırabildiğimi biliyor.”

“Hem de hiç mücevher harcamadan.” Colette eliyle ağzını

kapatıp başını iki yana salladı. “Onca yıl neyi yanlış yaptığımı anlayamadım. Yeterince gülümsemiyor muydum, yoksa anneme yeterince benzemiyor muydum, ya da anneme *fazla* mı benziyordum? Oysa konu hiçbir zaman ben değildim, öyle mi?”

Gözleri yaşla parlıyordu. Onun kendinden, yeteneğinden, güzelliğinden şüphe etmesine sebep olmam... bu affedilemezdi. “Çok özür dilerim, Col. Sen olmalıydın.”

Işıklar titredi. Millie kapalı kapıya bakıyordu. “Lanet olsun. Ara bitti.”

“Hadi gidelim,” diye ayağa kalkmak için kendimi zorladım.

Colette kapıya engel oldu. “Ciddi olamazsın! Rüzgar esse devrilecek haldesin.”

Omuzlarım kasıldı, ayakta kaldığım her saniyede uzuvlarım giderek daha ağırlaşıyor gibiydi. “Dewey bir şeylerin yanlış gittiğinden şüphelenmemeli. Gösteri devam etmeli.”

Işıklar yeniden titreşti. Yine de Colette kapının kulbunu tutmaya devam ediyordu. “Gösteriden sonra bize her şeyi anlatacaksın, tamam mı? Sihrini kullanmaya da sakın cüret etme, hele ki seni böyle hasta ederken. Anlaştık mı?”

“Gösteriden sonra evleneceğini saymazsak,” diye fısıldadı Millie.

Sessizlik içinde beraber sıçrama tahtasına geri döndük. Son gösterimiz için Millie sağ taraftaki platformdan başlayacaktı. Colette ise sol taraftaki platformdan atlayacaktı ve benim büyük girişimden önce kısa bir gösteri yapacaklardı.

Colette merdivene ilk tırmanan olmak için ısrarcı oldu. Huzursuzluk verici bir sessizlik içinde olağan şekilde yerlerimize yerleştik. Ellerimizi pudraladık, güç için tenimize mücevherler bastırdık.

Wolffe'nin işaretini beklerken Colette beni inceledi. "Bir planın var, öyle değil mi? Onunla evlenmenin dışında."

Onunla evlenmek işin kolay kısmıydı. Öldürmek ise daha zor olacaktı. "Birkaç fikrim var."

Colette kaşını kaldırdı. "Düşüncesizce bir şey değildir, umarım."

"Senin yapamayacağın bir şey değil." Titreyen bacaklarımı doğrulttum ve esnedim.

Dewey'nin kucağında çiçeklerle sırtı dik şekilde oturduğu ilk sıraya dik dik baktı. "Onu öldürürdüm."

Neredeyse kahkaha atacaktım. Revelle orkestrasının davulcuları hızlanmaya, Colette'in girişine hazırlanmaya başladılar.

Colette'in başı aniden benden tarafa dönüverdi. "Aman Tanrım, onu gerçekten öldürmeyi deneyeceksin, değil mi?"

Colette her zaman fazla zekiymiş. "Eğer bu gece bana bir şey olursa soyunma odamda küçük bir şişe var."

"Bir zaman yolcusunu öldüremezsın."

"Rujumun yanında. Tek gereken birkaç damla."

"*Luxe!*" Colette beni omzumdan yakaladığında kararlı yüzü görüş alanımdaki tek şeydi. "Bunu beraber çözeceğiz, tamam mı?"

Jamison da öyle söylemişti. Evet anlamında başımı sallamayı başardım.

Colette bir dakika sonra elinde salıncağı ile ayakta duruyordu, omuzları dik sırtı ise esnekti. Sıkı bedenindeki her bir kas, sıksa kemikli bir kış misali bu iş için hazırlanmıştı.

Kalabalığın heyecanı Colette platformdan sallandığı an adeta yepyeni bir rekor kırmıştı.

Işık sicimleri tıpkı onları bıraktığım yerdeydiler. Heyecanlıydılar, neşeliydiler ve gösteriye kendilerini tamamen kaptır-

mışlardı. En ön sıradaki Dewey'nin ışık siciminden isli bir gurur duygusu yükseliyordu. Oyların tamamı neredeyse sayılmıştı. İsteddiği her şeye sahip olmak üzereydi ve zaferine şahitlik edecek devasa, ona hayran kocaman bir kitle oluşturmuştu kendine.

Işık sicimlerini kapatamıyordum ama ağzımda asılı kalmış o yoğun, metalik tat yüzünden hiçbirine uzanmaya da cesaret edemiyordum. Ölersem ailemin hiçbir işine yaramazdım.

Birkaç aura arka sahnede ışıldadı. İki turist ve bir Revelle pencereden içeri tırmanıyorlardı. Dewey'nin korumalarına yalnız kalmış Revelle'i hayranlarından kurtarması için işaret edecektim ki...

Bir dakika.

Bu ışık sicimini tanıyordum, endişe yüklü görünse bile. O altın renkli ışıltısı neredeyse yok olsa bile.

Mümkün değil.

Aceleyle merdivenlerden indim. En aşağıda duran büyü-kannem beni kolumdan yakaladı. "Nereye gidiyorsun?"

"Bana bir dakika ver."

"Şarkının sonunda sahnede olman gerek. Wolffe kazananı ilan edecek!"

"Biliyorum." Kendimi onun beni kavrayan ellerinden mümkün olduğunca nazik bir edayla çektim.

Eğer Dewey ya da korumalarından bir tanesi Jamison'ı görürse onu hiç tereddüt etmeden olduğu yerde vururlardı. Gösteriden önce Dewey onu istenmeyen kişi olarak ilan etmişti. *Aranıyor, ölü ya da diri.*

Onu kurtarmak için Trys zamanda yolculuk yapsa bile Dewey dünyadaki tüm zamana sahipti ve onun canım durmaksızın yakabilirdi...

Trys'in kömür karası kısa saçları bir dolabın arkasına saklandı. Onu yakaladım. "Burada ne yapıyorsun? Onu buradan götürmen gerek hem de—"

"Hem de ne?" Trys gözlerini kıstı. "Kalbini yine paramparça etmeden önce mi?"

Kalabalık, Colette'in hayli karmaşık manevralarından bir tanesine hayret nidaları atmıştı. Zamanım azalıyordu. "Kardeşin onu öldürmeden önce."

"Kardeşim bir katil *değil*."

"Luxe?"

Jamison'ın sesi, sanki trapezden aşağı sırtımın üstüne düşmüşüm gibi ciğerlerimde kalan tüm nefesi çekip almıştı. Dola kalmış bir edayla onun dağınık saçlarına, buruşmuş gömleğine ve solgun gözlerini çerçeveleyen siyah gölgelere baktım.

"Burada ne yapıyorsun?" Onu iki ahşap dekorun arasına çektim. Tüm hücrelerim onun varlığına sevinirken sinirli olabilmek kolay değildi. Jamison kolunu tuttuğum yere baktığımda yüzündeki ifade yumuşadı.

Geri çekildim. Çok uzaklarda olması gerekiyordu. Güvende olması gerekiyordu. "Gitmen gerek."

Vakit kalmamıştı. Sahnede olmam gerekiyordu. Eğer bir saniye bile geçirirsem Dewey neden işaretimi kaçırdığımı merak ederdi.

O parlak gözler gözlerimle buluştu. "Kendini benim için feda etmene izin vermeyeceğim."

"Gitmen gerek," diye yalvardım. "Dewey her yere korumalarını yerleştirdi. Hiç düşünmeden seni öldürürler."

Kan lekeli kostümüne, solgun cildime baktıktan sonra gözleri parmağımdaki yüzüğe kaydı. "Onunla evlenemezsin. Yan-

gının arkasındaki kişi o. Sokaktaki saldırıyı planlayan o. Tüm yaz boyunca bizi birbirimizden ayrı düşürmeye çalışıyordu.”

Ondan daha da uzun süredir, emek istiyordum heyecanla.

İzleyiciler, Colette ve Millie’nin yaptığı bir şeye daha heyecan dolu bir nefes kesilme sesiyle tepki verdiler. Benim sıram gelmişti.

Başımı ondan uzağa çevirirken kafam adeta yüz ton ağırlığındaydı. “Kurtarılmaya ihtiyacım yok, Jamison. Bunu *ben* istiyorum.”

“Sana inanmıyorum.”

Işık sicimi parmaklarımın arasında akışkan bir his bırakıyordu. Tek yapmam gereken azıcık sihir kullanmaktı. Mevcut tereddütünü yüceltecek ufacık bir hamle yeterdi. Umutlarını yerle bir etmeme rağmen Charmant’a geri dönebilecek kadar söz geçirebildiği güvensizliklerini öne çıkarabilirdim.

Onun kalbini kırmak yapılacak doğru şeydi. Oysa iyi bir insanın kalbini defalarca kırmak hangi evrende doğru sayılırdı ki?

“Onunla evleneceğim, sen güvende olacaksın, ailem güvende olacak...” Kelimeler boğazıma takıldığında Jamison kollarım bana doladı. Onu yeniden kendimden uzaklaştırabileceğim gücüm yoktu.

“Kimse güvende değil, Luxe.” Sesi sakindi, kalbinin atışları benimkiyle kıyaslandığında istikrarlıydı. “Gerçeği kabullene lim, ne yaparsan yap kimse yüzde yüz güvende olmayacak.”

Gözyaşları gözlerimin arkasını yakıyordu. Eğer Dewey onun ölmesini istediğimi fark ederse yalnız başıma hareket ettiğim sürece benden başka kimseyi suçlayamazdı. Ama Jamison’ın bana yardım ettiğini düşünürse...

Orkestradan benim girişime işaret eden notalar yükselmeye başladı.

“Bırak da deneyeyim,” diye fısıldarken ellerimi Jamison’ın yüzüne yasladım. Benim için geri dönmüştü. Elbette benim için geri dönmüştü. “Düzeltememe izin ver.”

Jamison avuçlarımın içini öptü. “Benim hayatım ile kendinkini takas etmene izin veremem.”

Ölüyorum ben demek istiyordum ona.

Orkestra giriş melodimi tekrarlardı.

“Üzgünüm,” diye geri çekildim. Başım dönüyordu...

Cıvalı ahşap zemin yüzüme çarptı.

Yanıma çömelen Jamison’ın ışık siciminde endişe parlayıverdi. Sanki ayağa kalkabilirmişim gibi onun elini tuttum.

Ama kalkamadım.

“Bunu yapmam gerek,” diye yalvardım. “Git, Jamison. Sadece git.”

Elimi onun kalbine yasladığımda avcumun içinde hissettiğim kalp atışları sanki yavaşlamış gibi geldi. Vücudum onun vücuduna her daim tepki veriyordu, hem de ilk gecedan beri.

“Eğer bunu yapmana izin verirsem yaşayamam. Bu yüzden kalıyorum. Sen benimle aynı şeyleri hissetmiyor olsan bile.”

Kelimelerinin her birinden adeta umut damlıyordu. Bir yanı hâlâ benim onu reddetmeni bekliyor, benim de onu sevebildiğime inanmıyordu.

“Sana ne istediğimi çoktan söyledim,” demek için kendimi zorladım. “Şimdi git.”

“Yalancı.” Bana doğru eğilirken koyu renkli saçları bana bakan gözlerinin önüne döküldü.

Bana inanmıyordu, sihrim olmadan inanmayacaktı. Ben ise yalan söylemekten çok yorulmuştum.

Kollarımı onun boynuna doladım ve kendime çektim. Kısa, nazik bir öpücüktü ama göğsümdeki yanmayı soğutmuştu. “Şu bildiğin kaydırağın oraya git. Yakınlarında bir yere saklan. Dewey uykuya daldığında seni bulacağım. Tamam mı?”

Jamison beni bir kere, bir kere daha öperken yüzündeki gülümseme giderek genişliyordu. “Seni seviyorum,” diye fısıldadı.

“Ben d—”

“Şaka yapıyor olmalısın,” diye tükürüverdi Dewey.

Her yanımda adeta buz kesti.

Dewey perdenin önünde duruyordu, ışık siciminde bir nefret fırtınası kopuyordu. Sicimleri görmese bile Jamison kendini onunla benim arama siper etti.

Bu korumacı tavrı Dewey’nin dikkatinden kaçmamıştı. “Sahneye çık, Luxe.”

Başımı iki yana salladım.

“İzleyicilerin bekliyor. Sahneye çık.”

“Hayır.”

Dewey bir kere gözlerini kırptı. Bir kere daha. “Sanırım bu işi zor yoldan yapacağız.”

Sonrasındaki her şey çok hızlı gelişti.

Dewey dirseğini büküp saldırmaya hazır şekilde Jamison’ın üstüne atladı.

Jamison benden tarafa dönerken yumruğu sırtına yedi.

Dewey altın saat işlemeli ceketinin içine uzanıp koyu renkli, gümüşü bir şey çıkardı. Bir tabanca.

Tabancası var!

Bunu yeterince çabuk söyleyememiştim.

Dewey namlusunu beni korumaya çalıştığı için sırtı hâlâ dönük olan Jamison’a doğrulttu. Çığlık atmaya çalıştım ama çok yavaşladım. Dewey ise çok yakındaydı...

“Durun!” Trys aralarına sıçrayıp kollarıyla mümkün olduğunca Jamison’a siper olmaya çalışıyordu.

Vücudum rahatlayarak gevşedi. Trys buradaydı. Trys buradayken Dewey, Jamison’a zarar vermezdi.

Trys kardeşiyle elindeki tabancaya bakarken bastonu tıkırdayarak yere düştü.

Dewey hâlâ bize nişan almış bekliyordu. “Çekil aradan.”

“Bunu nasıl yaparsın?” Trys’in ona bakan gözleri dolarken elleri hâlâ önünde, havada duruyordu.

“Çekil aradan, Trysta. *Hemen.*”

Trys’in öne uzanmış kolları titriyordu. “Eğer onu yeniden vurursan yeniden yolculuk yaparım.”

Yeniden mi?

Dizlerimin bağı çözülmek üzereydi. Jamison sırtını bana yaslayarak bir adım yaklaştı.

Dewey acı çeker gibi görünüyordu. “Bunu durdurabilmenin bir yolu yok. Yaşlanan yalnızca sen olursun.”

“Sen bu değilsin. Sen bir katil değilsin.”

Dewey’nin parmağı tetiğin üstünde seğiriyordu. “Ona *her şeyimi* verdim! Aramızda kalan tek şey o!”

“O kadar kolay değil,” diye yalvardı Trys. “Bunu sen de biliyorsun.”

“Eğer benim gördüklerimi sen de görseydin bunu anlardın. Birlikte başaracaklarımızı bilmiyorsun. Çocuklarımız dünyayı yerinden oynatacak!” Delirmiş gözleri yalvarırcasına bana bakıyordu.

Bu mide bulandırıcı kelimelerin her birinde samimiydi.

Çıkmaza düşmüştük. Trys Jamison’a siper oluyordu, Jamison ise bana siper oluyordu.

Orkestra ise aynı şarkıyı hâlâ tekrar ediyor, benim büyüleyici girişim için bekliyordu.

“Dur!” diye yalvardı Trys. “O benim en yakın arkadaşım.”

“Ben de senin kardeşimim. Onu benden mi koruyorsun?”

“İkinizi de koruyorum. Lütfen, sadece tabancayı yere bırak.”

“Böyle olmasını istemedim.” Dewey’nin ışık siciminde pişmanlık vardı. Derinlerinde bir yerde hâlâ bir insandı ve kalbi acıyordu.

Trysta’nın yüzü yumuşadı. “Biliyorum, Dewey. Sen iyi bir–”

Tabancadan yükselen patlama adeta kafatasımın içinde yankılandı.

Jamison’a tutunup onu da yanıma, yere çektim.

İkinci el silah sesi yükseldi. Çıplak kollarıma kan yürüyordu, Jamison acıyla bağırdı.

Trys yere kapanırken göğsünden kırmızı bir sıvı süzülüyordu.

Saf bir feryat Jamison’ın boğazından yükseliverdi. Trys’in adını sayıklıyordu ama Dewey tabancasını ona doğrultmuştu.

“Söylediğimi yap, ben de onu geri getireyim.”

Jamison’ın yüzündeki tüm kan çekiliverdi. Trys göğsünden akan kan dışında kımıldamadan yatıyordu.

Çok kan vardı.

Ne olduğunu görmek isteyen insanların ayak sesleri etrafımızı doldurdu. Roger aniden durdu ve ailesinin geri kalanı ilerlemesin diye kollarını iki yana açtı. Jamison’ın dehşete düşmüş gözlerinden yaşlar dökülürken Roger ona bağırdı —onu Dewey’den ya da Trys’in manzarasından korumak istemişti— fakat çok geç kalmıştı.

Roger’ın çenesi gerildi, ışık siciminde mavi, siyah bir kare belirdi. “Trys?”

“Ondan uzak dur!” diye Dewey terslese de Roger, Trys’in yanına çömeldi. Titremeden saatlerce trapez üstünde gösteri yapabilecek kadar kuvvetli elleri Trys’in yarasını ararken tirmeye başlamıştı. Sanki kanamasını durdurabilirmiş gibi davranıyordu.

Sanki çok geç kalmamış gibi davranıyordu.

“Sen ne yaptın?” Roger’ın sesi öyle kulak tırmalıyıcıydı ki. Trys’in kanı kırmızı renkli bir boya gibi ellerine bulaşmıştı. Jamison onun eline uzanmaya çalışırken Dewey tabancasını hiddetle salladı. Jamison’a nişan almıştı.

Sahne arkasında görevli ekip etrafımızı sarıyordu, hepsi Revelle’di.

“Geri çekilin! Bir adım yaklaşanı vururum.”

Hepimizi öldürecekti.

Gücüme erişmeye çalışırken kafatasım acıyla zonkladı. Acı göğsüme, kaburgalarım ve tüm uzuvlarıma yayıldı.

Ancak çağrım hiçbir sihir cevap vermedi.

Orkestra giriş müziğimi ısrarla çalmaya devam ediyordu.

“Lütfen, Dewey,” diye yalvardım. “Gidip bir yerde konuşalım.”

“Beni büyüleyip bana yeniden yalan söyleyesin diye mi? Kesinlikle olmaz.”

“Tatlım–”

“Trevor!” diye kükredi Dewey.

Trevor perdenin arkasından başını içeri doğru uzattı. Gözlerimiz kavuştu. *Git!* diye bağırdım zihnimin içinden. *Yardım çağır.*

Ama ne işe yarayacaktı ki? Dewey zamanı başa saracaktı ve hiçbirimiz yaşananlardan haberdar olmayacaktık.

Hayır, Dewey'den kaçış yoktu.

Trevor yaklaşıırken Dewey bir yay çizercesine tabancasını savurdu. “Eğer sakın kalırsanız herkes iyi olur. *Herkes.*”

“O lanet tabancayı yere indirirsen buna inanmamız daha kolay olur,” diye bağırdım.

Dewey'nin çenesi kararlılıkla kasıldı. “Bu sizin kendi iyiliğiniz için.”

Roger'ın dudakları sessiz bir dua ile kımıldıyordu, ellerini Trys'in yarasının üstüne bastırdı. Daha önce onu hiç bu kadar perişan görmemiştim, Margaret'tan sonra bile. “Dr. Strattori'yi çağırmama izin ver. Lütfen!”

Dewey ona kulak bile asmamıştı. Bakışları yanımda titreten Jamison'a odaklıydı. Jamison'ın ışık siciminde koyu, sar-sılmış bir mor renk vardı.

Orkestra hâlâ çalmaya devam ediyordu.

“Ne yapmamızı istediğini söyle.” Sesim sakın çıkıyordu.

“Jamison'dan benim için yalmzca tek bir soruya cevap vermesini istiyorum.”

Trys'i kucakladığı yerden Roger'ın yüzü aniden Jamison'dan tarafa dönüverdi. “Tek bir cevap bile verme.”

Dewey'nin ışık sicimi geçen her saniyeyle sakinliyordu. Bize sahip olduğunun farkındaydı. “Cevap vermesine gerek yok. Cevabını *düşünmesi* yeter, Trevor benim için geri kalan boşlukları doldurur.”

Tüm uzuvlarım buz kesti.

Eğer Jamison'ı yeniden öldürecekse, Trys olmadan Jamison'ın hayatta kalması mümkün değildi. İkinci bir şans olmazdı bir daha.

“Siz üçünüz nerede tanıştınız?”

Jamison'ın bakışları Trys'in vücudundan ayrıldı. "Ne?"

"Sen, Trysta ve Roger. Nerede tanıştınız?"

Sanırım sende, bir Revelle olduğun için, daha farklı çalışıyor olabilir, bu ışık sicimleri yardım aldığım kişilerin geçmişlerine götürüyor beni. Hangi kapılardan geçtilerse onlar arasında dolaşıyor ve doğdukları güne kadar uzanıyor.

Jamison'ı onlarla tanışmadan önce öldürebilirdi. "Ona hiçbir şey söyleme!"

"Trevor, Jamison onlarla nerede tanıştıklarını düşünüyor mu?"

Trevor'ın dudakları sanki vücudundan kopmaya çalışıyorlarmış gibi büküldü. "Evet, efendim," diye cevap verdi sıkıldığı dışerinin arasından.

"Hayır!" diye çığlık attı Roger.

Yanan ciğerlerime rağmen sihrimin daha derinlerine uzandım. Kalan gücümün arayışı içinde her bir köşeye bakınıyordum. Kan büyüydü. Hâlâ hayattaydım. İçimde bir yerlerde verebilecek canım kalmıştı.

"Bana neresi olduğunu söyle," diye emretti Dewey.

Trevor sessizdi. Dewey onun itaatkarlığına o kadar alışmıştı ki soru şeklinde dahi sormuyordu artık.

Daha derinlerime bakıyor, iliklerime kadar beni ele geçiren acımın ciğerlerimi kavrayışını fark etmiyordum.

"Söyle, Trevor."

Edwardes'in sesi cevap verirken cılız çıkmıştı. "Bu doğru değil, efendim."

"Gerçekten mi? Beraber geçirdiğimiz onca şeye rağmen senden bu cevabı zorla almamı mı istiyorsun?"

"Evet, efendim, öyle istiyorum." Trevor kaçmaya hazırlanırcasına bir adım geriye atmıştı ki—

Dewey tabancasını asistanından tarafa çevirip namlunun ucunu Trevor'ın alnına yasladı. Trevor'ın rengi soluverdi.

Durum çaresizdi. Dewey'yi bayıltabilecek bir sihir yapabilsem bile uyanır uyanmaz yine peşimize düşecekti. Zamanda sıçrama fırsatı bulamadan kalbinin atmasına engel olabilecek bir şey bulamadığım sürece Dewey asla vazgeçmeyecekti. Ve eğer Dewey ölürse Trys de sonsuza dek yok olacaktı çünkü onu geri getirmek için zamanda yolculuk edebilecek kimsemiz yoktu.

Namlusunu hâlâ Trevor'ın alnına yaslayan Dewey gücemiş görünmeyi başarabiliyordu. "Gerçekten sormamı mı istiyorsun?"

"Evet," diye fısıldadı Trevor. "Bunu yapmak zorunda değilsiniz."

Parmağımdaki ağır yüzük uyarıyordu. Bu yüzüğü bana Trevor vermişti. Onu yalan söylemesi için büyüleyebilir, kendi sihrinin bedelinden bertaraf edebilir miydim?

"Bunu yaptığımı hatırlamayacaksın bile," dedi Dewey. "Ama ben ihtiyacım olduğunda senin nerede durduğunu *hatırlayacağım*. Şimdi söyle bana. Bu üçü nerede tanıştı?"

Mücevher sihri parmaklarımın arasında yumuşak, serin bir ipek gibi kaydı. *Oyalanmak, yanlış yerin detaylı tarifini vermek istiyorsun...*

Trevor'ın dudakları güçlkle açıldığında istemsiz cevap verme dürtüsü ile mücevherimden yayılan sihir adeta birbirleriyle kavga ediyorlardı. İri gözleri benimkilere çevrildiğinde olanları anlamıştı. *Sadece bana güven* diye zihnimden fısıldadım. *Bambaşka bir yerin adını söyle*. Eğer onu sakın tutabilir, gerçeklerin dudaklarından dökülmesine engel olabilirim Dewey yanlış yere yolculuk yapar ve Jamison hayatta kalırdı.

Roger haykırıp yeri yumruklarken duyulacak cevapları bastırmaya çalışıyordu. Ben ise tatlı mücevher sihrimin derinliklerine uzanıyor, elmas tozlarının elimin üstüne dökülmesine izin veriyordum...

“Bana *şimdi* cevap ver,” diye emretti Dewey. “Bu son şansın.”

Florida demek istiyorsun. Ya da California. Gerçekler haricinde herhangi bir şey. Dudakları bükülürken sihrim onun sihri ile mücadelesine devam ediyordu. Herhangi bir cevap karşılığında Dewey onu rahat bırakırdı.

Trevor’ın dudakları titremeyi bıraktı. Gözleri gözlerimle kavuştu. “Millie’ye üzgün olduğumu söyle.”

Tabanca patladı, Trevor yere devrildi.

Kulakları sağır eden ses zihnimde yankılanıyor, müziğin ve çığlıkların sesini bastırıyordu. Bir zamanlar Trevor’ın yüzünün olduğu boş, pembe deliğe bakıyordum.

Onun adını haykırmayı, ona uzanmayı denesem de Jamison uzandığım yerden beni yakaladı. Elleri kan lekeli zemine düştü, ah Tanrım, kan...

“Kendi etti kendi buldu!” Dewey’nin ellerindeki tabanca titriyordu.

Arkadaşımdan geriye tanınacak hiçbir şey kalmamıştı. Sihrimle mücadelesinden, onu büyülerken yaşadığı korku hissinden eser kalmamıştı gözlerinde.

Ben ne yapmıştım? Keşke onu rahat bıraksaydım. Ya da kaçmasını, uykuya dalması ya da herhangi bir şey yapması için büyüleseydim.

Onun sonu *ben* olmuştum.

Olduğumuz yerde durakalan pek çok Revelle daha gelmişti. Dewey elindeki tabancayı onlara doğru savurunca kasaların ve

dolapların arkasına saklandılar. Bana seslenseler bile kulaklarımda çınlayan izleyicilerin gürültüsü yüzünden onları işitemezdim.

Jamison beni kendine çekti. File çoraplarımda küçük, pembe parçalar vardı. Trevor.

Tabancanın namlusu kafatasımın arkasına yaslandı. Çınlama sesi kesilince yerini orkestranın heyecanlı melodisi aldı.

“Bana nerede tanıştığınızı söyle,” diyen Dewey’nin sesi çatlamıştı. “*Hemen.*”

Jamison kımıldamıyordu.

Sihrim çağırma cevap vermiyordu, yalnızca acı veriyordu. “Bana zarar vermez,” diye boğuk bir sesle karşılık verdim. “Cevap verme.”

Dewey alay edercesine bize baktı. “Bu riske girmek istediğinde emin misin?”

“Geri dönecek ve sen onun kim olduğunu dahi bilmezken seni öldürecek. Tek kelime etme.”

Jamison beni göğsüne yaklaştırdığında ışık siciminde acı çektiği görülüyordu. Trys’i daha yeni kabetsmişti. Trevor yerde kan içindeydi. Jamison bir sonrakinin ben olmasından çok korkuyordu.

“Yapamaz,” diye tekrar ederken bu sefer daha sakindim.

Dewey onaylamayan bir ses çıkardı. “Peki. Ben de *onu* vururum.” Tabancasını Roger’dan tarafa savurdu. “Onu şimdi öldürebilirim. Ya da zamanda geriye gider, üçünüzün tanışmasına, yollarınızın kesişmesine engel olurum. Trysta ve Roger’ın acı çekmesi gerekmez. Seni özlemezler bile.”

“Yapamazsın!” diye kükredi Roger. Trys’in zarif vücudu, Roger’ın kollarının arasında gevşekçe yatıyordu.

Jamison onlara bakarken gözlerinde dehşet dolu bir ifade vardı.

“Senin dostluğun ya da onların hayatı,” dedi Dewey sakince. “Seçim yapmak için üç saniyen var.”

“Yapma,” diye ona yalvardım. “Seni öldürecek!”

“İki.”

“Ne yapabilirim?” diye yalvardı Jamison.

Dewey’nin ışık sicimine uzansam da kıpraşmıyorlardı bile.

Dewey, Roger’ı gömleğinden yakaladı. “Bir.”

“Washington’da!” diye bağırıverdi Jamison. “Washington’daki tren istasyonunda.”

Dewey, Strattori’dan sıyırdığı bıçağı temizlerken takındığı gülümsemeyle bana bakarak tabancasını indirdi. Sanki tüm bunları benim hayrıma yapıyor gibi davranıyordu. Yüzündeki o gülümsemeyi koparıp almak istiyordum ama ani bir hareketimde zamanda yolculuk yapardı.

Oyun bitmişti.

Gerçek bir hatırayı unutturabilecek kadar Dewey’yi büyülemenin imkanı yoktu. Kan büyüsünün onun için nasıl işlediği hakkında en ufak bir fikrim yoktu – bu gece dökülmüş olanları kullanabiliyor muydu yoksa bir törene mi ihtiyacı vardı, bilmiyordum ama Jamison’ı öldürecekti ve süreç içerisinde bir gün bile yaşanmayacaktı.

Orkestra yüksek sesli neşeli müziği çalmayı sürdürüyordu ama ben buradaydım.

Bir önemi yoktu. Tüm bunların silinmesi an meselesiydi.

Kelimenin tam anlamıyla perişan olan Jamison’ın dizlerinin bağı çözüldü. Roger yüzünü ellerinin arasına gömdü. Trysta kımıldamadan yatıyordu. Ve Trevor, tatlı Trevor, her şeye rağmen benim güzel arkadaşım...

Dewey ise kendinden daha memnun görünemezdi herhalde. Jamison'ın etrafında dönerken eliyle ceketinin üstüne saçılmış parçaların kalıntılarını silkeledi. Zafer turu atıyordu.

“Herkesin inandığı kadar muhteşem falan değilsin. Öte yandan, annenle baban...” Dewey kendi kendine güldü. “Dize gelmeleri yıllar sürdü.”

Jamison'ın yüzündeki tüm kan çekiliverdi.

Dewey avını öldürmeye hazırlanan bir avcı misali başını yana eğdi. “Benim gördüğüm farklı versiyonlarından haberin bile yok. Sevgi dolu, etrafında pervane olan ebeveynlerin seni kibirli küçük bir çocuğa dönüştürdü. Yetimhane ise seni yumuşattı. Ama her versiyonunda *bana* ait olana sulanmaya çalışan bir fareden farksızdın.”

Uzuvlarım buz kesti.

Jamison geri çekildi. “Sen... annemle babamı sen mi öldürdün?”

“Aslına bakarsan elektrikli sandalye öldürdü.”

“İmkansız,” diye gürledi Roger. Dewey'ye yem atıyor, zaman kazanıyordu. Ama ne için? “Kimse o kadar geri gidemez. Sen bile.”

“Hâlâ yeni keşfettiğim yeteneklerime alışmaya çalışıyorum ama seni temin ederim yapılabilir.”

Gözlerimi kapattığımda içimde hayatta kalmış hücrelerimi aramaya başladım. Verebilecek neyim kaldıysa uzandım.

“Saçmalık,” diye alay etti Roger. “Takılıp geçmişe düştün. Bunlar seni güçlü mü yapıyor sanıyorsun?”

“Bir kere değil ki. Pek çok defa.” Dewey onların etkilenmesini beklercesine sırtıttı. Şu an bile takdire ne kadar muhtaçtı.

Jamison, Dewey'ye bir adım yaklaşırken öfkeyle zonkluyordu. “Kız kardeşimi *sen* mi kaçırdın?”

Kelimelerinin her hecesi acı ile sarmalanmıştı, çaresizliği kelimelerin arasındaki boşlukları dolduruyordu. Sihrimi aramaya devam ediyordum.

“Seni de öldürdüm aslında. O çok sevdiğin sahilde seni boğdum. Tombul küçük kollarıyla beni durdurmak için uğraştın. Ama nedense, o zaman çizgisinde Luxe’ün sihri hiç gelişmedi.” Dewey’nin yüzünde memnunsuz bir kırışma belirdi.

Catherine Revelle yaşıyor, Jamison Jones öldü. Colette gösterinin yıldızı ama Luxe’ün sihri güçsüz ve Catherine beni ondan uzak tutuyor George kazandı. Catherine öldü, Jamison öldü. Luxe gösterinin yıldızı ama sihri güçsüz. Benden nefret ediyor.

“Zaman garip bir şey. Eğer Charmant’dan çok uzak bir yerde arkadaşlarıyla tanışmadan önce korkunç bir kazaya kurban gidersen buradaki hayat etkilenmez. Sadece yolu göstermesi için birisinin sihirli kanına ihtiyacım var.” Roger’a sıırttı.

Kan büyü. Roger ile. Jamison ile tanışmamızdan önce onu öldürmek için.

Dewey, adım adım yaklaşan Revellelere, ardından Trys’in bedenine baktığında yüzündeki gülümseme soldu. “Ne kadar aydınlatıcı bir an olursa olsun, vakit geldi.”

Bu yazı, *her şeyi* yeni baştan yazabilmek için ikisini de öldürecekti.

Kendimi boşa aldım, sihrime verebileceğim neyim varsa kendim teslim ettim. Acı tenimi yakıyordu, başımdaki baskı o kadar yoğun ki gözlerimdeki damarlar patlıyordu. Yere yığılmaya direnerek daha derin bir istek ile beni hayatta tutan her şeyi çağırdım. Strattori kendi yaşam pınarımı boşalttığımı söylemişti. Hayatta olduğum sürece kan büyüme ulaşabilirdim.

Karanlık üstüme çökerken hatıralar gözlerimin arkasında

canlanmaya başladı. Saçlarımı düzelten annemin mırıldandığı Revelle jenerik şarkısı. Sahne arkasındaki şekerleri almak isterken büyükanne yakalanışım, annemin kızmış gibi rol yapması. Teyzem ve yengemin bana, Colette'e ve Millie'ye trapez gösterisini öğretişleri. En yakın arkadaşlarımla beraber aynı çatı altında büyümenin heyecanı, onlarla Büyük Çadır'ın rüzgarlı salonları boyunca kovalamaca oynamak, gözlerimi kapatarak kendimi boşluğa bırakırken beni yakalayacaklarından emin olmak, onlarla sahilde uzanırken Colette'in serçe parmağının serçe parmağımı yakalaması. Jamison'ın dönme dolapta nabzımı dinleyen başparmağı. Kumların üstünde felekten çaldığımız o öpüşme.

Sevildiğimi hissettiğim her saniyeye daldım. Yaşadığım her dakikayı hatırladım.

Dewey'nin yüzü gevşedi, benden tarafa ağır ağır dönerken çok geç kaldığını fark etmişti.

Beni seviyorsun ve ben de seni seviyorum. Yorgunsun, çok yorgunsun...

Tabanca takırdayarak yere düştü. Dewey'nin gözleri titreşti, dizlerinin bağı çözüldü.

“Yakalayın!” Eğer düşmesi yüzünden uyanırsa zamanda yolculuk yapması için bir saniye bile yeterdi.

Roger öne doğru atlayıp Dewey'yi kan revan olmuş ellerinden yakaladı ve onu sakince yere yatırdı. Ardından çenesi gerilerek bana baktı.

“Onu büyüledim,” diyebilirken Dewey'nin ışık sicimlerine öyle sıkı sarıldım ki göğsüm patlayacakmış gibi hissediyordum. Nihayet gözleri kapanmaya başlamıştı. “Bence – Hayır!”

Jamison tabancayı Dewey'nin şakağına yasladı ve tetiği çekti.

OTUZ BEŞ

✠
Jamison

“Hayır!” diye bağırarak Roger tabancayı elimden kapıverdi.

Dewey’nin gözleri hâlâ kapalıydı. Şakağındaki kırmızı delik düzgün, simetrik bir yaraya benziyordu. Trevor’inkinden çok farklıydı.

Ama ölmüştü.

Onu vurmuştum. Daha önce hiç ne bir tavşan ne bir geyik ne de erkeklerin avladığı diğer hayvanların peşinden gitmişim ama az önce bir *insan* öldürmüştüm.

Vahşi, intikam dolu bir alkış sesi müziği bastırdı.

“Özür dilerim.” Boğazımdan tuhaf bir kıkırtı yükseldi. Yine özür diledim.

Roger şeytanın ta kendisiymişim gibi bana bakıyordu. “*Trys! Trys*’i unuttun.”

Trys.

Onun yanında Trevor yatıyordu. Cansızdı. İkisini de kurtabilecek zaman yolcusunu az önce öldürmüştüm.

Dizlerimin üstüne düştüm, Trys'in gevşek bileğine uzanıp nabzını aradım.

Hayır, hayır, hayır.

Tek kelime etmeyen Luxe yanımda yere yığıldı.

“Cesetleri alın. Çabuk!” diye biri gürledi. Wolffe’ydi. Silah seslerini duymuş olmalıydı.

Revellelerin çoğu saklandıkları yerlerden çıkmaya başlamışlardı. Luxe’ün teyzeleri Trevor’ı kucaklarlarken başka yöne bakmak için kendimi zorladım. Luxe’ün dayılarından iki tanesi Dewey’yi sahne arkasının labirentinin derinliklerine taşıdılar. Büyükanneleri bir bar havlusuyla artlarında kalan kan izlerini temizliyordu.

Trys’e uzandılar ama onu sıkıca tuttum.

Roger, Trys'in üstünden onlara sertçe baktı. “Dr. Strattori’yi görmeden olmaz.”

“O artık yok.” Wolffe oğlunun omzuna nazikçe elini yasladı.

“Sen doktor musun?” diye tersledi Roger. “Kimse ona dokunmayacak! Charmant’daki bütün Strattoriler onun öldüğünü teyit edene kadar olmaz.” Trys'in saçlarını geriye ittirip çenesini kastı. “O zaman bile.”

Wolffe, Roger’ın yanına çömelmeden önce oğlunun yüzünden okunan çaresizliği inceledi. “Oğlumu duydunuz. Sen, Dr. Strattori’yi getir. Sen, burada nöbet tut. Kimse kımıldamasın! Eğer birisi bile burada yaşananları *düşünürse* hepimiz yanarız.”

Düşüncelerimizi duyması için bir Edwardes yeterdi, böylece tüm Chronoslar olanları öğrenirdi. İki Chronos, Revelle gösterisinin arka sahnesinde vurulmuşlardı.

Eğer teslim olursam ve Trys’i geri getirmeleri için yalvarırsam belki Trys yaşayabilirdi.

Roger babasına yaslandığı zaman gözyaşlarını bastırmaya çalışırken her zamankinden daha genç görünüyordu. Etrafımızdaki tüm Revelleler benden tarafa endişeli bakışlar atarak işe koyulmuşlardı. Bunun sebebi yangını benim çıkardığımı düşünmeleri miydi yoksa birisini öldürmem mi?

Caroline hala hiddetle lekelenmiş yerleri silerken Colette sahne arkasına geldiğinde kaşları tertten parlar olmuştu. “Seni bekliyorlar, baba. Sonuçları açıklamanın vakti geldi.”

Wolffe onu durdurmak için hamle yapsa da geç kalmıştı.

Her yerde kan vardı. Çoğunlukla Dewey’nindi ama Trys’indi de. Luxe’ün bile yüzüne kan bulaşmıştı.

“Luxe!” diye çığlık attı Colette. “Sen iyi misin?”

“Benim değil,” diye usulca cevap verdi Luxe. Colette’in üstümdeki bakışlarını hissetsem de onun da bana Roger gibi, sanki hem Trys’i hem de Trevor’ı öldüren benmişim gibi bakmasını kaldıramazdım.

Colette’in sesi Trys’i gördüğü zaman yürekleri dağlayan acı doğru bir feryatla yükseldi.

Gözlerimi sıkıca yumdum. Bunlar gerçek olamazdı.

Küçük, soğuk bir el elimi tuttu. “Bunu neden yaptığını anlıyorum,” diye fısıldayan Luxe’ün yüzü bembeyazdı.

“Hayır diye bağırdın,” diye karşılık verdim.

Elimi cılız bir edayla sıktı. Gözlerinin etrafını koyu halkalar çerçevesliyordu. Çok yorgundu, tüm bunlar onu tüketmişti.

Dewey yoktu artık. Luxe onu bir daha onu asla büyülemek zorunda kalmayacaktı.

Ama Trys...

Roger’in elleriyle onun göğsündeki yaraya bastırıyordu. *Lütfen, Tanrım, kalbine isabet etmiş olmasın. Eğer Tanrı’nın*

bir tür puan sistemiyle çalışıyor olma ihtimali varsa, dini bir yetimhanede geçirdiğim on iki yılın karşılığını almak isterdim. Bir adamı öldürmüştüm ve Tanrı Trys'i bizden ceza olarak koparıyorsa...

“Ne oldu?” diye ağlayan Colette yarayı bulmak için Trys'in kandan koyulaşmış kıyafetini araştırmaya başladı.

“Şimdi olmaz,” diye mırıldandı Luxe. Onun elini sıktım ama bana karşılık vermedi.

Helen Strattori beni yolundan öteye ittirerek koşarak yanımıza geldi. Trys'in eli avcumdan kaydı, Dr. Strattori ise kurşun yarasını incelerken onaylamayan bir ses çıkardı. Sanki vurulması Trys'in kabahatiydi.

Hem de erkek kardeşi tarafından.

Benim öldürdüğüm kardeşi.

Wolffe, Roger'ın omzunu sıktı. “İzleyiciler kazananı ilan etmemi bekliyorlar. Oraya geri dönmem gerekiyor.”

“İyi de öldü!” diye bağırdı birisi.

“Bunu bilmiyor muyum sanıyorsun?” diye tersledi Wolffe. “Nasıl vakit kazanacağımızı bulabilmek için herkes çıkıp uzun, gösterişli bir selam versin. Gerekirse bir kısa gösteri daha yapın.”

Colette kana bulanmış ellerini öne uzattı. “Ciddi olamazsın?”

“Eğer izleyiciler bir şeylerden şüphelenirlerse biteriz. Git, tatlım. Şimdi ona yardım edemezsin.”

Colette kımıldamadı. Helen Strattori, Trys'in gömleğini yırtıp açtı ve ellerini yaranın üstünde gezdirdi.

Roger, Trys'e sıkı sıkı tutunuyordu. “Bana aktar.”

“Bunu yapamayacağımı biliyorsun,” diye sakince cevap veren Dr. Strattori bakışlarını Trys'ten ayırmamıştı. Dr. Strattori'nin sihri hasarı tespit edebilirdi ama Trys'in rızası ol-

madan yalnızca geleneksel ilaçları kullanarak tedavi edebilirdi. “Git, Colette. Ben onun yanındayım.”

Colette’in yüzü asıldı. Ellerini bir havluya sildikten sonra Luxe’ün kırmızı dudaklarına doğru kaldırdı. “Geliyor musun?”

“Birazdan.” Luxe’ün sesi işitilecek gibi değildi. Onu daha önce hiç bu kadar yorgun görmemiştim.

Yüzüne dökülen saçlarını geriye ittirdim. Teni buz gibi soğuktu. Muhtemelen şoktandı. “Sana biraz su getirmemi ister misin?”

Strattori’nin elinin altından bir inleme işitildi.

“Trys!” diye ciyakladı Roger.

Tatlı, çok tatlı bir rahatlık etrafımı sardı. Trys’in elini yakaladım, Colette gözlerini sıkıca yumduğunda rahatlayarak akan yaşları yanaklarından süzölmeye başladı.

Trys gözlerini kıpırıştırarak açtı ve Roger’ı, Colette’i ve beni inceledi. Yeniden inledi. “Ne oldu?”

Roger başını iki yana hafifçe salladı. Strattori’nin önünde olmazdı.

“Kurşun kalbini ıskalamış ama ciğerlerine yakın,” dedi Dr. Strattor. “Seni ameliyathaneme götürmem gerek.”

Trys’in elini sıktım, Trys de aynı şekilde karşılık verirken gözümdeki yaşlar görüşümü bulanıklaştırmaya başladı.

“Yani iyi olacak mı?” diye sordu Colette.

Dr. Strattori içki şişesinden büyük bir yudum aldı. “Onu her kim vurduysa ya çok kötü bir nişancı ya da çok ama çok iyi.”

Trys’in yüzü buruştu, elleriyle yüzünü kapatırken Roger ve halaları Dr. Strattori’nin onu bir sedyeye yerleştirmesine yardımcı oldular.

“İyi olacak,” diye kendi kendime tekrarlardım. Luxe’a tekrarlardım. “Bunu duydun mu?”

Trys yaşayacaktı. Luxe, Dewey'den kurtulmuştu. Hepimiz kurtulmuştuk.

Kabus nihayet sona ermişti.

Wolffe yeniden göründü ve Colette'i kovaladı. Luxe ve benim birbirini tutan ellerini gördüğünde kaşlarında daha çok çatılmıştı. "Seni de sahnede görmek isteriz, Luxe."

Luxe sessiz kaldı, gözleri kapalıydı.

Nemli buklelerini gözlerinden uzaklaştırdım. "Onsuz yapamaz mısınız?"

"İzleyiciler yeni belediye başkanını ve gelinini bekliyorlar. Bize zaman kazandırmasına ihtiyacımız var." Yanımıza çömel-di. "Tükendin mi, Luxe?"

Wolffe şifreli konuşuyordu. Luxe'ün bana sihrinden ne kadar bahsettiğini bilmiyordu.

Luxe'ün bacakları kımıldasa da ayağa kalkamıyordu. Tüm vücudu titriyordu.

Onu kendime doğru çekip sıcaklığımı üstüne adeta bir battaniye gibi örttüm. "Çok şey yaşadı, efendim."

Wolffe kollarını kavuşturdu ama Luxe olmadan gitti. Gözü olan herkes onun bayılmanın eşiğinde olduğunu görebilirdi.

"Yanımdayım," diye saçlarına doğru mırıldandım. "Bitti, sen de iyisin, tamam mı?"

"Özür dilerim," diye nefes aldı.

"Hiçbir şey için özür dilemek zorunda değilsin." Ellerini, yüzünü lekeleyen, dökülen onca kana rağmen gülümseyebildim. "Artık özgürsün."

"Zamanda geri gitti." Luxe'ün gözleri titreyerek kapandı, ifadesi hülyalı ve mesafeli gibiydi. "Hem de defalarca."

"Biliyorum, aşkım. Ama ne yaparsa yapsın her zaman birbirimizi bulduk."

Sesi o kadar cılız, o kadar huzurluydu ki. “Ben seni her zaman bulurum.”

Onun yanağını okşarken dudaklarında masum bir tebessüm canlandı. Artık acı yoktu, cesurluk ya da kaygısızlık maskesi yoktu. Görevini tamamlamıştı.

Hayatı nihayet başlayabilirdi.

Perdenin arkasından Wolffe’nin sesi gürlledi. “Adayımız için son bir şarkı daha söyleyelim mi?”

Kalabalık adeta kükredi.

“Luxe?” Büyükannesi, sesinde bir tereddütle yan kanatlarından bize bakıyordu. “Sahneye çıkabilir misin?”

Cesaretlendiren bir edayla Luxe’ün kolunu sıktım. Her ne yapmak istiyorsa, büyükannesini ona ikna edebilirdim.

Luxe kımıldamadı.

“Luxe?” İnatçı buklelerini onun yüzünden geriye ittirdim ama Revellelerin Yaldızlı Yakut’u grileşmişti.

Kül gibi. Ölü gibi.

Omuzlarını hafifçe sarstım. “Luxe?”

Luxe kımıldamadı.

“Dr. Strattori’yi buraya geri çağırın,” diye bağırdım.

Büyükannesi ona bir kere daha baktı ve geriye sendeledi.

“Hemen!”

Nihayet, yaşlı kadın aceleyle uzaklaştı.

Sabırsız kalabalık Dewey’nin adını tezahürat ediyordu.

“De-wey! De-wey!”

“Birisi yardım etsin!” Yalnızdık. Yaz mevsiminin en şaşalı partisinin tam ortasında yapayalnızdık. “Luxe’ün bir şeyi var!”

Revelleler için yükselen alkışlar giderek şiddetleniyor, yükseliyor da yükseliyordu. Perdelerin arasından süzülen ışıklarda

uçuşan tozlar görünüyordu. Küçük tozlar havada kıvrıla kıvrıla bize doğru yaklaşıp Luxe'ün dudaklarına kondu. Dudaklarından çıkan nefesin bu tozu döne döne geri göndermesi gerekirdi.

Saniyeler geçti. Toz yerleşti, Luxe'ün vişne rengi rujuna oturdu.

“Nefes almıyor.” Yaşadığım telaş yüzünden sesimdeki güç yok olmuştu. Neden nefes almıyordu? “Lanet doktor nerede?”

Millie ve Colette sahneden içeri beraber döndüler. Luxe'ü görür görmez donakaldılar.

“Ona yardım edin!” diye yalvardım. Neden hiç kimse hiçbir şey yapmıyordu?

Oyalanmadan yanımıza geldiler. Millie başını Luxe'ün göğsüne yaslayıp nabzını dinledi.

Gözleri gözlerimle buluştu. Başını iki yana salladı.

Mümkün değil. Doğru yapmıyor olmalıydı.

Parmaklarımı Luxe'ün bileğine doladım ve damarlarında atan yaşam enerjisini bekledim.

“Neler oluyor?” Roger da buradaydı, elleri Trys'in kanı ile lekelenmişti. “Yine mi bayıldı?”

Onun bileğini daha sıkı tuttum.

Millie elini Luxe'ün yanağına yasladı. Luxe'ün tenindeki soğukluğu hisseder hissetmez benimle yine göz göze geldiğinde ağlıyordu.

“Hayır,” dediğini işittim.

Millie, Colette'e doğru döndü, Colette'in yanakları fazlasıyla aydınlık ışıkların altında parlıyordu. “Ölmüş,” dedi boğuk bir sesle.

“Ölmüş mü?” diye tekrarladı. “Çalışmaktan yine canı çıkmış gibi mi?”

Colette'in dudaklarından bir hıçkırık süzüldü, öne doğru eğilirken hıçkırığı tüm sahne arkasında yankılandı.

Hayır. Bu gerçek olamazdı. Daha *henüz* özgür olmuştuk, daha yeni başlamıştık...

Luxe'ü göğsüme doğru kucakladım. Keşke onu ısıtabilseydim, o zaman iyi olurdu. Ve buradan gidebilirdik. Ya da kalabilirdik. Dewey artık yoktu ve Luxe nihayet yaşayabilirdi...

"Jamison. Söylediklerimi duyuyor musun?"

"Yanılıyorsun." Dewey'nin adını haykıran kalabalığın üstünden kendi sesimi zor duyuyordum. Wolffe yeniden göründü, dansçılara emirler yağdırdı. Luxe görür görmez olduğu yerde durdu.

Nihayet, *nihayet*, Dr. Strattori ile beraber büyükanne geldi.

"Bayıldı," diye açıkladım. "Sanırım gösteriden çok yoruldu. Burada da biraz heyecan vardı ve—"

Ciddi bir bakışla beni susturan Dr. Strattori nazikçe elini Luxe'ün yüzüne yasladı.

Revelleler etrafımızı sarmışlardı. Onların sorularından, ağlamalarından kaçamıyordum. Kafamı adeta doldurmuşlardı, yapılması gerekene odaklanamıyordum ki bu da Luxe'e yardım edecek herhangi bir şey bulmaktı.

Dr. Strattori'den kısa bir hayret nidası yükseldi. "Ne tuhaf, sihirli bir yara. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmedim."

"Ona yardım edebilir misin?" diye sordu Wolffe çaresizce.

Başını iki yana sallamakla yetindi. "Üzgünüm."

"Sadece yorgun." Sakin kalmalıydık. Luxe uyandığı zaman yaygaradan hoşnut kalmayacaktı.

Dudağına yapışan toz tanesini parmağımla nazikçe sildim. Dr. Strattori bana bakarken ciddi yüzünde acılı bir ifade vardı.

“Hayır,” dedim, bir saniyeliğine de olsa rahatlamıştım. Dr. Strattori yanılıyordu, işte o kadar.

Bayılma, kilo kaybı, burun kanamaları...

“Hayır,” diye tekrarlardım, bu sefer daha kuvvetle.

Tanrı Trys'i kurtarmıştı ama ben birini öldürmüştüm. Kendini savunamayacak birisini.

Her zaman bir bedel ödenirdi.

Dr. Strattori başını Luxe'ün göğsüne yaslayıp dinledi. Olduğu yerde doğruldu ve içini çekti. “Üzgünüm, gerçekten üzgünüm. Tek yapabileceğiniz burada yanınızda olmanız, böylece etrafında onu sevenler varken geçiş yapabilir.”

Colette, Luxe'ün gevşek elini tutup başını hiddetle iki yana sallıyordu.

Millie ise elini Colette'in eline yaslamıştı, hıçkırıklarını bastırmak için gösterdiği gayretle kelimelerini yutuyordu. Gözyaşları yanakları boyunca süzüldü. Büyükannesinin yüzü de öyleydi, uzanıp Luxe'ün alnında bir haç işareti çizdi. “Huzurla git, benim güzel, güzel kızım. Annen senin bekliyor.”

Burası onun eviydi. Charmant. Ailesi. Kuzenleri. Yaşayacak çok şeyi vardı, içinde daha çok hayat vardı...

Dr. Strattori'nin kolunu yakaladım. “Bana aktar.”

“Yapamam,” diye tersleyen kadın kolunu benden çekti. “Hem yapabilsem bile ölümcül bir yara, kara büyü ile lekelenmiş.”

“Dene.”

Beni şüpheyle inceliyordu. “Seni öldürebilir.”

“Ama o yaşar mı?”

Doktor tereddüt etti.

Tek ihtiyacım olan buydu. “Bana aktar.”

“Jamison yapamazsın,” diyen Roger omzumdan beni çekti.

“Yapmak zorundayım! Ölemez!”

Nasırlı elleri beni yakaladı. “Biliyorum, Jame-o. Ama gerçekten *yapamazsın*.”

“Haklı,” dedi Dr. Strattori. “Luxe’ün rızası olmadan sihri-me ulaşamam. İstesem bile.”

Bu ciddi doktordan alabileceğim en nazik cevap buydu ama yine de onun boynunu kırmak istiyordum.

Luxe’ün uyanması gerekiyordu. Birisinin onu uyandırması gerekiyordu.

Roger’ı kolundan yakaladım. “İntikam keseni kullan.”

“Kendini kurban etmene izin mi vereyim?”

“Ona bir şans verir, ufacık da olsa mücadele etmesi için bir şans!”

“Jamison, lütfen, bunu yapmana izin vermeyecektir—”

“Umurumda değil!” Sesim sahne arkasında yankılanırken Wolffe’nin uyarıları boğazında kuruyuverdi. Normal davranıyor olmalıydık ama Luxe’ün hiç de normal bir yanı yoktu. Onun *hiçbir şeyi* kalmamıştı.

Roger yüzünü ekşitti. Onu imkansız bir duruma sokmuş-tum ama Luxe’e yardım etmek zorundaydım, bedeli ne olursa olsun.

“Peki ya ben?” Millie elini Luxe’ün koluna yasladı. “Dr. Strattori, eğer onu uyandırabilirsek, bana aktarabilir misiniz?”

Büyükannesinin yüzü bembeyaz oldu. “Ne? Hayır!”

“Seni de öldürür,” dedi Dr. Strattori. “Kanındaki sihre rağmen bir insanın kaldırabileceğinden çok fazla.”

Luxe kaldırabilmişti. Hem de aylarca, hiç şikayetçi olmadan. Kendi başına.

Kendi başına. Millie'nin kolunu yakaladım. "İkimiz de yapsak?"

Dr. Strattori bana sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bakıyordu.

"Beraber yapsak, olmaz mı?" Kelimeleri yeterince hızlı söyleyemiyordum. Vaktimiz kalmamıştı; Luxe her an elimizden kayıp gidebilirdi. "Eğer yarayı aramızda bölüşürsek hayatta kalma ihtimalimiz artmaz mı?"

Dr. Strattori'nin kaşları alnının ortasında birleşti. "Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım."

"Ama mümkün mü?"

"Diğer Strattoriler size hayır derdi," dedi düşünceyle. "İkiniz de süreç içinde ölebilirsiniz. Ama... Belki."

Millie benimle göz göze geldi. "Hadi, yapalım."

Yeniden Roger'dan tarafa döndüm. "Onu uyandır. İntikam keseni kullan."

Roger seçeneklerimizi değerlendirirken çenesi bir kasılıp bir gevşedi. Nihayet cebindeki kadife keseye uzandı. Mücevherler yere saçıldı.

"Acele et."

Luxe çok soğuktu, çok gri renkliydi, göğsü artık inip kalkmıyordu...

Roger avcunun içindeki yakut taşını gösterdi. "Buldum."

Millie ile beraber el ele tutuştuk. Bana dönüp ciddi bir edayla başını salladı.

"Uyan kuzen," diye mırıldandı Roger. "Şu an uyanıksın. Kendini tetikte hissediyorsun."

Kırmızı yakut tükenirken kuru kan lekeleri gibi eriyordu.

"Hadi, Luxie kız. Ailen tarafından sevildiğini hissediyorsun – ve gözlerini açıp bizi görmek istiyorsun."

Hâlâ o kadar soğuktu, o kadar soğuktu ki.

“Jamison’ı öpmek istiyorsun,” diye denedi Roger. Millie’nin yüzünde bir tebessüm canlandı.

Luxe’ün kirpikleri kıpraştı.

Onun elini sıkarken yüreğim ağzıma gelmişti.

Dr. Strattori ona doğru eğildi. “Luxe Revelle, izinle, ölümcül yarayı Mildred Revelle ve... Buradaki genç adama aktaracağım.”

Dr. Strattori’ye dik dik baktım. “Ölümcül” ifadesi amacıma hiç yardımcı olmuyordu.

Luxe cevap vermedi ama yüzünde incecik bir ifade canlandı.

“Ve bana,” deyiverdi Roger. “Madem batıyoruz, o zaman beraber batarız.”

Elini benimle Millie’nin elinin üstüne yerleştiren Roger’ı görünce içim minnettarlıkla doldu.

Yine de Luxe kımıldamıyordu.

“Sorun değil, Luxe.” Boşta kalan elimi onun yanağına yasladım. “Yardım etmemize izin ver, olur mu?”

“Hayır.” Kelime cılızdı ama netti. “Kimse... *acı çekmesin.*”

“Eğer yükünü paylaşırsan hepimiz hayatta kalırız.”

Roger, Luxe’e doğru eğildi. “Kendini kurban etme. Sürekli bana böyle söylemez miydin?”

Luxe başını kaldırmak istedi ama bir öksürük nöbeti onu ele geçirdi, tüm vücudunu titretti. Öksürükler gelmeye öyle devam ediyordu ki spazmlar arasında nefes bile alamıyordu.

Roger’a bir bakış attım ama Roger başını iki yana salladı. Daha fazla yapabileceği bir şey yoktu.

Dudaklarımı yasladığım kaşları buz gibi soğuktu. “Sana beraber bir çözüm bulacağımızı söylemiştim. İşte bu. İzin ver yardım edelim.”

Luxe başını iki yana sallarken gözünden bir damla yaş kaçıp yanağından süzüldü.

Bu inatçı Revelle keçisi razı gelmeyecekti.

“Bir kere olsun, sadece evet de,” diye yalvardım. “*Lütfen.* Eğer kendin için yapmazsan da benim için yap.”

Luxe gözlerini sıkıca yumdu.

“Lanet olsun, Luxe!” Colette onun yüzünü kavradı. “Bana her şeyi paylaşacağımıza dair söz verdin. Şimdi kalkıp ölemezsin. Bu işte beraberiz. Beni duyuyor musun?”

Luxe’ün gözleri bir kere daha titreşerek açıldı. Beni gördü. Ardından Colette’i gördü.

Nihayet başını onaylayarak salladı.

“Hadi, yap,” diye Dr. Strattori’yi acele ettirirken avcumu Luxe’a daha sıkı yasladım.

Dr. Strattori tereddüt etti. “Yine de sihrin olmadığı için sonuçları olabilir—”

“*Yap hadi!*” diye bağırdı Millie.

Acı beklemeden geldi. Başıma, göğsüme, hayati organlarıma saplanan birer buz sarkıtı gibiydi. Çığlık atmamak için dilimi ısırmak zorunda kaldım...

Hayır. Çığlık *atıyordum*. Gözlerimi açtım, kör eden acıya rağmen Luxe’ün iyi olup olmadığını görmek istedim...

Tanrım. Onca ay boyunca, *yıllar* boyunca bununla mücadele etmişti.

Luxe’ün elini daha sıkı, daha da sıkı tuttum. Eğer kendini bunun için suçlarsa, eğer beni öldürür de onu kurtarırsa...

“Ben de yardım edeyim,” diye Colette’in sesi geldi uzaktan bir yerden.

“İzin vermeyecektir.” Helen Strattori’nin sesi soğuk ve profesyoneldi. “Sadece bu üçü için izin verdi.”

“Luxe, inatçılık etme! Yardım edeyim!”

“Bana aktar!” diye seslendi Caroline hala.

“Ve bana!”

Hepsi koşarak öne geldi. Kankan elbiseli teyzeleri. Wolffe ve diğer dayıları. Büyükannesi. Kuzenleri. İkinci göbek kuzenleri. Sahne arkasındaki her bir Revelle ellerini Millie’nin, benim, Roger’ın ve Luxe’ün elinin üstüne yerleştirdiler.

Yıldızları uğruna canları yanacaktı. Yeğenleri, torunu, kuzenleri ve arkadaşları için. Luxe onlar için nelere katlandıysa, onlar da Luxe için katlanacaklardı.

Luxe “Hayır!” diye çığlık atsa da kışın donukluğunu kovalayan bir ilkbahar gibi yanakları pembe çiçekler açmaya başlamıştı.

Sıcak yüzüne avcumu yasladım. “Bırak sana yardım etsinler.”

Yanağından bir damla yaş süzüldü. “Benim için kimse daha fazla fedakarlık etmesin.”

“Onlar senin ailen ve seni seviyorlar.” Dudaklarımı kulağına doğru eğdim. “İzin ver.”

“Yapamam.”

“İzin ver,” diye fısıldadım. Bize dokunan ellerin sayısı artmıştı. Doksan altı Revelle. “Bu yükü artık yalnız taşımak yok.”

Rıza verdiği anı görmek yerine hissettim. Hissettiğim acı giderden kayan su gibi azalıvermişti. Görüşüm berraklaştı; ciğerlerim soğuk havayı iştahla içine çekti.

Luxe yine bir öksürük krizine girdi ama öksürüğü artık kuruydu. Elini ağzından çektiğinde ise parmaklarında kan lekesi yoktu.

Yaşıyordu.

Şaşırtıcı derecede sağlam ellerle onu ayağa kaldırdım.

Yüzü göz yaşlarından sırlıklam olmuştu ama gözlerini eliyle kurularken gülümsüyordu. Kaleydeskop gülümsemesi değildi bu. Özgün, rahat, bir milyon karat değerindeki Luxe Revelle gülümsemesiydi. Yaşıyordu. Kahverengi gözlerinde altın renkli parıltılar vardı. Cildi çillerini öne çıkaracak kadar bronzlaşmıştı. Tüm yaz boyunca olağan halinin solgun bir versiyonu gibiydi, oysa şimdi karşımda tarifsiz bir güzellikle duruyordu.

Ailesi etrafımızı sarıp bizi kucaklarken Luxe gülümsedi. Onlara izin vermiş, onların sevgisiyle kucaklanmak için kendisini teslim etmişti.

Acı her geçen saniye solan göğsümdeki bir çimdiğe dönmüştü. Onca insanın arasında bölüştürülünce mide yanmasından farksız sayılırdı.

“Sizlere ne kadar teşekkür etsem az,” diyebildi Luxe.

“Bize teşekkür etme.” Büyükannesi uzanıp Luxe’ün yüzünü avuçlarının arasına aldı. “Gitmelisin, evlat.”

Luxe şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. “Gitmeli mi?”

“Gitmek yetmez.” Wolffe’nin gülümsemesi soldu. “Kaçın.”

Luxe irileşmiş gözlerle benden tarafa döndü. “Eğer herhangi biri...”

Yeni belediye başkanını öldürdüğümü öğrenirse. Bir Chronos. “Biliyorum.”

Wolffe ellerini ikimizin de birer omzuna yasladı. “Charmant’dan ayrılın, ikiniz de. Kimsenin sizi görmesine izin vermeyin. Ortam güvenli olduğunda size haber göndeririz.”

“Ama öğrenirlerse...” diye itiraz ettim.

“Öğrendiklerinde,” diye sakince cevap verdi Wolffe, “Bununla biz başa çıkarız. Onun ortadan kaybolduğunu ya da öl-

düğünü ne kadar geç öğrenirlerse geri dönüp getirmeleri onlar için o kadar pahalıya mal olur.”

“De-wey! De-wey!” diye kalabalık tezahüratına devam ediyorlardı. Huzursuzlanmaya başlamışlardı, oy verdikleri adayın kazandığının teyit edilmesi için hevesliydi.

“Beraber gidelim mi?” Luxe bir cevap ararcasına yüzüne baktı. Sanki ona hayır diyebilirdim.

“Elbette.” Onu kendime çekip alına bir öpücük kondurdum. Luxe’ün başının üstünden baktığımda Roger’ı gördüm. “Trys ne olacak?”

Trys beni korumak isterken vurulmuştu. Ameliyata ihtiyacı vardı çünkü erkek kardeşini öldürmüştüm.

“Ben onunla ilgilenirim,” diye söz verdi Roger. “Git.”

Luxe şimdi kuzenleriyle kucaklaşıyordu. Bu gerçekten oluyordu.

Roger’dan tarafa döndüm. “Trys yeniden ayağa kalkar kalkmaz bizi bulursunuz, öyle değil mi?”

Roger’ın yüzünde alışılmadık bir keder vardı. “Ben, ah, sanırım kalıp yardım ederim. Belki gösteride Luxe’ün yerini alırım.”

“Luxe’ün yerini *ben* alacağım,” diye düzeltti Colette onu.

Roger kardeşine gülümsedi. “Yine de kalmalıyım.”

Hayır demek istedim ama Roger kararını vermişti. Ailesinin ona ihtiyacı vardı.

Roger omuzlarımı yakaladı. “Güvenli olduğunda ikimiz için de özel bir yere mektup göndereceğim, tamam mı?”

Bir gün bir Edwardes bu konuşmanın hatırasını duyar da bizim peşimize düşebilir diye şifreli konuşuyordu.

“Geri döneceğiz,” diye söz verdim. “Güvenli olduğunda.”

“Bu bir veda değil. İki ay Chronoslar için on altı yıl demek. Dört ay ise otuzu aşıyor. Sadece... bir süre bulunması kolay kişiler olmayın.”

Roger şimdi bile ileriye düşünüyordu. Her zaman herkesi kollamaya çalışmıştı. Beni de. “Sonra bizi bulacak mısın?”

“Elbette.” Beni sıkıca kucakladı. “Tek günü bile harcama,” diye fısıldadı kulağıma. “Yeniden buluştuğumuzda anlatacak *sayısız* hikayen olmasını bekliyorum.”

Ona elveda demeye dilim varmıyordu. “Trys’e de ki—”

Roger beni bıraktı. “Ben ona anlatırım. Şimdi git.”

Luxe isteksizce kendini ailesinin kucağından ayırdı. Yüzü hâlâ ıslaktı ama Colette onun kulağına bir şeyler fısıldadığında gerçek gülümsemesiyle güldü. Artık saklanmıyordu.

“Kankan dansçıları, yeniden sahneye çıkın!” diye kükredi Wolffe. “Bize zaman kazandırın.”

“Trevor nerede?” diye soran Millie etrafına bakıyordu.

Luxe’ün gülümsemesi paramparça oldu.

“Ben hallederim,” diye mırıldandı. “Gidin.”

“Ama—”

“Dewey’nin korumaları sahne arkasına geliyor,” diye söze karıştı Wolffe. “Vaktiniz yok.”

Luxe parçalanmış bir ifadeyle Millie’yi seyrederken onun koluna dokundum. “Ya şimdi ya da hiç.”

Elini elimin içine soktu.

El ele tiyatrodan kaçtık.

OTUZ ALTI

✠
Luxe

Arka kapıdan koşarak çıktığımız an Dewey'nin korumalarından bir tanesine yakalandık. Adamın gözleri bizim ani çıkışımızla kocaman oluverdi. “Bay Chronos nerede?”

“Lavaboda.” Jamison'm elini bıraktım. “Müsaadenizle. Biraz temiz hava almam gerekiyor.”

Bana tepeden bakan korumanın kaşları çatıldı. Yüzümde hâlâ kan izin var mıydı? Ya da kostümümde, Trevor'ın kanı...

Ah Tanrım. *Trevor*.

“Burada ne oluyor?” diye sordu koruma.

Lanet olsun. Sihrime uzandım – hayır, daha fazla sihir yoktu.

Korumanın bakışları Jamison'a takıldı. Adam Jamison'a doğru atılsa da Jamison geriye doğru kaçarken elimi yakaladı.

Jamison'ı ofis ve soyunma odalarıyla dolu labirentin içinde çekiştirirken korumanın ağır postalları arkamızda gürlüyordu. Sahne arkasından bir yerden Dewey'nin tezahüratlarına rağmen

yükselen kederli bir ağlama sesi geliyordu. Millie miydi? Çünkü Trevor ölmüştü. Onun konuşmasına engel olmaya çalışmıştım ama durumu onun için daha kötü etmiştim ve şimdi...

Jamison beni karanlık bir odaya çekti ve kapıyı kilitledi. Ailemin uyumak için yerlere attığı yastık ve battaniyelerden bir tanesine neredeyse takılıp düşecektim. Jamison masanın üstüne eğildi, pencereyi açtı ve başını dışarı çıkardı. "Temiz."

Masada onun yanına sıçradım. "Önden sen."

Kapıya sertçe vuruldu. "Kapıyı derhal açın!" diye gür bir ses gürledi.

Jamison pencere ile titreyen kapı arasında gidip geliyordu. "Git. Hemen peşinden geleceğim."

Pencereden dışarı kaymak kolaydı, aşağısı yalnızca iki metre uzaklıktaydı. Jamison'a yer açmak için kenara kaydım.

Jamison bana bir battaniye fırlattı. "Bunu etrafına sar."

Her zaman düşünüyordu. Jamison uzun bacakları titreyerek kendisini pencereden dışarı bırakırken ben de gölgelere saklandım. Yeniden ayağa kalkınca pantolonunu silkeledi. "Akrobat olmayan birisi için fena sayılmaz."

Kısacık bir öpücüğün riskine girdim. "Hadi, gidelim."

Kankan dansçılarınm şarkısı tepemizden işitilirken aceleyle sokakta koşuyorduk. Jamison elini elimden ayırmıyor, sanki beni *yeniden* kaybetmekten korkuyormuş gibi sıkıca tutuyordu.

Köşeyi döndük ve—

Dewey'nin korumaları. İki tane. Dönüp bize baktılar.

Lütfen beni tanımayın, lütfen beni tanımayın. Ancak sessiz dualarım bir mücevher olmadan işe yaramazdı. Ya da kan büyüğü olmadan.

"Burada olmamanız gerekirdi." Dik dik Jamison'a bakarken tabancasına uzandı.

Hayır! Tabancaya hayır.

Adamın eline vurup tabancayı yere attım ve yanından koşarak uzaklaşmaya başladım.

“Şu ikisini durdurun!”

Tüm korumalar –seçim gecesi için en az bir düzine olduğunu söyleyebilirdik– ne beni ne de Dewey’yi korumak için buradaydılar. Onlar sadece Dewey’nin planının başka bir katmanından ibaretlerdi, Jamison’ın beni görmesine engel olabilmek için bir bariyerdiler.

Battaniyeyi üstümden atıp daha hızlı koşmaya başladığımda Strattori sihrinin yarattığı sersemliğe rağmen ciğerlerim her zamankinden daha hafif hissettiriyordu. Yıllarca sihrim gücümü bastırmıştı. En son ne zaman bu kadar hızlı, bu kadar özgürce hareket etmişim?

Hayır, özgür değildim. Henüz değildim.

Jamison’ın uzun bacakları hızıma yetişebiliyordu ama bize yaklaşan ayak sesleri kesilmemişti. Daha çok koruma vardı peşimizde. “Saklanmalıyız.”

“*Gitmeliyiz.*” Jamison’ın elinden tutup bir sonraki sokağa daldım. Ana Cadde’nin parlak ışıkları ileride bulanık şekilde görünüyordu. Kalabalığın arasından koşarken sokak müziğinin sesi yükseliyordu. Gece Mahallesi’nin sakinleri boş boş dolanıyor, içki içiyor ve hevesle seçimlerin sonuçlarını bekliyorlardı. Sarhoş ve neşeli turistler ise kaldırımları doldurmuşlardı. Aralarına karışmaya çalışırken yavaşlayıp başlarımızı eğdik ama Jamison’ın boyu çok uzundu. Benim de üstümde kan lekeli bir akrobasi elbisesi vardı. Yine de burası Gece Mahallesi’ydi. Kimse dönüp bize pek bakmazdı.

Burası benim evimdi. Ne Dewey’nindi ne de Gündüz Ma-

hallesi korumalarının – benimdi. Büyük Çadır’ın boş kalan yerine rağmen sokakların arasında yolumu gözü kapalı bulabilirdim.

Kalabalığın içinde kalarak iskeleye doğru zigzaglar çizdim. Feribotlar üç sokak ötedeydi. Hatta iki.

Kalabalık giderek azalmaya başlasa da korumalardan eser kalmamıştı. Jamison ceketini çıkarıp omzuma yerleştirdi. Kanlı akrobasi elbisemi örtmeye çalışıyordu. Trevor’ın kanı. Benim yüzümden...

“Henüz değil,” diyen Jamison elimi sıktı. “Sonra ayrılırız ama şimdi değil.”

Parlak mavi gözlerinden hâlâ pişmanlık okunuyordu. Bugün birisinin canını almıştı ve bunun için onu seviyor olsam da Dewey’yi kaybetmek neredeyse Trys’i de kaybetmemize mal olacaktı.

Bir sokak kalmıştı. Dewey’nin uzun, zarif, beyaz renkli feribotlarının oluşturduğu düzgün sıra ay ışığında parlarsa da uzun rıhtımın girişinin önünde kalan köşede iki polis memuru konuşuyorlardı.

Bakışları bizden tarafa çevrildi. Edwardeslerdi.

Eğer ikimizden bir tanesinin Trevor hakkındaki düşüncelerini...

“Şarkı söyle,” diye fısıldadım Jamison’a.

Bana kafası karışmış halde dönüp baktı.

“Aklından. Çabuk!”

Uzun boylu polis memuru kaşlarını çatarak bize bakıyordu. Başka bir şey düşünmeliydim, herhangi bir şey.

Gündüz Mahallesi ahmakları cehenneme benzeyen yatak odalarında mücevherleriyle yapayalnız uyusun.

*Büyük Çadır evin olunca asla yalnız kalmazsın,
o yüzden tüm kadehler Revellelere kalsın!*

Aldığım alkolü kaldıramıyormuşum gibi bacaklarımı sallayarak Jamison'a yaslandım ve büyükannemin parti şarkısını tıpkı Trevor'ın bana öğrettiği gibi zihnimde tekrarlamaya devam ettim. Jamison benim için endişelenen sevgili rolünü iyi üstlenirken beni düzeltmeye çalıştığı sırada bir kilise ilahisi mırıldanıyordu. Biz yanlarından geçerken şapkasının kenarını eğerek polis memurlarına selam verdi.

"Siz Luxe Revelle değil misiniz?"

Kalbim duruverdi sanki.

"Pardon! Siz Bayan Revelle'siniz, öyle değil mi?" Memur bize doğru yürüyordu.

Ağır ağır duraksadık. Gözleri kocaman olan Jamison yüzümü inceliyordu.

Sırt dik. Baş yukarıda, tıpkı annemin öğrettiği gibi. Onlardan tarafa dönerken sahnede takındığım gülümsememle sırtıttım. "Merhaba, beyler."

Genç polis memuru hızlı hızlı göz kırptıyordu. "*Gerçekten* sizsiniz."

"Hem de ta kendisi," diye göz kırptım. "Tanışıyor muyuz?"

"Hayır, ama..." Polis memuru sanki düşüncelerini temizlemeye çalışıyormuş gibi başını salladı. Kendi düşüncelerini. Zihin okuyabiliyordu.

*Gündüz Mahallesi ahmakları cehenneme benzeyen
yatak odalarında mücevherleriyle yapayalnız uyusun.*

"Bay Chronos nerede?" diye sordu ikinci polis memuru.

Yanımda duran Jamison gerildi.

"Ben nereden bileyim?" diye sakince cevap verdim.

“Ama seçim var. Sonuçları birazdan açıklarlar.”

“Kaybetti.” Kolumu Jamison’a doladım. “Muhtemelen bir yerlerde surat asıyordur.”

Bir adım atmamıza izin verdiler. Bir adım daha.

Jamison elini elime yasladı, beraber rıhtıma adım atarken elimi sıktı.

“Durdurun onları!”

Dewey’nin korumaları... sayamayacağım kadar çoktu.

“Durun!” diye bağırdı polis memurları. “Durun orada.”

Rıhtım dardı ve her iki yanında tekneler ve sudan başka hiçbir şey yoktu. Rıhtımın sonuna kadar koştuk ama saklanacak yer kalmamıştı.

Kapana kısılmıştık.

Korumalar rıhtıma doğru yaklaşırlarken çıkışımızı engellemek için genişçe yayıldılar. Bizi ele geçirdiklerini biliyorlardı. Polis memurları da düşüncelerimizi duyabilmek için odaklanmış bir ifadeyle gerilmişlerdi.

Jamison’ı hapse sürükleyeceklerdi. Ya da daha kötüsü olacaktı.

Büyük Çadır evin olunca asla yalnız kalmazsın,

o yüzden tüm kadehler Revellelere kalsın!

El ele iskeleden aşağı atladık.

Su dondurucuydu, yüzeyin altındaki sessizlik telaş vericiydi. Polis memurları ve müzik gitmişti. Gözlerimi kısarak Jamison’a bakarken suyun tuzundan gözlerim yanıyordu. Yine de karanlığın içinde onu göremiyordum. Annem işte böyle ölmüştü; bu suyun içinde, dibe batarak, ayak bileğine bağlanmış lanet bir beton blok ile...

Heyecanlı eller koluma çarptı. Jamison beni yakaladı ve su içinde çekti. Henüz yüzeye çıkmamıştık ama ciğerlerim yanıyordu. Karanlığın derinliklerine doğru ilerledik. Nereye gideceğimizi nasıl bildiği beni aşırıyordu doğrusu.

Nefes almaya ihtiyacım vardı. Daha fazla dayanamıyordum.

Birlikte yüzeye çıkıp iştahla gecenin soğuk havasını ciğerlerimize çektik.

“İşte oradalar!”

Ellerindeki fenerlerle suya bakan bir düzine adamın durduğu rıhtımdan anca on metre uzaklaşabilmiştik. İkisi suya atladı.

“Nefesini tut!” Jamison beni derine, derine, öyle derine çekti ki yosunlar kollarımı gıdıklıyordu. Annemi buldukla-
rı dibe varmıştık. Boğazım düğümlense de göz ardı etmeye, Jamison’ın eline odaklanmaya çalıştım. Nihayet gemi bağlama direkleri görüldü. Bir rıhtıma varmıştık.

İskelenin altına saklanıp nefes almak için yüzeye çıktık. Hemen tepemizde karanlık suya ışık tutan korumalar vardı.

Onların burnunun dibinden kaçmayı başarsak da Charmant’dan nasıl ayrılacaktık? Tüm feribotlar Dewey’ye aitti ve bildiğim kadarıyla bize geçit vermemeleri emredilmişti hepsine. Bir mucize eseri bizi tanımasalar bile paramız yoktu. Zamanımız yoktu.

Jamison alnını alnıma yasladı. “Teslim olabilirim,” diye fısıldadı. “Ya da bir feribota sızıp şansımızı deneyebiliriz.”

Onun boynuna tutundum, tenimiz tuzlu su yüzünden kaygandı. “Bana dışarıda koca bir dünya olduğunu söyledin. Görmek istiyorum.”

Jamison sırttı ve suya yeniden daldı. Onu takip etmek için öyle derine daldım ki kulaklarım ağırlaşan basınç yüzünden

patlayacaktı. Yine de yüzeyin altında sessizce yüzmeye devam ettik. Tek çıkış yolumuz buydu.

Büyük bir teknenin altından geçerken etrafımızı karanlık sardı. Bir feribottu bu. Ağır ağır yüzeye tekrar çıktık. Bağırışmalar şimdi daha uzaktan geliyordu. Feribota başımla işaret ettim ama Jamison başını iki yana sallayarak bir diğerine işaret etti.

Yeniden suya daldık, korumaların bağrımları suyun dalga-sıyla beraber bulanıklaştı.

Jamison beni üçüncü feribota kadar çekti. Feribotun ışıkları yanıyor, önümüzde duran iri motoru aydınlatıyordu. Eğer motor biz hâlâ suyun içindeyken çalışırsa ikimizi de paramparça ederdi.

“Bu,” diye fısıldadı Jamison.

Bana göre hepsi aynıydı. Hiçbirinde güverteye çıkabileceğimiz ne bir merdiven ne de platform vardı. Yine de Jamison güvertenin küpeştesine tutunmak için uzandı. Uzanamayınca –ki mesafe hayli uzundu– küfretti.

“Başka bir feribot mu denesek?” diye fısıldasam da zamanımız kalmamıştı. Şimdi bile korumaların kükremesi giderek yaklaşıyor, her bir rıhtımı ve her bir feribotu tek tek inceliyorlardı.

“Bu olmak zorunda.”

“O zaman beni omzuna çıkar.”

Üç başım varmış gibi bana şaşkın şaşkın baksa da itiraz edecek vakit yoktu. Suyu daldı, ben de başına yanlışlıkla tekme atarak tuhaf bir şekilde onun üstünde tırmandım. Yaklaşık bir doksan boyunda suda yüzen bir adam gülünç derecede dengsizdi ama bir şekilde dengemi kurabildim.

Ayaklarımı sağlam şekilde onun omzuna basıp güverteye doğru sıçradım ve kaçırdım, vücudum feribotun yanına çarptı. Yine de küpeşteyi yakalamayı başarmıştım.

“Bir şey duydum! Bu taraftan!”

Yanlarım esnemekten adeta çılgılık atıyordu ama kendimi yukarı çekip karnımın üstüne yatabildim. Alt güvertedeki direklerden bir tanesine bacaklarımı bağlayıp kollarımı suya doğru eğdim. Lanet olsun, Jamison çok ağırdı. İkimiz de suya doğru kaymaya başlarken Jamison küpeştenin son demirine tutundu ve kendini bana doğru çekti.

“Şunu kontrol edin!”

Debelenerek güverteye çıktık. Dewey’nin yeni, lüks feribotunun içindeki yolcular içeride kahkahalar atıyorlardı ama bu soğuk ağustos gecesinde dışarıda bizden başka hiç kimse yoktu. En azından güvertenin bu kısmında öyleydi.

“Durun!” diye birisi üst taraftan bize bağırdı.

Sendeleyerek koşmaya başlasak da kaptan hızlı adımlarla merdivenden inmeye başladı. Güvertede saklanacak bir yer yoktu. Dönebileceğimiz tek yer denizdi.

Yakalanmıştık.

Kaptanın karnından yükselen kahkaha beni olduğum yere çivileyiverdi. “Başardın. Gerçekten başardın.”

“Size söyledim, efendim.” Jamison bir elini belime doladı. “Bize yardım eder misiniz?”

Jamison ve kaptan birbirlerini *tanıyorlar* mıydı?

“Dewey Chronos kellemi alacak.”

Jamison’ın yüzü ekşidi. “Sizi temin ederim bir sıkıntı çıkarmayacaktır, efendim.”

“Öyle mi?” Kaptan bizi incelerken bir eliyle diğer parmağındaki alyansı çeviriyordu.

Keşke sihrimin derinliklerine uzanabilseydim. Son bir kere daha, o zaman iyi olurduk.

“Lütfen, efendim,” diye yalvardım. “Ailem size ödeme yapabilir.”

“Bir gece için yeterince Revelle mücevheri yaşadım.” Arkasında duran bir kapının kilidini açtı. “Eğer yakalanırsanız bu deponun kilidinin açık olduğunu söylersiniz. Ben buraya hiç gelmedim.”

Depo bir nevresim dolabinden halliceydi ama sığabildiğimiz için memnunduk.

Ona teşekkür etmeye fırsat bulamadan kaptan kapıyı kapattı ve bizi kapının ardından süzülen ay ışığı haricindeki karanlığın içine terk etti. Jamison ıslak kollarını bana doladı. Her kıınıldığında gömleğinden su damlıyordu. Benim saçlarımdan da öyleydi.

Birbirimize sarılırken titriyorduk. Donuyorduk ama bir o kadar da hayattaydık.

Neredeyse özgürdük.

Güverteyi döven ayak sesleri duyunca gerildik. Kaptanın sesi gürledi, o gür kahkahasını tanımamak imkansızdı. Nefesimi tuttum. Eğer buranın kapısını açarlarsa biterdik. Jamison’ı hapse atarlardı. Belki beni de atarlardı çünkü müdahil olmasaydım Trevor hâlâ hayatta olabilirdi.

Sonsuzluk gibi geçen bir sürenin ardından güverte sessizleşti. Ayak sesleri yoktu. Kaptan yoktu.

Jamison’a yaslandım ve hafızamı kontrol ettim. Dewey ölmüştü, bu zaman çizgisini artık silemezdi. Bunu yalnızca başka bir Chronos yapabilirdi ama geçen her saniye onlar için yüz katı bedelindeydi. Dewey olmadığından George belediye başkanı olabilirdi. Dayımı tanıdığım için George’u kazanan olarak ilan edeceğini, izleyicilere Dewey bir yerlerde surat

asıyormuş gibi bir izlenim vereceğini biliyordum. Tıpkı polis memurlarına söylediğim gibi. Yeteri kadar büyü ve rüşvet ile seçim memurları da aynısını yazacak, kimse ne olup bittiğinden haberdar olmayacaktı. Chronosların geri kalanı Dewey'yi aramayabilirdi bile.

Motorlar kükreyerek hayat bulduklarında zemin titredi.

Umut hissi, kalbimi Revelle orkestrasının davullarından daha hızlı çarptırmaya başladı. Gerçekten Charmant'dan ayrılıyorduk. Her yere gidebilirdik. Beraber gidebilirdik.

O karanlığın içinde başımı Jamison'dan tarafa eğdim. Dudaklarım onun çenesini, soğuk yanağını okşadıktan sonra dudaklarıyla buluştu. Kalbi bu sıırıslıkla gömleğin altında delicesine çapıyordu, elimi kalbinin üstüne yasladım.

Uzun zaman sonra ilk defa kendimi bir zamanlar duvarıma astığım dergi fotoğraflarını hayal ederken buldum. Anakaradaki şehirler. Dağlar. Piramitler.

Feribot ileri doğru kımıldayınca neredeyse devrilerek ayrılacağız. Kahkahalar eşliğinde Jamison beni yeniden kucağına çekti. "İlk önce nereye gitmek istersin?" diye kulağıma mırıldandı.

Karanlığın içinde gülümseyerek ona sokuldum. "Her yere."

SON SÖZ

Luxe

Şık otel lobisine girdiğimizde klarnetin sakın notaları dindi. Hızla Jamison’a döndüm. “Bunu karşılayabilir miyiz?”

Jamison’ın yüzü ıslıl ıslıldı. “Mücevherleri bilmem ama banknotları bilirim.”

Kirli anakara parası. Bozuklukları seviyordum ama dört ay geçmesine rağmen o buruşuk kağıtlara hâlâ alışmamışım.

“Sadece bir gece kalabiliriz,” diye ekleyen Jamison elimi tutup koluna geçirdi.

Resepsiyona doğru ilerlerken devasa avizelere hayranlıkla bakmak için yavaşladık. Altın renkli armatürler tavan kaplamalarından mermer zemine kadar her yeri sarmalıyordu. Otel adeta yaldızlı bir pasta gibiydi. Müşteriler lobi boyunca ilerlerlerken uzun kürklerinin altındaki mücevherleri Revelle kanımı kaynatıyordu.

“Burası *fazla* güzel,” diye mırıldansam da muhteşem dekordan gözlerimi ayıramıyordum. Parmaklarım, Jamison’ın Philadelphia’da takas ettiği eski, biricik kameramı özlüyordu. Buranın fotoğrafını daha sonra çekecektim. Büyükanнемin bu lobiye kesinlikle görmesi gerekiyordu.

“Rıhtımda bana iyi bir ödeme yaptılar,” dedi usulca. “Ayrıca kutlama yapacağız diye konuştuk.”

Dört ay. Charmant’dan ayrılalı dört ay olmuştu ki bu da eğer bir Chronos dönüp Dewey’nin ölümünü araştırmak isterse hayatlarından otuz üç yıl feda etmek zorunda kalacakları anlamına geliyordu. Garip akrabaları için bu kadar ömrü feda etmek isterler miydi?

Dört aydan sonra kutlama yapacaktık. Birbirimize bu konuda söz vermiştik.

Resepsiyon masasının arkasında oturan kadın yaklaşmamız için bize işaret etti. Jamison’ı incelerken yanakları hafifçe kızsarsa da onca yolculuğun ardından sade kıyafetlerimizi fark ettiğinde yüzündeki gülümseme solmaya başladı. “Müşteri olmayanların tesisimize girmesi yasaktır.”

Jamison rahatsız olsa da elimi onun göğsüne yasladım. “Aslında, giriş yapacaktık.”

“Bir oda mı yoksa iki mi?” Kadın sanki ben konuşmamışım gibi gözlerini Jamison’ın üstünde gezdirmeye devam ediyordu. Kadınları göz ardı etmek ne kadar da gülünç bir anakara geleneğiydi.

“Bir.” Dewey’nin ağır nişan yüzüğünü salladım. “Balayı süitiniz var mı?”

Parmağımdaki devasa pırlantayı gören kadının gözleri kocaman oldu. Böylesine gösterişli bir otelde bile pırlanta eşsiz

bir şeydi. Eşyalarımızı saklı tutmayı düşünmüştük ama sıklıkla konakladığımız terk edilmiş mekanlar bunları ardımızda bırakmak için yeterince güvenilir gelmemiştii gözümüze. Bu yüzden saçlarımı sarıya boyadım, Trys gibi kısa kestim ve kimsenin beni tanımaması –ya da taktığım devasa yüzüğün nereden geldiğini sormaması– için dua ettim.

“Bu, ah, çok güzel,” diye gönülsüzce de olsa kabul etti. Başını hafifçe iki yana sallayarak dikkatini yeniden Jamison’dan tarafa çevirdi. “Balayı süitimiz var, efendim, geceliği altı dolar. Tahminimce bütçenizi aşıyordur.”

Jamison yüzünü ekiştii. Altı dolar elimizdekinden fazlaydı. Ayrıca karşılayabilecek olsak bile fiyat fazla abartılmıştı. O paradan daha azına düzgün bir otelde bir hafta konaklayabilirdik.

Ancak Jamison cevap vermeden önce yüzüğümü çıkarıp kadına doğru uzattım. “İncelemek ister misiniz?”

Şaşıran kadın yüzüğü elimden aldı.

Tatlılıkla gülümsedim. “Ağır, öyle değil mi?”

“Öyle.” Hafifçe iç geçiren kadın yüzüğü onu bekleyen avcuma geri bıraktı.

Revelle kanım kaynayarak can buldu. *Kendini inanılmaz cömert hissediyorsun. Bize balayı süitini ücretsiz vereceksin.*

“Biliyor musunuz? Balayı süitimiz boşa gitmesin. Neden tutmuyorsunuz? Bizden olsun.”

Yapmacık bir şaşırmayla başımı Jamison’a yasladım. “Ne kadar da büyük bir incelik, öyle değil mi, canım?”

Safir mavisi gözlerinde eğlenen bir parıltı dans ediyordu. “Şaşırtıcı derecede büyük bir cömertlik. Teşekkür ederiz.”

“Çantalarınızı taşıması için görevliyi çağıracağım. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?”

Jamison, kadının uzattığı anahtarı alıp cebine koydu. “Size zahmet olmazsa sabahleyin odamıza *Times* gazetesini gönderebilirseniz memnun oluruz.”

Jamison’ın kolunu sıktım. Jamison Charmant’daki haberleri takip etmek için New York gazetelerini okuyordu. George’un seçimleri kazandığını ve Dewey’nin ortalıktan kaybolduğunu okumuştuk. İsimsiz bir kaynağın söylediğine göre İtalya’daydı. Wolffe dayım iyi iş çıkarmıştı. Ayrıca Revellelerin kış sahnesi hakkında şahane yorumlar da okumuştuk. Elbette yılın izlenmesi gereken en önemli gösterisi haline gelmişti. Yeni yıldızın akrobasi cümbüşü hakkındaki hikayeler öyle uzaklara kadar ulaşmıştı ki ülkenin her yerinden turistler geliyordu. Colette’in egosu dayanılamayacak kadar şişmiş olmalıydı.

Geçen haftaki son röportajlarından bir tanesinde her zamankinden çok daha sağlıklı görünen Trys ile beraber çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Jamison bunu görünce rahatlayarak neredeyse dizlerinin üstüne çökecekti. Yaşadığı suçluluk duygusu o günden beri üstündeydi ama bazı günler ikimiz için bile ağır olabiliyordu. Yine de kontrolünü kaybettiği, arkadaşını neredeyse kaybedeceği için hep kendini suçladı.

O hissi çok iyi tanıyordum. Trevor’ın utangaç gülümsemesi ne zaman gözlerimi kapatsam beni ziyaret ederdi. Bazen arka sahnede kendimi buluyor ve onun sihrini nafile yere durdurmaya çalışıyordum. Bazen de tetiği çeken ben oluyordum.

Her gün yeni bir adım atıyordum.

“Mücevher sihri mi?” diye mırıldanarak sordu Jamison beraber büyük merdivenleri tırmanırken.

“Elbette.” Bana bakmasını bekledim. “Yemin ederim.”

Kan büyüüm zihnimin karanlık köşesine saklanmıştı ve kullanılmak için can atan değerli bir mücevher gibi zaman zaman beni çağırmaya devam ediyordu. Ona hiç dokunmamıştım, parasız kaldığımızda ve gerçekten ara vermeye ihtiyacımız olduğunda bile. Sihir olmadan anakarada geçinmek biraz macera işiydi. Otostop çekmiştik. Yürünmemiş yollardan geçmiştik. Arkadaşlar edinmiş ve onların hikayelerini dinleyerek kendimize yeni rotalar oluşturmuştuk. Tıpkı Kanada sınırındaki devasa şelale gibi, dökülen suyun gürültüsü hayal bile edebileceğimden kuvvetliydi. Ya da Chicago'daki o gizlice içki satan bar gibi. Caz müziğinin sesi öyle büyüleyici, öyle hislendiriciydi ki içkilerimize bile hiç dokunmamıştık.

Üstümüzü değiştirdikten sonra kol kola girerek Royal Ceddesi boyunca yürüdük. New Orleans'ta yürümek renk, müzik ve *hayat* ile dolu canlı bir yağlı boya tablosunun içinde yürümek gibiydi. Geçen dört ayda, Jamison'ın alaycı hüsrânına rağmen, kamp yapmanın çok da hoşlanmadığım bir aktivite olduğunu öğrendim. Bu nedenle kendimize bir strateji yaptık. Bir hafta para biriktirmek için şehirden uzakta yaşıyorduk, sonra da uyuyabileceğimiz gerçek bir yatak, yıkanmak için banyo ve iş maksadıyla şehre dönüyorduk. Jamison her zaman ayak uydurmaktan memnundu.

Bir caz kulübünün önünde kahkahalar eşliğinde dans eden üçlüyü görünce fotoğraflarını çekmek için durdum. Keşke bu fotoğraflar müziğin de sesini yakalayabilseydi. Colette ve Millie bu şarkıya bayılırlardı.

Jamison rahatlayarak kolunu omzuma yasladı. "Sana söylemiştim, buradaki müzisyenler Revellelere rakip olur diye."

Öfkelendim. "Dayılarım böyle konuştuğunu duymasın."

“Onların yanında söylemeye cüret edemem.”

Minnettarlıkla ona yaslandım. Charmant’a en nihayetinde geri döneceğimizden her zaman çok emin bir dille bahsedirdi. Beraber seyahat etmemizden ne kadar çok keyif alsam da özellikle beni iyileştirmek ve bizi saklamak için yaptıklarından sonra ailemi çok özlemiştim.

Sanki aklımı okumuş gibi Jamison taş döşeli sokağın ortasında durdu ve yüzümü yüzüne doğru kaldırdı. “Hey. Çok yakında oraya geri döneceğiz.”

“Biliyorum. Roger’ın sana haber göndermesi an meselesidir.” Ayak parmaklarımın ucunda yükselerek dudaklarının üstüne minik bir öpücük kondurdum. Trys ve Roger’dan bahsetmediği tek günümüz geçmiyordu, beraber yaşadıkları maceraların hikayelerini bana heyecanla anlatıyor, ardından sessizleşip yüzündeki gülümsemeyi kaybediyordu. Charmant artık onun da eviydi. Ve beraber geri dönecektik.

Yeniden yürümeye başladığımızda ona yaslandım. “Üçünüzün beraber gittiği her yere beni de götür.”

Jamison’ın yüzünde bir tebessüm canlandı. “Dans ayakkabılarını getirdin mi?”

“Ben bir Revelle’im. Öyle yüksek topuklu ayakkabılarla etrafında dönerek dans edebilirim ki *beni* öpmek için senin parmak ucuna çıkman gerekir.”

Jamison öyle neşeyle kahkaha attı ki sanki üstündeki mutsuzluğu büyüyle silip atmışım gibi görünüyordu. Aşkın kendince bir sihir olduğunu, en derin yaraları dahi teselli edebilecek güçlü bir iksir olduğunu öğrendim. Belki de bu şehri büyüleyen de buydu. Ziyaret ettiğimiz onca yere rağmen yalnızca New Orleans, sanki Revelle kanım bana ait olmayan bir

sihri sezmiş gibi bir itibar bırakmıştı üstümde. Anakaranın da kendince gizemleri vardı.

Jamison bana doladığı kolunu daha sıkı sararken fotoğraf makinesini çıkarıp onun bir fotoğrafını çektim. Birlikte bu şehri ve bir sonrakini ve bir diğerini daha keşfetmeye devam edecektik ta ki eve dönmek artık bizler için güvenli oluncaya dek. Ardımızda bıraktıklarımızı delicesine özlesek de birbirimize sahiptik. Dewey'nin zaman çizgilerimize attığı düğümlere rağmen tüm zamanların içinde her daim birbirimizi seçmiştik. Bedeli ne olursa olsun.

Beraber geçirdiğimiz bu değerli anın tek zerresini bile harcamayacaktık.

TEŞEKKÜR

Bu kitabı yazmaya başlamadan önce kitaplar raflarımızda beliren parlak, şahane, büyülu şeylerdi. İlk kitabım basıldığı zaman perdenin arkasındakileri görünce insanların hayallerini gerçekleştirmek için çalışan onca insan beni hayrete düşürdü.

İlk önce bu kitabı seçip buraya kadar okuyan siz değerli okuyuculara teşekkür ederim. Bu benim basılmış ilk kitabım olsa da her kitabımın bir öncekinden daha iyi olması kendime söz verdim. Umarım bu sözümü tutmama yardımcı olursunuz.

Kibar, sabırlı, eşi bulunmaz editörüm Kristin Daly Rens'e sonsuz minnettarım. İlk konuşmamızdan beri bu hikayeyi ve karakterlerini "anlıyor" olman beni hep hayrete düşürdü. Hikayemi yoğunlaştırmak ve parlatmak için beni zorladığın, boşta kalmış konuları özenle tespit edip eleştirdiğin için teşekkür ederim. Basılmaya değer hikayelerden anlaman beni büyüledi.

Harika ajansımdan Lauren Spieller'a bu kitabın reklamını üstlendiği ve ilk defa çıktığım bu yolculukta benim en yüksek faydamı canı gönülden düşündüğü için teşekkür ederim.

Keskin editörlük becerilerin hikayeyi asla mümkün görmediğim bir şekilde bir araya getirmeme yardımcı oldu. Seninle kitap anlaşmamızı kutlamak, bu yolcuğun en önemli adımlarından bir tanesiydi.

Balzer + Bray, Epic Reads, ve Harper Collins ekiplerine bu hikayenin her bir kelimesine gösterdiğiniz ilginin seviyesine beni hayran bıraktıkları için teşekkür ederim. Editör yardımcıları Christian Vega, Annabelle Sinoff ve Nicole Moulaison'a üretim için, Sabrina Abballe'ye pazarlama için ve Patty Rosati'ye bu kitabı tülkedeki okul ve kütüphanelere tanıttığı için minnettarım. Caitlin Lonning ve Alexandra Rakaczki'ye içinde zaman yolculuğu olan bir kitabın revizyonunu yaptıkları için teşekkür ederim. Detaylara gösterdiğiniz özen gerçekten ilham vericiydi. Sarah Kaufman, Chris Kwon ve Alison Donalty'ye böylesine havalı ve değişken bir kitap kapağı (ve iç sayfalar) tasarladıkları ve Zoe van Dijk'e de bunu gerçek kıldığı için için teşekkür ederim. Nina Hunter'a ise muhteşem el yazısı ile işlediği başlık için sonsuz teşekkürler. Ve bu kitabın eşsizliğinde dahili bir rol oynayan ilk okuyucularıma sonsuz minnetle şükranlarımı sunuyorum.

Brenda Drake, Kellye Garrett, Gail D. Villanueva, Ayana Gray, Sonia Hartl, Irene Reed ve Pitch Wars topluluğunun geri kalanına böylesine hayat değiştirici bir programa ruhlarınızı ve yüreklerinizi akıttığınız için teşekkürler. 2018 ve 2020 yılının Pitch Wars atölyesindeki sınıf arkadaşlarıma dostlukları ve yıllar içindeki destekleri sayesinde artık eski ben değilim. Sayısız videokonferans ve sesli mesaj ile bu kitaba mentörlük eden Emily Thiede'ye bu kitabı ve beni seçtiği için ne kadar minnettar olduğumu anlatacak kelime dahi bulamıyorum.

Alexa Martin'e muhteşem bir insan olduğun ve bir gün basılacak altı kitabımın teşekküründe senden bahsedeceğimi cesurca tahmin ettiğin için teşekkür ederim. Yıllar süren dostluğun ve desteğin sayesinde buraya geldim.

Meg Long'a teşekkür ederim. Herkesin senin gibi bir arkadaşına ve hem dürüstlüğün hem de şefkatinle harmanlanmış desteğe ihtiyacı var. Aklımı hedefimden ayrılmadığın, iki defa okuduğun ve takıldığım noktalarda bana yol gösterdiğin için minnettardım. Ruby Barrett'a hikayedeki romantizmi derinleştirmeme yardımcı olduğu ve telefon geldiğinde benimle beraber ağladığı için teşekkür ederim. Rosie Danan'a yapabileceğime inanarak bu hikayeyi daha ileriye taşımama yardımcı olduğu için minnettarım. Susan Lee'ye bu fantastik romanın ilk okuyucusu olduğu ve dürüst yorumları için teşekkür ederim. Rachel Morris ve Elvin Bala'ya aldıkları notlar ve beni düşünmeye sevk eden destekleri için teşekkür ederim. Kelimelerinizin basılmaması bir suçtur.

Sonsuz sevgim ve minnettarlığım beni destekleyen Alexis Ames, Eagan Daniels, Leslie Gail, Rochelle Hassan, Kessica Lewis, Chad Lucas, LL Montez, Mary Roach, Nanci Schwartz ve Marisa Urgo için. Bu kitap geç saatlerdeki koşullarımızda doğup birbirimize gönderdiğimiz resimler ile şekillendi ve bana olan dinmek bilmez inancınız sayesinde korundu. Herkesin sizin gibi iyi haberleri hevesle bekleyen sabırsız arkadaşları olmalı.

Ashly Winstead, güzel insan. İlk taslaklardaki notların, dar zamanında bile son taslaklara yaptığın hızlı okumalar için teşekkür ederim. Hayatımda sana sahip olduğum için çok minnettarım. Tauri Cox'a beni hem kamçılayan hem de destekleyen yorumları için, her başarıyı kendisinininkiymişçesine

kucakladığı için teşekkür ederim. Bir gün bu iyiliğinin karşılığını ödeyeceğim. Corey Planer'a yanımda duracak birisine ihtiyaç duyarken bu kitaba tüm kalbiyle inandığı için teşekkür ederim. Ayida Shonibar'a onca yıldan sonra benimle irtibat kurduğu için teşekkür ederim. Yazı topluluğunda birbirimize destek olduğumuz için minnettarım.

Hoda Agharazi, ilk akıl hocam, bana yazmanın yolunu gösterdiğin ve kitabımı benim hatırıma okuduğu için. Pitch War'ın son senesinde senin gibi bir akıl hocasına sahip olduğum için çok minnettarım.

Motivasyona ihtiyacım varken yazdıklarımı okuma teklifinde bulunan dostlarım Sarah Underwood, Lauren Blackwood, Anna Mercier, Maggie North, Falon Ballard, Jessica Parra ve Rebekah McDowell'a teşekkür ederim.

Heather DeFlorio'ya derin sohbetlerimiz, yazdığım her şeyi okuduğu ve hayallerimi ciddiye almam konusunda beni cesaretlendirdiği için teşekkür ederim. Amy Hanna ve Jason Redash'a yolumda ilerlemem için gereken övgüyü benden esirgemedikleri için teşekkür ederim. Danielle Roth Luo'ya teşekkür ederim, sen olmasaydın daha ilk sayfada kaybolurdum. Sonsuza dek yanındayım artık. Kristyn Hovanec'e beni şampanya ve peynir tabağıyla neşelendirdiğin, kahve içerken önerdiğin kelimeler için teşekkür ederim.

İnsanlar "bildiklerini yaz" derler. Ben de bu kitapta bildiğim tek aileyi yazdım: büyük, gürültülü, sonsuz sevgi dolu olan bir aile. Ailemdeki ilk yazar olan büyük babama bana sabrın sanatını öğrettiği için; anneme ve babama her şeyi yapabileceğime inandıkları, kitaplara aşık olmamı sağladıkları, kelimelerimin henüz gençken bile büyüleyici buldukları için; sıkışık zaman

çizelgem içinde aileme destek olan Lori ve Gary Smith'e, kayınbiraderim David Smith'e taze bir fikre ihtiyacım varken son taslaklarımı okumaya gönüllü olduğu için, erkek kardeşim Bro'ya yazdıklarımı okusun diye beni iki yıl boyunca delirttiği için, kız kardeşim Noreen'e sabırlı bir kardeş olduğu için teşekkür ederim. Sanırım artık okuyabilirsiniz.

Hayatımın aşkı Alex'e değişmez ve sarsılmaz sevgisi için teşekkür ederim. Hayatıma biraz drama ekleyebilmek için kitaplar yazmam gerekiyor. Bana daha ilk kelimededen itibaren öyle inandın ki yazmayı hayatımın bir parçası haline getirebilecek kadar öteye taşıdın beni. Eğer Chronos sihri gerçek olsaydı seni milyonlarca zaman çizgisinde yeniden bulurdum. Ama hayır, Jamison hâlâ sen değilsin.

Biricik mavi gözlü oğullarım Luca ve Bodhi'ye her zaman başımı döndüren hikayeleri anneleriyle paylaştıkları ve kitap serüvenimden hiç etkilenmemiş gibi göründükleri için teşekkür ederim. Sizler benim ışığımsınız.

Son olarak tatlı ve neşeli büyükanneme teşekkür ederim. Ben bu kelimeleri yazarken sen hastanedesin, kelimelerim basıldığında yanımızda olabilir misin, emin değilim. Bana sevgi, dostluk ve aile değerlerini yürekten aktardığın için teşekkür ederim. Sözlerini her zaman, sonsuza dek kalbimde taşıyacağım.

